

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SLÆGTEN AHLEFELDT'S HISTORIE

TRYKT SOM MANUSKRIFT

*General Hans Ahlefeldts Gravmæle
i St. Knuds Kirke i Odense*

GENERAL HANS AHLEFELDT'S MONUMENT

I ST. KNUDS KIRKE I ODENSE

GRAVMÆLETS Midterparti dannes af en i en halvrund Fordybning anbragt og med Indskrift forsynet Mindestøtte af sort Marmor. Denne bærer en Buste af hvidt Marmor, forestillende Ahlefeldts første Hustru Cathrine Sehested, hvis fædrene Vaabenskjold er anbragt bagved samme. Ovenover Busten ses en ligeledes i hvidt Marmor i halvt opøjet Arbejde udført Portrætmedaillon af Anna Rumohr, Ahlefeldts anden Hustru, baaren af to Engle. Til højre for Mindestøtten staar Hans Ahlefeldts, til venstre Sønnen Christians Statue, udhuggede i hvidt Marmor, i Legemsstørrelse, iførte Harnisk, Allongeparyk og Ridestøvler. Ovenover til højre ses Generalens fædre Ahnevaabener Ahlefeldt, Ahlefeldt-Rantzau og Ahlefeldt-Ahlefeldt og Fortsættelsen af denne Række Vaabenskjolde mellem de to korinthiske Søjler af broget Marmor med hvide Kapitæler, der bærer Monumentets øverste Frise — i følgende Orden nedad Rantzau-v. Halle, Ahlefeldt-Pogwisch, Ahlefeldt-Ahlefeldt, Rantzau-Walstorf og v. Halle-Buchwald. Paa lignende Maade til venstre over Christian Ahlefeldts Statue Generalens mødre Ahners Vaabenskjolde Buchwald, Buchwald-v. der Wisch, Buchwald-v. der Wisch, og mellem Søjlerne til venstre under hinanden følgende Vaaben: v. d. Wisch-Ahlefeldt, Buchwald-Rantzau, v. der Wisch-Rantzau, v. der Wisch-v. der Wisch og Ahlefeldt-Rantzau.

Øverst tilhøjre paa Frisen det ahlefeldtske og til venstre det rumohrske Vaabenskjold.

SLÆGTEN AHLEFELDTS HISTORIE

UDARBEJDET PAA FORANLEDNING AF

LEHNSGREVE C. J. F. AHLEFELDT-LAURVIG

VED

LOUIS BOBÉ

MED FIRE PORTRÆTTER

EN VAABENAFBILDNING I FARVER, TO PROSPEKTER

OG FEM STAMTAVLER

KJØBENHAVN

ANDR. FRED. HØST & SØN

—
MDCCCXCIX

KJØBENHAVN — GRÆBES BOGTRYKKERI

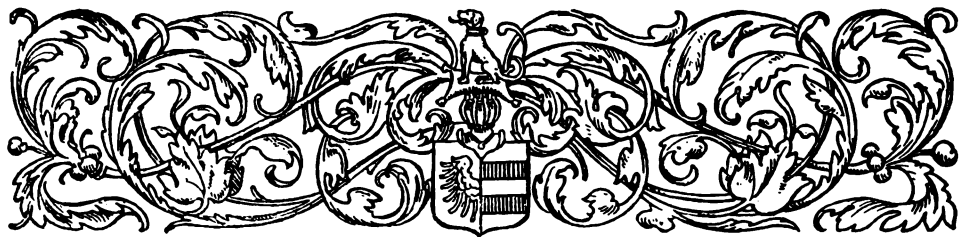
GEHEJMERAAD

DITLEV AHLEFELDT

OG HANS EFTERSLÆGT

**TIL HASELDORF, HASELAU, CADEN, DAMP, SAXTORP,
LUDVIGSBORG, OLPENÆS OG SEHESTED**

FØRSTE AFSNIT

DITLEV AHLEFELDT

til Haseldorf, Haselau og Caden, Gehejme- og Landraad, Amtmand i Flensborg, Generalkrigskommissær, Oberst af Kavalleriet, Gesandt i Berlin og Dresden, 1617—86.

DITLEV AHLEFELDT, ældste Søn af Bendix Ahlefeldt til Haseldorf, Osterrade, Kluvensiek og Undevad, Klosterprovst i Uetersen, og Hustru Christine, født Ahlefeldt af Linjen Gjelting, fødtes 20. Februar 1617 paa Gjelting ved Kappel. I Hjemmet paa Haseldorf undervistes han af dygtige Privatlærere, blandt hvilke kan nævnes den lærde og gudfrygtige Sigismund Koch fra Bremen, hvem Ahlefeldt „til sin Grav ærede og elskede som en anden Fader“. Med denne sendtes han paa Rejser til fremmede Lande, „ikke til tyske Universiteter, hvor man oftest kun lærer flere Laster end Dyder og øder Tid og Penge, ejheller til Leyden, Saumur og Angers eller andre Steder i Holland og Frankrig, hvor man øver sig mere i Skjørlevnet og Uskikkelighed end i at lære Sprog, Videnskaber og Excercitier“ — men lige til Paris. Her blev Ahlefeldt indskrevet paa Académie royale, som den Gang forestodes af en ypperlig Leder, der holdt stræng Tugt over Eleverne, blandt hvilke vare Sønner af Frankrigs fornemste Slægter, som Prinsen af Condé og Greven af Soissons. Her tilbragte Ahlefeldt tre Aar og samlede sig et rigt Forraad af Kundskaber; han begav sig derpaa over Orleans, Bordeaux og Marseille til Genua, besøgte de største Byer i Italien, tog efter et længere Ophold i Rom Vejen over Alperne til Schweiz og forblev en Tid i Genf. Det femte Aar berejste han Holland og de spanske Nederlande og vendte over London hjem.

Faderen var imidlertid død (1634) og da Ditlev nu havde opnaaet Myndighedsalderen, foretog Moderen med sine Børn Delingen, der fandt Sted 12. Oktober 1641, ifølge hvilken Ditlev overtog Godset Haseldorf. Den 5. Maj Aaret efter fejrede han paa Osterrade sit Bryllup med Ida Pogwisch, en Datter af den ved Lutter am Barenberg faldne Raad og Klosterprovst i Uetersen Sivert Pogwisch til Hagen. Denne havde ægtet Magdalene Pogwisch af Linjen Farbe, Enke efter den 1608 afdøde Markvard Ahlefeldt til Haselau og Caden, der i Fejden om Rettigheden til Udendiget ved Godserne Haseldorf og Haselau havde tilføjet sin Fætter Ditlev Ahlefeldt — vor Ditlevs Bedstefader — Ulivssaar. Ida Pogwisch havde efter Moderen arvet Haselau og Caden, hvilke Godser tilfaldt Ditlev efter den kort før Brylluppet oprettede Delingsreces. Hun var født 15. September 1619 og saaledes kun halvandet Aar yngre end sin Ægtefælle. Deres Ægteskab var efter Ahlefeldts Vidnesbyrd højst lykkeligt, skjønt Partiet egentlig paa Forhaand var stiftet af hans Moder i den Hensigt at gjøre en Ende paa de lange og blodige Familiefejder, der havde hersket mellem Ejerne af Haseldorf og Haselau indtil nu begge Godser efter nøjagtigt et Aarhundredes Adskillelse atter forenedes paa én Haand. I sine Livserindringer dvæler Ahlefeldt med varm og ægte Følelse ved Minderne om sin første Kjærligheds Lykke. Han sammenligner Vaaren og dens Blomsterpragt med „en skjøn Brud, der pranger med sit yndige Aasyn“, han mindes de Nætter, da han kjørte i Maaneskinnet med sin unge Hustru, hvad hun yndede saameget, Kyssenes og Kjærtagnes Tid, saa at han holdt sig selv for at være den „lyksaligste og mest tilfredse Mand i Verden“.

En fornøjelig Tid tilbragte han i Glückstadt, hvor Christian IV. 1643 før Krigens Udbrud holdt Hof med sine Mænd og fejrede sin Søns, Ærkebisop Frederiks Formæling med Prinsesse Sophie Amalie af Brunsvig-Lyneborg, ved hvilken Lejlighed Ahlefeldt opvartede ved Tafflet. Ahlefeldt nærrede en inderlig Beundring og Hengivenhed for den gamle Heltekonge, hvem han i sine Erindringer har sat et smukt Minde. „Denne højpriselige og berømmelige Herres Ihukommelse“ — skriver han — „skal blandt Landets Børn, saa længe endnu nogen er tilbage, der mindes hine Tider og fortæller andre derom, forblive udødelig og bevares i dybeste Ærefrygt og Veneration“.

Ved Torstenssons Indfald i Hertugdømmerne hvervede Ahlefeldt to Kompagnier, ét til Hest, ét til Fods, bestaaende af tyske Lejesvende, og fik 16. Marts 1644 Patent som Ritmester. Et helt Aar haandhævede Ahlefeldt Ro og Orden paa sine Godser uden at nogen Fjende viste sig indenfor deres Ene-mærker. Den 15. Juni fik Ahlefeldt Ordre af Kongen til at sløjfe Voldene om Haseldorfs og Haselaus Hovedbygninger, for at Fjenden ikke skulde sætte sig fast her. Han søgte dog, ikke mindst af Hensyn til Voldenes Betydning som Værn mod Havet, at modsætte sig Udførelsen af denne Befaling, og det lykkedes ham ved Ærkebisop Frederiks Mellekomst at forhindre det. I Februar 1645, da man ventede Wrangels Indfald i Marsken, indkom Ahlefeldt med en Betænking

om dens Forsvar. Til et betryggende Værn udfordredes mange Skanser og en betydelig Troppestykke, hvilke begge Dele ikke vilde kunne skaffes, hvorfor han beder om at maatte forhandle med Fjenden om Beskyttelse ved Traktater. Haselau vil han for sin egen Sikkerheds Skyld holde besat med henved 100 Mand og betro det til en af Ærkebispens udvalgt brav Karl. Haseldorf tilbyder han sig derimod at sløjfe ganske, for derved at forhindre en Ulykke for Marsken. Det synes altsaa, som om Haseldorf, bortset fra dets stærke Befæstning, som Bygning næppe har været af synderlig Betydning.

Da Wrangel rykkede frem mod Pinneberg, lod Ahlefeldt Kompagniet marschere til Glückstadt, hvor han selv opholdt sig, for ikke at prisgive det til Fjendens Overmagt. Haselau blev derpaa besat af Major Duncker under Claus Ahlefeldts Regiment, men maatte 21. Februar overgive sig til Svensken.

Kort før Freden i Brømsebro modtog Ahlefeldt gennem den hessen-casselske Kansler Deichmann Tilbud om at træde i Tjeneste hos Landgrevinde Amalie Elisabeth af Hessen. Efter at Freden var sluttet fulgte han denne Opfordring og fik 1. Juli Bestalling som Gehejmraad og Oberstlieutenant til Hest og 1. September Fuldmagt til at hverve et godt Regiment eller 10—12 enkelte Kompagnier ved Aftakningen af de danske Tropper. Herved paadrog Ahlefeldt sig Christian IV's Unaade, idet han ifølge sin egen trohjærtede Tilstaaelse „ikke havde rent Mel i Posen“, da han havde indladt sig i Underhandlinger om at træde i hessisk Tjeneste før Freden og inden Kongen havde givet ham Afsked. Ikke længe efter fik han dog atter ved en særlig kongelig Skrivelse Tilgivelse for sin Pligtforglemmelse. I Begyndelsen af 1646 ankom han med sin Familie til Cassel og mønstrede her i Landgrevindens Nærværelse sit Regiment, der talte 1600 Mand. Opholdet i Hessen betegner Ahlefeldt som sit Livs bedste og fornøjeligste Tid. Her fik han rig Lejlighed til at anvende sine Evner som Officer og Statsmand og han var i høj Grad yndet af Landgrevinden, Prins Vilhelm og dennes Søskende, der ofte besøgte ham og ved Gjæstebud, Dans og Musik forlystede sig til den lyse Morgenstund. Landgrevindens Yndling Sixtinus samlede ved sit Bord en Kreds af Hoffets bedste og tillige aandeligt fremragende Mænd og „diverterede dem med den bedste Hochheimer og Mosel“, og stedse var Ahlefeldt med sit rige Lune og sin Fortællerevne en kjær og velsét Gjæst.

I den hessiske Partikulærkrig, der førtes mellem Nedre- og Øvre Hessen, angaaende de omtvistede Dele af Fyrstendømmet Marburg, Grevskabet Katzenellenbogen og Amtet Schmalkalden, som Hessen-Cassel i Aaret 1627 havde maattet afstaa til Landgreve Georg af Hessen-Darmstadt, forrettede Ahlefeldt under Generalerne Geyso og Mortaigne Tjeneste som Oberst og tog Del i Belejringerne af Marburg, Kirchhain og en Række Fæstninger, snart forbunden med de franske under Turenne, snart med de svenske under Wrangel og Königsmark. Ogsaa som Medlem af Gehejmraadet var Ahlefeldt virksom og sendtes saaledes i Juli 1647 til Turenne for at formaa ham til at skaane Hessen for Gjennemmarsch og Indkvartering. Han fulgte Mortaigne paa dennes sejrige

Tog i Begyndelsen af Aaret 1647, indtil denne tapre Hærfører, faa Dage efter Indtagelsen af Fæstningen Rheinfels i Juli, hans sidste Vaabendaad, endte sine Dage, dødelig saaret af en fjendtlig Kugle. Umiddelbart derefter udbrød Uenighed mellem Ahlefeldt og Mortaignes Efterfølger, General Rabenhaupt, der skildres som en højst ubehagelig Person. Da Ahlefeldt, ifølge Enkens Anmodning, vilde føre den afdøde Feltherres Lig til Cassel, nedlagde Rabenhaupt, vel nærmest af Skinsyge, Forbud herimod, og da Ahlefeldt nægtede at lystre Ordre, blev han idømt Arrest. Krænket herover begjærede han sin Afsked, der kort før Krigens Slutning blev bevilget ham 7. Februar 1648.

Ahlefeldt flyttede derpaa med sin Familie til Hamborg, hvor han levede som Privatmand i to Aar i Selskab med „mange brave Generaler, Lærde og Godtfolk af Kondition“, som den Gang opholdt sig i Byen. 1651 overdroges det ham at gjenneemse Hertugdømmernes Privilegier og Breve og bringe dem i Orden. Den 18. Juli udnævntes Ahlefeldt til Landraad. Samtidigt gjorde man ham fra gottorpsk Side fordelagtige Tilbud om at træde i Hertugens Tjeneste og vilde overdrage ham det ledige Gottorp Amt, men Ahlefeldt foretrak „at tjene en stor Konge fremfor en lille Fyrste“. I Efteraaret tiltraadte han paa Opfordring af Frederik Ahlefeldt til Søgaard og dennes nærmeste Slægt en Rejse til Amsterdam for at virke til Fordel for Sønnen, den senere Storkansler Frederik Ahlefeldt, der paa Grund af en Duel, i hvilken hans Modstander blev dræbt, var sat fangen der og nu ventede paa sin Dom. Som tidligere udførligt omtalt lykkedes det Ditlev, ved at skaffe sig gode Forbindelser blandt de indflydelsesrigeste Familier i Byen, at faa sin unge Frænde frikjendt.

Gabel, der allerede i en Aarrække havde staaet Ahlefeldt nær, foranledigede dennes Udnævnelse til Amtmand i Flensborg efter Pentz' Død (21. Februar 1652) og vedblev i en Aarrække derefter at protegere ham stærkt, ifølge Ditlevs Paastand nærmest for at have en Mand at sætte op mod Frederik Ahlefeldt, af hvem han ikke ventede sig noget godt, og senere hidsede han begge op mod hinanden. Saalænge Gabel stod ved Roret satte han Frederik Ahlefeldt „til Trods for dennes store Kvaliteter i alle Sprog, Videnskaber og Erudition, hvori han ikke havde sin Lige hverken i Holsten eller Slesvig,“ i Miskredit hos Kongen. Alligevel skjænker Ditlev Ahlefeldt i sine, fem Aar efter Gabels Død nedskrevne Memoirer den saa forskjelligt bedømte kongelige Yndling en rosende Omtale, der navnlig under de nærværende Omstændigheder har Værd ved sin Objektivitet. „Gabel elskede sin Konge saa inderlig“, hedder det, „at han glemte sin egen Interesse og forsømte Lejligheden til at berige sig. Derfor maa jeg i Sandhed tillægge ham den Ros, at hans Hjærte trods al hans Lykke aldrig blev hovmodigt, stolt eller gjerrigt, men at han lige til sin Død var beskeden og tjenstvillig og ikke kjendte nogen større Glæde, end naar han kunde gøre godt og skjule og dække over sin Konges heftige Sind og forebygge alle dets skadelige Udslag“.

I Aaret 1652 var Ahlefeldt Medlem af den af Kongen nedsatte, af

Landraader og lærde Raader bestaaende Kommission, der skulde give Møde i Glückstadt for at afgive deres Betænkning om Danmarks Stilling under Krigen mellem Nederlandene og England.

I Anledning af de ved Processen mod Ulfeldt opstaaede overdrevne og fantastiske Rygter om forventede Tumulter og Oprør tilbød Ahlefeldt i Februar 1651 at ville assistere Kongen med Liv og Blod og, hvis det skulde være fornødent, at stille et Regiment prøvede Karle. Hans Tilbud blev, da „alt var i rolig Stand“, afvist med Tak og med Kongens Anerkjendelse af Ahlefeldts synderlige undersaatlige Hengivenhed.

I sin Egenskab af Amtmand havde Ahlefeldt det Hverv at standse Leonore Christine paa hendes Tilbagerejse fra Besøget i Danmark 1656, og han indbød hende til Gjæst hos sig, hvilket hun af letforstaaelige Grunde afslog. Hun kjørte uden om den lukkede Bom ved Bilskov, en halv Mil fra Flensborg, gennem Moradset tæt ved, og undkom, forfulgt af Ahlefeldts Tjenere og Bønder, til Hertugen af Gottorps Enemærker.

Sit Amtmandsskab styrede Ahlefeldt særlig i de første Aar med stor Energi og Dygtighed, afskaffede mange Misgreb og bødede paa talrige Ulemper, der havde indsneget sig under hans Forgjængeres, den milde og eftergivende Cai Ahlefeldts og den tilsidst sindsyge Grev Pentz' Styrelse.

En særlig Omtale fortjener Ditlev Ahlefeldts Virksomhed som Godsejer. Arven efter Faderen bestod i Godserne *Haseldorf* og *Kluvensiek*, hvoraf det første ved Delingen 1641 værdsattes til 120,000, det andet til 40,000 Rdlr., tilsammen 160,000 Rdlr. Af denne Sum skulde betales den fædrene Gjæld 16,000 Rdlr. og den mødrene 20,708 Rdlr. samt en Fordring paa 5,423 Rdlr. Efter Fradrag af disse Summer tilfaldt hver af Sønnerne — Ditlev og Henrik — en Kapital af 58,934 Rdlr. Henrik overlod Broderen Haseldorf for 120,000 Rdlr. og Ditlev skjødede til hin Godset Kluvensiek for 40,000 Rdlr. og udstedte til Likvidering af Arven en Obligation paa 18,934 Rdlr. Endelig skulde Henrik overtage Faderens tredje Gods *Osterrade*, som Moderen havde faaet tillagt som Livgeding efter dennes Død, for 42,000 Rdlr., mod at udrede til Søsteren Clarella dennes Tilgodehavende i Ejendommen og udbetale Ditlev den ham tilkommende Halvpart i Godset. Moderen efterlod ved sin Død 1645 i rede Penge 62,031 Rdlr., hvoraf hun skyldte noget over Halvdelen bort, saa at Boets virkelige Indtægt beløb sig til 29,559 Rdlr., og hver af de tre Søkende arvede en Sum af 9,853 Rdlr.

Ved Oprettelsen af Ditlev Ahlefeldts Ægtepagt 1642 foretoges Arvedelingen mellem hans Trolovede Ida Pogwisch og dennes Søster Lucia, Henrik Blomes Trolovede, efter deres Forældre. Godserne *Haselau* og *Caden* værdsattes til 120,000 Rdlr. og *Hagen* med Avlsgaarden Roepstorff til 40,000 Rdlr. I samtlige Godser indestode Kapitaler til en Sum af 206,700 Rdlr., deriblandt

en Fordring til Kongen paa 32,700 Rdlr., medens Gjælden beløb sig til 71,850 Rdlr. Tilbage blev til hver en Sum af 67,425 Rdlr. Ditlev overtog Haselau og Caden, og Blome Hagen for de ovennævnte Summer. Desuden erhvervede Ahlefeldt en Andel i Godset Colmar og Ejendomsretten til Vindmøllerne i Seestermüh. Af Frederik Ahlefeldt til Seestermüh købte han endelig 1653 dennes Rettigheder til de i Elben beliggende strømfødte Øer.

Ifølge sit eget Vidnesbyrd overtog Ahlefeldt Haselau og Caden med en Gjæld af 67,575 Rdlr. For at gjøre det førstnævnte Gods gjældfrit, solgte han 1647 Andelen i Colmar og Vindmøllerne i Seestermüh for 17,000 Rdlr., og 1661 afhændede han Caden til sin Svigersøn for 47,000 Rdlr., saa at Gjælden nu var bragt ned paa 3,575 Rdlr.

Ved Anlæg af Diger og Veje forbedrede han Haseldorf og Haselau paa forskjellig Maade. I Foraaret 1655 begyndte han at inddige den ved Haseldorf og Haselau op til pinnebergsk Grund stødende, tilvoxede Forstrand *Butendiek*. Omkostningerne ansloges til 32,738 Rdlr. Det synes dog ikke som om Arbejdet tilnærmelsesvis blot er blevet tilendebragt, ligesom det næppe mere med Sikkerhed kan paavises, hvor vidt Diget har strakt sig. 1661 anlagde han ved Bullenfloden en Avlsgaard, kaldet Idenburg efter hans Hustru. Endvidere indrettede han en Skole i Scholenfleth og lønnede Læreren af sine egne Midler. Haseldorf og Haselau indbragte i hans Tid gennemsnitlig 15,000 Rdlr. om Aaret. Fra 1637—57 varierer Indtægten mellem 16,290 og 8,753 Rdlr., i Krigsaaret 1658 var den kun 1600 Rdlr. og i Aarene 1672—77 intet Aar over 9,000 Rdlr. Frugten af Ahlefeldts hæderlige og energiske Bestræbelser blev desværre for en stor Del tilintetgjort af Tidernes Ugunst.

Først maa nævnes hans fleraarige Kamp og Proces mod oprørske Undersaatter. I Aaret 1655 opstod en heftig Trætte mellem Ahlefeldt og Bønderne paa Godserne om Rettigheden til at græsse deres Kvæg i Udendiget paa Forstranden fra Uetersener Aaen (Pinnau) til Bullenfloden. Oprindeligt havde Græsningen været fri, indtil tidligere Besiddere som Erstatning for deres Inddigningsarbejder i *Butendiek* begyndte at opkræve Afgifter heraf; i Ditlevs Tid betaltes aarlig for en Hest 2 Rdlr., og ialt beløb hans Indtægt af Udendiget sig aarlig til henved 2,000 Rdlr. Ophidset af en obskur Advokat Dr. Miethof lod Bønderne sig i Maj ovennævnte Aar forlede til at danne en Sammensværgelse mod deres Godsherre. Da Ahlefeldts Folk vilde føre det ham tilhørende Kvæg paa Græs, bleve de drevne tilbage af den oprørske Skare, henved 100 Mand stærk, bevæbnede med Bøsser. Anføreren stak derpaa sit Spyd i Jorden som Tegn paa Undsigelse og alle fulgte hans Exempel, hvorpaa de sloge Lejr i Udendiget, opkastede Brystværn, gjenemgravede den af Sivert Pogwisch anlagde Siversdamm, den eneste Vej, der førte gennem *Butendiek*, og opstillede Skildvagter ved Broen ved Uetersen. Faa Dage efter rykkede de tvende Forvaltere fra Godserne ud med bevæbnede Folk fra Caden, opslog deres Telte, men bleve røgede ud af Oprørerne og jagede paa Flugten. Ahlefeldt maatte

nu søge Regeringens Bistand, og omsider rykkede Lieutenønt Kørbitz med 50 Musketerer ind i Butendiek og fordrev Bønderne. Størstedelen indgik derefter et Interimsforlig paa et Aar, medens en Del, støttet og opmuntret af Miethof, førte Striden videre ved Kammerretten i Speier gennem deres Advokat, idet de erklærede, at denne Overenskomst mindede om den Pagt, Ulvene vilde afslutte med Faarene, hvis disse lovede at afskaffe Hundene. Processen slæbte sig derpaa videre i en Række af Aar, indtil Folkene vare helt forarmede ved de store Retsomkostninger og maatte indgaa et Forlig med Ahlefeldt 1660, hvorved de afstod enhver Ret til Udendiget. Selv anslaar Ahlefeldt de herved opstaaede Udgifter til ikke mindre end 20,000 Rdlr.

Større Tab tilføjedes ham ved Svenskernes tidligere nævnte Brandstiftelse 9. September 1658. Foruden Slottene Haseldorf og Haselau med Ladegaardene, der ifølge en vistnok overdreven Beretning ganske jævnedes med Jorden, afbrændte 15 hele og 48 halve Bøndergaarde, ligesom Fjenden ranede 120 Heste og 45 Køer. I den Tid der var levnet ham fra hans diplomatiske Virksomhed, var Ahlefeldt ihærdig beflittet paa at raade Bod paa denne store Skade, som han selv anslaar til 60,000 Rdlr. Han opbyggede et nyt Vaaningshus paa Haseldorf, istandsatte 1671 Haselau Slot og opførte begge Steder nye Avlsgaarde, hvilket kostede ham 20,000 Rdlr.

I Aaret 1668 blev han indviklet i en alvorlig Tvist med Regeringen. I Elbens Strømløb mellem Haselaus Forstrand og Stade i Hannover udfør Landsbyen Hetlingen havde gennem et Aarhundrede dannet sig tre Smaaøer, hvoraf den østligste, det saakaldte Hitlersand, endnu ved Aar 1630 var skilt fra det kongelige til Byen Wedel hørende Wedeler Sand. I Ditlevs Tid var Farvandet tilsandet og begge Sande forenede med hinanden. Kongen rejste nu Krav paa Hitlersandet, hvor der i Krigens Tid 1658 allerede havde været opkastet en Skanse, der senere blev raseret. Da Ahlefeldt nægtede at anerkjende Kongens Fordring, rykkede i Juli Ritmester Wortmann med et Kompagni mod Haselau, satte sig fast dér, greb Husfogeden og lod ham sammen med 15 andre Personer føre bort. Ditlev samlede en Skare af Husfolk, bevæbnede med Plejle og Høtyve, anførte af hans Skytte, og lod dem indtage en Stilling paa det Sted, hvor Wedeler og Hitlersandet støder sammen. Herover blev Kongen fortørnet og lod ved aabent Brev til Statholder Frederik Ahlefeldt af 1. September Ditlev suspendere fra Posten som Amtmand i Flensborg, der samtidig overdroges hin. Efter Datidens Skik udgav Ahlefeldt et anonymt Forsvarsskrift, hvori han søger at retfærdiggjøre sin Handlemaade og dokumentere sin Ret. Det bærer Titlen „Epistola amici ad amicum, oder Ein Schreiben Eines guten Freund an den Andern auss Hamburg nach Leipzig über Herr Detleff von Alfeldt bey dem Königl. Dennemarckschen Hoffe zugestossene disgracie undt darauf erfolgte suspension seiner Charge“. I Piecen berømmer han sig af sine Fortjenester af Fædrelandet under Svenskekrigen og i den ulfeldtske

Sag og sigter aabenlyst Gabel for af Avindsyge at have ophidset Kongen mod ham.

Omsider maatte Ditlev give efter og indgik i September 1669 et Forlig med Kongen, ifølge hvilket der fra Scharffenberg (nu Anschariusberg) og den forbi samme løbende Aa Kuhlen, der fra de ældste Tider havde været Grænsen mellem Haseldorf og det Pinnebergske, droges en lige Linje tværs over Elben, hvorved Grænsen mellem Ahlefeldts Ejendom og Wedeler Sandet blev fastslaaet. Ahlefeldt forblev i Besiddelse af Hitlersandet og Tilvæksten til Wedeler Sand (nu Giessensand) mod at betale Kongen en Sum af 12,000 Rdlr. Den 1. Oktober blev Flensborg Amt atter tilbagegivet ham.

Under begge Svenskekrige fik Ahlefeldt baade som Militær og Diplomat rig Lejlighed til at indlægge sig fremragende Fortjenester, hvis Værd først sildig er blevet fremhævet og fastslaaet.

Den 23. Februar 1657 fik han Bestalling som Oberst til Hest at hverve et Regiment og blev 23. Marts udnævnt til Generalkrigskommissær. Sammen med Gersdorff, de gamle Rigsraader og Grev Christian Rantzau, søgte Ahlefeldt ivrigt at bekæmpe de krigslystne Tendenser hos Dronningen og hendes Parti. Han gjorde med Rette gjældende, at der fattedes Danmark alle til en Krig fornødne Subsudier, betryggende Forbindelser med andre Magter, prøvede og duelige Hærførere samt Pengemidler og Forraad til Hærens Underhold. Rigsmarsken Anders Bille skildres af Ahlefeldt som en uøvet og uerfaren Befalingsmand, en selvraadig og selvfølede Mand, der slet ikke var Situationen voksen. De øvrige Hærførere under den første svenske Krig faa ej heller noget gunstigt Vidnesbyrd; de vare næsten alle mere eller mindre aflægs, havde siddet længe hjemme og vare blevne fremmede for Krigshaandteringen. Ved Hærens Udrustning og Proviantering gik grove Misligheder i Svang. Landet ydede sit Kontingent i gammelt Flæsk og Ost samt skimlet Korn.

Kort før Krigens Udbrud fulgte Ahlefeldt med Rigsmarskens Hær, som opslog sit Hovedkvarter ved Bargteheide mellem Hamborg og Oldesloe. Her holdtes 8. Juni efter Kongens Ordre et Krigsraad af de øverste Officerer, for at træffe Afgjørelse om, „hvorhen man ved indtræffende Ruptur skulde vende Vaabnene og employere Armeen“. Oberst Eggerich Lübbes var stemt for at angribe Bremen, men at lade en Del af Hæren tilbage til Hertugdømmernes Beskyttelse. Oberst Jens v. Hadersleben havde helst sét „at Affæren førtes ind i Pommern og Meklenborg“, men sluttede sig ligesom Generalmajorerne Rantzau og Buchwald samt Jørgen Kruse til Lübbes' Forslag. Ahlefeldt bifaldt ogsaa Planen, men gjorde den afhængig af Tilvejebringelsen af Penge og Proviant.

I Overensstemmelse med denne Angrebsplan drog Størstedelen af Hæren under Anders Billes Overbefaling i Midten af Juni over Elben ind i Stiftet

Bremen, og der indtoges flere Skanser, ved hvilken Lejlighed Ahlefeldt gjentagne Gange udmærkede sig. Ved det i Neuenhaus 22. Juni afholdte Krigsraad foreslog Ahlefeldt for enhver Pris og ufortøvet at angribe Fæstningen Bremerförde for at skaffe sig fast Fod i Bremen. Til ham sluttede de øvrige tilstedeværende Officerer sig, og efter en kort Belejring overgav Fæstningen sig 9. Juli, i hvilken Vaabendaad Ahlefeldt selv tilskriver sig en væsentlig Andel. Kort efter indløb Efterretning om, at Kong Carl Gustav var brudt op fra Polen og i Ilmarscher nærmede sig Holsten. Rigsmarsken afholdt atter 16. Juli i Glückstadt en Raadslagning, hvis Udfald fik en skæbnesvanger Indflydelse paa Krigens Gang. Medens Anders Bille, Oberst Jens og Sten Bille i Betragtning af den fjendtlige Hærs Overmagt vare bestemt paa at trække sig tilbage gjennem Hertugdømmerne til Fæstningen Frederiksodde og opnaa Forstærkning nordpaa fra Lybkes og Rosenkrans' Regimenter, forfægtede Ahlefeldt, støttet af sin Frænde Cai Ahlefeldt, Gyldenløve og Oberst Wancken den Anskuelse, at man burde samle alle Tropperne i Hertugdømmerne paa et befæstet Sted, og foreslog Uetersen, Elms-horn, Barmstedt og Kellinghusen hertil, saa at Fjenden ikke kunde tvinge de Danske til en for dem ufordelagtig Kamp, medens man ved Nattetid i Strejfpartier kunde tilføje Svensken Skade og Afbæk. Tilbageetoget til Jylland ansaa han for en Skamplet paa de danske Vaaben. Ahlefeldts og hans Meningsfællers uden Tvivl forstandigere Raad blev ikke fulgt og Hertugdømmerne prisgivet Fjenden uden Sværdslag.

Ahlefeldt trak sig derpaa tilbage til Glückstadt, hvor han opholdt sig indtil han kort efter Frederiksoddes Erobring i Oktober af Kongen sendtes til Kurfyrsten af Brandenburg for at bevæge denne til at indgaa et Forbund med Danmark. Han blev affærdiget med undvigende Svar, hvorpaa han ufortøvet over Frankfurt begav sig til Kong Casimir af Polen i Posen for at udvirke, at dennes Feltherre Czarniecki skulde fornye sit Indfald i Pommern. Efter at have modtaget et saadant Tilsagn begav han sig atter, fulgt af de kejserlige Gesandter Lisola og Montecuccoli og de polske Leszynski og Mohrstein, til Berlin, hvor han ankom den 18. December. Rejsen havde været højst besværlig og farefuld. Svenskerne, der havde faaet Nys om hans Mission, forfulgte ham dybt ind i Polen. Ved Femern maatte han i November i stræng Kulde springe i Vandet til Bæltstedet og kunde først 12 Timer efter skifte Klæder. Et andet Sted maatte han skjule sig i Buskene tæt ved Fjendens Kvarter.

Imidlertid havde Kejseren nærmet sig Kurfyrsten og indledet Skridt til at slutte et Forbund med ham, og Ahlefeldt fandt derfor nu større Imødekommenhed end under sit første Besøg. Han ufoldede en beundringsværdig Iver og Energi for at tilskynde Kurfyrsten til hurtigst muligt at sende Danmark den lovede Bistand. Endelig den 30. Januar afsluttedes et Angrebsforbund mellem Kejseren, Kongen af Polen og Kurfyrst Frederik Vilhelm, rettet mod Sverig. Den forenede Hær skulde tælle ialt 23,000 Mand, og Magterne aflagde Løfte om ikke at indgaa nogen Særfred uden fælles Samtykke. Da Budskabet

herom naaede Kjøbenhavn var imidlertid alt tabt, og Forhandlingerne til den for Danmark saa ydmygende Fredsslutning indledede. Højlydt ytrede Ahlefeldt sin Forbitrelse over at man saa forhastet og i uberettiget Mistillid til de Allieredes Hjælp havde givet efter for Sejrherrens ublu Fordringer.

Da den anden svenske Krig udbrød, opholdt Ahlefeldt sig i Hamborg og modtog her i August en Haandskrivelse fra Kongen om skyndsomst at begive sig til Berlin for at formaa Kurfyrsten til at komme det betrængte Kjøbenhavn til Hjælp. Skjønt flere af de holstenske Raader med Frederik Ahlefeldt i Spidsen modsatte sig hans Sendelse, i den Mening, at alt kunde afgjøres skriftligt, og trods Pfalzgreven af Sulzbachs Trudslers om at Ditlev, hvis han indlod sig derpaa, vilde faa sine Godser lagt i Aske, besluttede han dog „ikke at ville lade sin Konge hjælpeløs i Nøden“, men begav sig ad Omveje, da Svenskerne havde spærret ham Vejen, gennem Lyneborg, over Magdeborg til Berlin, hvor han ankom ved Nattetide den 30. August. Han lod Kurfyrsten vække og „tiltalte ham med de faa Ord, at det nu ikke var Tid til at sove, men at spænde Sværd om Lænd“, hvis han vilde frelse Kongen af Danmark og forebygge sin egen Undergang. Kurfyrsten indvilligede ufortøvet, og allerede næste Morgen begav Ahlefeldt sig paa Vej til den kejserlige General Montecuccolis Hovedkvarter i Preussen og formaaede denne saavel som ogsaa Czarniecki, der begge ifølge det tidligere sluttede Treforbund vare stillede under Kurfyrstens Overanførsel, til at følge sig. Efter afholdt Krigsraad i Berlin rykkede de forenede Tropper den 22. September over den holstenske Grænse. Ahlefeldt ilede iforvejen, for som Generalkrigskommissær, hvem de kongelige Amter, Byer og adelige Godser i Hertugdømmerne vare underlagte, at ordne alt med Hensyn til Hærens Forplejning og Indkvartering. Da han, „fuld af Fornøjelse og Glæde over at Frelsen var saa nær“, naaede Hamborg, blev han modtaget af sin grædende Hustru og Børn, der fortalte ham, at Svenskerne under Anførsel af Oberst Gorgas den 9. September havde stukket Ild paa Haseldorf og Haselau og lagt begge Herresæder med 60 Bøndergaardene i Aske. „Vel mødte jeg“, skriver Ahlefeldt, „denne Oberst siden efter i Hamborg og pryglede ham derfor dygtig igjennem, uden at denne Kujon havde Mod til at hævne det, men hvad hjalp det — Skaden var dog min“. Ahlefeldt havde, saalænge den forbundne Hær opholdt sig i Danmark, en yderst brydsom Stilling som den, der skulde mægle mellem de raa og vilde Gjæsters ublu Fordringer og de udpinte Indbyggers Klager. Det bør anerkjendes, at han i denne ansvarsfulde Post, der tilbød fristende Lejlighed til Berigelse, handlede hæderligt og uegennyttigt.

I Slaget ved Nyborg stod Ahlefeldt med Eberstein paa venstre Fløj. Dagen før havde han i Odense før Udrykningen til Slag med Held løst den vanskelige Opgave at forsone de paa hinanden skinsyge Overanførere Schack og Eberstein, af hvilken den første i sin Forsigtighed var bestemt paa at forskanse sig overfor Fjenden, medens den sidste heftigt forlangte en Afgjørelse.

Efter Kampens sejrige Udfald fulgte Ahlefeldt med ind i den erobrede By, førte Forhandlingerne med den overvundne Fjende og foretog Fordelingen af Krigsfangerne. Kort efter sendtes han til Berlin for at berette til Kurfyrsten om Slagets Gang og den Hæder, de brandenborgske Tropper ved denne Lejlighed havde indlagt sig. Tillige var han akkrediteret hos Hertug Christian Ludvig af Brunsvig-Lyneborg for at bevæge denne til at slutte sig til Treforbundet eller forblive neutral. Fra Januar til Juli 1660 opholdt han sig i Berlin, optaget af de indviklede Forhandlinger om de allierede Troppers Forplejningsvæsen og deres Udmarsch af Landet.

Ved den efter Freden i Kjøbenhavn afholdte Afregning med Ahlefeldt i dennes Egenskab som Generalkrigskommissær, Diplomat og Officer under begge Krige beregner han sine samtlige Indtægter til 23,576 Rdlr., medens Udgiften anslaaes til 23,291 Rdlr. Hans pekuniære Udbytte fra denne anstrængende og farefulde Tid beløb sig derefter ialt kun til 285 Rdlr. Som Oberst havde han ingen Gage oppebaaret, idet hans Regiment, der blev mønstret 1. Maj 1657, allerede blev oprevet 1. Februar Aaret efter ved Iversnæs under hans Ophold i Berlin.

Ahlefeldts vigtige og ansvarsfulde Sendelser til Brandenburg havde bragt ham i et fortroligt Forhold til Kurfyrst Frederik Vilhelm, der i høj Grad yndede ham. De brandenborgske Ministre Schwerin, Meinders og Jena vare hans nære personlige Venner. Den Tillid og Anseelse han nød ved Hoffet i Berlin foranledigede hans Sendelse til Kurfyrsten 1663 i den ulfeldtske Sag. Da Kurfyrsten af de Samtaler, hans Generalmajor v. Spaen havde ført med Ulfeldt, fik Nys om dennes landsforræderiske Planer mod Danmark, underrettede han Ahlefeldt gennem Fyrst Johan Georg af Anhalt om en Fare, der fra en vis Side truede den danske Konge og hvorom han skulde sætte sin Herre i Kundskab. I Dagene fra 21.—26. April opholdt Ahlefeldt sig i Königsberg for af Kurfyrsten at blive indviet i Sagens Sammenhæng. Den Dagbog, Ahlefeldt førte under disse Forhandlinger, blev senere et vigtigt Bevismateriale mod Ulfeldt i den mod Rigshofmesteren rejste Højforræderiproces.

Selv anslaar Ahlefeldt sin Fortjeneste af denne Sag meget højt. Flere Aar efter, da han for en Stund var falden i Unaade hos Kongen, minder han denne om, at han tvende Gange har ydet vigtige Tjenester, først da han førte de allierede Tropper ind i Landet og siden, „da han i Vinduesfordybningen paa Frederiksborg Slot aabenbarede Kongen den ulfeldtske Sammensværgelse, ikke uden Livsfare udforskede Grunden til sligt Værk og derved frelste Majestættens Person fra Fare og Riget fra Ødelæggelse“.

I Aarene 1662—66 var Ahlefeldt hovedsagelig optaget af Forhandlingerne i Anledning af Prinsesse Anna Sophie af Danmarks og Kurprins Johan Georg af Sachsens Trolovelse og senere Formæling. Sagen blev indledet i Sommeren 1662, da Ahlefeldts Svigersøn Grev v. der Nath sendtes til Kjøbenhavn for at gjøre det første indledende Skridt. I August modtog Ahlefeldt Kur-

fyrstinde Magdalene af Sachsen med Kurprinsen og Prinsesse Magdalene Sybilla, Enken efter den udvalgte Prins Christian, ledsagede af et Følge paa 150 Personer, i Heiligenhafen for her at berede de høje Gjæster et midlertidigt Kvarter indtil Nykjøbing Slot i Hast kunde blive indrettet til deres Modtagelse. Trolovelsen blev deklareret Aaret efter, i hvilken Anledning Kurfyrstinden og Kurprinsen atter i September og Oktober gjæstede Kjøbenhavn, hvor deres Besøg blev fejret med en Række Festligheder, ved hvilke Ahlefeldt, der sammen med Gabel, Korbitz og Frederik Ahlefeldt undertegnede Ægtepagten, spillede en fremtrædende Rolle.

I August 1665 sendtes Ahlefeldt paany til Dresden for at ordne Spørgsmaalet angaaende Medgiften. Den 15. September havde han i Zwickau en Konference med Ludvig XIV.s Sendebud hos Kurfyrsten Gravel, der havde det Hverv at drage Sachsen bort fra Venskabet med Kejseren og Spanien og knytte Kurfyrsten nøje til Frankrig. To Dage senere sluttedes Alliancen (i Osterhain) mellem Sachsen og Frankrig, der blev hemmeligholdt for Ahlefeldt. Senere, da Ludvig XIV. indledede Forhandlinger om uhindret Marsch for sine Tropper gjennem Sachsen og Afslutningen af et Forbund til gjensidigt Forsvar samt begjærede at faa Fæstningen Torgau udleveret under en fælles Guvernør, bragte Ahlefeldt Kurfyrsten paa andre Tanker og krydsede Planen. Efter Sammenkomsten i Zinna (September 1667) gik Sachsen over paa Brandenburgs Parti og indtraadte i Koalitionen mod Frankrig.

I Slutningen af September 1665 ankom Ahlefeldt til Berlin, hvor han opholdt sig i kort Tid og fulgte derpaa inkognito med Kurprinsen af Sachsen til Kjøbenhavn, hvor begge ankom 20. Oktober. Sidst i November ledsagede han atter Prinsen tilbage til Sachsen, men vendte endnu før Aarets Udløb tilbage til Danmark.

Imidlertid havde Forholdet mellem de nordiske Magter antaget en truende Karakter. Under Krigen mellem England og Nederlandene havde Danmark spillet en højst tvetydig Rolle. I August var en engelsk Eskadre styret ind i Bergens Fjord for at tilintetgjøre den der opankrede hollandske Smyrnaflaade, der talte henved 60 Skibe, hvis Ladninger repræsenterede en Værdi af flere Millioner Gylden. Danmark spillede under Dække med England for at afkaste Hollændernes trykkende Handelsmonopoler og tilegne sig Halvparten af det rige Bytte. Inden Kommandanten i Bergen Claus Ahlefeldt havde modtaget en derhen sigtende Instrux, vovede Englænderne et overilet Angreb, men bleve af de forenede Danske og Hollændere slaaet tilbage med et stort Tab. Danmark maatte nu tone Flag og indgik, i Stedet for at slutte sig til Forbundet mellem England og Sverige, 11. Februar en Alliance med Nederlandene, rettet mod England, og foretog Rustninger til Lands og til Vands. Sverig planlagde et Indfald i Holsten og søgte Englændernes Bistand dertil.

For at sikre sig Brandenburgs Støtte sendte Frederik III. Ahlefeldt i Februar 1666 til Kurfyrsten i Cleve for at faa den 1659 mellem begge Stater

sluttede Alliance fornyet. Tillige skulde Ahlefeldt notificere det mellem Danmark og Nederlandene indgaaede Forbund og støtte Generalstaternes Sag ved det brandenborgske Hof. Kurfyrsten vilde dog ikke indlade sig paa et direkte mod Sverig rettet Forbund, men kun tiltræde et almindelig defensivt Forbund i Lighed med den med Sverig afsluttede Alliance (6. April). Den 23. Maj forelaa Traktatens endelige Ordlyd, med hvilken Ahlefeldt, der i Mellemtiden havde været i Celle og Lyneborg for at advare Hertugerne af Brunsvig-Lyneborg mod Sverig og knytte dem til Danmarks Interesser, vendte hjem til Danmark. Først i Juli erklærede Kurfyrsten sig villig til at gaa ind paa Betingelserne og endelig i Oktober, paa en Tid, da hver Fare var forbi, fandt Ratifikationen af den af Ahlefeldt undertegnede Alliancetraktat Sted.

Samtidigt med Kampen i Bergens Vaag havde Regentskabet i Stockholm besluttet at gjenoptage Carl Gustavs Plan om at fratage Byen Bremen dens Rettigheder som fri Rigsstad og med væbnet Haand at tvinge den ind under Sverigs umiddelbare Højhed. I September 1666 rykkede Wrangel med sin Hær mod Bremen og traf Forberedelser til dets Indtagelse. Rækkevidden af dette Skridt blev større, end de svenske Statsmænd havde tænkt sig. De nordtyske Fyrster vilde ikke tillade, at Sverig fik Herredømmet over Weseren, Nederlandene frygtede med Føje for, at Bremens Underkuelse vilde skade deres Handelsinteresser, og Danmark undte Sverig af Hjærtet en Ydmygelse. Kejseren holdt sin Haand over den af ham anerkjendte Rigsstad og var en Stund betænkt paa at hævde dens Rettigheder med Vaabenmagt. Den 25. Oktober sluttedes i Haag den saakaldte Kvadrupelalliance mellem Generalstaterne, Danmark, Brandenburg og Brunsvig-Lyneborg til fælles Forsvar, men hovedsagelig for at værne Bremen mod Sverigs Overgreb. Freden med Bremen blev sluttet i November og det svenske Diplomati havde lidt et pinligt Nederlag.

Efter at Kurprins Johan Georgs og Prinsesse Anna Sophies Formæling var bleven fuldbyrdet 10. Oktober paa Kjøbenhavns Slot, blev Ahlefeldt beskikket til sammen med Kørbitz, Henrik Blome og Enevold Parsberg at følge det høje Par hjem til Dresden. Tillige havde Ahlefeldt det diplomatiske Hverv at drage Kurfyrsten ind i Kvadrupelalliancen. Han tilbragte de første Maaneder af det nye Aar i Dresden og tog Del i den lange Række af Festligheder, der fulgte efter Kurprinseparrets Indtog i Dresden Nytaarsaftens Dag.

I Februar begav Ahlefeldt sig til Berlin for at formaa Kurfyrsten til at bevæge Sachsen til Indtrædelse i Haager-Alliancen, og brød derfra op til Cassel for sammen med Kørbitz at fungere som Kommissærer ved Overrækkelsen af Ægtepagten mellem Prins Christian af Danmark og Prinsesse Charlotte Amalie af Hessen samt Fuldbyrdelsen af Formælingen, der fandt Sted paa Nykjøbing Slot, hvorhen han ledsagede Landgrevinden og Prinsessen. Ved denne Lejlighed blev Ahlefeldt dekoreret med Elefantordenen.

I Dagene 20. Januar til 1. Februar 1668 havde Ahlefeldt med Conrad Wasmer paa Danmarks Vegne Sæde i den i Lybek af Kejseren nedsatte Kom-

mission til Bilæggelse af Striden mellem Danmark og Gottorp om Arvefølgen i Grevskaberne Oldenburg og Delmenhorst efter den sidste Greve Anton Gynthers Død.

Generalstaterne og England indgik 31. Juli 1667 Freden i Breda, og allerede i Efteraaret, da Ludvig XIV. havde afsluttet sit første sejrige Felttog i de spanske Nederlande, var der paabegyndt Forhandlinger om et Forbund mod Frankrig, dannet af Holland, Sverig, Kejseren og flere tyske Fyrster. Da Kongen af Danmark i September opholdt sig i Glückstadt tilligemed Kurprinsen af Sachsen, i hvis Følge Ahlefeldt vistnok befandt sig, indledede den hollandske Gesandt Amerongen Forhandlinger med Danmark i den Hensigt at drage Kongen ind i den paatænkte Alliance med England, Sverig, Holland og Kejseren. Ahlefeldt fik Ordre til at udtale sin Mening om Sagen, men da han vidste, at de, der ikke vare godt fransksindede, mishagede Gabel, vilde han først gaa uden om Sagen. Først da Kongen trængte ind paa ham, udtalte han sig for, at man vel burde pleje det venskabelige Forhold til Frankrig, men da Ludvig XIV. ikke vilde hjælpe Danmark, men kun affærdigede Kongen med tomme Komplimenter, maatte man tiltræde Alliancen og sikre sig Kejsereus Venskab.

Den 13. Januar 1668 sluttede England, Holland og Sverig Tripelalliancen i Haag, der stansede Ludvig XIV's Erobringstog og nødte ham til at slutte Fred med Nederlandene i Aachen (2. Maj).

Ahlefeldt sendtes i Marts til Celle og Lyneborg for her, ifølge den 1653 med Brunsvig-Lyneborg indgaaede Overenskomst, at tage Butjadinger Land til Lehn af Hertug Georg Vilhelm, og var tillige akkrediteret ved Hofferne i Cassel og Berlin, hvor han skulde vinde Kurfyrsten for Danmarks Interesser i Striden med Hertug Joakim Ernst af Pløen.

I Dagene 19.—21. Juni var Ahlefeldt atter sammen med Wasmer i Hamborg til Stede ved en ny, i Anledning af Successionsspørgsmaalét nedsat Kommission, der dog ligesom den tidligere nævnte, ikke førte til noget Resultat.

I Oktober 1669 fik han Ordre til, i Statholder Frederik Ahlefeldts Sted, sammen med flere at træde i Underhandlinger med Hertug Christian Albrecht af Gottorp og blev en Maaned senere akkrediteret ved den forestaaende Kongres mellem Kurfyrsterne af Brandenburg og Sachsen i Berlin. I Maj 1670 forhandlede Ahlefeldt og Kørbitz med den brandenborgske Udsending v. Brandt i den oldenborgske Sag, og han sendtes derefter til Gottorp for at forhandle med Kansler Kielman og Brandt, som fulgte ham derhen.

1671 ledsagede Ahlefeldt Kurprins Carl af Pfalz og dennes trolovede Brud, Prinsesse Vilhelmine Ernestine af Danmark, efter deres paa Kjøbenhavns Slot 24. Juni fejrede Trolovelse, til Heidelberg, hvor selve Formælingen blev fuldbyrdet 20. September. Hjemturen foregik ad Rhinen gennem Holland i flere lystige Herrer's Selskab. Det store Heidelberger Fad og den herlige Rhinskvind inspirerede Ahlefeldt til et længere beskrivende Digt, der skildrer Rejsens Oplevelser.

I flere Aar nød Ahlefeldt Hvilen, som han uden Tvivl trængte til, beskæftiget med Bestyrelsen af sine Godser.

I Foraaret 1676 blev han sigtet for at have staaet i Underhandlinger med den svenske Garnison i Stade og huset en højtstaaende svensk Officer paa Haselau. For at rense sig for disse ugrundede Beskyldninger, der synes at være bleven forebragt Kongen af Ahlefeldts Avindsmænd, særlig Griffenfeldt, kom han et Par Uger efter Rigskanslerens Fald til Kjøbenhavn, hvor der nedsattes en Kommission, hvis Undersøgelse af Sagen fuldstændig godtgjorde Ahlefeldts Uskyldighed.

Den 6. Januar 1677 blev Ahlefeldt akkrediteret ved det sachsiske Hof. Paa Vejen derhen underhandlede han i Hamborg med Degenfeld, hvis Gjenindtræden i dansk Tjeneste som Generalmajor han foranledigede. Ankommen i Marts til Dresden søgte Ahlefeldt at formaa Kurfyrsten til at overlade Danmark Penge, Folk og Skyts. Hans Begjæring om at erholde to Infanteriregimenter eller henved 1500 Mand blev høflig afvist, og Kurfyrsten erklærede bestemt ikke at ville tage nogen Del i den nordiske Krig. Ahlefeldt havde tillige den Mission at mægle mellem Brandenburg og Sachsen i Anledning af Uenigheder, der vare opstaaede mellem de to Magter om Indkvartering af Tropper.

Ahlefeldt, hvis yderst sensible Æresfølelse er et fremtrædende Træk i hans Karakter, var imidlertid ved en Forskydning i Rangfølgen bleven overfløjet af en yngre og begav sig, dybt krænket herover, til Kongens Hovedkvarter i Lejren ved Malmø, hvor han, ledsaget af Storkansler Ahlefeldt, ankom 14. Juni og forlangte sin Afsked. Kongen modtog ham meget naadig, overtalte ham til at tage sin Begjæring tilbage og gav ham Tilsagn om Gehejmraadschargen med Rang efter Vicestatholderen i Holsten. I Efteraaret vendte Ahlefeldt atter tilbage til Dresden og var her beskæftiget med at forhandle om Tolden i Glückstadt, som Danmark vilde afstaa mod en samlet Erstatningssum af 600,000 Rdlr. I Februar fremkom Kurfyrsten med Tilbud om at ville mægle mellem Danmark og Sverig, uden at Forsøget førte til noget Resultat.

Den 21. December 1678 blev Ahlefeldt akkrediteret som Gesandt hos Kurfyrsten af Brandenburg. Denne var, efter at have tilendebragt Erobringen af Pommern i November, brudt op mod Øst for at komme sit af den svenske Feltmarskal Horn i Spidsen for 16,000 Mand haardt betrængte Hertugdømme Preussen til Hjælp. Danmark blev derved stædt i en højst pinlig Stilling. I August havde Frankrig sluttet Fred med Nederlandene, og 5. Februar derefter indgik Kejseren Freden med Frankrig og Sverig. Münster og Lyneborg underhandlede ivrigt om Freden. Under disse kritiske Omstændigheder sendtes Ahlefeldt til Kurfyrsten med indtrængende Opfordring til denne, om atter skyndsomst at indfinde sig paa selve Krigsskuepladsen og forebygge, at de øvrige allierede Magter faldt fra og indgik en Særfred. Han skulde minde Kurfyrsten om det Tilsagn, han havde givet Kongen af Danmark i Dobberan (25. November) om

at overlade ham et Par Regimenter til Undsætning mod Sverig. I den strænge Vinterkulde maatte Ahlefeldt over endeløse Snemarker og tilfrosne Floder uopholdeligt følge Kurfyrsten, der 26. Januar kom til Königsberg og herfra i Ilmarscher forfulgte den flygtende svenske Hær, der befandt sig i Opløsnings-tilstand, ind i Polen. Da Kurfyrsten efter sit tolv Ugers glimrende Vinterfelttog vendte tilbage til Königsberg, modtog han Efterretningen om Fredsslutningen i Nymwegen, der tilintetgjorde Frugten af hans Sejre. I April søgte Ahlefeldt hos Kurfyrsten at vække Forhaabningen om, at Opløsningen af Parlamentet i England og Dannelsen af et nyt mod Frankrig og Sverig uvenlig sindet Ministerium skulde kunne bevirke „en ny Ruptur“ til Held for Brandenburg og dets Allierede.

Ahlefeldts Meddelelse til Kurfyrsten af 10. Maj, om at Danmark havde besluttet sig til at indlede særskilte Forhandlinger med Sverig i Lund, afbrød det gode Forhold mellem begge Magter. Faa Uger efter erklærede Kurfyrsten, at han indvilligede i de af Frankrig stillede Fredsbetingelser, foranlediget af at Danmark havde indladt sig med Sverig uden hans Samtykke. Som Svar herpaa bragte Ahlefeldt 26. Juni Erklæringen, at det var nødvendigt for Danmark at skikke sig i Tiden og jo før jo hellere at søge Freden, da Kurfyrsten fandt sig i den af Frankrig begjærede Tilbagegivelse af Pommern og dermed trak sig ud af Krigen. Den 29. Juni 1679 sluttedes Freden i St. Germain.

Ahlefeldt søgte derefter at formaa Kurfyrsten til at være Danmark behjælpelig med at tugte det overmodige Hamborg, der nægtede at aflægge Danmark Hyldingseden. En betydelig dansk Tropestyrke fik Befaling til at indeslutte Byen, men Kurfyrsten vilde Fred, og ved hans Mægling afsluttedes 1. November den saakaldte Interimsreces i Pinneberg, ifølge hvilken Spørgsmaalet om Hyldingen stilledes i Bero, medens Hamborg forpligtede sig til at betale en større Pengesum i Erstatning.

I Januar 1680 fik Ahlefeldt paa Grund af Alder og Svagelighed bevilliget sin Ansøgning om Afsked fra Statstjenesten, men fungerede endnu Aaret ud som Sendebud, beskjæftiget med Forhandlinger angaaende forskellige Stridigheder om Lønning og Forplejning af de Hjælpetropper, Biskoppen af Münster havde overladt Danmark under Krigen. I September tilbød Ahlefeldt Kurfyrsten en ny Alliance med Danmark, men fik intet Svar, hvad der gik ham meget til Hjærte, „da han nu havde gjort den Erfaring, at Brandenburg“, for hvis Venskab Ahlefeldt stedse havde været Talsmanden, „ikke mere vilde have noget at gjøre med Danmark“. Den 24. Januar udnævntes han til Gehejmeraad.

I Foraaret 1681 tiltraadte Ahlefeldt Hjemrejsen, der ogsaa blev hans sidste, „for at søge en lille Plet i Verden, hvor han kunde finde Hvile“. Aandelig var han frisk og klar som i sine bedste Dage, men hans Helbred var nedbrudt af et langt og opslidende Arbejde i Statens Tjeneste, af farefulde og møjsommelige Rejser i Vind og Vejr, i Sne og Slud, men ogsaa af de talløse Drikkelag, som han „ofte med Gysen“ havde maattet gaa med til, og som især

vare i Mode ved det sachsiske Hof. 1679 havde han med Bibeholdelse af sin Gage maattet afstaa sin Amtmandspost til Henning Reventlow, og han var nu efter sine egne Ord en stakkels gammel Mand, uden Hustru og uden Børn, uden Embede og Godser. Hans Hustru var afgaaet ved Døden 31. Oktober 1679, dybt savnet og begrædt af sin Ægtefælle, der i sine intimeste Optegnelser aflægger det Vidnesbyrd, at han var hende fuldkommen tro i deres lange Ægtestand, ja selv efter hendes Død, saavist som han ejheller før sit Bryllup havde staaet i Forhold til nogen anden Kvinde. Børnene havde beredt ham de bitreste Sorger. Datteren Anna Clelia sank saa dybt tænkes kan; Sønnerne Bendix og Vilhelm, hvem han 1678 overdrog Godserne, hvad han senere bittert angrede, havde mangfoldige Gange „trakteret ham indignement, hvad ingen, hverken høje eller lave, havde budt ham i alle hans Dage“. Datteren Ida Benedikte levede i Strid baade med Faderen og med sin Mand. Sønnen Christopher var lammet og havde mistet Mælet. Han var bitter paa de Mænd, der stode ved Roret og som ofte havde tilføjet ham haarde Krænkelser og krydset hans Planer. Naar det betænkes, hvor ødsel Tiden var med Hæders- og Naadesbevisninger, med Titler og Gratifikationer, kan det ikke nægtes, at denne fremragende, nidkjære og trofaste Statens Tjener, der ofrede Danmark, „sit Fædreland“, som han tit kalder det, sin fulde Kraft, er bleven karrigt lønnet. Maaske kan det gøres gjældende, at Ahlefeldt ved en vis Egenraadighed, Ilterhed og Ømtaalighed selv har forskyldt noget af den umilde Behandling, der blev ham til Del, men i Hovedsagen forstaar og billiger man den Bitterhed, der i hans skriftlige Optegnelser giver sig Luft mod hans Avindsmænd og Misundere, der stode langt tilbage for ham i Duelighed og Nidkjærhed.

I sine sidste Leveaar, som Ahlefeldt tilbragte i Hamborg, beskæftigede han sig ivrigt med historiske og filosofiske Studier og udfoldede med sin sjældne Arbejdsevne ved Siden af sin næsten exempelløs store Brevvexling en omfattende literær Produktion, mere fremkaldt af Trang til at fæste sine Tanker til Papiret end af egentlig Forfatterærgjerrighed.

Blandt hans i Manuskript bevarede efterladte Arbejder maa først og fremmest nævnes hans Memoirer, indeholdende hans personlige Oplevelser i Tidsrummet 1617—59, nedskrevne 1678—80 og udgivne efter det originale Haandskrift som en Del af nærværende Værk om Slægten Ahlefeldts Historie, fremkomne i tvende Udgaver 1895—96, hvortil her maa henvises. Til de af Udgiveren i Indledningen til samme fremsatte Bemærkninger om Memoirernes Text og Indhold kan her føjes enkelte Udtalelser af hjemlige og fremmede Historikere om Skriftets historiske Værd og dets Forfatters literære Personlighed.

„Ahlefeldts Memoireværk“, ytrer Dr. Fridericia i sin Omtale af Bogen, „er af betydelig Værdi for Danmarks Historie, ved sine positive Bidrag til den danske Regerings, det danske Hofes og de dansk-svenske Kriges Historie og i

kulturhistorisk Henseende. De føre os ind i Tiden og supplere vor Kundskab til vigtige Spørgsmaal. Med stor Sympathi dvæler Ditlev Ahlefeldt ved sin første Herre Christian IV. Det Billede, han giver af denne, hvem han kun kom i Berøring med som gammel, bekræfter væsentlig det tidligere kjendte. Ivrigt beskjæftiget om Formiddagen med Regeringsanliggender tilbragte han Eftermiddagen med at drikke med sine Hofmænd. Opfarende, saa at han kunde blive hvid som et Lagen og saa at Læberne dirrede paa ham, var han ved Siden heraf højst godmodig, parat til kvikke Bemærkninger, ivrig for at yde Ret og Skjel til alle Sider, men svag overfor Kvindeindflydelse. Langt mindre venlige er øjensynlig Ahlefeldts Følelser overfor Frederik III. Trods hans forbeholdne Udtalelser er det klart, at han i Hjærtet ikke har kunnet fordrage denne Fyrste. Han taler om hans naturlige Voldsomhed, og med stærk aristokratisk Oprørthed karakteriserer han Enevoldstiden som et Despoti, Lydigheden imod den som en ydmygende Servilitet.

Af Interesse er det her, naar han giver Frederik Ahlefeldt og hans Venner Hovedskylden for at have drevet Kongen frem til den utilgivelige Krigserklæring mod Sverig 1657. Her navnfæstes den Kreds, der spillede en Hovedrolle ved denne Lejlighed. Men som det Hoved, hvorom denne Kreds samlede sig, skildres Dronningen, og efter al Rimelighed har Ahlefeldt Ret. Om Krigens Uforberedthed og slette Førelse indeholder Skriftet adskillige ny Træk. Den livlige Skildring af det sejrige Slag ved Nyborg bekræfter, hvad man tidligere vidste, ogsaa om Uenigheden mellem de to danske Hærførere Eberstein og Schack.

Ditlev Ahlefeldt var i det Hele en ret skarp og dygtig Iagttagere, om end det maa tilføjes, at han gjør sig skyldig i adskillige positive Fejl, der let forklares ved, at han skrev sine Memoirer i sin Alderdom.“

Prof. Steenstrup skjænker Memoirerne og deres Forfatter følgende Om-tale: „Ahlefeldt er en paalidelig og samvittighedsfuld Fortæller, en klog og grundig Iagttagere. Dette i Forening med hans dristige, men slaaende Udtryk giver hans Erindringer uomtvisteligt Værd, endog betragtet fra et literært Synspunkt, men bortset herfra indeholde de mange Oplysninger om Trediveaarskrigens og Svenskekrigenes Tid. Disse Memoirer ville uden Tvivl ogsaa vække levende Interesse hos Historikere i Udlandet.“

„Med Ditlev Ahlefeldts Skrift“, hedder det endvidere fra anden Side, „er et historisk Fund af ikke ringe Vigtighed bleven forelagt Offentligheden. De nye Bidrag til Kundskaben om vore Konger og om Landets Tilstande i det 17. Aarhundrede ere mange. Bogens rent menneskelige individuelle Side virker især tiltalende. Man hører en fintdannet, dygtig og oprigtig Mand skildre sine Oplevelser saavel som samtidige Personer og Begivenheder ofte saa lyslevende, at vi se det Skete foregaa for vore Øjne. Forfatteren har en egen Evne til at finde malende Udtryk, de mange djærve Vendinger fra den daglige Tale virke forfriskende, og hans Udviklinger ere klare og omhyggelige.“

Ogsaa i Tyskland have Memoirerne ved deres Fremkomst tildraget sig Historikernes Opmærksomhed. Prof. F. Hirsch ytrer: „Memoirerne give et fortræffeligt Billede af Tidens Kultur og Sæder og yde ved den sammentrængte Skildring af Forholdene i Danmark under begge Svenskekrige og den store Kurfyrstes Deltagelse i den anden af disse mangt et Bidrag til den almindelige Historie. I første Henseende kan navnlig henvises til Skildringen af Ahlefeldts Oplevelser i Paris, hans første Berøring med det danske Hof og den af ham kosteligt skildrede, inderlig beundrede Kong Christian IV., samt hans huslige Liv og økonomiske Forhold.“ Professor D. Schäfer bemærker: „Ditlev Ahlefeldt viser sig i sin Selvbiografi som en Mand med mangesidige Kundskaber, rige Erfaringer, modnet Dom og livlig Aand. Hvad han nedskrev bør regnes til det bedste, hvad det 17. Aarhundrede i Tyskland har frembragt af Memoirelitteratur. Skriftet maa i flere Henseender betegnes som et interessant Bidrag til Aarhundredets Historie.“

Af Ahlefeldts mange filosofiske og politiske Afhandlinger samt Lejlighedstaler, der alle gjemmes blandt hans efterladte Papirer i Haseldorfs Arkiv have vi ovenfor allerede omtalt Forsvarsskriftet *Epistola amici ad amicum*. Hertil slutter sig en *Discursus de gratia et disgratia ministrorum eminentium* (1668). Af politisk Indhold er hans 1678, 27 Oktober, daterede *Discurs vom jetzigen, gefehrlichen Zustande des römischen Reiches*. Personlig Karakter har hans „*Meditationes hafnienses über die Eitelkeit und betrügliche Freude und Glückseeligkeit aller Menschen*“ samt Opsatsen *Nosce te ipsum* (fra 1680), der indeholder Betragtninger over et Giftermaal, som han paa sine gamle Dage tænkte paa at indgaa, samt *Epistola dedicatoria* (1676), der er aftrykt i Mollers familiehistoriske Værk, og hvori han henvender sig til sine Børn og formaner dem til Enighed og Kjærlighed. Af moralfilosofisk Natur ere hans „*Discurs von Education junger Leute*“, en „*Discurs von der Ambition*“, begge indflettede i hans Memoirer, ligesom en større Afhandling *De Duellis*, hvori han varmt tager til Orde mod Tidens Duelmani, som han fordømmer i haarde Udtryk. Det samme Æmne optager han atter til Drøftelse i sin „*Discurs von Gespenstern, Schlagen und Balgen*“. Hans Passion for Studiet af de okkulte Videnskaber gjør sig gjældende i tvende Afhandlinger „*De Noctambulis*“, der handler om Gjenfærd, Visioner og Spøgelse, og i „*Discurs von der Astrologie und Nativität*.“ Af et nu vistnok tabt Haandskrift, der behandler det samme Æmne, har Præsten Goldschmidt i sin bekjendte Bog „*Höllischer Morpheus*“ (1698) optegnet en Række Fortællinger om Spøgelse, Doppeltgjængere og Varsler, som Ahlefeldt havde nedskrevet efter forskellige fyrstelige og adelige Personers Beretning.

Endvidere er bevaret Manuskriptet til forskellige „*Stand- und Trauerreden*“, over Didrik Blomes Svigermoder (1672), Hans Rumohr, Generalmajor Hans Rantzau, Joakim Brockdorff, Feltmarskal Claus Ahlefeldt, Mette Kielman (alle 1674) og et Trøstebrev til hans Søn Benedikt i Anledning af dennes Hustrus Død (1675). En smuk, varmfølt og i stilistisk Henseende fortræffelig Lejlighedstale er

det store „Parentation Schriff bey Funeral-Deduction des Churfürsten Johann Georg des Andern zu Sachsen“. Han omtaler heri, at den kjære Herre drak ofte og meget, men begrunder det i, at han elskede Glæden. Kurfyrsten, hvem Ahlefeldt kjendte nøje og stod meget nær, „var en Ynder af god Musik ved Bordet, hvorved hans Hjærte blev opladt til Glæde. Aldrig satte han et surt Ansigt op, naar man ikke skjænkede hyppigt i Glasset, som det var Skik ved Hofferne, thi han fyldte selv det Bæger der stod foran ham.“

Ahlefeldts Arbejder tynges ofte, trods den smukke og omhyggelige Stil, der udmærker dem, af en sammensat og indviklet Sætningsbygning, af en Jagt efter lærde Citater og en til Tider trættende Svada, men atter og atter glædes man ved de livlige Følelsesudbrud og Stemninger, der bevæge hans modtagelige Sind, der var opladt for sund Livshumør og Livsnydelse. Som Helhed indtage Ahlefeldts Skrifter en høj Rang blandt Tidens literære Frembringelser, og adskiligt kan stilles paa Højde med det bedste blandt Aarhundredets tyske Prosaarbejder.

I ubunden Stil har Ahlefeldt forsøgt sig i Digtet „Der Tochter Jephtahs Thränenquelle,“ i hvilket man finder følgende vellykkede Verslinjer, der tillige kan tjene som Prøve paa Digtningens Strofebygning.

Es muss mein Blut ein reiner Zeuge werden,
Dass Lust und Leid verbunden sind auf Erden
Und stets Geschwister sein,
Dass Thränen stets bei unserm Lachen schweben,
Dass Rosen stets mit Dornen sind umgeben,
Dass Freud und Lust begleiten Angst und Pein.

Ældet før Tiden og hjem søgt af forskjellige Alderdomssvagheder, men livlig og aandelig interesseret lige til det sidste afgik Ahlefeldt den 25. November 1686 ved Døden næsten halvfjers Aar gammel. Under Forberedelserne til Hamborgs Belejring af de Danske, som han endnu oplevede, i Begyndelsen af Aaret, høre vi senest fra ham, da han i et Brev ivrer mod den danske Resident Linckers Foregriben af Begivenhedernes Gang.

Ditlev Ahlefeldt, fra hvem alle nulevende ikke grevelige Medlemmer af Ætten paa Sværdsiden, bosiddende i Hertugdømmerne, Tyskland og Sverig, nedstamme, har sikret sig et ærefuldt Eftermæle hos sin Tid og i sin Slægt, til hvis ypperste Mænd han fortjener at regnes.

ANDET AFSNIT

GEHEJMERAAD DITLEV AHLEFELDTS BØRN

---

1. CHRISTINE, 1643—91.

CHRISTINE fødtes 19. Februar 1643 i Kiel. Hun var efter Faderens Beskrivelse en fremragende Skjønhed, saa at Kurfyrsten under sit Ophold i Sønderborg i December 1658 forelskede sig i den femtenaarige Pige og bad Forældrene om Tilladelse til blot en eneste Gang at maatte kysse hende i deres eller hele Selskabets

Nærværelse. Medens Faderen ikke var uvillig til at give sit Samtykke, forhindrede den strænge Moder Opfyldelsen af Kurfyrstens Ønske ved at sende Datteren bort under Paaskud af et Ildebefindende. Da den allierede Hær drog fra Sønderborg til Kolding, bejlede paa en Gang tre af de højeststaaende fremmede Officerer til Christines Haand, General v. Spörck, Generalmajor v. Quast og Brigadér under de kejserlige Grev van der Nath. Den sidste blev den foretrukne, og Brylluppet fejredes 27. December 1659. Van der Nath fødtes 1622 af en gammel hollandsk Æt, tjente sig i kejserlig Tjeneste op til Brigadér, ophøjedes 1655 i Rigsgravestanden og førte et af de fire kejserlige Regimenter under Montecuccoli, der kom Danmark til Undsætning 1658. Han tog med Hæder Del i Slaget ved Nyborg paa højre Fløj som Næstkommanderende under Quast for hele den kejserlige Styrke, og blev som Anerkjendelse for sin Tapperhed af Kongen benaadet med dennes Billede i en Guld kjæde. Efter Fredsslutningen forlod han i Maj 1660 Danmark med sit Korps og traadte i Marts 1661 som

Kammerherre og øverste Falkonermester i sachsisk Tjeneste og udnævntes til Oberst af Kavalleriet. Samme Aar købte Greven Caden af sin Svigerfader samt 1666 af dennes Søster Clarella Buchwald Godserne Sierhagen, Hasselburg og Mühlenkamp. Tidligere (1658) havde han sammen med Broderen Didrik af Feltmarskal Lamboy købt Baroniet Cortesheimb og Godserne Dessenoer og Wintershofen i Nederlandene for 60,000 Rdlr. Han skriver sig desuden Friherre til Hofen samt til Senesse og Engier. 1662 var han i Danmark i Anledning af Kurprinsen af Sachsens Trolovelse med Prinsesse Anna Sophie af Danmark. I Sachsen forfremmedes han til Feltmarskallieutenant og førte Befalingen over Kurfyrstens Livregiment, der i Aarene 1679—80 laa i Kvarter i Sangerhausen og Eisleben. 1682, da han paa Grund af Svagelighed forlod Tjenesten for at trække sig tilbage til sine Godser i Holsten, fik han Stadfæstelse paa alle sine Charger og sin Titel som Gehejme- og Krigsraad. Van der Nath døde 12. Januar 1689 paa Sierhagen og bisattes 20. Marts i sin Familiebegravelse i Altenkrempe. Hans Gemalinde, der i en Række af Aar beklædte Værdigheden som Overhofmesterinde hos Kurfyrstinden af Sachsen, døde kort før 14. Januar 1691 paa Quarnbek under et Besøg hos sin Svigersøn Gehejmeraad Hans Rantzau. Fra hende nedstammer den holstenske rigsgrevelige Æt Dernath, der uddøde 1867 med Grevinde Elise Dernath, Statsminister Grev Christian Gynther Bernstorffs Enke.

2. BENDIX AHLEFELDT

til Haselau, Gamich og Meischau, kursachsisk Kammerherre, Hof- og Justitsraad, hertugelig gottorpsk Landraad og Amtmand i Trittau og Reinbeck, 1645—97.

Han fødtes i December 1645 paa Haseldorf, opdroges i Cassel, Flensborg og paa Faderens Godser. 1664 sendtes han under Ledelse af Pommeraneren Josua Hünerjager, senere Overgodsforvalter paa Haseldorf, med Broderen Wilhelm til Heidelberg, hvor han studerede i to Aar, særlig under Professorerne Wedderkopps og Pufendorfs Vejledning. Efter sin Hjemkomst fik han af Faderen tillagt Deputater af 1500 Rdlr. aarlig. Allerede 1663, 12. Maj, var Bendix bleven udnævnt til Kammerjunker ved det brandenborgske Hof med Tilladelse til at maatte „peregrinere endnu en Tid og øve sig i adelige Exercitia“. 1667, 20. Maj, optoges han i Johanniterordenen og fik 15. April Aaret efter tildelt Expektance paa Oberstlieutenant v. Münchhausens Præbende i Stiftet Halberstadt. Ikke længe efter blev han knyttet til Hoffet i Dresden og udnævnt til Kammerherre. I Efteraaret 1670 begav han sig med Broderen til Italien og gjæstede, anbefalet af Kurfyrsten, Storhertug Cosmo III's Hof i Florenz. Fra denne Rejse vendte han tilbage til Holsten i November 1671, tog derpaa Ophold hos Svogeren

Grev van der Nath og udnævntes 1673, 12. April, til Hofraad med en Løn af 600 Gylden aarlig, og senere til Justitsraad.

Som tidligere nævnt overdrog Forældrene ved en 14. December 1678 oprettet Kontrakt Godserne Haseldorf og Haselau til deres Sønner Bendix og Vilhelm for en samlet Sum af 231,087 Rdlr. Af denne Sum skulde der tilfalde Kjøberne som deres Arvelod 70,305 Rdlr., medens en Sum af 31,220 Rdlr. skulde udbetales de andre Brødre. Resten af Kjøbesummen, 129,562 Rdlr., blev staaende som Prioritet fra Faderens Tid, heraf skyldtes til Grev van der Nath 19,000 Rdlr., Sønnen Vilhelm 23,854 Rdlr., Præsident Kielmans Arvinger 23,000 Rdlr., Rigsmarsk Korbitz 7000 Rdlr. og Svingersønnen Grote 8000 Rdlr. Det skulde paahvile Kjøberne at afdrage hele denne Gjæld og til hver af de to yngre Brødre af deres i Godserne staaende Midler at svare 500 Rdlr. aarlig. Moderen skulde have 200 Rdlr. aarlig saalænge hun levede samt efter Faderens Død Haselau Slot til Enkesæde med Frugt- og Kjøkkenhave samt nogle mindre tilliggende Jorder.

Brødrene ejede derpaa i to Aar Godserne i Fællesskab indtil de paa Grund af opstaaet Uenighed 12. Marts 1680 foretog en Deling. Haseldorf var ansat til 28, Haselau til 21 Plove, hvorfor Indtægterne, ikke Jorderne, lagdes til Grund for Delingen. Ved Lodtrækningen fik Bendix Haselau, medens Haseldorf tilfaldt Vilhelm. Desuden fik den første Idenburg og Neuenkoog, medens den sidstnævnte erholdt den saakaldte Hetlerkoog. Giessensand eller Kiefsand, der nu er en særlig værdifuld Besiddelse, forblev i Fællesskab. Den meget omhyggeligt udarbejdede Delingsreces, der skulde synes at udelukke enhver Tvist, førte dog ikke til blivende Enighed. 1688 optraadte Bendix mod Broderen med ikke mindre end 141 Klagepunkter.

Ahlefeldt, der endnu 1684 opholdt sig i Sachsen, forlod efter Faderens Død Kurfyrstens Tjeneste og udnævntes 1690, 16. Maj, til hertugelig gottorpsk Landraad og blev 1693, 23. Juni, beskikket til Amtmand i Trittaw og Reinbeck. Han indtog ved sine fremragende Kundskaber og personlige Fortrin en fremskudt Stilling i det slesvig-holstenske Ridderskab, hvilket han ved flere Lejligheder repræsenterede.

1695 købte han af Hertugen Avlsgaarden Heestholm, som hans Fader og siden han selv havde haft i Forpagtning.

Ahlefeldt døde 7. Februar 1697 i Kiel, kun 51 Aar gammel. Han var to Gange gift. I første Ægteskab blev han 21. Juli 1674 paa Haselau viet til Johanne Magdalene von Hanau til Gamich og Meischau i Sachsen. Hun fødtes 9. Januar 1652 i Dresden og var Datter af August v. Hanau til Gamich og Meischau, kejserlig og kursachsisk General-Feltvagtmeister, Oberst til Hest og Oberhauptmann i Thuringen, og dennes Hustru Marie, født Brand von Lindau. Efter Faderens Død 1662 opdroges hun under Vejledning af Mag. Johan Heinrich Born og Overhofpræst Dr. Jakob Weller, og blev i første Ægteskab, 19. Februar 1666, paa det kurfyrstelige Slot i Dresden viet til Volf Lorentz Greve Hoffkirch

til Collwitz og Tresiedel, kursachsisk Kammerherre og Oberstlieutenant i den sachsiske Livgarde til Hest samt (senere) Oberst af Kavalleriet i brandenburgsk Tjeneste, der afgik ved Døden 30. Oktober 1672. Medens hendes første Ægteskab var barnløst, fødte hun Ahlefeldt en Datter, Magdalene Sybilla (Tredje Afsnit I), men døde selv kort efter, 15. Maj 1675, bisat fra Sophiekirken i Dresden og gravsat i Familiebegravelsen i Gamich. Med hende fik Ahlefeldt en Medgift af 24,000 Rdlr., hvoraf 4000 Rdlr. stode i et hende tilhørende Hus i Schlossgasse i Dresden, medens de 20,000 Rdlr. vare anbragte i Godserne Gamich og Meischau, hvilke hun medbragte i sit Ægteskab, og som Ahlefeldt afhændede 1679 for 29,000 Rdlr.

I andet Ægteskab blev Ahlefeldt 12. November 1680 i Jakobskirken i Hamborg viet til Marie Elisabeth Moltke, født 10. Januar 1659, Datter af Levin Claus Moltke til Warleberg, gottorpsk Gehejme- og Kammerraad, Vicekansler og Jægermester, og dennes Hustru Adelheid, født Buchwald. Hun var Stifdatter af Egidius Wittorf til Warleberg, med hvis Familienavn hun ofte nævnes. Hun fødte sin Mand to Sønner og fire Døtre (Tredje Afsnit I) og afgik ved Døden i Hamborg 1. Maj 1722. I sit Ægteskab medbragte hun sin Ægtefælle en Medgift af 15,000 Rdlr.

I sit 28. Januar 1697 oprettede Testamente indsatte Ahlefeldt Sønnen Bendix til Arving af Haselau, som denne maatte overtage for 115,000 Rdlr. paa sin 25. Fødselsdag; indtil da skulde Godset administreres af Moderen, der af Godsets Indtægter skulde lægge saa meget tilside som muligt. Sønnen Christian Albrecht skulde paa sin 25. Fødselsdag heraf faa udbetalt 12,000 Rdlr. Gehejmeraaderne Ditlev Reventlow til Schmoel og Joakim Ahlefeldt til Bukhavn indsattes til Exekutorer i Boet.

3. VILHELM AHLEFELDT, 1646—1717.

Han fødtes 30. November 1646 i Cassel, fulgte 1664 med Broderen til Heidelberg, 1670 til Italien og udnævntes samme Aar til kursachsisk Kammerherre; 1680 overtog han Haseldorf og købte 1691 Caden af Jesper Buchwald. I Lighed med Faderens Disposition afstod han i levende Live Godserne til sine Sønner. Ved en 25. August 1704 oprettet Overenskomst overdrog han Sønnen Ditlev Haseldorf for 121,850 Rdlr., hvoraf denne skulde afdrage 57,850 Rdlr. fædrene Gjæld, hvoriblandt til Broderdatteren Magdalene Sybilla 25,000 Rdlr., Jørgen Rumohr 1700 Rdlr., og Brødrene Lastrop 12,850 Rdlr. Ved Kjøbet skulde udbetales Forældrene en Sum af 30,000 Rdlr. og en aarlig Pension af 2600 Rdlr. saalænge én af dem var i Live. Det var saaledes ikke paa særlig gunstige Vilkaar, at Sønnen kom i Besiddelse af Godset, og der udbrød da ogsaa snart Stridigheder mellem Fader og Søn; de varede fra 1715 og indtil kort før Vilhelm Ahlefeldts Død, da de bilagdes i Mindelighed af Etatsraad

J. J. Wasmer og Regeringsraad J. Wolters. 1704 overdrog Vilhelm ogsaa Godset Caden til sin yngre Søn Bendix Vilhelm. Han tilbragte sine sidste Leveaar i Hamborg, hvor han 30. November 1717 afgik ved Døden.

Ahlefeldt indgik 8. April 1673 i Flensborg Ægteskab med Anna Emerentia Rumohr, Datter af Ditlev Rumohr til Svensby, Amtmand i Svavested, og Hustru Emerentia født Ahlefeldt, født 8. September 1656, død 4. Marts 1721 i Hamborg, gravsat i Domkirken ved sin Mands Side. Hun medbragte sin Ægtefælle en Medgift paa 24,000 Rdlr. I deres Ægteskab fødtes tre Sønner og en Datter (Tredje Afsnit II).

4. CHRISTOPHER AHLEFELDT,

fødtes 20. Oktober 1649, blev efter privat Undervisning 1665 immatrikuleret ved Universitetet i Heidelberg, studerede derpaa i Tübingen og opholdt sig 1667 ved Hertug Eberhard af Württembergs Hof. Samme Aar udnævntes han til Kornet ved Hertugen af Gottorps Livkompagni. I Februar 1672 ansøger Faderen Hertug Christian Albrecht om Christophers Dimission af gottorpsk Tjeneste, da denne „jo før jo heller vil gjøre en virkelig Krig med“ og har Haab om at faa et Kompagni i fremmed Tjeneste. I Afskedspatentet, dateret 2. Marts, bevidnes ham, at han har tjent vel og rosværdig, „saa at han ved forefaldende Vakance vel kunde have gjort sig fortjent til Forfremmelse.“ Kort efter takker Grev van der Nath Hertugen for den Svogeren forundte Afsked, da et Kompagni staar denne aabent i Generalstaternes Tjeneste. Om han er gaaet til Holland vides ikke. I det bekjendte Skrift af Coronæus om sørgelige Tildragelser i den holstenske Adel hedder det, at han i Nærheden af Cöln skal have skudt en von Höck, hvorefter han blev ramt af et Slagtilfælde og mistede Mælet. 1675, da han kaldes Ritmester, boede han „syg og hjælpeløs“ paa Haselau hvor Søsteren Anna Clelia plejede ham. Han døde 20. Oktober 1683 paa sin 35. Fødselsdag. Faderen har forfattet hans Gravskrift i tyske Vers, der endnu findes paa hans paa Haseldorf opbevarede Epitafium, prydet med Hjelm, Handsker og forgyldte Sporer, før anbragt i Haselau Kirke.

5. DITLEV AHLEFELDT,

født 1650, død omtrent 20. Maj samme Aar.

6. SOPHIE AMALIE,

født 6. September 1651, ægtede 1672 Joakim Ahlefeldt til Gjelting, Klein Nordsee og Brunsholm, hertugelig gottorpsk Kammerjunker, Landraad, Amtmand i Cis-

mar, Oldenburg og Neustadt samt Overinspektør paa Femern, født 1650, død 15. Marts 1701 i Kiel. Hun fik ved den 21. November 1671 daterede Ægtepagt en Medgift af 20,000 Rdlr., hvorimod Joakims Fader Claus lovede at give sin Søn 2000 Rdlr. aarlig til Underhold, hvoraf hendes Ægtemand lover at betale 300 Rdlr. aarlig til Klædning og Naalepenge. Hun døde 8. Oktober 1720.

7. ANNA CLARELIA (CLELIA), 1652—1730.

Hun fødtes 1652 i Flensborg og blev som Barn indskreven i Itzehoe Kloster. Allerede i sin tidlige Ungdom gav hun Forældrene Aarsag til Misfornøjelse, idet hun aabenbarede en hoffærdig Aand, Stolthed og Lyst til yppige Klæder og uafsladelig Pyntesyge. Fra sit 14. Aar maatte hun ligesom alle Tjenestepiger forrette alt Arbejde i Kjøkken og Kjælder. Hendes Unoder toge stadig til og hun blev derfor sat i Kost hos den strænge Abbedisse i Itzehoe. Næppe havde hun været der et Aar, før den gamle Dame sendte hende hjem til Forældrene, da hun ikke vilde lystre hende. I Aaret 1671 fulgte hun Søsteren Grevinde van der Nath til Dresden for at holde denne med Selskab, men det viste sig snart, at de ikke kunde enes. Nærvæd Klostret i Itzehoe, tæt op til Abbedissens Bolig, købte Faderen derefter til hende et Hus med Have, der kostede ham 2500 Rdlr. og gav hende aarlig 400 Rdlr. til Livets Underhold. Ejheller her kunde hun faa Ro paa sig, og Faderen vilde nu bortgifte hende med en Officer, „der vilde nøjes med hendes ringe Medgift af 5000 Rdlr.“ Partiet gik over Styr og hun blev derefter trolovet med en gammel, „dog sterrig Minister,“ men hun gjorde sig atter utilbens, og den værdige Bejler lod hende sidde. Da hun var bleven 20 Aar gammel satte Faderen hende til at bestyre Husstanden paa Haselau for hendes syge Broder Christopher. Medens Faderen var rejst til Udlandet efter at have formanet hende indtrængende til ikke at begaa nogen „Bassesse“, lod hun sig den 9. April 1675 bortføre af Kornskriveren paa Haselau Kasper Rathgen, en Bryggersøn fra Kiel, der fra 1670 af havde staaet i Ahlefeldts Tjeneste. Hun medtog de rede Penge hun kunde samle, ialt 400 Rdlr. og sine Smykker, flygtede med sin Elsker til Danzig og lod sig i St. Albrechts Kirken i Schottland, hvor Rathgens Slægtninge boede, ægtevie den 30. April. Ved Efterretningen om Datterens Flugt satte de dybt nedbøjede Forældre alt i Bevægelse for at indhente og paagribe „den vanartede Susanne“ og hendes Forfører. Ahlefeldt udsendte trykte Stikbreve paa Tysk og Latin og fik udvirket Ordre til Flygtningenes Paagribelse fra Kongen af Danmark, Hertugen af Gottorp, Kurfyrsten af Brandenburg og flere andre Fyrster. Da han fik nys om deres Opholdssted satte han sig i Forbindelse med den danske Resident i Danzig Fabian Gustmeyer og sendte en Fændrik Didrik de Greve derhen, som fik den Instrux „at levere ham Datteren i Hænde uskadt“, men

Forføreren maatte han gjerne, hvis han ikke kunde bringe ham i Bolt og Jærn, lade dræbe „af andre Tyve og Røvere af samme Kaliber, som han kunde leje dertil.“

Det lykkedes Rathgen og hans Hustru at faa udvirket et Beskyttelsesbrev hos Bispen af Cujava, den øverste gejstlige Myndighed i Schottland. Her opnaaede Greve at faa Anna Clelia i Tale og overrække hende et Brev fra Faderen, „nedskrevet med Suk og forsegllet med Taarer“, dikteret af et overstrømmende, af skiftende Følelser bevæget Hjærte, i hvilket de frygteligste Fordømmelser skifte med Løfter om Tilgivelse for den store Synderinde, hvis hun vil vende om „inden hun evigt er fortabt for Gud, sine Forældre og Søkende“. Foreløbig vilde Anna Clelia ikke give efter og nød Hvedebrødsdagene med sin Mand. Da Faderen fik udvirket en Arrestordre paa Rathgen, hvem han tillige beskyldte for Bedrageri og Underslæb, begav Anna Clelia sig i Juli til det nærliggende Kloster Oliva, hvis Abbed tog hende i sin Varetægt, medens Rathgen flakkede fredløs om fra Hus til Hus i de nærliggende Byer. Det varede ikke længe før der udviklede sig et intimt Forhold mellem Abbeden og Anna Clelia, men de yngre Munke, hvis Skinsyge vakttes, tvang hende omsider til at forlade Klostret. Hun fandt derpaa Tilflugt hos en gammel fornem Kjøbmand i Danzig Richard le Roy, der af Barmhjertighed tog hende til sig. Sønnen i Huset, en udskejende Fyr, forelskede sig i hende og hun gjengjældte hans Følelser. Da Faderen opdagede Forholdet jog han hende bort, og hun boede derpaa en Tid i et ilde berygtet Hus. Da alle hendes Penge vare opbrugte lod Rathgen hende i Stikken og gjorde sig usynlig. Endelig lykkedes det Gustmeyer efter utallige Forsøg paa at overvinde hendes Stivindethed og efter at have ofret over tusind Rdlr., at bevæge hende til at vende hjem i Foraaret 1676. Hun var da højfrugtsommelig, syg og sengeliggende og i største Nød og Fattigdom. Efter at være ført til Skibs til Lybæk blev hun indespærret og derpaa bragt til sit Hjem paa Haselau, indtil Faderen i August gav hende en skriftlig Pardon paa den Betingelse, at hun ikke maatte komme for hans Øjne og have sit adelige Navn og sit datterlige Forhold forbrudt. I September maatte hun aflægge en korporlig Ed paa at ville tjene Forvalteren paa Idenburg „som det sig en ydmyg og lydige Tjenestepige sømmer“ og udføre det groveste Arbejde paa Gaarden og i Huset.

Endnu i sit Testamente fra 1678 betegner Ahlefeldt hende som sin forhenværende Datter. Efter Moderens Død synes hun dog at være tagen til Naade igjen, og en Tid lang førte hun i Faderens sidste Leveaar dennes Husstand indtil omsider en Bejler meldte sig. 1685 ægtede hun Jørgen Christopher von Koppelow, Lieutenant i det rantzauske Regiment, og fik ifølge den Hamborg 12. Juli s. A. daterede Ægtepagt en Medgift af 2000 Rdlr. Koppelow var født 1655 i Meklenborg, var 1677 Kornet i fynske Rytterregiment, blev 1678 Premierlieutenant, 1686 Kaptejnlieutenant i Livregiment Dragoner og 1690 Kaptejn. I Aaret 1701 udnævntes han til Major, 1709 til Oberstlieutenant og

blev 1710 haardt saaret ved Helsingborg; 1711 fik han Obersts Karakter og blev afskediget med Pension. Han døde 19. Januar 1722 i Lybæk.

Hans Enke Fru Anna Clelia overlevede ham i nogle Aar og blev 17. Januar 1730 bisat i Underup Kirke.

8. MAGDALENE LUCIA,

døbt 22. Marts 1655 i Flensborg, ægtede 28. Oktober 1677 paa Haseldorf Thomas Grote til Wrestedt og Fachenfelde i Hannover. Brudeparret fik et Bryllupsgilde i al Tarvelighed paa Grund af de trange Tider og kun 8000 Rdlr. i Medgift, dog paatog Ahlefeldt sig at udstyre Datteren med Klæder, Smykker, Linned og Uld. Grote var født 11. December 1644 i Celle, besøgte fra 1662 det ridderlige Akademi i Lyneborg, opholdt sig 1665 i Paris, studerede fra 1667 i Leyden, fik ved Arvedelingen med Brødrene det 1672 af Hertug Georg Vilhelm til hans Fader bortpantede Amt Knesebeck, som han 1674 bortbyttede til sin Broder Otto (gift med Anna Dorothea Ahlefeldt, Datter af Henrik Ahlefeldt til Lehmkulen) mod Godset Wrestedt, hvor han senere for det meste opholdt sig. Grote traadte som Kammerjunker i dansk Tjeneste, blev 1672 Viceamtmand over Enkedronning Sophie Amalies Livgeding paa Lolland og Falster, Aaret efter Kammerherre og Chef for Enkedronningens Hofstat. 1679 udnævntes han til succederende Viceamtmand over Lolland og Falster, var 1681—86 Amtmand over Nykjøbing Amt og Stiftsbefalingsmand over Laaland og Falster. 1686 blev han udnævnt til Etatsraad og Landdrot i Markfogderierne i Oldenburg. I Marts 1690 trak han sig tilbage til Privatlivet og tiltraadte Besiddelsen af Fachenfelde, som han arvede efter Broderen Gerhard. Hans Hustru afgik 1690 ved Døden og han ægtede derpaa Sophie Dorothea von Hardenberg, der overlevede ham. Grote døde 25. April 1716.

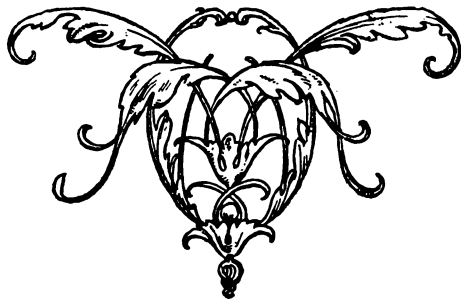
9. IDA BENEDIKTE,

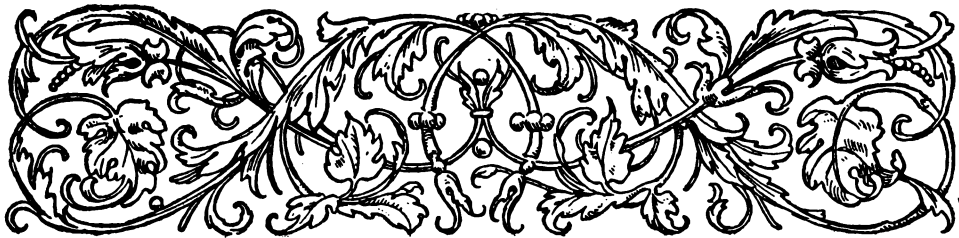
født 1657, ægtede 6. Juni 1675 i Hamborg Jesper Buchwald til Jersbeck og Stegen. Hun medbragte sin Ægtefælle 20,000 Rdlr. i Medgift. Buchwald var født 1638, arvede 1679 Godserne Jersbeck og Stegen efter Faderen, købte 1675 Caden af sin Hustrus Fæster Clelia Buchwald for 40,000 Rdlr., men solgte det atter 1691 til sin Svoger Vilhelm Ahlefeldt. I Aarene 1692—97 var han Amtmand i Svavested. Han døde 1726 som Senior for Ridderskabet.

10. DITLEV SIVERT AHLEFELDT,

fødtes 29. September 1658, var 1678 Kornet i Kurfyrsten af Sachsens Livregiment under Grev van der Nath, 1683 Ritmester i 2. sjællandske nationale

Rytterregiment, blev 1691, 3. Oktober, Oberstlieutenant af Kavalleriet og laa i de to følgende Aar i Garnison i Torrild ved Aarhus. 1692 købte han Godset Brodau (ved Oldenburg) i Holsten for 80,000 Rdlr. 1706 slog Lynet ned i hans Gaard, der delvis nedbrændte. 1702, 24. Oktober, udnævntes han til Landraad og 1713 til Amtmand i Oldenburg og paa Femern. Han døde 20. September 1714 paa Brodau. Magistraten i Byen Oldenburg fik Befaling til at ringe med Klokkerne ved hans Ligfærd, men Enken klager kort efter til Kongen over at Ordren ikke er bleven efterkommet. Ahlefeldt ægtede 24. April 1684 Barbara Elisabeth v. Holstein, Datter af Adam Christopher v. Holstein og Hustru Catharine Christine Reventlow. Hun blev født 25. Juni 1668 og afgik 26. August 1735 ved Døden. De havde tre Sønner og fire Døtre (Tredje Afsnit III).

TREDIE AFSNIT

KAMMERHERRE LANDRAAD BENDIX AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. MAGDALENE SYBILLA,

født 7. Maj 1675 i Dresden, gift 16. December 1700 med sin Fætter Ditlev Ahlefeldt til Haseldorf (se nedenfor). Hun fik ved Arvedelingen efter Faderen udbetalt en Sum af 25,837 Rdlr. i Specier og 1500 Rdlr. i Sølv samt erholdt det hendes Moder tilhørende Hus i Dresden. Hun afgik ved Døden 23. Februar 1718 paa Haseldorf.

AF ANDET ÆGTESKAB:

2. ADELHEID BENEDIKTE,

født 28. April 1683. Hun ægtede 1719 Joakim Otto v. Bassewitz og fik ved den i Itzehoe 23. Oktober s. A. oprettede Ægtepagt en Medgift af 8000 Rdlr. Bassewitz, en Broder til den nedennævnte bekjendte gottorpske Premierminister, blev født 3. Februar 1686, var først fyrstelig neuenburgsk Kammerjunker og derefter kongelig polsk og kursachsisk Kammerherre, traadte senere i hertugelig gottorpsk Tjeneste, udnævntes til Gehejmerraad og Amtmand i Bordesholm, Kiel og Neumünster og var fyrstbiskoppelig eutinsk Kammerpræsident. Ved Forliget med Broderen 1705 arvede han Godset Dalwitz og erhvervede senere Stresow og Poggelow. Bassewitz afgik ved Døden 10. Marts 1733. I første Ægteskab havde han været gift med Cathrine Ilsabe v. Bassewitz af Linjen Wohrenstorff, død 1717. Hans anden Hustru overlevede ham til 1760.

3. BENDIX AHLEFELDT

til Haselau, hertugelig gottorpsk Gehejme- og Landraad, Kancellipræsident og Amtmand i Tremsbüttel, 1684—1739.

Bendix fødtes 23. August 1684, sendtes efter omhyggelig Privatundervisning i Hjemmet paa Rejse, studerede fra Oktober 1703 tre Aar i Halle og berejste derefter Frankrig, England og Italien. 1706, 1. Januar, udnævntes han til Kammerjunker hos den da kun sexaarige Arveprins Carl Frederik af Gottorp, der opdroges hos Moderen ved Hoffet i Stockholm. Ahlefeldt søgte, efter sin egen Ytring, under sin daglige Omgang med Prinsen ved Spøg og Leg at indprente ham de første Begreber om en Herskers Opgaver og Pligter. I Marts 1709 afsendtes han af Administratoren Hertug Christian August i diplomatisk Mission til Stockholm for at virke for Huset Gottorps Interesser ved det svenske Hof. I Maj gik han i samme Øjemed til Berlin, hvor han skulde søge at vinde Grev Wartenberg og Gehejmeraad Ilgen for Sagen og tillige formaa Kongen af Preussen til at stadfæste Hertuginde Marie Elisabeth af Slesvig-Holsten-Gottorps Valg til Abbedisse for Stiftet Quedlinburg og begav sig derfra til Hamborg for at bevæge Grevinde Aurora Königsmark til at støtte Sagen. Den gottorpske Premierminister Goertz, der havde overdraget Ahlefeldt den sidstnævnte Mission, skriver i denne Anledning: „Jeg er allerede altfor gammel til i min ydre Person at kunne finde tilstrækkelig kraftige Argumenter. De, der baade er yngre end jeg, og hvis Ydre giver rigere Løfter end mit nogensinde har givet, vil sikkert kunne skille Dem bedre fra dette Hverv end jeg.“

Efterat den herskesyge Goertz i December 1708 havde styrtet sin Kollega i det fyrstelige Raad, Wedderkopp, ladet ham fængsle i Tønning og hans Godser beslaglægge, fik Ahlefeldt 1710, 24. August, tildelt den faldne Statsmands Embede som Amtmand i Tremsbüttel, udnævntes 14. Marts Aaret efter til Landraad og fik Sæde i den Kommission, der blev nedsat for at forhøre og dømme Wedderkopp. 1712 var han beskjæftiget med at prøve Undersaatternes Klager i Amtet Steinhorst og at værne dette og sit eget Amt mod Overgreb af de gjen-nemdragende danske Tropper. Efter Slaget ved Gadebusch sendtes han til Hovedkvarteret for de forenede russiske, danske og sachsiske Tropper, der forfulgte Steenbock. Under Ahlefeldts Forhandlinger med Czaren indløb Efterretning om at Fæstningen Tønning efter Hertugens Ordre var bleven aabnet for Steenbock og hans Korps. Hermed havde Huset Gottorp forbrudt sin Neutralitet som det indtil da havde opretholdt. Ahlefeldt begjærede øjeblikkelig sin Afsked hos Czar Peter efter at have bønfuldt ham om at skaane selve Gottorp Slot, hvor den hertugelige Familie befandt sig. Endnu samme Nat ilede han til Husum for at værne det fyrstelige Slot mod de fjendtlige Troppers Overgreb. Ved Patent af 13. Marts 1713 tog Frederik IV. den hertugelige Del af Slesvig og Holsten i Besiddelse og afkrævede Hyldingen af Indbyggerne.

Ahlefeldt levede derefter i nogle Aar et tilbagetrukket Liv dels paa sit Gods Haselau, dels i Hamborg, indtil han i Januar 1719 sendtes til Berlin for at formaa Kongen af Preussen til at anerkjende Hertug Carl Frederik som Tronfølger i Sverig efter Carl XII's Død. Kort efter Goertz' Fald udnævntes Ahlefeldt 12. Juni til virkelig Gehejmeraad, og 21. August til Kancellipræsident. I Sommerens Løb var han endvidere i Dresden og Brunsvig. En udførlig Betænkning fra Ahlefeldts Haand over Hertugens kritiske Stilling paa hin Tid viser hans politiske Anskuelser. Hertugens Restitution i Slesvig og Holsten samt Anerkjendelsen af hans Ret til den svenske Trone var Maalet for hans Bestræbelser. Det gjaldt om at bevare Kejserens, Ruslands og Spaniens Venskab, men fremfor alt at søge en Tilnærmelse til England, der med Frankrig og Holland støttede Danmark i Kampen mod Gottorp. Han ansaa et Giftermaal mellem Hertugen og en af de engelske Prinsesser som det bedste Middel til at vinde Englands Gunst. Iøvrigt var Ahlefeldt stemt for en Tilnærmelse til Danmark. I sine Planer stødte han hos Hertugens Yndling Bassewitz, der samtidig med hans Udnævnelse til Kancellipræsident var bleven beskikket til Premierminister, paa heftig Modstand, og der udviklede sig et dødeligt Had mellem de to Statsmænd. Bassewitz' Politik gik i modsat Retning, idet Tilknytningen til Rusland og Hertugens Giftermaal med Peter den Stores Datter var det Øjemærke, han stedse fulgte. Ahlefeldt satte alt i Bevægelse for at styrte Bassewitz og undergrave hans Anseelse hos Hertugen og ved fremmede Hoffer. Uden Tvivl handlede Ahlefeldt efter bedste Overbevisning og fandt i saa Henseende Støtte hos Hertugens Farbroder, Christian August, hvem han ikke alene under sammes Formynderregering havde staaet nær, men af hvem han ogsaa lige til Christian August' Død var meget yndet. I Januar 1720 skriver Hertugen til ham: „At Bassewitz fjærnes fra de publike Affairer, finder jeg højst gavnligt for min Neveu Hertugens Interesser, og handler De heri som Deres Herres tro Tjener. Han ejer hverken de tilbørlige Kvaliteter og endnu mindre den Kapacitet, som en Premierminister billigvis bør have, og som kan forlanges af ham“. Det blev Ahlefeldt, der i Kampen mod den overlegne Modstander kom til at trække det korteste Straa. 1720, 15. Marts, fik han sin Afsked fra begge Embeder i Unaade. Som Grund anfører Hertugen, at han uden Anledning har tilstillet en fremmed Minister i Stockholm en Skrivelse, der indeholdt ærekrænkende Beskyldninger mod Bassewitz, og da han blev tilrettevist herfor, paastod sin Ret, samt tillige at han i Hannover havde røbet Ting af største Hemmelighed.

Bassewitz' Stilling blev yderligere befæstet ved de heldige Resultater hans Politik affødte, Hertugens Restitution i den gottorpske Del af Holsten ved Kejserens Indflydelse og hans Bryllup med Anna Petrowna, Czar Peters Datter. Ahlefeldt forsøgte nu, foranlediget af sin Svoger Joakim Otto v. Bassewitz, en Tilnærmelse til sin bitre Fjende, og der oprettedes en underskrevet og beseglet Venskabspagt, dateret 15. Juni 1721, i hvilken begge tilsvor hinanden absolut

Hengivenhed og Troskab, samt enedes om at styrte Hertugens Yndling, Overmarskal Roepstorf. Planen mislykkedes, og Ahlefeldt og Bassewitz vare kort efter ligesaa bitre Fjender som før.

I Aarene 1721—23 førte Ahlefeldt Korrespondancen med Stockholm og St. Petersborg, men trak sig derefter ganske tilbage til Privatlivet. Han havde i September 1709 tiltraadt Besiddelsen af Haselau med Hetlingen, Heustaken og Idenburg under temmelig vanskelige Forhold. Haselau indbragte efter Beregningen i Gjennemsnit for Aarene 1680—1708 aarlig kun 7760 Rdlr., og der hvilede en Arveskyld af ialt 124,612 Rdlr. paa Godset. Moderen skulde have udbetalt en Sum af 40,280 Rdlr. og en aarlig Pension af 500 Rdlr., samt hans Søskende 64,180 Rdlr., deraf hver af Brødrene 14,000 Rdlr. Desuden hvilede der en Gjæld af 35,150 Rdlr. paa selve Godset, og personlig havde han paa sine Studierejser og under sit Ophold i Stockholm paa Grund af altfor knapt tildelte Diætpenge paadraget sig en Gjæld paa 19,500 Rdlr. Ialt beløb den Gjæld, hvormed den 25aarige Mand tiltraadte sine Fædres Ejendom, sig til den betydelige Sum af 144,112 Rdlr.

Krigsaarene, Pesten, Misvæxten og de store Oversvømmelser gjorde hans Kaar yderlig trange og bragte ham i Løbet af faa Aar paa Fallitens Rand. Af en Balance fra 1712 erfarer man, at Ahlefeldts Indtægter for dette Aar beløb sig til 17,035 Rdlr., deriblandt 5000 Rdlr. fra Godset, Amtmandsgage 600 Rdlr. og 2000 Rdlr. fra Meklenborg. Hans Udgifter vare 15,489 Rdlr. Overskudet gik til Dækning af Kreditorerne, hvis Fordringer 1719 beløb sig til 151,881 Rdlr., 1724 til 192,323 Rdlr. og 1727 til 234,304 Rdlr.

I Aaret 1714 overtog han for egen Regning og Risiko Inddigningen af den saakaldte Hetlinger Aussendeich, et stort og fortjenstfuldt Foretagende, der endnu den Dag idag har bevaret Ahlefeldts Navn i taknemmelig Erindring hos Godsets og Egnens Beboere. Ejeren af Haseldorf gav kun 2000 Rdlr. dertil, medens Ahlefeldt betalte Resten. 1717 var det store, stærkt forcerede Arbejde tilendebragt og en Strækning af ialt 17,872 Fod inddiget, men Juleaften samme Aar indtraf en stor Oversvømmelse, der gjentog sig 1720 og voldte ham store økonomiske Tab, da Diget endnu ikke var overgivet Beboerne. Han lod det derpaa gjøre sex Fod højere, saa at det under den sidste Oversvømmelse ragede tre Fod op over den højeste Vandstand. Ogsaa paa anden Maade forbedrede han sit Gods, hvis Værdi ved hans Tiltrædelse taxeredes til 166,258 Rdlr., medens det i Aaret 1727 værdsattes til 295,618 Rdlr.

Allerede 1726 kunde han efter sit eget Sigende indse, at en Konkurs var uundgaelig. Forgjæves søgte han ved en Række af Laan og forskjellige Transaktioner, der vidne om stor Opfindsomhed i Nøden, at afværge sin finansielle Ruin. 1728 lod Kreditorerne gjøre Indførsel i Indtægterne af Haselau, dog beholdt han indtil videre Administrationen af Godset, som han nu begyndte at udstykke. 1727 solgte han med Kreditorernes Samtykke til Gehejmeraad Desmercieres de senere efter denne opkaldte Jorder (nu i Grev Bernstorffs Be-

siddelse), omfattende 126,480 Kvadratfod, for 43,103 Rdlr. 1731 udskilte han Landsbyen Hetlingen fra Haselau og delte disse Godser i henholdsvis tre og fire Parceller. Paa hin Tid hvilede en Gjæld af 245,000 Rdlr. paa Haselau. Ældste Kreditorer i Konkursboet vare Landoverstaldmesteren i Kärnthen Grev Metsch til Hohen-Osterwitz, og efter dennes Død Statsminister Grev Josef Khevenhüller samt Bankier Johan Henrik Sentrup, endvidere Hertuginde Marie Elisabeth af Gottorp, Abbedisse i Stiftet Quedlinburg, af hvem Ahlefeldt i Aarene 1718—22 havde laant ialt 29,150 Rdlr., og den fyrstelig holstenske General v. Barner, hvem han skyldte en Sum af 16,464 Rdlr. Af de øvrige Kreditorer købte Gehejmerraad Ditlev Reventlow i sit Navn paa Kreditorernes Vegne „af sand Venskab for Gehejmerraad Ahlefeldt og hans Familie“ paa Auktionen 27. November 1732 Haselau for 126,000 Rdlr. Heraf købte Ahlefeldt 1734 Hetler Øen med den derpaa anlagte Skanse tilbage for 11,000 Rdlr., men afstod den allerede 1736 til den danske Krone. Da Reventlow gik konkurs 1737, overtog Kreditorerne atter Haselau, der først 1747, 5. Maj, ved Auktionen solgtes til Heinrich Andreas v. Schilden for 30,000 Speciesdaler.

Efter Salget af Haselau trak Ahlefeldt sig tilbage til Hamborg, hvor han henlevede sine sidste Aar. Sit Amtmandskab havde han allerede 1719, da Wedderkopp frikjendtes, overladt til denne som dets tidligere Indehaver, mod en Erstatningssum af 8000 Rdlr. Han gjorde i Aarenes Løb gjentagne Forsøg paa at gjenvinde Hertug Carl Frederiks Gunst, men forgjæves. Dennes Uvilje mod Ahlefeldt fandt ny Næring i Hertuginde Marie Elisabeths Klage over, at hendes Skyldner vedblivende tøvede med at betale sin Gjæld. Ved hertugelig Ordre af 1. November 1727 blev han forvist fra Hoffet og det formentes Hertugens Ministre at have noget som helst Samkvem med ham, indtil han havde tilfredsstillet Prinsessen til sidste Hvid. Da han omsider havde fyldestgjort hendes Fordringer, ansøgte han i Aaret 1732 Hertugen om Tilgivelse, og Aaret efter om Afsked for at træde i Tjeneste andetsteds, begge Gange uden Resultat.

Nedbøjet af tunge økonomiske Sorger afgik Ahlefeldt ved Døden i sin kraftigste Alder 10. Marts 1739 i Besøg hos sin Ven Johan Christopher v. Scheel, forhenværende Hofmester hos Grev Stolberg-Wernigerode, paa Godset Niendorf a. d. Stecknitz ved Lybek. Hans Lig førtes til hans Fædres Grav i Haselau Kirke med alle Æresbevisninger, blev i en med sex Heste forspændt Sørgevogn kjørt til Kirkegaarden og derfra af 12 Husmænd baaret ind i Kirken, hvis Indre var florbekængt, og i hvilken der var opstillet 8 Gueridons med brændende Lys. Efterat der var bedt Fadervor, sænkedes Liget ned i Begravelsen, og Følget samledes ved et Maaltid paa Slottet. Hver af Bærerne fik en Flaske ung Vin, Biskuit, Tobak og en Citron.

Det gottorpske Hofs Historieskriver berømmer Ahlefeldt som en Mand med stor Forstand, Lærdom og Duelighed, der stedse drog Omsorg for Fyrstehusets sande Vel. Hans Liv var rigt paa Sorger, Skuffelser og bristede Forhaabninger. Ahlefeldt havde 1710 ægtet Charlotte Amalie Reventlow, Datter

af Gehejmerraad Ditlev Reventlow til Stubbe og Hustru Magdalene Sybilla Grevinde van der Nath. Hun fødtes 1695 og døde 23. November 1722 i Hamborg. Deres Ægteskab synes at have været meget lykkeligt. Ved hendes Død skriver Ahlefeldt: „Jeg er den haardest prøvede Mand i Verden. Jeg har mistet min kjære Hustru paa en Tid, da jeg Dag for Dag mere og mere følte Lykken i Samlivet med hende, i en Stund, da jeg havde hendes Støtte mest nødvendig, i et Øjeblik, da jeg troede Faren formindsket og haabede paa hendes Helbredelse“. Hun fødte ham, saavidt vides, tre Sønner og tre Døtre (Fjerde Afsnit I).

4. HEDEVIG MARGARETHE,

født omtrent 1685, død 1713, bisat i Familiebegravelsen i Haselau Kirke.

5. IDA JOHANNE,

født 3. April 1687, gift 1708 med Gustav Adolph v. Negendank til Zierow i Meklenborg, holsten-gottorpsk Overstaldmester og Konferensraad, Amtmand i Cismar, Pensionær paa Godset Hytten, døbt 4. November 1674 paa Zierow, død 1. Januar 1743. Hun overlevede ham til Oktober 1766.

6. FREDERIKKE ELEONORE,

født omtrent 1690, Konventualinde i Preetz, død 13. November 1718, bisat 24. November i Familiebegravelsen i Haselau.

7. CHRISTIAN ALBRECHT AHLEFELDT, 1693—1755.

Han fødtes 1693, studerede fra 1710 i Haag og fra December 1712 i Paris, hvor han ifølge Moderens Ytring „lod dygtig mange Penge blive tilbage“. Efter hendes Død arvede han en Kapital paa 14,000 Rdlr., traadte som Lieutenant i svensk Tjeneste og fik 1714, 2. September, Bestalling som Kaptejn og Kompagnichef ved det Barth'ske Dragonregiment. Hans Kompagni talte ved Mønstringen 16. April 1715 en Kaptejn, en Lieutenant, en Vagtmester, en Furer, tre Korporaler, 15 beredne og 23 uberedne Dragoner samt en Tambour. I Maj laa han i Garnison i Barth paa Rygen, kjæmpede med Hæder under Belejringen af Stralsund, blev saaret af to Bajonetstik og en Kugle og kom i dansk Fangenskab. Som født Holstener blev han betragtet som dansk Undersaat, og hans Gods blev for en Tid beslaglagt af den danske Regering. 1719 ansøgte han Dronning Ulrike Eleonore om Afsked og erholdt denne som Oberstlieutenant 22. Oktober 1720. Han udnævntes til storfyrstelig Kammerjunkere og levede derefter dels i Kiel og Itzehoe samt paa sit lille Gods Heustaken ved Haselau, som han sammen med de saakaldte Schlengenfelder og Honigfelder af Faderens

Konkurs havde kjøbt af Gehejmerraad D. Reventlow 1732 for 7000 Rdlr. Her døde han 16. Marts 1755, 63 Aar gammel. Han ægtede 1724 Margrethe Elisabeth Rathlau, født 1706, død 16. Januar 1772 i Kiel, Datter af dansk Kammerjunker Ditlev Frederik Rathlau til Hohenstein og Hustru Margrethe Hedevig Wohnsfleth. Ifølge den 18. Marts 1724 daterede Ægtepagt fik han 1000 Rdlr. Kurant i Medgift. Deres Ægteskab var barnløst. Ved sit 1736 oprettede Testamente indsatte han sine Broderbørn Ditlev Bendix og Christian Gerhard til Arvinger. Disse solgte 1755 Heustaken med Tilliggende til Konferensraad F. C. von Friccius for 37,188 Rdlr.

8. AMALIE DOROTHEA,

født 3. Maj 1695, indskrevet 1718 i Preetz, død 11. Januar 1729.

II.

KAMMÉRHERRE

VILHELM AHLEFELDTS BØRN

1. DITLEV AHLEFELDT,

fødtes 24. Oktober 1675, blev 1691, 27. Februar, indskreven paa det akademiske Gymnasium i Hamborg og 1695, 5. September, immatrikuleret ved Universitetet i Leyden. 1704 tiltraadte han Besiddelsen af Haseldorf. Hans Formuesforhold kom tidligt i slet Tilstand. Oversvømmelser og Misvæxt forringede hans Indtægter betydeligt. 1713 laa to Kompagnier af Dronningen af Polens Livregiment Kyradserer indkvarterede paa hans Gods. De sidste 7 Aar af sit Liv maatte han fuldstændig overlade Jøder Besørgelsen af sine Pengeaffærer. Han døde 6. August 1726 paa Haseldorf og gravsattes i Kirken sammesteds. Ahlefeldt ægtede 30. December 1699 sin Kusine Magdalene Sybilla Ahlefeldt, der fødte ham tre Sønner (Fjerde Afsnit II). Efter hendes Død ægtede han 16. September 1718 Lucie Blome, født 22. November 1688, død 31. Oktober 1749 i Uetersen, bisat i den fædrene Begravelse i Farve, Datter af Christopher Blome til Farve og Neverstorff, Gehejme- og Landraad, Overjægermester i Hertugdømmerne, Amtmand i Steinburg og Guvernør i Ditmarsken, og Hustru Lucie Beate Buchwald. Hun fødte i sit Ægteskab en Søn, der kom til Verden kort efter Faderens Død.

I November 1726 udstedtes Proklama i Ahlefeldts efterladte Bo, og i Omslaget 1732 købte Brødrene Heinrich Andreas og Johan Erik v. Schilden Haseldorf af Ahlefeldts 51 Kreditorer og deres Kommissærer Friherre v. Reichenbach, F. W. v. Wedderkopp, F. Gude og I. Pfenninger. Enken fik udbetalt en Sum af 38,500 Rdlr. som hun havde til Gode i Godset. Hendes eneste Søn døde lille (Fjerde Afsnit II).

2. BENDIX VILHELM AHLEFELDT,

fødtes 11. August 1678 og studerede med sin ældre Broder paa Gymnasiet i Hamborg og ved Universitetet i Leyden. Hjemkommen fra en større Studierejse traadte han i gottorpsk Tjeneste og fik 1700, 14. September, Bestalling som Kaptejn ved Dragonregimentet, fra hvilket han nogle Aar efter tog sin Afsked som Major. 1704 tiltraadte han Besiddelsen af Caden, paa hvilket Gods han ved at ophæve Vornedskabet har efterladt sig et smukt Minde som human Besidder. Herom beretter Sønnen Cai, at Faderen ved sin Tiltrædelse af Godset fandt dets Bønder i saa slet en Tilstand, at de ikke kunde yde Hoveritjeneste, og mange Gaarde vare paa Grund af Krigens Ødelæggelser forladte af deres Beboere. Han frigjorde de Undersaatter han endnu forefandt, hvilket havde til Følge, at mange Fremmede nedsatte sig paa Caden, der skal have været det første Sted i Holsten, hvor Bønderne løstes af Vornedskabet. Alligevel vare Ahlefeldts Formuesvilkaar langt fra gode. 1746 saa han sig nødsaget til at lade udgaa Proklama over Caden for sine Kreditorer. Han døde 10. Februar 1748. Ahlefeldt ægtede 30. Juni 1704 Magdalene Rantzau, født 12. September 1681, bisat 19. Oktober 1758 i Uetersen, gravsat ved sin Mands Side i Nikolaj Kirke i Kiel, Datter af Gehejmerraad Cai Rantzau til Neuhaus, Doberstorf, Løhrstorf, Satiewitz og Grossenbrode, og Hustru Cathrine Margrethe, født Blome. Hun solgte 1754 Caden til Heinrich Andreas von Schilden. I deres Ægteskab fødtes fire Sønner og fem Døtre (Fjerde Afsnit III).

3. IDA EMERENTIA,

født 28. Januar 1681, ægtede i første Ægteskab 11. Maj 1697 Ditlev Rumohr til Dyttebøl og Kronsgaard, født 1673, død 7. Marts 1708, i andet 29. Juli 1739 paa Schmoelerhof ved Kiel Balthasar Ahlefeldt til Lindau, Behrensbrook, Rothenstein og Aschau, fyrstebiskoppelig lybekske Hofmarskal og Jægermester, hertugelig gottorpsk Gehejmerraad og Oberstlieutenant, dansk Generallieutenant af Kavalleriet og Kommandant i Glückstadt, født 25. Juli 1684, død 15. Marts 1752, der i første Ægteskab (2. December 1711) var gift med Catharine Hedevig Rantzau, (født 1697, død 20. April 1713) samt anden Gang (29. August 1714) med Sophie Hedevig Wohnsfleth, født 22. Juli 1697, død 5. Juli 1728. Hun afgik ved Døden 16. Juni 1741.

4. JØRGEN AHLEFELDT,

født 23. Juli 1682 paa Haseldorf, blev 1701, 23. Juli, udnævnt til Lieutenant reformé ved den holstenske Artilleribataillon, ved hvilken han stod indtil April 1702 da Kongen gav ham Tilladelse til at tiltræde en større Udenlandsrejse til Italien og Frankrig. I Maj studerede han i Frankfurt a. d. Oder. 1708, 16. Juli, fik han efter Ansøgning Kaptejns Rang og Tilladelse til at opholde sig i Slesvig. Han ægtede samme Aar Margrethe Hedevig Ahlefeldt, født 14. Juli 1690, død 1. December 1744, Datter af Johan Rudolph Ahlefeldt til Damp og Hustru Margrethe Hedevig Rumohr. Hun medbragte i sit Ægteskab Godset Damp, som hun arvede efter Faderens Død. Ahlefeldt døde 21. Marts 1728 paa Damp, kun 45 Aar gammel. De havde en Søn og tre Døtre (Fjerde Afsnit IV).

III.

LANDRAAD

DITLEV SIVERT AHLEFELDTS BØRN

1. DITLEV FREDERIK AHLEFELDT.

Han fødtes 12. Marts 1686, tjente som Menig i 2. sjællandske Rytterregiment i Flaaden i den brabantiske Krig, deltog med Hæder i Slaget ved Höchstedt og udnævntes 1704, 11. November, til Kornet i Hertugen af Würtembergers Regiment i Holland, men tog allerede 28. Maj Aaret efter sin Afsked og gik i gottorpsk Tjeneste. Fra 1706 stod han ved det i engelsk Sold værende gottorpske Livregiment Dragoner og forfremmedes 1714 til Major. I Vaaren samme Aar ansøgte han om at blive ansat i den danske Hær, blev 19. Marts udnævnt til karakteriseret Oberstlieutenant og ansat 1715, 7. December, ved Livregiment Dragoner. 1719, 10. Marts, blev han virkelig Major og 1727, 23. Juni, karakteriseret Oberst. Han blev 1731, 19. December, afskediget, men fik 1733, 2. December, Patent som Generalmajor af Kavalleriet. Da Ahlefeldt 1731 gaar i Forbøn for sin yngste Broder, omtaler han sine trykkende Pengeforhold og tillægger Bedstefaderen Skylden, der har ført Polakkerne ind i Landet, hvorved han paadrog sig og sine Efterkommere den Ulykke at Svensken afbrændte hans Godser. 1714 overtog han Brodau efter Faderen. 1737 gik han fallit og maatte Aaret efter sælge Godset for 60,200 Daler danske Kroner. Han flyttede derefter til Kiel, hvorfra han i Juni 1742 beder Kongen om et lille Kommandantskab

i en Fæstning, da han ikke fra den ene Dag til den anden ved, hvorfra han skal tage et Stykke Brød. Sagens Omstændigheder ere kjendte hele Landet over. Ikke længe efter synes han at være død ugift og i stor Fattigdom.

2. CATHARINE CHRISTINE,

fødtes 8. November 1687 i Torrild og holdtes samme Dag over Daaben i Hjemmet. Hun var bekjendt for sin fremragende Skjønhed og indgik 19. Juni 1713 paa Brodau Ægteskab med Generalmajor Greve Johnstone, Oberst ved et Kyradseregiment i polsk Tjeneste, „af den i Skotland blomstrende højgrevelige Æt af Johnstone“. Han døde efter kun halvandet Aars Ægteskab, i hvilket der fødtes en Datter, der kun blev ét Aar gammel. Grevinden udnævntes Nytaar 1722 til Hofmesterinde hos Kronprinsesse Sophie Magdalene og beklædte denne Værdighed indtil hun 2. September samme Aar paa Glyksborg blev formælet med Hertug Philip Ernst af Slesvig-Holsten-Glyksborg. Hertugen fødtes 5. Maj 1673, studerede 1689 i Genf og Turin, deltog i Sommeren 1692 i Felittoget i Flandern, blev s. A. Kaptejn ved Prins Christians Regiment og var 1696—1700 Oberst og Chef for fyenske Regiment til Fods. Ved Faderens Død 1698 arvede han Hertugdømmet Glyksborg. 1729 rejste han efter Hertug Johan Adolph Ernst Ferdinands Død Krav paa Hertugdømmet Pløen, men blev med sin Fordring afvist af Kongen, der allerede 1722 havde indsat Hertug Frederik Carl til Arving. Han havde i første Ægteskab 15. Februar 1699 ægtet Prinsesse Christine af Sachsen-Eisenberg, født 4. Marts 1679, død 24. Maj 1722.

Hertuginde Catharine Christine, hans anden Gemalinde, afgik ved Døden 8. Maj 1726 efter at have født en dødfødt Prins. Hun bisattes 30. Juni i Slotskapellet paa Glyksborg. Endnu samme Aar ægtede Hertugen 17. Oktober Prinsesse Marie Charlotte, en Datter af Hertug Frederik Vilhelm af Slesvig-Holsten-Sønderborg-Augustenburg og dennes Gemalinde Comtesse Sophie Amalie Ahlefeldt, Storkanslerens Datter. Hun var født 5. September 1697 og døde 30. April 1760. Hertugen afgik ved Døden 12. November 1729.

3. IDA ELISABETH,

døbt 24. Oktober 1690 i Torrild. Fadderne vare Bedsteforældrene Oberst og Oberstinde Holstein samt Ritmesterinde Blücher. Hun døde 24. Februar 1691 sammesteds.

4. IDA MAGDALENE,

født 11. December 1691, blev 18. September 1720 fra Mariekirken i Rendsborg paa Eskilsmark viet til Johan Heinrich Lohemann v. Lohendal. Denne, hvis borgerlige Navn var Lohemann, fødtes 24. Marts 1671, var først (1700) Kommissær

ved Provians- og Ammunitionsforvaltningen i Fæstningen Frederiksort, blev 1703 Krigskommissær, 1712 Overkrigskommissær og Justitsraad. 1721 udnævntes han til Etatsraad og Generalkrigskommissær. 1720 blev han under Navnet v. Lohendal optaget i Adelsstanden og udnævntes 1744 til Konferentsraad. 1728 købte han Godset Mehlbeck ved Itzehoe for 26,000 Rdlr. Han døde Natten mellem 26. og 27. Marts 1746. Lohendal var i første Ægteskab gift med Dorothea Margrethe v. der Lühe, født 8. April 1678, død 20. December 1716, Datter af Oberstlieutenant Joakim Reimer v. d. Lühe til Pantzow og Sabine Marie født von Warburg.

Ida Magdalene overlevede sin Mand til 2. December 1762.

5. ULRIKKE MAGDALENE,

født 24. Marts 1693, ægtede 10. December 1719 i Slotskirken i Kjøbenhavn Hartvig Asche v. Schack. Denne blev 1706 Sekondlieutenant i Prins Carl af Hessens hvervede Infanteriregiment, deltog 1709 i Slaget ved Malplaquet, og tog Aaret efter Del i Indtagelsen af Aires og udnævntes til Kapitejn. 1713 blev han Oberstlieutenant og Generaladjutant hos Scholten. 1714—17 stod han ved Regimentet Prins Carl, blev 1717 karakteriseret Oberst og Generaladjutant af Infanteriet hos Kongen, 1721 Oberst og Chef for Prins Carls Regiment og 1728 Generalmajor. Han døde i Kjøbenhavn 16. Februar 1734. Enken overlevede ham længe og døde først 31. Juli 1764 i Itzehoe.

6. ADAM CHRISTOPHER AHLEFELDT,

født 23. December 1694, stod først i sachsisk Militærtjeneste som Kornet, udnævntes 1717, 8. Januar, paa anbefaling af Generalmajor Bendix Brockdorff til Lieutenant i tredje jyske nationale Rytterregiment og blev 1731, 19. December, som Kaptejn forflyttet til Livregiment Dragoner. Hans Chef Generalmajor Balthasar Ahlefeldt indberetter til Overkrigssekretæren om hans Død, der indtraf 16. Juni 1744 i Rendsborg, hvor han bisattes i Garnisonskirken.

7. BENDIX AHLEFELDT,

fødtes 18. Marts 1697, blev 1715, 4. December, udnævnt til Fændrik ved Dronningens Livregiment, blev 1717, 3. Maj, forfremmet til Sekondlieutenant, 1718, 21. August, til Premierlieutenant, ansattes 1721, 20. Juni, som Kaptejn ved det hvervede oldenborgske Infanteriregiment, ved hvilket han stod indtil 1722. Han fik sin Afsked 1734, 24. December, og døde 1736.

Ahlefeldt ægtede 23. Marts 1733 uden kgl. Tilladelse sin Søsters Steddatter Marie Henriette von Lohendal, født i December 1716. Hun ægtede 4. December 1737 i Glückstadt Christian Frederik von Gebler, Major i Dronningens Livregiment til Fods, død omtrent 1763. Selv afgik hun 18. Februar 1777 ved Døden paa Godset Schönhausen ved Ekernførde og blev gravsat i Karby. — I første Ægteskab havde hun en Søn, der fødtes kort efter Ahlefeldts Død (Fjerde Afsnit V).

FJERDE AFSNIT

I.

GEHEJMERAAD BENDIX AHLEFELDT'S BØRN

---

1. CHRISTINE MAGDALENE,

født Juli 1714(?), død 10. August 1717 paa Haselau.

2. BENDIX AHLEFELDT, 1715—82.

Han fødtes 17. November 1715, blev 1736, 17. Juli, Fændrik reformé i Garden til Fods, 1738, 19. Maj, virkelig Fændrik og 1739, 31. Juli, Sekondlieutenant. 1744, 2. Januar, blev han ansat som Hofjunker hos Enkedronningen og forfremmedes 6. November s. A. til Kaptejn ved fynske hvervede Infanteri-Regiment, idet han ved en 27. Oktober s. A. med Kaptejn Thomas Svane afsluttet Kontrakt købte dennes Kompagni for 3,700 Rdlr. I Konduitelisten fra samme Aar hedder det, at „han er af godt Exterieur, høj Statur, god Opførsel og Livsvandel, samt kyndig i Fortifikationsvæsenet“.

Til Trods for dette hædrende Vidnesbyrd maa det siges, at Ahlefeldts senere Liv just ikke var lydefrit.

Gjennem sin Søster, der var Hofdame hos Prinsesse Louise, Kong Frederik V's Søster, lærte han denne nøje at kjende, og da hun ifølge U. A. Holsteins Udsagn var født med Smag for det mandlige Kjøen, viste hun den smukke unge Officer megen Imødekommenhed, saa at han tilsidst tog Sagen for Alvor og bildte sig ind, at hun var forelsket i ham og vilde tage ham til

Ægte, hvorved han haabede at komme til høje Æresposter og Værdigheder som Statholder enten i Hertugdømmerne eller i Norge. Ahlefeldts Søster begunstigede paa enhver Maade Forholdet, der længe unddrog sig Offentligheden, indtil Ahlefeldt pralede saa højlydt dermed, at Kongen fik nys derom, lod ham fængsle og føre til Munkholm. Prinsessen blev temmelig hastig bortgiftet til Hertugen af Sachsen-Hildburghausen, og Ahlefeldts Søster afskediget som Hofdame og forvist til Klostret i Uetersen. Saaledes fortælle U. A. Holstein og C. D. Biehl næsten enslydende.

Hvorledes end Sagens nærmere Sammenhæng har været, er det sikkert, at Ahlefeldt, som Luxdorph beretter i sine Kalenderoptegnelser, „den 2. Marts 1748 om Natten Kl. 2 blev arresteret i sit Hus og ført til Citadellet, hvor han hensattes i det Kammer, hvor Benstrup havde siddet fangen“. Hans Kompagni blev allerede 13. Marts givet til en anden, og han selv hensad i tre Aar som Fange paa Munkholm. Her vidste han „at insinuere sig“ hos Kommandantens Datter, til hvem han traadte i Forhold og som udlagde ham som Fader til et under hans Ophold paa Fæstningen født Barn.

Det lykkedes Ahlefeldts Søster, der førte en livlig Brevvexling med den ældre Bernstorff om sin letsindige Broders Forhold, at udvirke dennes Befrielse. Endnu i Februar 1752 mente Bernstorff, at Familien ikke burde ønske, at han kom fri, men 16. November s. A. udgik Ordre til at løslade ham, og samtidigt ansattes han som Kommandant paa Helgoland, hvor han ifølge sin egen Beretning ankom 1. April 1753. Ahlefeldt udnævntes 1759, 5. September, til Major. Han fratraadte denne Post 1764 og fik 1771 Bestalling som Landraad i Uetersen, i hvilket Embede han 3. Oktober 1782 afgik ved Døden. Hans Bo viser højst derangærede Forhold.

Ahlefeldt ejede sammen med sin Svoger, Grev Frederik Ahlefeldt, Landsbyen Hetlingen med dennes Udendige, den sidste Rest af de fædrene Godser, som solgtes til Brødrene Christian Frederik og Hans Heinrich v. Schilden 1778, 31. December, for 11,500 Rdlr.

3. DITLEV BENDIX AHLEFELDT,

fødtes 4. April 1717 i Hamborg, besøgte med sin yngre Broder Skolen i Itzehoe 1732, studerede 1739 i Jena og blev 1741, 13. Marts, surnumerær Fændrik ved sjællandske hvervede Infanteri-Regiment. 1748, 16. Oktober, blev han Premierlieutenant ved slesvig-holstenske Nationalregiment. Han afskedigedes 1761, 29. Juli, fra Militærtjenesten og henlevede sine sidste Aar sindssvag i Kiel, hvor han afgik ved Døden 5. Oktober 1773 og bisattes i Nikolaj Kirke.

4. CHRISTIAN GERHARD AHLEFELDT,

fødtes 1718, blev 1734, 14. Oktober, privat dimitteret til Universitetet i Kiel og 1739 af Hertug Christian August af Augustenborg som „en ung Mand af meget godt Exterieur, ulastelig Conduite og solide Studier“ indstillet til Fændrik reformé, hvilken Charge under 12. Juni s. A. tildeltes ham. 1741, 27. Februar, blev han virkelig Fændrik og ansattes 14. Marts som surnumerær Lieutenant ved Livgarden til Fods, blev 1742, 11. Juni, Sekondlieutenant ved Dronningens Livregiment og forfremmedes 1745, 29. November, til Kaptejn. I Konduitelisten 1745 omtales han som en Officer med godt Ydre og meget klart Begreb, og som har studeret og beflittet sig paa Tjenesten. 1758, 31. Oktober, udnævntes han til Major, men døde allerede 15. September Aaret efter, kun 41 Aar gammel. Ahlefeldt havde 26. Marts 1754 ægtet Anna Margrethe v. Wedderkopp, født 2. Oktober 1716, død 10. Maj 1760 i Itzehoe, Datter af Generalpostdirektør, Gehejme- og Landraad Frederik Christian v. Wedderkopp og Hustru Hedevig Sophie født v. Pincier. Begge hvile i Slesvig Domkirke. Deres Ægteskab var barnløst.

5. MARIE ELISABETH,

født 25. December 1719 i Hamborg, indskrevet i Klostret i Uetersen, Hofdame hos Prinsesse Louise, viet 10. Oktober 1760 i Uetersen til Frederik Greve Ahlefeldt til Grevskabet Langeland og Stamhuset Ahlefeldt, General af Kavalleriet, født 29. December 1702, død 18. April 1773. Denne havde i første Ægteskab (28. April 1730) været gift med Bertha v. Holstein, født 28. April 1705, død 29. November 1735 (Enke efter Johan Frederik Rigs greve Bothmer til Lauenbrück, brunsvig-lyneborgsk Generallieutenant). Grevinden døde 24. Januar 1769 paa Tranekjær. Ved hende er Linjen Ahlefeldt paa Caden, hendes fædrene Slægt, der endnu blomstrer i Linjen Ahlefeldt-Dehn, substitueret til Stamhuset Ahlefeldt.

6. HEDEVIG MARGRETHE,

døbt 4. Februar 1722 i Hamborg, død omtrent 1732. Faderen ytrer i et Brev, at dette Barn overgik alle sine jævnaldrende i Forstand og Hukommelse. Hun var hjemme i alle Troselærdomme og kunde Æsops Fabler, Ovids Metamorphoser og flere Tragedieroller udenad.

II.

DITLEV AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. VILHELM AHLEFELDT,

født 11. Oktober 1701, død 8. Marts 1702 paa Haseldorf, bisat 7. April i Kirken sammesteds.

2. BENDIX AHLEFELDT,

født 4. Marts 1704 paa Haseldorf, døbt 12. Marts i Kirken sammesteds. Faderne vare Jørgen Rumohr og Bendix Ahlefeldt til Haselau. Han undervistes i Aarene 1719—21 af den senere Konsistorialraad Noodt, blev 1726, 11. Februar, immatrikuleret i Kiel og 1728, 28. April, i Halle og nævnes endnu 1730 som levende, men var død før Broderen Jørgen.

3. JØRGEN AHLEFELDT,

født 26. Februar 1709, undervistes sammen med Broderen og studerede med ham i Kiel, udnævntes 1728, 18. Oktober, til Fændrik ved Dronningens Livregiment og blev 1730, 10. April, Sekondlieutenant. 1737 ansøgte han om den gamle, udlevede Kaptejn Daviers Drabantplads mod at denne beholdt Gagen, hvilket dog blev afslaaet. 1739, 15. Maj, blev han Kaptejn i søndre søndfjordske Kompagni af første Bergenhusiske Infanteriregiment og 1744, 16. Oktober, Major. I Konduitelisten fra samme Aar hedder det, at Ahlefeldt er af god Statur og Exterieur, men for Tiden melankolsk, vankelmodig og aldeles fra sin Forstand. 1746, 26. Maj, fik han sin Afsked, efter at han en Tidlang havde været behæftet med Afsindighed, og der udgik derfor tillige Ordre til at indrette et Værelse til ham enten indenfor Bergens Fæstning eller ved Corps de Garden. Han døde ugift 25. April 1748 i Bergen. I 1727 havde han og Broderen oprettet et Testamente til Fordel for deres Onkel Landraad Bendix Vilhelm Ahlefeldt, og i Tilfælde af dennes Død for Sønnerne. Disse optræde 1749 med Fordringer paa Arv. Endnu 1751 var Boet ikke sluttet.

AF ANDET ÆGTESKAB:

4. CHRISTOPHER AHLEFELDT,

født November 1726, bisat 22. December 1727 i Haseldorfs Kirke, 1 Aar og nogle Uger gammel.

III.

MAJOR

BENDIX VILHELM AHLEFELDT'S BØRN

1. ANNA EMERENTIA,

født 3. Juli 1705, indskrevet 1707 i Preetz, død omtrent 1750, gift 1733 med Ditlev Brockdorff til Rohlstorff, hertugelig gottorpsk Gehejmerraad, født 11. Juli 1708, død 16. September 1790. Han ægtede i 2. Ægteskab Henriette Frederikke Blome, Datter af Volf Blome til Hagen og Sophie, født Brockdorff, født 16. April 1735, død 27. November 1818.

2. CATHRINE MARGRETHE,

født 14. September 1706, indskrevet 1707 i Preetz, død 6. Januar 1773 i Rostock, viet 1738 (Ægtepagten dateret Hamborg 7. Maj) til Viktor August v. Vieregg til Rossewitz, Hofmester hos Administratoren Hertug Christian Ludvig af Meklenborg, født 1698, død mellem 3. Oktober og 22. November 1763. Han var en højt betroet Mand hos Hertugen og ydede ogsaa Hertug Frederik af Meklenborg Tjenester under dennes Mindreaarighed og ved sammes Formæling med Prinsesse Louise Frederikke af Württemberg i Aaret 1746.

3. ADELHEID BENEDIKTE,

født 25. April 1707 paa Caden, død 5. Februar 1743 som Stiftsdame i Preetz.

4. VILHELMINE,

født 21. Juli 1709, død 22. Februar 1723 som Stiftsdame i Uetersen.

5. VILHELM AHLEFELDT,

født 24. November 1710, fik 1. Februar 1734 kongeligt Rejsepas til fremmede Lande. Hjemvendt ægtede han 21. April 1739 Benedikte Christiane Charlotte v. Schmettau, født 5. Juli 1720 i Berlin, død 11. April 1758 paa Klein-Nordsee, begravet 1. Maj i Flemhude Kirke, Datter af Carl Frederik v. Schmettau, preussisk Kammerherre, og Hustru Hedevig født Baronesse Løvendal. Ahlefeldt, der ikke indtog nogen offentlig Stilling, døde 10. Oktober 1754 paa Godset Klein-Nordsee, som han 1740 kjøbte af Generalmajor Volf Jesper Brockdorffs Arvinger, og bisattes 26. Oktober i Familiebegravelsen. De havde fire Sønner (Femte Afsnit I).

6. CAI ÅHLEFELDT,

født 28. Januar 1713. Han boede indtil 1779 i Uelzburg og derefter i Kaltkirchen ved det fædrene Gods, levede som Husejer af sine Renter og døde her 20. Februar 1791 ligesom Faderen paa Søndagen Septuagesima.

7. IDA LUCIE,

født 30. Marts (Langfredag) 1714, blev 1748 indført som Stiftsdame i Klostret Uetersen og døde 17. September 1751.

8. JØRGEN AHLEFELDT,

født 26. Februar 1717, stod fra 1733—37 som Kadet i Livkompagniet, blev 1737, 19. Januar, karakteriseret Kornet i Livregimentet til Hest, 25. Oktober s. A. virkelig Kornet, og udnævntes 1739, 13. April, til Lieutenant. Hans Chef, Greve Ysenburg-Büdingen, indberetter hans Død, der indtraf pludseligt 4. Marts 1740.

9. DITLEV AHLEFELDT.

Han fødtes 6. April 1719, blev 1738, 20. Januar, Kornet i Grev Holsteins (oldenborgske Rytterregiment) og købte i April 1739 som ældste Kornet reformé Lieutenant Christian Rudolph v. Gersdorfs Plads for at denne kunde dække sin Gjæld, og udnævntes 4. Maj til Sekondlieutenant. Han ansøger i Maj 1742 om at maatte følge Troppekorpset til Rhinen som Volontær. 1743, 31. Maj, forfremmedes han til Ritmester og blev 1751, 3. Marts, Generaladjutant. 1756, 17. Marts, blev han Sekondmajor, fik 1757, 5. Januar, Oberstlieutenants Karakter, blev 1759, 7. Februar, fungerende Major og 1763, 26. Januar, Premiermajor. 1765, 16. Januar, fik han efter Ansøgning paa Grund af Svaghed sin Afsked og flyttede til sit Gods Sarlhusen, som han Aaret iforvejen havde købt af Baron Söhlenthal, men døde allerede 23. Februar derefter, kun 44 Aar gammel. Han omtales i Konduitelisten som en meget god Officer, der forrettede sin Tjeneste med stor Flid og Opmærksomhed, og hvis Afgang vilde være et Tab for Kongens Tjeneste, især for Regimentet. Han havde 30. Maj 1755 i Kiel holdt Bryllup med Amalie Baronesse von Wich, født 9. December 1721, død 20. Juni 1806 i Itzehoe. Hun var Datter af storbrittannisk Gesandt ved det russiske Hof Cyrillus Baron von Wich til Tangstedt og Hustru Marie Elisabeth von Wedderkopp. Ifølge den mellem begge oprettede Ægtepagt fik Ahlefeldt 12,000 Rdlr. i Medgift, hvoraf han dog, indtil Svigerfaderens Død kun skulde nyde Renterne af 5000 Rdlr. Til Gjengjæld tilsikrede han sin Ægtefælle 200 Rdlr. Kurant aarlig i Naalepenge, der efter hendes Faders Død skulde forhøjes til 300 Rdlr. samt en Morgengave paa 400 Rdlr. Begge ere begravne i St. Nikolaj Kirke i Kiel.

IV.

JØRGEN AHLEFELDT'S BØRN

1. ANNA EMERENTIA VILHELMINE,

født 1709, ægtede 12. December 1733 Christian Henrik Christopher Bielke. Denne fødtes 14. Juli 1705, indtraadte 1728 i Hæren som Sekondlieutenant i Garden til Fods og forfremmedes 1730 til Kaptejn ved Schacks hvervede Infanteriregiment. 1734 tog han sin Afsked fra Militærtjenesten med Majors Karakter, fik 1747 Afskedspatent som Oberstlieutenant og 1757 som Oberst. I sine sidste Leveaar var han Hofmester hos Abbedissen paa Vallø, Hertuginde Louise Sophie Frederikke af Slesvig-Holsten-Glyksborg, og afgik ved Døden 10. December 1779. Hun døde 22. Januar 1788 paa Vallø.

2. HEDEVIG,

født 10. September 1710, ægtede 3. December 1734 paa Saxtorp Conrad Greve Ahlefeldt-Eskilsmark, General af Infanteriet, Kommandant i Rendsborg, hvid Ridder, født 1. December 1705, død 16. Marts 1786 i Itzehoe. Hun afgik ved Døden 4. November 1777 i Itzehoe og blev 14. s. M. gravsat i Domkirken i Slesvig ved sin Ægtefælles Side.

3. DOROTHEA FREDERIKKE,

født 4. August 1711, død 30. Marts 1713, begravet i Siseby.

4. JOHAN RUDOLPH AHLEFELDT,

født 2. Juli 1712, arvede 1728 Godset Damp efter Faderen og fik 1748 med sin anden Hustru Saxtorp, hvorved dette gamle ahlefeldtske Gods atter kom ind i Familien. 1764 købte han Hohenstein. Han levede sit hele Liv paa sine Godser og var ivrigt beflittet paa deres Forbedring. Ahlefeldt døde 17. September 1770. Han ægtede første Gang 1732 Elisabeth Baronesse Liliencron, født 17. September 1715, død 30. Juli 1734, efter Dagen før at have født en Datter (Femte Afsnit II). Hun var Datter af Landraad Frederik Christian Baron Liliencron og Frederikke Anna Sophie født Wohnsfleth (der i andet Ægteskab var gift med Gehejmerraad Henning Ahlefeldt til Olpenæs). I andet Ægteskab blev han 7. Juli 1741 viet til Margrethe Øllegaard Brockdorff, født 25. Oktober 1717, død 20. December 1763 paa Damp, Datter af hertugelig gottorpsk Gehejmekonferens- og Landraad Ditlev Brockdorff til Saxtorp, Neuhaus og Gross-Nordsee og Hustru Dorothea, født Rantzau. Præsten i Karby, hendes Sjælesørger, omtaler hende „som en Dame med god Læsning og ypperlig Forstand, der valgte med Smag og dømte rigtigt, som

ikke ansaa det for en Skam at beskjæftige sig med huslige Sager og at drage Omsorg for Husets Orden“. Hun fødte ham tre Sønner og fire Døtre (Femte Afsnit II). En Samtidig, der kjendte J. R. Ahlefeldt nøje, sætter ham følgende hædrende Eftermæle: „En mere end 40aarig Erfaring gjorde Ahlefeldt til en af Landets første Jordbrugere. Han forbedrede Godset Damp, hvis Bygninger vare meget forfaldne, saa at han ikke alene gjorde det gjældfrit, men ogsaa blev i Stand til at erhverve Godserne Saxtorp og Hohenstein. Paa alle disse Godser kom Bønderne under ham til bedre Kaar, thi det var hans Grund-sætning, at hans Undergivne maatte staa sig godt for at kunne arbejde med Lyst og Kraft. Hans Karakter var Godhed, Venlighed og Menneskekjærlighed. Hvem der var i Nød og kunde faa Adgang til ham, og det var ikke vanskeligt, fandt sikker Bistand hos ham. Hans gode Hjærte kjendte hverken til Hævn eller Uforsonlighed“.

I sit Testamente af 12. Maj 1770 oprettede han to Fideikommisser hvert paa 60,000 Rdlr. Kurant, et i Godset Saxtorp og et i Godserne Damp og Hohenstein for sine Sønner Ditlev og Jørgen, med den Bestemmelse, at der ikke, saalænge nogen af deres Descendens paa Sværd- og Spindesiden er i Live, kan tages nogen Disposition derover, dog skulde det tillades en Fader eller Moder at tillægge sine Sønner eller Døtre Arvedele af Fideikommisset efter eget Forgødtbefindende. Ved Salget af Damp 1803 til Josias Qualen opstod en langvarig Proces mellem denne og Arvingerne efter Testator. Sagen paadømtes 1814 af Landretten, og Familien Ahlefeldt er endnu i Besiddelse af Fideikommisset.

V.

KAPTEJN

BENDIX AHLEFELDT'S SØN

BENDIX HENRIK CHRISTIAN,

født 8. Maj 1736 i Itzehoe efter Faderens Død, død lille.

FEMTE AFSNIT

I.

VILHELM AHLEFELTS BØRN

---

1. MAGDALENE HEDEVIG,

født 31. Oktober 1742, død 23. Januar 1743 paa Klein-Nordsee, bisat i Familiebegravelsen i Flemhude.

2. BENDIX VALDEMAR,

født 23. September 1746 paa Klein-Nordsee, døbt 27. s. M. i Flemhude Kirke, blev 1758, 19. Maj, immatrikuleret i Kiel og udnævntes 6. Oktober Aaret efter til Hofjunker, døde 10. November 1766 i Göttingen.

3. CARL FREDERIK ULRIK BARON AHLEFELDT-DEHN

til Ludvigsborg, Gøhejmekonferensraad, Kammerherre, Amtmand i Steinburg, Overdirektør i Itzehoe, Provst for det adelige Kloster i Slesvig, 1750—1829.

Han fødtes 30. Marts 1750 paa Klein-Nordsee, fik allerede 1759, 2. Maj, Patent som Kornet reformé i Livregimentet til Hest, 1763, 30. November, som Kaptejn ved slesvigske hvervede Regiment Infanteri, og 1767, 6. Juni, som Kaptejn ved danske Livregiment. Fra Juni 1767 til Marts 1769 studerede han ved Carolinum i Brunsvig, tog derefter Ophold i Kjøbenhavn og fik 2. Maj nævnte Aar Bestalling som Kammerjunker. I Maj 1773 gik han som Gesandtskabsattaché til Paris og forblev her indtil han i Maj 1775 over England og

Holland vendte tilbage hertil, hvor han 26. Juli udnævntes til Kammerherre. I August tog han Afsked fra Militærtjenesten og blev 1777, 4. April, kun 27 Aar gammel, beskikket til Provst ved St. Johannesklostret i Slesvig. 1803, 22. Maj, blev han dekoreret med det hvide Baand, og blev 1805, 23. Januar, efter Frederik Christian v. Schildens Død Amtmand i Steinburg. 1815, 6. Februar, udnævntes han til Overdirektør for Byen Itzehoe, og fik 31. Juli, Titel af Gehejmekonferensraad. Ahlefeldt døde 1829, 3. Marts, i Itzehoe. Han ægtede 10. Maj 1776 Sophie Charlotte Frederikke Baronesse Dehn, født 7. November 1759, død 28. Juli 1813 i Itzehoe, med hvem han havde tre Sønner og to Døtre (Sjette Afsnit I). Hun var ældste Datter af Oberst og Kammerherre Johan Frederik Christian Baron von Dehn og Hustru Louise Anna født von Praun, og arvede efter sin Faders Onkel, Statholder i Hertugdømmerne Frederik Ludvig Greve Dehn, Fideikommisset Ludvigsborg ved Ekernførde. Hendes Ægtefælle antog 1783 Navnet von Ahlefeldt Baron von Dehn ifølge Statholderens Testamente.

Frederik Ludvig Greve Dehn, Statholder i Hertugdømmerne, født 1697, død 1771, købte 1730 Godset Ludvigsborg, eller som det kaldtes den Gang Kohøved, ved Ekernførde. Da han ingen Arvinger efterlod, hvem han kunde lade tilflyde sin store Formue, ophøjede han ved sit Testamente af 18. Juni 1770 dette Gods til et Fideikommis for sin Stifbroders yngste Søn August Vilhelm v. Dehn, brunsvig-lyneborgsk Hofmarskal, født 1716, død 1776, Slægtens sidste Mand, med den Bestemmelse at Ludvigsborg, hvis ogsaa denne døde uden Livsarvinger, skulde gaa over til sidstnævntes Stedbroder Johan Frederik Christian v. Dehn, dansk Kammerherre og Oberst, født 1714, død 1768 og dennes ældste Datter Sophie Charlotte Frederikke v. Dehn, der ved sit Ægteskab med Ahlefeldt bragte Fideikommisset over i denne Familie, i hvilken det nedarves efter Førstefødselsretten først i det mandlige, derefter i det kvindelige Afkom efter Akvirentinden. Naar hendes mandlige og kvindelige Afkom er uddød, nedarves det efter samme Regler i Descendensen efter hendes tvende Søstre Louise Mariane, gift med Christian August Rumohr til Runthoft, og Frederikke Georgine, gift med Johan Christopher Georg Hedemann.

I sin tiltagende Pengeød saa Carl Frederik Ulrik Ahlefeldt-Dehn, der 1806 solgte Godset Ludvigsborg til Grev Frederik Ahlefeldt til Langeland for 475,000 Rdlr., men atter købte det tilbage i Aaret 1810, sig foranlediget til at ansøge Kongen om at maatte substituere Jordfideikommisset med en Kapital (200,000 Rdlr.), hvad der blev tilladt ham. I hans 1822 erklærede Konkurs solgtes Ludvigsborg til Johan Rudolph Ahlefeldt, men med de reddede Kapitaler købtes Landsbyerne Store og lille Vabs, Glasholt og Langholt og Avlsgaardene Hülsenhain og Boknæs (1129 Hektarer) under Ludvigsborg og oprettedes paany som Jordfideikommis.

Eksekutorerne i det ahlefeldtske Fideikommis have ogsaa overtaget Bestyrelsen af dette det saakaldte grevelig dehnske Fideikommis.

4. CAI VILHELM AHLEFELDT

til Klein-Nordsee og Flarupgaard, Gehejmekonferensraad, Kammerherre, Provst for Preetz adelige Kloster, 1753—1838.

Han fødtes 3. Februar 1753 paa Klein-Nordsee, fik 1760, 12. November, Patent som Fændrik reformé i Dronningens Livregiment, 1763, 6. Oktober, som Sekondlieutenant reformé og 1769, 1. Maj, som virkelig Officer. Fra November 1765 til Juni 1767 studerede han Statsvidenskab i Kiel, derefter til Marts 1769 i Brunsvig og fra Paasken 1771 i Göttingen sammen med Brødrene Stolberg indtil han, efter at have bestaaet juridisk Examen 1774, 3. Juni ansattes som Auskultant ved Regeringen i Glückstadt. 1773, 25. November, havde han faaet Premierlieutenants Rang, men tog allerede i Juli 1774 Afsked fra Militærtjenesten. Med kongelig Bevilling traadte han derpaa 1774, 1. September, som Kammerjunkere i Tjeneste hos den kort før til Hertug af Oldenburg ophøjede Fyrstebiskop Frederik August af Lybek. I Foraaret 1777 tiltraadte han en Rejse gjennem Tyskland, Schweitz, Frankrig og Holland, hvorfra han vendte tilbage i Efteraaret 1778. Det følgende Aar sendtes Ahlefeldt af Hertugen til Stockholm i Anledning af Kronprins Gustavs Fødsel. 1782, 10. April, udnævntes han til Landraad i Oldenburg og Sekretær i Kabinettet for de udenrigske Sager, og var en Tid lang Privatsekretær hos Hertug Peter af Oldenburg. I Oktober 1788 købte han det fædrene Gods Klein-Nordsee, der efter Moderens Død atter var gaaet tilbage til Familien Brockdorff, af Baron Hans Schack Brockdorffs Arvinger, men solgte det atter 1799 til Grev Christian Schimmelmann for 70,000 Rdlr. 1790, 1. Juli, udnævntes han til Landfoged over Neuenburg i Oldenburg, hvilket Embede han beklædte indtil han 1792, 22. August, blev beskikket til Provst for Preetz' adelige Kloster, og under 31. Oktober samme Aar entlediget fra Hertugens Tjeneste med Titel af Konferensraad. Samme Aar havde han i Preetz Besøg af Lavater, hvem han paa sin Ungdomsrejse til Schweitz havde lært at kjende. 1793, 28. Oktober, blev han dansk Kammerherre, 1815, 31. Juli, dekoreret med Dannebrogordenens Ridderkors, og udnævntes 1817, 28. Oktober, til Gehejmekonferensraad og Kommandør af Dannebrog, samt 1828, 1. November, til Storkors. Ahlefeldt, der nød høj Anseelse som en fintdannet, human Personlighed og en mønsterværdig Embedsmand, døde 28. September 1838 i Preetz. Han ægtede 2. August 1782 Elisabeth Anna Louise v. Wedderkopp, Datter af dansk Oberst Johan Ludvig v. Wedderkopp og Hustru Christine Sophie, født von Hildebrandt, født 24. Marts 1765 i Slesvig (døbt 29. Marts i Domkirken), død 29. Februar 1836. Dette Ægteskab var barnløst, og Ahlefeldt, der var en af de rigeste Mænd i Hertugdømmerne paa hin Tid, testamenterede sin store Formue dels til et efter ham benævnt stort Familiefideikommis, dels i velgjørende Øjemed. Familien Qualen paa Damp skjænkede han den ham tilhørende Gaard Flarupgaard ved Kappel og en Kapital paa 24,000 Rdlr., der efter de specielt nævnte Arvingers Død tilfalder Fidei-

kommisset. Familien v. Wedderkopp fik en ligesaa stor Sum samt Renterne af en Kapital paa 12,000 Rdlr., hvilke begge Summer efter Legatnydernes Død ligeledes falde tilbage til Fideikommisset. Endvidere stiftede han forskjellige andre Familielegater i Portioner paa 5—15,000 Rdlr., ialt 132,000 Rdlr. I Faddergaver alene skjenkede han 50,920 Rdlr. bort. Til almennyttige Formaal testamenterede han ialt 183,400 Rdlr., hvoriblandt kan nævnes to Præbender for Familier af det slesvig-holstenske Ridderskab, et for studerende og et for saadanne, der ikke kunne ernære sig selv, tilsammen til 36,000 Rdlr., til Klosteret i Preetz 30,000 Rdlr., til Prælaterne i Preetz 12,000 Rdlr., et Stipendium for Lærere paa 3,600 Rdlr., til Dannebrogordenens Kasse 6,000 Rdlr., to Præbender for Frøkener af Ridderskabet 24,000 Rdlr., til St. Johannesklosteret i Slesvig 6,000 Rdlr., til andre velgjørende Anstalter ialt 63,800 Rdlr. samt til Forvaltningen af Fideikommisset 25,800 Rdlr., tilsammen 426,000 Rdlr. For Fideikommisset gjælde følgende Bestemmelser: Indehaveren af det grevelig dehniske Fideikommis (nu 1,022,500 Rmk.) kan aldrig tillige nyde det af Cai Vilhelm Ahlefeldt stiftede, dog skulle Indtægterne af begge stedse lægges sammen og deles mellem begge Fideikommisbesiddere. Den første Indehaver var Hofjægermester Cai Ahlefeldt (1815—96). Exekutorer ere for begge Fideikommissers Vedkommende Klosterprovsterne i Preetz og Uetersen.

II.

JOHAN RUDOLPH AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. ELISABETH,

født 30. Juli 1734, død 1738.

AF ANDET ÆGTESKAB:

2. MARGRETHE HEDEVIG,

født 4. Januar, død 20. Januar 1743.

3. DOROTHEA,

født 25. Januar 1744 paa Damp, død 23. Januar 1775 i Kiel, begravet 2. Februar i Lütjenburg. Hun blev 30. Juni 1761 paa Saxtorp viet til Cai Rantzau til Gaartz og Güldenstein. Denne var født 3. Maj 1726, blev 1748 Regerings-

assessor i Oldenburg og udnævntes til Justitsraad. 1750 blev han Legationssekretær i Haag, 1752 Etats- og Landraad, tillige Provst ved St. Johannes Klostret i Slesvig og var fra 1754, da han udnævntes til Kammerherre, indtil 1757 Gesandt i London, s. A. Raad ved Overretten paa Gottorp og udnævntes 1759 til Vice-Kansler i Slesvig, blev 1766 hvid Ridder og Aaret efter Kansler i Slesvig, 1753 Gehejmerraad og fra 1771 Patron for Klostrene i Itzehoe og Preetz. Han ægtede 16. April 1790 Anna Ernestine Baronesse Brockdorff, født 22. Maj 1767, død 5. September 1818. Rantzau døde 21. Juli 1792 i Preetz.

4. MARGRETHE HEDEVIG,

født 9. Marts 1745 paa Damp. Hun ægtede 15. Maj 1761 Ditlev von Hahn til Kuchelmiss, Wilsen, Serrahn og Hinzenhagen. Han var født 17. Maj 1733, havde fra tidlig Ungdom af været svag i Hovedet og udskejende og behandlede sin Hustru saa slet, at denne allerede efter 18 Ugers Ægteskab forlod ham. Ved Separationsdommen, dateret Kiel 2. November 1764, tilkjendtes Hahn at betale sin fraskilte Hustru 600 Rdlr. aarlig i Rente. Han døde 25. Marts 1809 paa Basedow. I andet Ægteskab blev hun 3. Januar 1765 paa Saxtorp viet til Frederik Rumohr til Segalendorf, Kriseby og Sehested. Denne var født 12. Juni 1728, udnævntes 1746 til dansk Hofjunker, 1748 til Kammerjunker og 1750 til Landraad i Holsten. 1768 blev han Kammerherre og var Raad ved den slesvigske Landret. Han døde 14. Marts 1800. Enken overlevede ham og afgik 14. Maj 1806 i Preetz ved Døden efter at have født ham to Sønner og en Datter.

5. DITLEV AHLEFELDT,

fødtes 15. Maj 1747 paa Damp og holdtes over Daaben i Karby Kirke. Efter Faderen arvede han Saxtorp og købte 1771 Kriseby, som han allerede 1773 afstod til Svogeren Frederik Rumohr. 1770, 22. Januar, udnævntes han til Landraad og 1783, 29. Januar, til Kammerherre. Han døde 22. December 1796.

Ahlefeldt blev i første Ægteskab 22. Juli 1768 viet til Helvig Conradine Komtesse Ahlefeldt, født 6. August 1748, død 26. Juli 1781, i hvilket Ægteskab der fødtes ham Sønnen Johan Rudolph (Sjette Afsnit II). Hun var Datter af Generallieutenant Conrad Greve Ahlefeldt og dennes Hustru Helvig, født Ahlefeldt. Den 29. Maj 1783 fejrede han i Ratzeburg Brylluppet med sin anden Hustru Georgine Juliane Ahlefeldt, Datter af General Sigfred Ernst Ahlefeldt til Steinhausen og dennes Hustru Sophie Charlotte, født v. Bassewitz, født 2. Februar 1764 paa Steinhausen ved Wismar, død 1. Juli 1821 i Hannover. Dette Ægteskab opløstes ifølge Kjendelse af Overkonsistoriet paa Gottorp af 9. Juni 1795. Hun fødte ham Sønnen Ernst Carl (Sjette Afsnit II) og ægtede 27. Maj 1796 den hannoveranske General Ernst Eberhard Kuno Friherre Langwerth von Simmern, født 20. April 1757, død 28. Juli 1809.

6. JØRGEN AHLEFELDT

til Damp, Hohenstein, Möhlhorst, Dørpt, Maslev, Borghorst og Olpenæs, Gehejmeraad, Kammerherre, Amtmand i Hytten og over Gottorp Amt, Overdirektør over Byen Slesvig, Provst for det adelige Kloster i Slesvig, 1748—1823.

Han fødtes 20. December 1748 paa Damp og holdtes over Daaben i Karby Kirke. Efter tilendebragt privat Undervisning i Hjemmet sendtes han i Paasken 1766 til Universitetet i Göttingen og studerede her til Mikkelsdag Aaret efter, da Faderen paa Grund af Kong Christian VII's Rejse til Holsten hjemkaldte Sønnen for at forestille ham for Majestæten.

I Foraaret 1769 gik han til Universitetet i Tübingen, efter at have berejst Tyskland og gjæstet dets forskjellige Hoffer. Under et Besøg i Carlsruhe blev han indført i Huset hos Statsminister v. Gemmingen, hvis Datter han senere ægtede.

1770, 13. Marts, udnævntes han til Kammerjunker og blev 1772, 3. Januar, beskikket til Provst for St. Johannes adelige Kloster i Slesvig, — hvilket Embede han beklædte indtil 1776, — og 12. Marts til adelig Raad ved den slesvigske Landret. 1773 rejste han til Frankrig, udnævntes 4. September til Kammerherre og begav sig i denne Anledning tilbage til Hovedstaden. I Sommeren 1775 gjorde han en Rejse til Meklenborg og Berlin, hvor han blev forestillet for Kong Frederik II. af Preussen, og overværede Aaret efter de store Festligheder i Anledning af daværende Storfyrste, siden Kejser Povls Nærværelse. 1782, 1. Maj, fik han det hvide Baand, udnævntes 1791, 7. September, til Amtmand i Hütten og 1801, 21. Oktober, til Amtmand paa Gottorp, 1808, 8. Oktober, Overdirektør over Byen Slesvig samt første Medlem af den slesvigholstenske Landbokommission. 1808, 16. September, udnævntes han til Gehejmeraad, og afskedigedes 1811 fra den slesvigske Landret. I Aaret 1812 foretog han en Baderejse til Tyskland for sit svækkede Helbreds Skyld, men saa sig dog nødsaget af Hensyn til sin Sundhedstilstand at trække sig tilbage fra sit Embede som Amtmand 24. Marts 1813.

Ahlefeldt havde i Aarenes Løb kjøbt og atter solgt flere store Godser i Hertugdømmerne. Efter Faderen arvede han Damp og Hohenstein, som han overlod til sin ældre Broder. Han erhvervede efter Gehejmeraad Henning Ahlefeldts Død 1778 Olpenæs. 1771 købte han Möhlhorst (ved Ekernførde), men solgte det atter 1779, samt 1791 Dørpt (ved Kappel), der solgtes ved Konkursen 1813. I 1792 købte han Maslev (ved Ekernførde) af v. der Schulenburg for 200,000 Rdlr. og afstod det atter 1803 til Ditlev Christian Rumohr. 1801, i Januar, købte han Borghorst af Gehejmeraad Josias Qualen, der til Gjengjæld 1803 erhvervede Ahlefeldts fædrene Gods Damp, som denne i Omslaget 1798 havde solgt til Emigranten Grev César Méans de Beurieux, Gehejmeraad hos Fyrstbiskoppen af Lüttich, for 176,500 Rdlr. Kurant. Ahlefeldts Pengesager vare, trods hans tilsyneladende glimrende Forhold, i slet Forfatning, og 1813 udbrød Konkursen over hans Bo. Han døde 14. September 1823 i Slesvig.

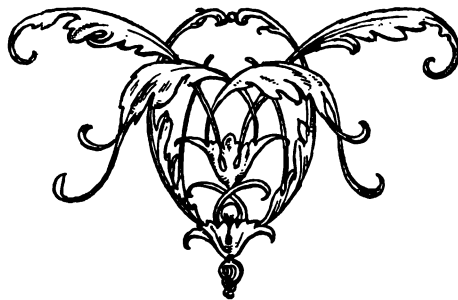
Ahlefeldt ægtede 24. August 1770 Auguste Frederikke Johanne Baronesse von Gemmingen, Datter af württembergsk Gehejmerraad og Guvernør i Mömpelgard Reinhard Baron von Gemmingen til Guttenbach og Niedersteinach og Hustru Marie Magdalene Baronesse von Berenfels, født 25. April 1753, død 19. Februar 1818 i Slesvig, jordet ved sin Ægtefælles Side i Karby. De havde tre Sønner og en Datter (Sjette Afsnit III).

7. JOHAN RUDOLPH AHLEFELDT,

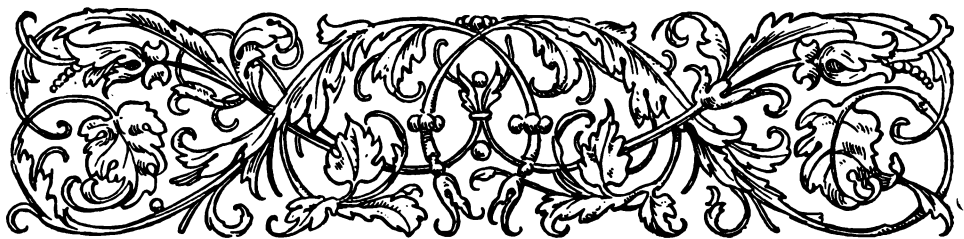
født 24. August 1751 paa Damp, udnævntes 1762, 10. Februar, til Kornet reformé i slesvigske Rytterregiment, men døde allerede 3. August s. A. og gravsattes i Siseby Kirke.

8. ELISABETH,

født 22. December 1754 paa Damp, død 13. November 1756, begravet i Siseby.

SJETTE AFSNIT

I.

GEHEJMEKONFERENSRAAD

CARL FREDERIK ULRIK BARON AHLEFELDT-DEHNS BØRN

---

1. FREDERIK LUDVIG BARON AHLEFELDT-DEHN,

født 21. Maj 1777 paa Klein-Nordsee, blev 1791, 14. Maj, immatrikuleret ved Universitetet i Kiel, og studerede derefter Forstvidenskab, blev 1803, 21. Oktober, Forstmester, 1814, 22. September, Overførster i Pinneberg, samt 1815, 22. Juli, Hofjægermester og forflyttet til Trittau Amt. Han døde 13. September 1830 i Hamborg og bisattes 20. s. M. i Familiebegravelsen i Vabs. Baronen ægtede 30. Maj 1806 Frederikke Rigsfriherreinde Grote, født 26. August 1777, død 12. Maj 1811 i Trittau, Datter af August Ludvig Albrecht Rigsfriherre Grote til Schauen og Hustru Lucie, født v. Quernheimb, der fødte ham en Datter. I andet Ægteskab blev han i Bützow 28. Juni 1814 viet til Caroline Sophie Magdalene von Plüskow, født 22. Februar 1789 paa Trechow i Meklenborg, døbt 26. s. M. i Bützow Kirke, død 19. August 1819 i Itzehoe, Datter af dansk Kaptejn Herman Nikolaj Otto v. Plüskow og Hustru Charlotte, født von Driberg. Hun, der var den sidste af sin Slægt, fødte sin Ægtefælle en Søn og en Datter (Syvende Afsnit I).

2. LOUISE ULRIKKE ANTOINETTE MARIANE,

født 4. Maj 1778 paa Ludvigsborg, indskrevet i Klostret i Itzehoe, valgtes 1812 til Priorinde og døde 8. Juli 1862 dersteds.

3. AMALIE GEORGINE,

født 26. Juli 1779 paa Ludvigsborg, død 10. September 1859 i Itzehoe som Konventualinde i det derværende adelige Kloster.

4. CAI GEORG VILHELM AHLEFELDT,

født 25. Oktober 1780 paa Ludvigsborg, udnævntes 1787, 22. Juli, til Fændrik à la suite i oldenborgske Infanteriregiment, blev 1789, 1. Maj, Sekondlieutenant à la suite og fik 1798, 9. Februar, Premierlieutenants Karakter. 1803, 10. Juni, forfremmedes han til Kaptejn og 1807, 8. December, til Kompagnichef, blev 1812, 7. Marts, ansat ved Grenaderkorpset som Major, afskedigedes 1816, 25. Januar, og fik 1830, 2. Oktober, nyt Afskedspatent som Oberstlieutenant. 1809, 4. Maj, var han bleven Kammerjunker. Han døde 13. April 1834 i Lybek. Ahlefeldt ægtede 24. April 1809 paa Fraugdegaard Johanne von Heinen, Datter af Konferensraad Albrecht Christoffer von Heinen og Hustru Bolette Christine, født von Hofman, født 21. Maj 1791 paa Hollufgaard, død 3. Februar 1866 paa Christiansdal, begravet i Vabs. Hun fødte ham en Søn og to Døtre (Syvende Afsnit II).

5. CARL ADOLPH AHLEFELDT,

fødtes 16. Maj 1783 og holdtes over Daaben 20. s. M. i St. Johannes adelige Klosters Kapel i Slesvig. Han udnævntes 1787, 7. December, til Kornet i Livgarden til Hest, blev 1792, 31. August, Sekondlieutenant à la suite, fik 1802, 22. Januar, Anciennetet som Premierlieutenant, blev 18. Juni s. A. forflyttet til holstenske Rytterregiment og 1806, 28. Februar, med Ritmesters Anciennetet til Prins Christian Frederiks Regiment, gjorde 1813 Tjeneste ved Arme-korpset i Holsten, tog Del i Fægtningen ved Sehested, men afskedigedes 12. April Aaret efter af Krigstjenesten og fik 9. Juli tillagt Majors Karakter. Kort efter flyttede han til Kjøbenhavn, hvor han 1. December 1810 i Garnisonskirken blev viet til Hedevig Christine Vilhelmine Marie Funch, Datter af Lieutenant Jens Funch og Hustru Anna, født Munch, døbt i St. Peters Kirke i Næstved 16. August 1784, død 3. Juni 1865 i Kjøbenhavn, jordet paa Garnisonskirkegaarden. Ægteskabet var ulykkeligt, Hustruen forlod ham Aaret efter Vielsen og Forbindelsen hævedes ved Kjendelse af Kjøbenhavns Byret af 12. Marts 1823. Majoren flyttede senere til Reinbeck og afgang ved Døden 7. Juli 1858.

II.

KAMMERHERRE
DITLEV AHLEFELDTS BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. JOHAN RUDOLPH AHLEFELDT

til Saxtorp, Sehested og Ludvigsborg, 1775—1848.

Han fødtes 1. Januar 1775 paa Saxtorp, hvilket Gods han 1796 arvede efter Faderen. 1813 købte han ved Ditlev Christian Rumohrs Konkurs Godset Sehested og 1823 ved Gehejmekonferensraad Ahlefeldt-Dehns Konkurs Ludvigsborg med Avlsgaarden Rothensande for 246,000 Mark. Ahlefeldt døde 25. November 1848 og bisattes i Sehested Kirke. Han viedes 21. Maj 1798 af Herder i Fru Charlotte von Steins Hus i Weimar til Charlotte Elisabeth Sophie Vilhelmine von Seebach, Datter af storbrittannisk og kurhannoversk Oberst Alexander Christopher v. Seebach til Stedten (ved Weimar) og dennes Hustru Albertine Augusta Vilhelmine, født von Ingersleben, født 6. December 1781 paa Stedten. Allerede som ganske ung Pige fremtraadte hun med sit første literære Arbejde, der efter Goethes Dom berettigede til betydelige Forventninger. Samme Aar hun blev gift udkom hendes første Fortælling, Liebe und Trennung, der fulgtes af en Række Romaner og Noveller, hvis Æmner for det meste ere hentede fra de højere Stænders Sfære og i sin Tid vare meget læste, et Bind Rejsebreve og Digte. Hendes Ægteskab var ulykkeligt, idet der ganske manglede Forstaaelse og fælles Interesser mellem Ægtefællerne. Grevinde Louise Stolberg, født Reventlow, besøgte hende 1806 i Kiel, hvor hun traf hende „ensom, forladt og i en elendig snæver Bolig“. Hun anbefaler hende til Filosofen Professor Reinholds Omsorg og ytrer: „Jeg forstaar ikke, at Manden lader hende alene, thi han elsker hende virkelig“. Aaret efter ophævedes Ægteskabet og hun flyttede til Slesvig, hvor hun levede af sin Pen indtil 1821, da hun bosatte sig i Weimar. Her kom hun hyppigt sammen med Goethe, besørgede Fru von Steins Brevvexling, og opholdt sig her med Undtagelse af nogle Rejser til Schweitz, Mailand og de bøhmiske Bade, indtil kort før sin Død, der indtraf i Teplitz 27. Juli 1849. Hun fødte sin Mand tre Sønner (Syvende Afsnit III).

AF ANDET ÆGTESKAB:

2. ERNST CARL AHLEFELDT

til Olpenæs, Dørpt, Ø og Røgen, Kammerherre, Landraad, 1785—1877.

Han fødtes 13. Januar 1785 paa Saxtorp, fik 1790, 21. Maj, Patent som Fændrik à la suite i holstenske Infanteriregiment og 1795, 29. April, som

karakteriseret Sekondlieutenant. 1802, i Maj, blev han immatrikuleret ved Universitetet i Kiel, bestod 1807 paa Gottorp juridisk Examen med 2. Karakter med meget rosværdig Udmærkelse, ansattes i Januar Aaret efter som Auskultant ved den slesvigske Over- og Landret og udnævntes 1817, 28. Oktober, til Kammerherre. 1822, 14. Juni, blev han beskikket til Landraad i Hertugdømmerne og 1829, 18. September, til adelig Raad i den slesvigske Landret, fra hvilket Embede han entledigedes 1846, 12. Januar. 1840, 28. Juni, blev han dekoreret med Ridderkorset. 1832 var han blandt de 70 saakaldte „oplyste Mænd fra Hertugdømmerne, som fik Befaling til at give Møde paa Christiansborg Slot 27. April“. 1853 blev han Medlem af Stænderforsamlingen og Aaret efter Deputeret for det slesvigske Ridderskab.

Ahlefeldt købte 1807 Godset Ø (ved Kappel) for 53,400 Rdlr. af Professor Gadzo Coopmanns, og solgte det atter 1852 for 115,000 Rdlr. til G. E. Böhme. 1812 erhvervede han Røgen (ved Ekerneførde) af F. H. I. Reiche, og afhændede det atter 1865 for 625,000 Mark. 1816 købte han Olpenæs for 40,000 Rdlr. og Dørpt for 20,000 Rdlr. af Gehejmerraad Ahlefeldt. Han afgik ved Døden i en Alder af over 92 Aar den 10. Maj 1877 paa Olpenæs og gravsattes paa Karby Kirkegaard. Ahlefeldt havde 1. Juli 1808 paa Eldingen i Hannover ægtet Vilhelmine Sophie Henriette von der Wense, Datter af hannoveransk Justitsminister Georg Frederik August von der Wense og dennes Hustru Meta Ernestine, født Ahlefeldt, født 17. September 1788 i Celle, død 27. April 1844 paa Olpenæs, begravet ved sin Mands Side. Hun blev Moder til én Søn (Syvende Afsnit IV).

III.

GEHEJMEKONFERENSRAAD JØRGEN AHLEFELDT'S BØRN

1. CARL AHLEFELDT,

født 14. August 1774 paa Damp, død 23. Oktober sammesteds.

2. JOHAN RUDOLPH AHLEFELDT,

født 20. Oktober 1775 i Slesvig, blev opdraget og undervist af den bekjendte Skolemand, senere Forstander paa Bernstorffsminde ved Brahe Trolleborg paa Fyen Johan Frederik Oest, og udnævntes 1787, 27. Juli, til Fændrik à la suite ved Dronningens Livregiment. Han besøgte derefter i nogle Aar den lærde

Skole i Lyneborg, hvorfra han i Juni 1793 gik til Holland for at tage Del i Krigen mod Frankrig i den kurhannoverske Garde under General Greve Walmoden. Feltmarskal Freytag udnævnte ham, med Forbigaaelse af fem andre Officersaspiranter, til Lieutenant. Den lovende unge Mand blev kort efter, kun atten Aar gammel, bortrevet af en hidsig Feber i Courtray ved Gent den 19. December 1793. Hans Rideknægt bragte hans Sabel og Sporer tilbage til de dybtsørgende Forældre, der rejste Sønnen en Mindestøtte i en lille Lund bag Haven ved Olpenæs.

3. MARIE MARGRETHE,

født 7. December 1777 paa Damp, døbt i Karby Kirke, Stiftsdame i Itzehoe adelige Kloster, død 16. December 1821 i Kiel, begravet paa Karby Kirkegaard.

4. FREDERIK CARL HEINRICH AHLEFELDT.

Han fødtes 7. November 1785 paa Damp, blev privat dimitteret til Universitetet i Kiel, hvor han blev immatrikuleret 1802, 8. Maj, studerede derefter i Tübingen, bestod 1806, 27. Oktober, Statsexamen i Slesvig med 2. Karakter med megen rosværdig Udmærkelse og fik 6. Januar Aaret efter kongelig Tilladelse til at bivaane Overretten paa Gottorp og Landretten i Slesvig som Auskultant. 1798, 20. November, var han bleven Kornet à la suite ved Livregimentet til Hest, 1803, 10. Juni, fik han Karakter af Premierlieutenant, men erholdt 1805, 8. November, efter Ansøgning sin Afsked fra Militærtjenesten. 1811, 19. Januar, udnævntes han til Over- og Landretsraad, 1828, 27. Oktober, til Kammerherre, blev 1830, 10. August, Vicekansler og 1834, 9. September, Direktør for den nye Overret i Slesvig. Afskediget fra dette Embede 1850, 29. Juli, levede han paa Rejser og afgik 3. Maj 1864 ved Døden i Hamborg. Han ægtede 25. April 1815 paa Eskilsmark (ved Slesvig) Elise von Klöcker, Datter af Justitsraad Herredsfoged Nikolaus von Klöcker til Eskilsmark og Schinkel og dennes Hustru Caroline, født de Bruyn, født 17. August 1791 i Slesvig, død 30. August 1879 i Kiel, der fødte ham tre Sønner og to Døtre (Syvende Afsnit V).

SYVENDE AFSNIT

I.

HOFJÆGERMESTER

FREDERIK LUDVIG AHLEFELDT-DEHNS BØRN

---

1. FRIEDERIKE LOUISE VILHELMINE,

født 12. Maj 1811 i Tritttau, død 8. Juli 1861 i Itzehoe, Stiftsdame i Preetz.

2. FRIEDRICH WILHELM AUGUST THEODOR AHLEFELDT-DEHN,

født 15. April 1815 i Tritttau, arvede 1830 det dehnske Fideikommis, købte 1839 Godset Wulfshagener Hütten (ved Ekernførde), som han atter 1846 solgte for 176,000 Rdlr. 1848 købte han Ruhleben ved Pløen, som han atter solgte 1854 til Grev Alfred Reventlow-Criminil og flyttede derefter til Weimar, hvor han døde 8. Januar 1895. Han ægtede 6. Maj 1837 paa Snoghøj ved Kolding sin Kusine Charlotte Louise Friederike Ahlefeldt, født 10. November 1811, død 24. Februar 1861. De havde tolv Børn (Ottende Afsnit I).

3. LOUISE SOPHIE ANTOINETTE CHRISTINE HENRIETTE,

født 6. Oktober 1817 i Tritttau, gift 1841 paa Wulfshagener Hütten med Frederik Ludvig Ernst Hindenburg. Denne var født 1. Oktober 1792 i Fredericia, blev

1805 Landkadet, 1809 Sekondlieutenant ved oldenburgske Infanteriregiment og 1816 Premierlieutenant ved fynske lette Dragoner. 1830 fik han Ritmesters Karakter, blev 1836 Sekondritmester og 1842 Oberstlieutenant og Chef for 2. Dragonregiment. 1844 blev han afskediget fra Militærtjenesten og fik 1849 Obersts Karakter. 1821 var han bleven Kammerjunker, 1834 Ridder af Dannebrog og 1848 Dannebrogsmænd. Hindenburg afgik ved Døden 17. Juli 1863 i Kjøbenhavn. Hans Hustru var død 7. Januar 1846 i Odense.

II.

OBERSTLIEUTENANT

CAI GEORG VILHELM AHLEFELDT'S BØRN

1. SOPHIE MARIE ALBERTINE,

født 16. Marts 1810 i Altona, gift 3. Juli 1840 paa Christiansdal med Jens Benzon. Han fødtes 28. December 1807 i Odense, udnævntes 1827 til Sekondlieutenant i fynske Infanteriregiment, forfremmedes 1835 til Premierlieutenant, blev i Februar 1848 Kaptejn ved 13. Linjebataillon til Fods, og i September hædret med Ridderkorset. 1852 tog han sin Afsked fra Militærtjenesten og ansattes som Postmester i Slagelse. 1853 fik han Afskedspatent som Major og udnævntes 1856 til Kammerherre. Han afgik ved Døden i Kjøbenhavn 13. December 1880.

2. CHARLOTTE LOUISE FREDERIKKE,

født 10. November 1811 i Altona, død 24. Februar 1861 i Weimar (se ovenfor).

3. CAJUS CHRISTIAN FREDERIK MARIUS AHLEFELDT,

født 22. August 1815 i Fredericia, arvede det ahlefeldt-preetz'ske Fideikommis, købte Damgaard ved Fredericia, som han atter solgte 1850 og udnævntes 1846, 18. September, til Hofjægermester, død 17. Juli 1896 i Colberg, begravet 21. s. M. i Potsdam. Han ægtede 16. Marts 1840 paa Wulfshagener Hütten Sophie Cordula Buchwald, født 25. August 1815 paa Augustenborg, død 12. Oktober 1854 i Meran, Datter af Ludvig Nikolaus Hugo Buchwald, Hofmarskal paa Augustenborg, og Emilie, født Krück.

I andet Ægteskab blev han 25. Januar 1855 i Bützow viet til Emilie Ida Friederike von der Lühe, født 26. Januar 1825 paa Grabow i Meklenborg. Med sin første Hustru havde han to Sønner og tre Døtre, i andet Ægteskab en Datter (Ottende Afsnit II).

III.

JOHAN RUDOLPH AHLEFELDTS BØRN

1. CARL FREDERIK GEORG AHLEFELDT,

fødtes 8. Maj 1799 paa Saxtorp, studerede fra 1815, 30. Oktober, Jura og Kameralvidenskab i Kiel, derefter Forstvidenskab og bestod 1821 forstlig Examen med Karakteren Temmelig godt, udnævntes 1821, 18. Juli, til Kammerjunker og 1845, 15. September, til Kammerherre. 1853 valgtes han til Medlem af Stænderforsamlingen for Hertugdømmerne og Aaret efter til 2. Stænderdeputeret for Slesvigs Ridderskab. 1837, 1. Maj, overtog han Eskilsmark som han 1862 solgte for 150,000 Rdlr., og arvede 1848 Saxtorp. Han døde 20. Oktober 1862 paa Saxtorp. Ahlefeldt blev 8. Maj 1824 paa Eskilsmark viet til Elise von Klöcker, Datter af Nikolaus v. Klöcker til Eskilsmark og Hustru Caroline, født de Bruyn, født 1. Maj 1798 i Ekernførde, død 3. April 1876 sammesteds, bisat 8. April i Risby. De havde otte Børn (Ottende Afsnit III).

2. DITLEV AUGUST CARL ERIK AHLEFELDT,

født 22. Juni 1800 paa Saxtorp, studerede Forstvidenskab i Dresden, udnævntes 1846 til storhertugelig sachsen-weimarsk Kammerherre, og overtog 1848 Sehested efter Faderen. Han døde 20. Maj 1853 paa Sehested, der Aaret efter afhændedes til Godsejer Ferdinand Trummer til Projenstorff. Ahlefeldt var 22. Juni 1822 i Tharandt bleven viet til Louise Clementine von Loeben, født 9. December 1797 i Tharandt, død 12. Marts 1871 paa Lindau, bisat i Sehested, Datter af Carl Christian August von Loeben, Ritmester i den kursachsiske Livgarde, og Hustru Henriette Louise Augusta, født von Goessnitz. De havde 15 Børn (Ottende Afsnit IV).

3. CARL FREDERIK LUDVIG HERMAN AHLEFELDT,

fødtes 22. December 1806 i Kiel, besøgte Gymnasiet i Weimar, studerede ved Universiteterne i Jena, Heidelberg og Berlin og fra Maj 1830 i Kiel og blev i Maj 1836 ansat som Attaché ved det danske Gesandtskab i Paris. 1837,

1. Juli, udnævntes han til Kammerjunker, 1842, 17. December, til Legationssekretær og blev samme Aar dekoreret med Æreslegionen samt 1844 med den italienske St. Mauritius- og Lazarusorden. Efter Faderen tiltraadte han Besiddelsen af Ludvigsborg og Rothensande, fik 1849, 6. Februar, Afsked fra Statstjenesten og udnævntes til Kammerherre. 1853, 21. April, blev han Ridder af Dannebrog og beskikket til kongevalgt Stænderdeputeret samt Aaret efter til 1. Stænderdeputeret for Slesvigs Ridderskab. Han var gift med Josephine Block (Marix), født 22. April 1827 i Paris, død sammesteds 15. November 1891. Ahlefeldt afgik ved Døden 26. April 1855 i Paris. De havde to Sønner og tre Døtre (Ottende Afsnit V).

IV.

ERNST CARL AHLEFELDTS SØN

AUGUST DITLEV AHLEFELDT,

født 6. August 1811, besøgte Gymnasiet i Slesvig, studerede Jura i Berlin og fra Oktober 1831 i Kiel, bestod her 1834 juridisk Examen med 2. Karakter og udnævntes 1846, 4. Maj, til Landraad. Under Oprøret 1848 overtog han sammen med Herredsfoged Pauli Stillingen som Civilkommissær i det preussiske Hovedkvarter, efter Foregivende for at mægle. Han levede derpaa sex Aar i Udlandet og fik 1856, 6. Oktober, efter Ansøgning tildelt Amnesti. 1877 tiltraadte han Besiddelsen af Olpenæs efter Faderen, og døde her 13. December 1891. Han er begravet paa Karby Kirkegaard. Ahlefeldt ægtede 6. Juli 1835 i Göttingen Albertine Sophie von Harling, født 10. August 1809 i Göttingen, død 14. Maj 1868 i Pfaffendorf, Datter af Justitsraad von Harling og Hustru Helene, født Metzner. De havde fire Børn (Ottende Afsnit VI).

V.

FREDERIK CARL HEINRICH AHLEFELDTS BØRN

1. RUDOLPH JØRGEN AHLEFELDT,

fødtes 30. November 1816 i Slesvig, studerede Forstvidenskab i Barloh ved Rendsborg samt i Kjøbenhavn, senere Landvæsen og havde før den første slesvigske Krig Favrvraagaard ved Christiansfeldt i Forpagtning, tjente 1848—50

i den slesvig-holstenske Hær, udnævntes i Sommeren 1864 til Postmester i Christiansfeld og afskedigedes 1882, 31. Oktober, efter Begjæring fra dette Embede. Han døde 27. Februar 1885 i Christiansfeld. Han ægtede 20. Oktober 1844 i Aarhus Domkirke Anine Thomasine Pauline Husum, Datter af Ritmester Hans Peter Husum og Hustru Cecilie Pauline Skandsgaard, født 26. December 1821, død 20. September 1857 paa Sehested; i andet Ægteskab 10. Februar 1865 i Tyrstrup Vilhelmine Holst, Datter af Forpagter Hans Herman Holst og Julie, født Ross, født 7. Juli 1835 i Haderslev. I første Ægteskab havde han tre, i andet fire Børn (Ottende Afsnit VII).

2. VILHELM CARL AHLEFELDT.

Han fødtes 19. Januar 1818 i Slesvig, besøgte Gymnasiet i sin Fødeby, blev 1836, 31. Oktober, dimitteret til Universitetet i Kiel, studerede derpaa i München og Berlin og bestod 1841, 5. Maj, juridisk Embedsexamen i Kiel med 2. Karakter med rosværdig Udmærkelse. Fra Juni 1841 til Juni 1843 beklædte han Posten som Sekretær hos Landfogeden i Heide, arbejdede fra 1843, 12. Juni, til 1848, 24. Marts, som Auskultant ved Regeringen i Slesvig, udnævntes 1848, 15. Maj, til Politimester samme Steds, hvilket Embede han fratraadte 1852, 8. Januar, hvorefter han levede som Landmand og Gaardejer til Udgangen af 1863, da han i December udnævntes til Klosterprovst i Uetersen, hvilken Stilling han beklædte til 1. Januar 1893. 1872, 30. November, blev han beskikket til Landdirektør for Slesvig og Holsten. 1873, 8. September, fik han Kroneordenens Ridderkors af III., 1881, 19. August, af II. Klasse og 1891, 25. Marts, den dertil hørende Stjerne. 1890, 5. September, blev han Raad af II. Klasse. 1895, 1. Februar, afskedigedes han efter Begjæring fra Embedet som Landdirektør og udnævntes 1896, 8. Januar, til virkelig Gehejmerraad med Prædikat af Excellence. 1894 i Januar overrakte Provinsial-Landdagen for Slesvig-Holsten i Regeringsbygningen i Slesvig Ahlefeldt en Votivtavle af Kobber med hans Brystbillede med Indskrift, „som Tegn paa oprigtigste Ærbødighed og højeste Anerkjendelse af udmærket Tjeneste i de af ham i et Tidsrum af 22 Aar ledede provinsielle Anliggender“. Excellencen afgik ved Døden 5. Februar 1897 i Kiel. Han havde 6. Februar 1849 i Kiel ægtet Albertine Henriette Caroline Ackermann, Datter af Konsul, Grosserer Johan Andreas Ackermann og Hustru Georgine, født von Klöcker, født 18. Marts 1821 i Kiel, død 19. December 1896 sammesteds, der fødte ham 4 Børn (Ottende Afsnit VIII).

3. HUNOLD CARL JOHAN GEORG,

fødtes 19. Februar 1819 i Slesvig, besøgte Gymnasiet i sin Fødeby, blev 1839, 5. Marts, immatrikuleret ved Universitetet i Kiel, studerede derpaa i Heidelberg og Göttingen, bestod 1845, 13. Oktober, juridisk Examen, og var fra December

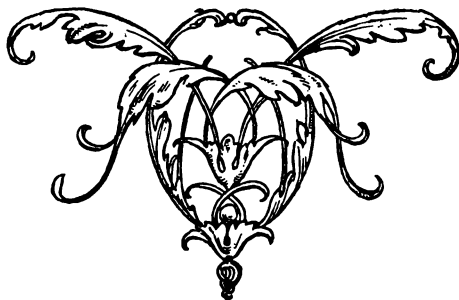
samme Aar til Marts 1848 ansat som Amtssekretær, hvorefter han indtil 1849, 31. Marts, arbejdede som Auskultant ved den slesvigske Overret. Indtil Slutningen af Marts 1851 stod han ved den slesvig-holstenske Armé og var derpaa fra Maj 1852 til Udgangen af 1853 Amtssekretær i Traventhal. I Januar 1854 traadte han i preussisk Tjeneste som Hjælpedommer i Neuwied, hvilken Stilling han beklædte til December 1856, var derefter Kredsdommer i Altenkirchen til Slutningen af 1860, da han i samme Stilling ansattes i Bergen paa Rygen. Fra Oktober 1864 til 1867, 1. September, var han Herredsfoged i Glyksborg, udnævntes derefter til Kredsdommer i Slesvig og 1867, 24. Oktober, til Kredsretsraad. 1879, 1. Oktober, blev han Landretsraad i Kiel, fra hvilket Embede han ifølge Ansøgning blev entlediget 1889, 20. Februar. 1881, 16. August, blev han dekoreret med den røde Ørns IV. Klasse, og 1889, 12. Marts, med samme Dekoration III. Klasse med Sløjfen. Han ægtede 28. Juni 1861 i Berlin Emma Sonnenschmidt, Datter af Overtribunalraad Hermann Sonnenschmidt og Hustru Emma, født Möller, født 5. Januar 1840 i Greifswald, død 18. Maj 1883 i Kiel, der fødte ham fire Børn (Ottende Afsnit IX).

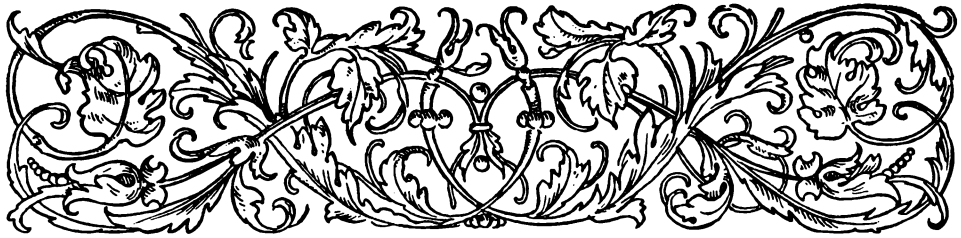
4. CAROLINE AUGUSTE ADOLPHINE,

født 12. Marts 1822 i Slesvig, død 16. Februar 1893 i Kiel, Konventualinde i Preetz adelige Kloster.

5. ELISE GEORGINE FREDERIKKE,

født 4. December 1826 i Slesvig, død 21. Maj 1879 i Kiel, Konventualinde i Preetz adelige Kloster.

OTTENDE AFSNIT

I.

FRIEDRICH WILHELM AUGUST THEODOR BARON AHLEFELDT-DEHNS BØRN

---

1. MARIE FRIEDERIKE BENEDICTE,

født 3. Marts 1838 paa Bienebek i Slesvig, Konventualinde i Itzehoe.

2. LUDWIG WULF ERNST GEORG BARON AHLEFELDT-DEHN,

født 11. Juli 1839 paa Wulfshagener Hütten, besøgte Gymnasiet i Lybek, flyttede 1860 til Weimar og er fra 1879 Direktør for den derværende permanente Udstilling for Kunst og Kunstflid. Han blev 1885 dekoreret med den sachsen-weimarske hvide Falks Orden I. Klasse. Baronen har fra tidlig Ungdom af samlet Stof til sin Slægts Historie og har sammenstillet dette i et stort haandskrevet, med Vaaben- og Segltavler prydet Foliobind. Efter Faderens Død 1895 tiltraadte han Besiddelsen af det grevelig dehnske Fideikommis.

3. CAI AHLEFELDT,

født 6. September 1840 paa Wulfshagener Hütten, blev opdraget i Kadetkorpset i Potsdam, udnævntes 1863 til Lieutenant i det preussiske 2. Garde-

regiment til Fods. I Begyndelsen af Krigen 1866 blev han forflyttet til 2. brandenborgske Grenaderregiment til Fods under Prins Carl af Preussen, udmærkede sig i Slaget ved Gitschin og blev dekoreret med den røde Ørns Orden af IV. Klasse med Sværd. 1870 fulgte han som Premierlieutenant og Regimentsadjutant med Hæren til Frankrig, tog Del i Stormen paa Højderne ved Spichern og Slaget ved Vionville 16. August, hvor Regimentskommandør v. Reuter faldt ved hans Side og han selv blev ramt af en dræbende Kugle, idet General-lieutenant og Divisionskommandant v. Schwerin overgav ham en Befaling. Han blev begravet paa Slagmarken og jordedes ved Brigadeadjutant v. Seidlitz' Side. Han ægtede 3. Oktober 1869 Bianca Gebhardt, født 13. September 1847 i Sorau.

4. ANTOINETTE,

født 23. December 1841 paa Wulfshagener Hütten, død 12. Juli 1843 i Kiel.

5. FRIEDRICH AUGUST CASPER HERMANN AHLEFELDT,

født 12. Juli 1843 i Kiel, studerede Forstvidenskab i Eisenach, opholdt sig 1869—73 i Amerika og blev Inspektør ved Aachen-Münchener Feuerversicherungsgesellschaft i Charlottenburg. Ved Hofjægermester Cai Ahlefeldts Død 1896 kom han i Besiddelse af Preetzer Fideikommisset. Han ægtede 16. November 1874 i Weimar Elisabeth Charlotte Louise von Mengerssen, født 22. September 1845 i Kloster Rossleben, Datter af Godsejer Hermann von Mengerssen og Elisabeth Wegscheider. De have fem Børn (Niende Afsnit I).

6. ADELAIDE FRIEDERIKE BERNHARDINE,

født 19. September 1844 i Kiel, Konventualinde i Preetz.

7. AMALIE ISIDORE ADOLPHINE,

født 10. November 1845 i Kiel, Konventualinde i Preetz.

8. CARL AHLEFELDT,

født 13. December 1846 i Kiel, fhv. preussisk Referendar, nu bosiddende i Pleische ved Breslau, deltog i Krigen 1870—71, dekoreret med Jærnkorsset. Han ægtede 16. Februar 1882 Margot Maximiliane Clara Thosca von Rochow, født 10. Juni 1849 i Hammer i Neumark, Datter af preussisk Ritmester August Bernhard Rochus von Rochow til Reckahn og Hustru Thekla Charlotte Johanne født von Frankenberg-Ludwigsdorf. De have en Datter (Niende Afsnit II).

9. OTTO MARIUS AHLEFELDT,

født 4. Marts 1848 paa Ruhleben ved Pløen, udvandrede 1864 til Amerika, faldt 30. Maj 1888 i Kampen mod Pirater i Kuhus Landing, St. Charles, Chikago, begravet paa Holy Ghost Cimetary i St. Louis, gift 8. Marts 1876 i St. Louis med Hedevig Müller, født Schuster, der fødte ham tre Børn (Niende Afsnit III).

10. SOPHIE CAROLINE,

født 8. Juni 1849 paa Ruhleben, Konventualinde i Preetz.

11. CONRAD THOMAS JULIUS AHLEFELDT,

født 6. August 1850 paa Ruhleben, deltog i Krigen 1870 som Avantageur i 5. thüringske Infanteri-Regiment Nr. 94 Grossherzog von Sachsen og blev 2. December 1870 i Slaget ved Poupry ved Orleans saaret i Haanden af en Granatsplint. 1872, 13. April, blev han Sekondlieutenant, 1881, 18. Oktober, Premierlieutenant og 1889, 8. Juni, Kaptejn. Han er Ridder af den preussiske røde Ørn og Johanniterridder samt er dekoreret med den sachsiske militære Fortjenstmedaille i Sølv. Han ægtede 23. Oktober 1876 i Goldbach ved Sorau (Nedre Lausitz) Martha Otilie Sophie Wirth, født 19. Oktober 1857 i Goldbach, Datter af Fabrikerer Wilhelm Friedrich Wirth og Hustru Valesca Sophie Otilie, født Gebhardt. Af deres fem Børn leve tre Døtre (Niende Afsnit IV).

12. OTTILIE JOHANNE CAJA ELISABETH,

født 14. Juli 1853 i Lybek, Konventualinde i Uetersen.

II.

HOFJÆGERMESTER

CAJUS CHRISTIAN FREDERIK MARIUS AHLEFELDT'S
BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. HUGO FRIEDRICH JOHANN,

født 4. Februar 1841 paa Uhlenhorst ved Slesvig, tjente først som preussisk Lieutenant i Garde-Schützenbataillon, fulgte med Kejser Maximilian til Mexiko som Kadetkorporal i 5. Ulaneskadron ved den østrigske Fremmedlegion, faldt 28. Oktober 1866 mellem St. Anna og St. Paul ved Flaxcala i Mexiko, begravet paa Kirkegaarden i Flaxcala.

2. ADOLPHINE SOPHIE FREDERIKKE,

født 4. Maj 1843 paa Uhlenhorst, død 6. Januar 1844 sammesteds, bisat i Familiebegravelsen i Vabs.

3. LOUISE FREDERIKKE MARIE ALBERTINE,

født 7. Juni 1844 paa Uhlenhorst, død 28. Februar 1854 i Potsdam.

4. SOPHIE MARIE VILHELMINE,

født 13. April 1848 paa Damgaard, viet 25. Marts 1870 i Friedenskirche i Potsdam til Cai Lorentz Greve Brockdorff, fhv. preussisk Ritmester, født 24. September 1844.

5. CAI VILLIAM VALDEMAR,

født 22. Maj 1849 paa Damgaard, fra 1871 bosiddende i Republikken Transwaal, nu i Zeerust, Marico, South African Republic, gift første Gang 12. Januar 1877 i Zeerust med Elise Henriette Korb, født 12. Juli 1855 i Buffelshoek Distrikt, Marico, død 10. September 1884, der fødte ham tre Børn. I andet Ægteskab blev han 11. Februar 1886 i Zeerust viet til Gwennie Anna Thomas, født 23. Marts 1866 i Inyati i Matabelelandet, der fødte ham to Sønner (Niende Afsnit V).

AF ANDET ÆGTESKAB:

6. **HENRIETTE FRIEDERIKE JOHANNE,**
født i Potsdam 20. Oktober 1855, død sammesteds 16. Maj 1870.

III.

KAMMERHERRE

CARL FREDERIK GEORG AHLEFELDTS BØRN

1. **CAROLINE WILHELMINE CHARLOTTE FRIEDERIKE,**
født 2. Marts 1825 paa Saxtorp, gift 22. Juli 1845 sammesteds med Friederich Theodor August von Wasmer, Dr. med., Fysikus i Ekernførde, født 27. April 1814 paa Binebek i Slesvig, død 28. Juli 1895 i Weimar, begravet i Ekernførde.

2. **ELIESE LOUISE RUDOLPHINE,**
født 13. April 1826 paa Saxtorp, gift 15. Maj 1851 i Kiel med Leo v. Steyber, preussisk Major, født 25. November 1811, separerede i September 1854. Hun fører ifølge kongelig dansk Bevilling af 22. Februar 1855 Navn af Fru von Ahlefeldt.

3. **GEORGINE ALBERTINE ERNESTINE,**
født 5. April 1828 paa Saxtorp, gift 27. September 1850 paa Saxtorp med Arthur Christian Ditlev Ludvig Eugen Greve Reventlow, født 4. Januar 1817, død 8. Februar 1878 i Brunsvig, Kammerherre, Amtmand over Bordesholm, Kiel og Kronshagen, Kurator for Universitetet i Kiel og Overdirektør for Staden Kiel, Ridder af Dannebrog og Dannebrogsmænd.

4. **FRIEDRICH JOHANN WULFF AHLEFELDT,**
født 28. Oktober 1829 paa Saxtorp, deltog 1848 som Primaner i Oprøret og kom i Fangenskab i Kjøbenhavn, død 14. September 1862 i Bordesholm, begravet i Risby, gift med Clara Catharine Rudolphine Ahlefeldt, født 24. Januar 1836 paa Sehested, død 11. Juni 1863 i Bordesholm. De havde fem Børn (Niende Afsnit VI), i hvis Eje Saxtorp forblev indtil 1885, da det afhændedes til Dr. Gülich.

5. FRITZE RUDOLPHINE CLOTHILDE,

født 21. August 1831 paa Saxtorp, død 22. April 1855 i Glückstadt, gift 8. Marts 1851 i Kiel med Adalbert Friedrich Heinrich Greve Baudissin til Borstel, født 12. Januar 1821 paa Knoop, død 9. August 1875 i Gersau ved Vierwaldstädtersøen, preussisk Regeringsraad.

6. EMIL AUGUST HENNING AHLEFELDT,

født 29. September 1833 paa Saxtorp, død 30. April 1882 paa Damperen Cimbria paa Hjemrejsen fra Amerika, begravet i Risby, gift med Nanny Porkham, født O'Beirne.

7. JOHANN RUDOLPH AUGUST AHLEFELDT,

født 2. September 1835 paa Saxtorp, død 26. Marts 1885 i Kreuznach, østerrigsk Lieutenant, Major i nordamerikansk Tjeneste, gift i første Ægteskab 29. Maj 1863 paa Stubbe ved Risby med Elisabeth Marie Louise von Holstein, Datter af Kammerherre Oberstlieutenant Adolph Christoph Frederik von Holstein og Hustru Elise, født Hagemann, født 11. September 1836 i Slesvig, død 4. December 1864 i Hoboken ved New York. Han ægtede derefter 1. Maj 1871 i St. Louis Auguste Margrethe Mechlenburg, født 20. Juni 1848 i Oldenburg, Datter af Rentier H. C. Mechlenburg og Hustru, født Lafrentz. De have en Søn (Niende Afsnit VII).

8. IDA BERTHA GEORGINE ERIKA,

født 5. August 1838 paa Saxtorp, gift 20. December 1856 paa Saxtorp med sin Svoger Adalbert Friedrich Heinrich Greve Baudissin (se ovenfor).

IV.

KAMMERHERRE

DITLEV AUGUST CARL ERIK AHLEFELDTS BØRN

1. CARL RUDOLPH AHLEFELDT,

født 1. Juli 1823 paa Sehested, død 1. September 1875 i Hamborg, viet 22. Maj 1851 i Tharandt til Anna Friederike Ernestine von Larisch, født 29. Maj 1823 i Dresden, Datter af Christian Ehrenfried von Larisch og Hustru Anna Christine, født Gräfe. De havde sex Børn (Niende Afsnit VIII).

2. CARL FRIEDRICH ERICH AHLEFELDT,

født 28. Maj 1827 paa Sehested, fh. Lieutenant i kgl. sachsisk Tjeneste, gift 20. August 1856 paa Tremsbüttel med Mary Edwards, født 4. Januar 1837 paa Tremsbüttel, Datter af Charles Edwards, Ejer af Tremsbüttel, og Hustru Elise, født Wiedemann. De have tre Børn (Niende Afsnit IX).

3. WILHELMINE LOUISE FRIEDERIKE,

født 28. Maj 1827, gift 14. Februar 1849 paa Sehested med Caspar Frantz Bauer, Kaptejn, Ejer af Mönkenbrook, født 4. September 1821 i Düsseldorf, død 21. Juli 1869 i Pinneberg.

4. CHARLOTTE SOPHIE CLEMENTINE,

født 9. December 1828 paa Sehested, død 25. November 1842 i Altona.

5. CARL JOHANN HERMANN AHLEFELDT,

født 30. Juni 1830 paa Sehested, død sammesteds 22. Marts 1847.

6. FRIEDERIKE OTTILIE EMMA,

født 21. Januar 1832 paa Sehested, død 18. Januar 1875 i Pløen, gift 13. Juni 1854 i Kiel med Otto Greve Rantzau, født 24. November 1827 i Slesvig, død 13. September 1885 i Kiel, Borgmester i Pløen.

7. FRIEDRICH AUGUST WILHELM AHLEFELDT,

født 17. Juli 1833 paa Sehested, gift 24. September 1856 paa Lindau med Ottilie Johanne Caroline Ahlefeldt til Lindau og Königsförde, født 5. November 1831.

8. CLARA CATHARINE RUDOLPHINE,

født 24. Januar 1836, gift med Friederich Johann Wulff Ahlefeldt til Saxtorp, død 11. Juni 1863 i Bordesholm.

9. JOHANNE ERNESTINE ELISABETH,

født 3. Oktober 1837 paa Sehested, død 24. Januar 1852 i Wandsbeck.

10. BERTHA HENRIETTE LOUISE,

født 15. December 1839 paa Sehested, gift 15. August 1858 paa Lindau med Frederik Grüner, født 3. Juli 1830, død 3. August 1873 i Hannover, dansk Kaptejn og Kammerjunker.

11. MARIE JOHANNE CAROLINE,

født 9. November 1842 paa Sehested, gift 11. Maj 1866 paa Lindau med Albrecht Christian Rudolph Carl Friedrich von Bastineller til Ossa ved Narsdorf i Sachsen, født 10. Januar 1826 i Münster, Generalmajor og forhenværende Chef for 3. nedreschlesiske Infanteriregiment Nr. 50, Ridder af den preussiske Kroneorden og den røde Ørn samt dekoreret med Jernkorset. Generalinden døde 22. December 1896.

V.

KAMMERHERRE

CARL FREDERIK LUDVIG HERMAN AHLEFELDTS

BØRN

1. MARIE LOUISE,

født 8. Januar 1849 i Paris, gift 7. Oktober 1875 paa Ludvigsborg med August von Bredow, Postdiætar og k. k. østrigsk Overlieutenant, født 3. Februar 1845 i Gmunden, død 16. September 1891 i Wien.

2. RODOLPHE DETLEF HEINRICH CHRISTIAN AHLEFELDT,

født 1. Januar 1852 paa Ludvigsborg, død 1. Maj 1878 i Dresden, begravet paa Ludvigsborg.

3. JOHANN (JEAN) CHRISTOPH CARL OTTO AHLEFELDT,

til Ludvigsborg, født 1. Januar 1852, gift 10. Oktober 1876 paa Damhof i Baden med Baronesse Emilie Louise Charlotte Elisabeth von Gemmingen-Guttenberg, født 27. Maj 1858 paa Damhof, Datter af Louis Baron v. Gemmingen-Guttenberg og Hustru Julie, født Baronesse Schaffalitzky de Muckadell. De have fire Børn (Niende Afsnit X).

4. CHARLOTTE ALBERTINE BERTHA HENRIETTE,

født 20. November 1853 paa Ludvigsborg, gift 14. Oktober 1880 i Dresden med Bartusch Adolph Ludwig Theodor von Wilucki, født 28. November 1846 i Bautzen, Amtshauptmann i Grossenhain i Sachsen.

5. HERMINE,

født 1. Juni 1855 paa Ludvigsborg, gift 22. April 1876 i Dresden med Hesso Theodor Adolph von Wilucki, født 13. Marts 1854 i Dresden, kongelig sachsisk Kaptejn og Batterichef i sachsiske Feltartilleri-Regiment Nr. 28 i Pirna.

VI.

LANDRAAD

AUGUST DITLEV AHLEFELDT'S BØRN

1. HELENE WILHELMINE SOPHIE EMMA,

født 19. August 1836 i Slesvig, Konventualinde i Itzehoe adelige Kloster.

2. WILHELMINE CAROLINE FRIEDERIKE SUSANNE,

født 18. Februar 1838 i Slesvig, død 24. Juli 1858 i Brunsvig, begravet i Karby.

3. ERNESTINE (ERNA) LOUISE CAROLINE SOPHIE,

født 19. September 1839 i Slesvig, gift 13. November 1861 paa Olpenæs med Julius August Andreas von Elern, preussisk Generalmajor, Ridder af den preussiske Kroneordens 2. Klasse, den røde Ørns 2. Klasse og dekoreret med Jernkorset af 1. Klasse, født 18. April 1824 i Stade.

4. CARL FRIEDERICH AUGUST HEINRICH AHLEFELDT,

født 16. Oktober 1842 i Slesvig, hannoveransk Premierlieutenant i Husarerne, død 15. November 1879 paa Olpenæs, begravet i Karby, gift i første Ægteskab 15. Februar 1870 paa Panker med Sophie Marie Buchwald, født 18. November 1842 paa Rantzau, død 16. November 1876 paa Olpenæs, Datter af Hofjæger-

mester Christian Buchwald til Peinerhof og Hustru Julie født Comtesse Luckner; i andet Ægteskab 15. Oktober 1878 paa Runtoft med Therese Johanne Franciska Rumohr, født 21. Juli 1854 paa Runtoft, Datter af Henning Rumohr til Runtoft. — Han havde i første Ægteskab fire Sønner (Niende Afsnit XI).

5. DETLEF ERNST WILHELM ERICH AHLEFELDT, født 7. Juli 1845 i Slesvig, købte 1868 Herregaarden Skeldinge ved Engelholm, gift 31. Juli 1874 i Uetersen med Augusta Haraldine Caroline Albertine Ahlefeldt, født 3. April 1856 paa Treuholz. De have fem Børn (Niende Afsnit XII).

VII.

POSTMESTER

RUDOLPH JØRGEN AHLEFELDTS BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. ELISABETH,

født 20. Juli 1850 paa Favrvraagaard, død 4. Februar 1874 i Kiel.

2. CARL AHLEFELDT,

født 30. December 1855 i Slesvig, druknet 13. November 1872 ved Stormfloden.

3. ANNA,

født 11. November 1856 paa Sehested, død 6. September 1879 i Rendsborg.

AF ANDET ÆGTESKAB:

4. FRIEDRICH HUNOLD JULIUS RUDOLPH AHLEFELDT,

født 4. August 1866 i Christiansfeld, besøgte den lærde Skole i Haderslev, indtraadte 1886 i Toldfaget, for Tiden ansat i Altona. Han ægtede 25. September 1896 Marie Rudolphine Studt, født 20. Oktober 1873 i Uck, Datter af Pastor Friedrich Wilhelm August Studt og Hustru Emma Louise, født Holst i Halk.

5. HERMANN GEORG VALENTIN AHLEFELDT,
født 4. August 1868 i Christiansfeld, død 29. Maj 1878 sammesteds.

6. RUDOLPH HEINRICH HERMANN LUDWIG AHLEFELDT,
født 5. Marts 1870 i Christiansfeld, død 18. Maj 1892.

7. ANNA CAROLINE ADOLPHINE,
født 11. Maj 1872 i Christiansfeld, død 22. Oktober 1880 sammesteds.

VIII.

GEHEJMERAAD

VILHELM CARL AHLEFELDT'S BØRN

1. FRIEDRICH CARL AHLEFELDT,

født 22. November 1849 i Slesvig, besøgte fra Paasken 1861 til 1868 Gymnasiet i Pløen, studerede derefter i Leipzig, Berlin og Kiel, indtraadte 1870, 23. Juli, i Hæren, blev 1871 dekoreret med Jærnkorsen af II. Klasse, bestod i Paasken 1873 Referendarexamen og 1877, 27. Oktober, Statsexamen. 1878, 11. Juni, ansattes han som Amtsdommer i Kappel, blev 1885, 16. November, Landsdommer i Flensborg og 1891, 14. December, udnævnt til Landretsraad. Han ægtede 5. Marts 1881 i Slesvig Sophie Buchwald, født 5. Februar 1855 i Kappel, Datter af Amtsretsraad Hugo Buchwald og Hustru Emma, født Pohlmann. De have fire Børn (Niende Afsnit XIII).

2. HUNOLD JOHANNES FRIEDRICH AHLEFELDT,

født 5. Marts 1851 i Kiel, besøgte Gymnasiet i Pløen indtil han 1867, 15. April, indtraadte i Marinen, blev 1871, 16. December, udnævnt til Underlieutenant, 1875, 15. Maj, til Lieutenant i Marinen, 1880, 15. April, Kaptejnlieutenant, 1887, 15. Marts, Korvetkaptejn og 1893, 4. April, Kaptejn. Han blev 1890 dekoreret med den preussiske Kroneordens 3. Klasse, 1893 med den røde Ørns 3. Klasse med Sløjfe og 1895 med den dertil hørende Krone. 1892 fik han den russiske St. Stanislaus Ordens 2. Klasse samt 1895 den japanesiske Orden

af den opgaaende Sol og den badensiske Zähringer Løveorden. Han ægtede 5. Oktober 1885 i Berlin Margrethe Miessner, født 28. Maj 1863 i Strasburg, Datter af Direktør for det tyske Rigspostvæsen Ludwig Miessner og Hustru Emma, født Habedank. De have sex Børn (Niende Afsnit XIV).

3. GEORGINE ELISABETH FRIEDERIKE,

født 5. Marts 1851 i Kiel, viet 29. August 1878 i Uetersen til Gustav Julius Friedrich Ferdinand Edlefsen, født 24. Februar 1842 i Friederichsstadt, 1873—91 overordentlig Professor i Lægevidenskaben og Forstander for Polikliniken i Kiel, derefter praktiserende Læge i Hamborg.

4. AUGUSTA HARALDINE CAROLINE ALBERTINE,

født 3. April 1856 paa Treuholz, viet 31. Juli 1874 i Uetersen til Detlef Ahlefeldt til Skeldinge.

IX.

LANDRETSRAAD

HUNOLD CARL JOHAN GEORG AHLEFELDTS BØRN

1. RUDOLPH FRIEDRICH HERRMANN CARL GUSTAV AHLEFELDT,

født 22. Maj 1862 i Bergen paa Rygen, besøgte Gymnasiet i Slesvig og Stade til Udgangen af Oktober 1882, bestod Fændriksexamen og indtraadte 31. Oktober s. A. som Avantageur i 31. Infanteriregiment (Graf Bose), gennemgik fra 1. Marts 1883 Krigsskolen i Cassel, blev 1884, 12. Februar, udnævnt til Sekondlieutenant, 1890, 1. Maj, til Bataillonsadjutant, pensioneret 1891, 28. August, paa Grund af Svaghed som Premierlieutenant, afrejste samtidigt til Amerika, hvor han for Tiden er bosiddende i Cleveland, Ohio.

2. CAI WILHELM WERNER GUSTAV AHLEFELDT,

født 15. Maj 1865 i Glyksborg, død 6. Maj 1866 sammesteds.

3. HANS DETLEF SIGISMUND TRAU GOTT WILHELM
AHLEFELDT,

født 17. August 1867 i Glyksborg, besøgte Gymnasierne i Slesvig og Kiel, bestod i September 1886 Afgangsexamen, indtraadte i Oktober s. A. som Avantageur ved 31. Infanteriregiment i Altona, gennemgik fra 1. Marts 1887 Krigsskolen i Hannover, udnævntes 1888, 17. Januar, til Sekondlieutenant, 1891, 27. Juli, til Bataillonsadjutant og 1895, 27. Januar, til Premierlieutenant, fra 1898, 1. November, ved 163. Infanteriregiment i Neumünster.

4. EMMA CAROLINE AGNES,

født 29. Juni 1870 i Slesvig, indskrevet i Preetz adelige Kloster.

NIENDE AFSNIT

I.

FRIEDRICH AUGUST CASPAR HERMANN AHLEFELDT'S BØRN

---

1. FRIEDA ELISE MARY CAJA SOPHIE,
født 14. September 1875 i Slesvig, indskrevet i Preetz adelige Kloster.

2. CHARLOTTE THERESE ADELE AUGUSTA,
født 22. November 1876 i Slesvig, indskrevet i Preetz adelige Kloster.

3. ELISE AMALIE DAVIDE,
født 8. Juni 1879 i Slesvig, død 13. Oktober 1880 i Charlottenburg.

4. FRIEDRICH HERMANN AUGUST LOUIS,
født 11. November 1881 i Charlottenburg.

5. ELISABETH MARY AMALIE CAROLINE,
født 21. Juli 1890 i Charlottenburg, indskrevet i Preetz adelige Kloster.

II.

CARL AHLEFELDT'S DATTER

FREDA-MARGOT CHARLOTTE IDA MAXIMILIANE THECLA
ADELHEID,

født 5. Maj 1883 i Breslau, indskrevet i Itzehoe adelige Kloster.

◦

III.

OTTO MARIUS AHLEFELDT'S BØRN

1. ADELE,

født 29. Januar 1877 i St. Louis, indskrevet i Uetersen adelige Kloster.

2. MARTHA,

født 18. Maj 1878 i St. Louis, indskrevet i Uetersen adelige Kloster.

3. LOUIS AHLEFELDT,

født 5. September 1879 i St. Louis.

IV.

CONRAD THOMAS JULIUS AHLEFELDT'S BØRN

1. VALESCA OTTILIE CHARLOTTE,

født 1. Oktober 1877 i Weimar, viet i Neisse 19. September 1897 til Fritz Wilhelm Carl Friherre von Reitzenstein, kongelig württembergsk Premierlieutenant i Ulanregimentet Nr. 19, født 5. November 1861.

2. CAJ FRIEDRICH WILHELM RUDOLPH CARL,

født 7. Januar 1879 i Jena, død 29. Oktober 1879 i Potsdam.

3. CHARLOTTE ANNA LILLY,

født 10. Oktober 1881 i Cöln, indskrevet i Preetz adelige Kloster.

4. BIANCA OLGA HELENE,

født 31. Maj 1885 i Cöln, død 9. Marts 1886 i Pichelsdorf ved Spandau.

5. BIANCA VALESCA CHARLOTTE,

født 7. December 1892 i Neisse.

V.

CAI WILLIAM VALDEMAR AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. ISABELLA CHRISTINE,

født 10. Februar 1879 i Zeerust.

2. ALEXANDER THEODOR AHLEFELDT,

født 11. April 1880 i Zeerust.

3. ELISE FRANZISKA,

født 21. Marts 1881 i Zeerust.

AF ANDET ÆGTESKAB:

1. CAI WILLIAM OSCAR AHLEFELDT,

født 24. August 1888 i Zeerust.

2. GILBERT WOLDEMAR AHLEFELDT,

født 6. April 1893 i Zeerust.

VI.

FRIEDRICH JOHANN WULFF AHLEFELDT'S BØRN

1. FRIEDERIKE IDA AUGUSTA CLARA (CLAIRE),

født 10. Marts 1858 i Alsterdorf, gift 10. April 1888 i Uetersen med Johann Gustav Hermann Gevers, Dr. med., praktiserende Læge i Brenham, Texas.

2. FRIEDRICH OTTO JOHANNES RICHARD AHLEFELDT,

født 27. Juli 1859 i Alsterdorf, død 9. Marts 1877 i Lichterfelde, begravet i Risby.

3. HERMANN AUGUST LUDWIG AMANDUS AHLEFELDT,

født 6. November 1860 i Alsterdorf, død 1882 paa Oceanet.

4. OTTILIE LOUISE JOHANNE,

født 10. Juli 1862 i Bordesholm, gift 5. November 1887 paa Lindau med Gustav Adolph Friedrich v. Wulffen, født 23. September 1850 i Saarlouis, preussisk Major og Inspicient ved Over-Militær-Examinationskommissionen i Berlin, Ridder af den preussiske røde Ørns 4. Klasse, dekoreret med Jernkorset, Officer af den sachsiske Albrechtsorden, samt Ridder af den sachsisk-ernestinske Husordens 1. Klasse.

5. FRITZE CAROLINE JOHANNE,

født 6. Juni 1863, Stiftsdame i Preetz.

VII.

MAJOR

JOHANN RUDOLPH AUGUST AHLEFELDT'S SØN

HANS FRIEDRICH AHLEFELDT,

født 13. December 1873 i St. Louis, Sekondlieutenant i 24. Feltartilleriregiment i Schwerin.

VIII.

CARL RUDOLPH AHLEFELDT'S BØRN

1. CURT FRIEDRICH ERICH AHLEFELDT,

født 1. Februar 1852 paa Dauenhof i Holsten, gift 5. Februar 1881 i Hamborg med Dora Schmal, født 2. Februar 1854 i Neustadt i Holsten. De have to Sønner (Tiende Afsnit I).

2. HELENE LOUISE,

født 18. Februar 1854 i Dresden, gift 1872 i Altona med Christian Julius Petersen, født 9. Maj 1846 i Wismar.

3. ANNA FRIEDERIKE HENRIETTE AUGUSTA,

født 4. Juni 1855 i Kiel, død 14. December 1886 i Dresden, gift i Tharandt med Philip Hallbauer, født 13. Maj 1850.

4. CARL FRIEDRICH OTTO AHLEFELDT,

født 10. September 1858 i Kiel, Ingeniør, gift 25. Maj 1889 med Emma Albertine Kaiser, Datter af Raymund Kaiser og Anna Margrethe Dürfeld, født 8. November 1866 i Hamborg. De have to Børn (Tiende Afsnit II).

5. HENNING ARTHUR LUDWIG AHLEFELDT,

født 6. September 1860 i Kiel, gift i Hamborg 10. August 1889 med Martha Paula Czernick, født 5. April 1863 i Leobschütz. De have to Sønner (Tiende Afsnit III).

6. CARL RUDOLPH OTTO FRANZ AHLEFELDT,

født 26. Juli 1864 paa Hammer ved Kiel, Premierlieutenant i Infanteriregiment Nr. 97 i Saarburg, gift 16. Juli 1894 med Minna Fetkötter, født 22. September 1870 i Jever. De have to Børn (Tiende Afsnit IV).

IX.

CARL FRIEDRICH ERICH AHLEFELDT'S BØRN

1. CARL ERICH CLEMENT AHLEFELDT,

født 16. August 1857 paa Eskilsmark, bosiddende i Camp ved Rio Negro i Argentina, gift 1891 med Minna Becker. De have to Børn (Tiende Afsnit V).

2. JOHANN FRIEDRICH ARTHUR AHLEFELDT,

født 28. Maj 1859 i Kiel, gift 20. April 1884 i St. Franzisko med Mary Hanson, født 15. November 1864 i St. Franzisko. De have to Børn (Tiende Afsnit VI).

3. ANNA MARIE FRIEDERIKE,

født 20. November 1860 i Kiel, gift 12. September 1889 i Wandsbeck med Roberto Ricardo Keller, født 20. April 1854 i St. Wendel ved Neckar, bosiddende i Buenos Ayres.

X.

JOHANN (JEAN) CHRISTOPH CARL OTTO
AHLEFELDT'S BØRN

1. CHARLOTTE LOUISE JOSEPHINE AUGUSTA JULIE,

født 24. December 1879 paa Ludvigsborg.

2. ELSA HERMINE CHARLOTTE BERTHA,

født 30. November 1880 paa Ludvigsborg.

3. JOHANN RUDOLPH MAX AHLEFELDT,

født 16. August 1882 paa Ludvigsborg.

4. IRMA GEORGINE AGNES CAROLA,

født 8. Januar 1884 paa Ludvigsborg.

XI.

**CARL FRIEDERICH AUGUST HEINRICH AHLEFELDT'S
BØRN**

1. AUGUST CHRISTIAN WILHELM ERNST AHLEFELDT

til Olpenæs (som han overtog 1. Maj 1896), født 25. Juli 1871 paa Olpenæs, viet 23. Juni 1896 i Risby Kirke til Ullinka Nicola Marie Schmidt-Hederich, født 30. September 1875 i Slesvig, Datter af Godsejer Heinrich Otto Ludwig Schmidt-Hederich og Hustru Anna Elisabeth født Hederich. De have en Søn (Tiende Afsnit VII).

2. MAX DETLEF HERMANN HEINRICH AHLEFELDT,

født 12. September 1872 paa Olpenæs, Lieutenant i Husarregimentet Kejser Franz Joseph i Slesvig, viet 25. Juni 1896 i Cosel Kirke til Anna Marie Louise Emilie Elisabeth (Else) von Wedderkopp, Datter af Kammerherre, Klosterprovst Friedrich Wilhelm Ludwig von Wedderkopp og Hustru Marianne, født von Hildebrandt, født 23. November 1874 paa Eskilsmark.

3. ALBERT ADOLPH SOPHUS HUNOLD AHLEFELDT,

født 23. August 1873 paa Olpenæs, Dr. med.

4. SOPHUS FRIEDERICH MATTHIAS CARL AHLEFELDT,

født 7. November 1876 paa Olpenæs, Landmand.

XII.

**DETLEF ERNST WILHELM ERICH AHLEFELDT'S
BØRN**

1. CARL AUGUST WILHELM HARALD AHLEFELDT,

født 26. November 1875 paa Skeldinge.

2. CARLA SOPHIE AUGUSTA,

født 27. November 1876 paa Skeldinge.

3. ERNA LOUISE EVA GEORGINE,
født 31. Juli 1879 paa Skeldinge.

4. THERESE CAROLINE SOPHIE,
født 5. Juli 1884 paa Skeldinge.

5. GEORGINE BEATE ELISABETH,
født 13. April 1887 paa Skeldinge.

XIII.

LANDRETSRAAD
FRIEDRICH CARL AHLEFELDTS BØRN

1. JÜRGEN WILHELM AHLEFELDT,
født 3. Maj 1882 i Kappel.

2. CARL GUSTAV AHLEFELDT,
født 22. April 1883 i Kappel.

3. CARLA ISABELLA,
født 9. Januar 1886 i Kappel, indskrevet i Uetersen.

4. MARGARETHE,
født 8. Juni 1887 i Flensborg, indskrevet i Uetersen.

XIV.

KAPTEJN
HUNOLD JOHANNES FRIEDRICH AHLEFELDTS BØRN

1. ELISABETH GEORGINE,
født 11. Oktober 1886 i Kiel, død 22. Februar 1890 sammesteds, var indskrevet
i Uetersen.

2. WILHELM HUNOLD AHLEFELDT,
født 27. September 1887 i Kiel.

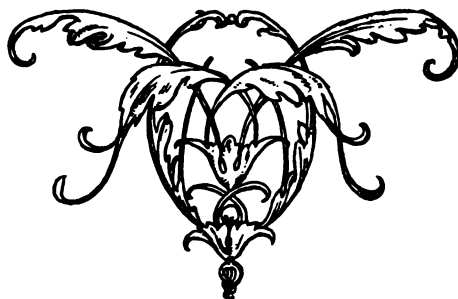
3. HUNOLD AUGUST LUDWIG AHLEFELDT,
født 29. Juli 1889 i Kiel.

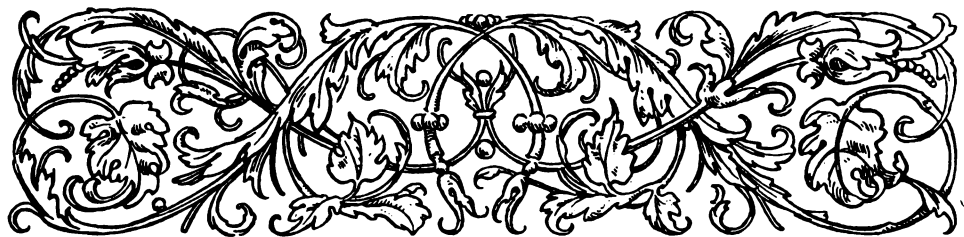
4. PAUL FRIEDRICH AHLEFELDT,
født 22. December 1890 i Kiel.

5. FRITZ CARL GÜNTHER AHLEFELDT,
født 6. Februar 1892 i Kiel.

6. HEINRICH CARL OTTO WOLFGANG AHLEFELDT,
født 29. August 1894 i Berlin.

7. DETLEF GEORG AHLEFELDT,
født 22. Juli 1895 i Berlin.

TIENDE AFSNIT

I.

CURT FRIEDERICH ERICH AHLEFELDT'S BØRN

1. CURT AHLEFELDT,

født 23. Januar 1882 i Hamborg.

2. ERICH AHLEFELDT,

født 21. April 1884 i Hamborg.

II.

CARL FRIEDRICH OTTO AHLEFELDT'S BØRN

1. RAYMUND RUDOLPH HANS AHLEFELDT,

født 8. April 1890.

2. ANNA EMMA HELENE,

født 3. Maj 1895.

III.

HENNING ARTHUR LUDWIG AHLEFELDT'S BØRN

1. OTTO AHLEFELDT,

født 24. Juli 1890, død 26. Oktober 1895.

2. WERNER AHLEFELDT,

født 23. August 1898.

IV.

CARL RUDOLPH OTTO FRANZ AHLEFELDT'S BØRN

1. CLAUS RUDOLPH THEODOR AHLEFELDT,
født 12. Juli 1897 i Saarburg.

2. THEKLA IDA ELISABETH,
født 23. September 1898 i Saarburg.

V.

CARL ERICH CLEMENT AHLEFELDT'S BØRN

1. ELVIRA,
født i April 1892.

2. CARLOS AHLEFELDT,
født i Marts 1896.

VI.

JOHANN FRIEDERICH ARTHUR AHLEFELDT'S BØRN

1. ERICH CLEMENT ARTHUR AHLEFELDT,
født 17. Maj 1885 i St. Francisko.

2. MIMI,
født 12. December 1892 i Hamborg.

VII.

AUGUST CHRISTIAN WILHELM ERNST
AHLEFELDT'S SØN

CARL DETLEV CHRISTIAN ERNST MAX AHLEFELDT,
født 2. Juni 1897 paa Olpenæs.

FREDERIK AHLEFELDT

HERTUGELIG GOTTORPSK RAAD OG AMTMAND, 1551—1605,

OG HANS EFTERSLÆGT

TIL HALVSØGAARD, SEESTERMÜH, ARLEVAD, STENDORF, GLORUP,

DEUTSCH-NIENHOF, OPPENDORF, SCHÖNHORST, NORSKOV, JERSBECK

OG STEGEN SAMT MARUTTENDORF

FØRSTE AFSNIT

FREDERIK AHLEFELDT

til Halvsøgaard, Seestermüh, Arlevad, Stendorf og Nüchel, hertugelig gottorpsk Raad og Amtmand i Aabenraa, 1551—1605.

FREDERIK AHLEFELDT fødtes 1551 og var Søn af Hans Ahlefeldt til Halvsøgaard og Seestermüh og Hustru Dorothea, født Ahlefeldt fra Søgaard. Faderen døde, da han var ti Aar gammel og efterlod ham begge sine Godser. 1580 mødte han paa Herredagen i Odense med ti Ryttere og var til Stede ved Hertug Hans den Ældres Begravelse i Slesvig. 1582, 28.

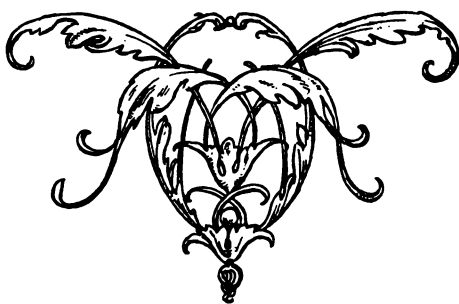
Januar, ægtede han paa Breitenburg Catharine Rantzau, Datter af Statholder Henrik Rantzau til Breitenburg og Christine, født von Halle, født 13. December 1563 i Segeberg, død 26. Maj 1587 paa Aaretoft ved Søgaard, hvor Ahlefeldt yndede at opholde sig. Først efter hendes Død gik han paa Rejser, opholdt sig en Tid i Padua og benyttede Badene i et nærliggende Badested. Her gjorde han Sivert Grubbes Bekjendtskab og fulgte i Sommeren 1588 med denne paa Rejse over Venedig gennem Kärnthen til Wien og herfra til Komorn, der paa hin Tid var Skuepladsen for heftige Kampe med Tyrkerne. Hjemvejen gik over Pressburg til Prag, hvor Rejsefællerne havde Lejlighed til at se Kejser Rudolph. Gjennem Lausitz og Schlesien begav begge sig over Frankfurt til Lybek, hvor de ankom Mikkelsdag 1589. Først 1601 gjensaa Sivert Grubbe atter sin Rejseledsager i Hertug Johan Adolphs Følge i Haderslev.

1592, 9. August, udnævntes Ahlefeldt til hertugelig Raad paa Gottorp. 1597, i Omslaget, blev han beskikket til Amtmand i Aabenraa og havde i denne Egenskab Bolig paa Brunslund Slot. I Juli 1596 sendtes han med Ditlev Rantzau fra Eutin og Didrik Blome fra Tønder, ledsaget af Dr. juris Casper Koch og Johan Kuhlemann, til Enkedronning Sophie, for i Hertug Johan Adolphs Navn at anholde om Prinsesse Augustas Haand. Allerede 30. August stod det høje Pars Bryllup paa Kjøbenhavns Slot.

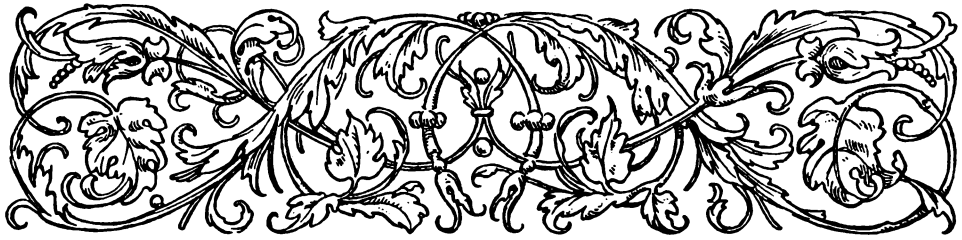
1602 fik Ahlefeldt Raads- og Amtmands Bestalling fornyet, og Aaret efter var han til Stede ved Kongens og Hertug Johan Adolphs Hylding i Hamborg.

I Aarenes Løb havde Ahlefeldt ved Kjøb erhvervet sig flere større Godser. 1596, 7. August, købte han af Hertug Johan Adolph Godset Arlevad ved Husum for 48,000 Rdlr. 1605 erhvervede han ved Jørgen Sehesteds Konkurs Stendorf for 65,000 Rdlr. Desuden tilkøbte han sig Nüchel, nu Grünhaus ved Eutin.

Ahlefeldt afgik 1605 ved Døden i sin kraftigste Alder. I andet Ægteskab blev han 7. Februar 1592 gift med Dorothea Blome, Datter af Didrik Blome til Hornstorff, Landraad og Amtmand og Hustru Elsabe født Rantzau. Hun var født 21. Februar 1575 og levede endnu 1623. De havde syv Børn (Andet Afsnit).

ANDET AFSNIT

AMTMAND FREDERIK AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. ANNA,

født 15. Juni 1583 paa Seestermüh, død 9. Maj 1606, gift 15. Juni 1602 med Joakim Rantzau til Löhrstorff, født 7. Februar 1576, død 19. November 1614, hvem hun fødte to Døtre. Han ægtede 23. September 1607 Helvig Rathlau fra Lensahn.

2. HANS AHLEFELDT,

født 3. August 1584 i Flensborg, blev allerede 1598, 24. Marts, immatrikuleret ved Universitetet i Siena og i April i Padua. I Februar 1602 rettede Faderen en Bøn til Kurfyrsten af Sachsen om at tage sig af Sønnen, hvem han en Tid lang havde holdt til Studeringerne, men som aldeles ikke nærrede Lyst eller Tilbøjelighed dertil. Ved Faderens Død arvede Hans Godset Stendorf. 1629, 5. Juni, dræbte han efter et hidsigt Ordskifte Jesper Rantzau til Siggen med et Kaardestik. 1630 var han til Stede ved Hertug Frederiks og Hertuginde Marie Elisabeths Indtog paa Gottorp. 1640, Philippi Jakobi Dag, solgte han til Biskop

Hans af Lybek sit Gods Stendorf med Landsbyerne Sagow, Gribel og Cassedorf for 92,000 Rdlr. 1642 var han allerede død. Han var gift med Margrethe Buchwald, Datter af Hans Buchwald til Muggesfelde og Abel født von der Wisch. De havde tre Sønner og tre Døtre (Tredje Afsnit I).

3. FRANTZ AHLEFELDT,

fødtes paa Aaretoft 7. Oktober 1586 og er maaske identisk med den Frantz Ahlefeldt, der i September 1607 blev immatrikuleret i Rostock. Hjemvendt fra sine Udenlandsrejser overtog han efter Faderens Død Godset Arlevad, som han 1614 bortpantede til Gert Rantzau paa Breitenburg for 10,000 Rdlr. 1625 holdt han Bryllup med Helene Buchwald, Datter af Bendix Buchwald til Fresenburg og Anna, født Brockdorff. Ved den Siegröen 29. April s. A. daterede Ægtepagt fik han 7000 Rdlr. i Medgift. Ahlefeldts Pengesager vare allerede den Gang i slet Tilstand, og 1627, 24. April, solgte han til Hertuginde Augusta af Slesvig Godset Arlevad med al dets Tilbehør undtagen den adelige Begravelse i Olderup for 60,000 Rdlr. samt en „Tilgift“ af 1500 Rdlr. og en Gave til Ahlefeldts Hustru, bestaaende i en Guldkæde med et Smykke, i hvilket var indsat 20 Diamanter. Med Ahlefeldts Samtykke holdt Hertuginde 14,000 Rdlr. af Kjøbesummen tilbage for dermed at tilfredsstille hans Svigerforældres Krav. 1631 udsteder Ahlefeldt Generalkvittering for hele Beløbet. Han var den Gang flyttet til Schellhorn, vistnok Landsbyen af dette Navn ved Scharsdorfer Søen ved Preetz, hvor han havde en Gaard i Forpagtning. Ahlefeldt døde i Foraaret 1632. Enken stod en kort Tid under Formynderskab af sin Fader og beklagede sig over sin slette økonomiske Tilstand. Hendes Mand havde ikke alene opbrugt al sin Formue, men ogsaa de af hende i Ægteskabet medbragte Penge, og han var bleven begravet paa Svigerforældrenes Bekostning. Allerede 1634 var hun atter gift med Hans Buchwald til Blumendorff.

AF ANDET ÆGTESKAB:

4. CAI AHLEFELDT,

født 30. November 1593, nævnes 1626 som Ejer af Seestermüh og var 1648 til Stede ved Kong Frederik III.s Hylding. Omtrent 1616 ægtede han Dorothea Rumohr, Datter af Cai Rumohr til Røst og Testorff og Hustru Elisabeth, født Rantzau til Schinkel, hvilket Gods Ahlefeldt arvede efter Svigerfaderen. Han afgik ved Døden 11. Januar 1652 paa Seestermüh og bisattes 11. Marts i St. Nikolaj Kirke i Kiel. Enken overlevede ham til 1. Marts 1656. De havde to Sønner og en Datter (Tredje Afsnit II).

5. FREDERIK AHLEFELDT, 1594—1657.

Han fødtes 1594, arvede Halvsøgaard efter Faderen og ægtede 1619 Birgitte Ahlefeldt, Datter af den rige Gregers Ahlefeldt til Søgaard, Graasten og Stoltenlund og Hustru Mette, født Blome. Med sin Svoger Hans Ahlefeldt delte han Besiddelsen af Søgaard, men ejede selvstændigt de oprindeligt under Søgaard hørende store Avlsgaarde Grøngrøft og Aarup. Ved Taxationen af Rostjenesten 1625 ansattes han til sex Rytterheste. Under General Schlicks Marsch gennem Holsten ind i Sønderjylland i Efteraaret 1627 maatte Ahlefeldt flygte til Sjælland, hvor han tog Ophold med sin Familie i Slagelse. 1630 var han til Stede ved Hertug Frederik III. af Gottorp og Gemalinde, Hertuginde Marie Elisabeths Indtog i Slesvig. 1648 hyldede han Kong Frederik III.

Hans Hustru fødte ham tre Sønner, af hvilke de to døde i spæd Alder og den tredje var den senere Storkansler Frederik Ahlefeldt, Stamfaderen til den danske grevelige Linje til Langeland og Rixingen. Desuden havde de sex Døtre (Tredje Afsnit III). Birgitte Ahlefeldt afgik ved Døden i ung Alder 20. Juni 1632 paa Søgaard.

Endnu samme Aar lod Ahlefeldt sig hemmeligt „inter parietes“ vie til Helvig Roepstorff ved Præsten i Kliplev Magister Johannes Ewald. Han ægtede hende, hedder det, „fordi hun skulde besørge hans nøjsommelige Husholdning,“ og hun fødte ham sex Børn, hvilke han opdrog som sine egne. Ægteskabet ansaa dog i det almindelige Omdømme ikke for gyldigt, og Pastor Ewalds Efterfølger i Embedet udelukkede Helvig fra Nadverbordet. Først paa Foranledning af hendes Broder Christopher Roepstorff, vistnok identisk med Stamfaderen til den senere herhjemme adlede Slægt, fik Præsten 1652 Paalæg om at lade hende tage Del i Kommunionen. Broderen aflægger i sit Bønskrift til Kongen en højtidelig Forsikring om, at hun alle Dage har levet et tugtigt og ærbart Liv. Af hendes Børn blev dog kun Bendix (Tredje Afsnit III), død 1676 som Oberst, ved kongelig Skrivelse i Aaret 1667 erklæret for et „ret ægte og Adelkone Barn“. Moderen var da allerede død.

Frederik Ahlefeldt afgik ved Døden 25. Marts 1657.

6. CATHRINE,

født 1595, gift med Otto Rantzau til Brodau. Denne fødtes 21. Januar 1587, arvede 1615 efter Faderen Henrik Rantzau Godset Brodau og var 1627 i Kong Christian IV.s Hær paa Tilbagetoget fra Flensborg til Kolding. 1648 hyldede han Frederik III og afgik 1656 ved Døden. Hun døde 1668.

7. ELISABETH,

født omtrent 1596, død 13. August 1597.

8. DIDRIK AHLEFELDT,

døbt 13. August 1598 paa Brunlund Slot ved Aabenraa, blev 1616, 24. September, immatrikuleret ved Universitetet i Marburg og døde omkring Aar 1618 paa sin Studierejse i Frankrig.

9. HENRIK AHLEFELDT,

døbt 13. Oktober 1599 paa Brunlund Slot. Fadderne vare Gerhard Rantzau, Brødrene Christopher og Henrik Buchwald, Hartvig Rantzau og Ditlev v. der Wisch. Ogsaa han døde ung.

10. BENDIX AHLEFELDT,

født 22. Juli 1601, studerede 1616 med Broderen i Marburg. 1626 købte han for 26,500 Rdlr. Godset Maslev ved Ekernførde med de fem Landsbyer Hy-mark, Søby, Holstorf, Bøsbjerg og Tumby af Bendix Pogwisch. Hans økonomiske Vilkaar vare meget slette, idet Godset gjentagne Gange blev haardt medtaget af Fjendehaand. I Julen 1658 indkvarteredes den kejserlige Oberstlieutenant v. Hanstein paa Maslev med 100 Ryttere, der forbleve her indtil Maj det følgende Aar og „aad og ranede alt“, hvad der var af Kvæg, Korn og Fødevarer. Desuden gik en Del af Bygningerne op i Flammer. I December 1661 bad han Hertugen om Fritagelse for Skatter og Afgifter, da hans Gods og Bønder vare ganske forarmede. Aaret efter gik han fallit, og Maslev solgtes i Omslaget 1663 til Godske Thienen.

Ahlefeldt afgik ved Døden 7. Februar 1669 og blev bisat i sin fædrene Begravelse i Ekernførde Kirke.

Han havde 1625 ægtet Beate Rantzau, Datter af Bertram Rantzau til Kohøved og Hustru Margrethe, født Pogwisch, der 1670 opsatte sit Testamente. Hun døde i Stenbjærg i Angel.

De havde to Sønner og tre Døtre (Tredje Afsnit IV).

TREDIE AFSNIT

I.

HANS AHLEFELDTS BØRN

---

1. CLAUD AHLEFELDT,

fødtes omtrent 1622. I Aaret 1646 købte Formynderne Hans Ahlefeldt, Otto Buchwald til Muggesfelde og Cai Ahlefeldt til Seestermüh paa hans Vegne Godset Nütschau ved Oldesloe med Landsbyerne Sühlen og Vinzier af Frantz Rantzau for 28,000 Rdlr. 1648 var han til Stede ved Kong Frederik den III.s og 1661 ved Hertug Christian Albrechts Hylding. 1661 solgte han Nütschau til Hieronymus Rantzau.

1679, da han kaldes Oberstlieutenant, var han endnu i Live, da Cort v. Both laaner 2000 Rdlr. af ham til Kjøb af Godset Goldbeck i Meklenborg. 1682 var han død, da Hans Joakim v. Plessen rejser et Laan paa 1200 Rdlr. af hans Enke til Kjøb af Godset Kröchelsdorf.

Ahlefeldt var gift med Clarella Blome, Datter af Ritmester Henrik Blome til Seedorf og Clarella født Ahlefeldt. De havde en Datter (Fjerde Afsnit I).

2. HANS AHLEFELDT

til Glorup, Anhof og Cathrinebjerg, Generallieutenant, Chef for Rytteriet i Danmark og Hertugdømmerne, Assessor i Krigskollegiet, Guvernør over Fyen og Kommandant i Nyborg, Lehnsmænd paa Saltø og Amtmand paa Dragsholm, 1624–94.

Hans Ahlefeldt fødtes i Aaret 1624. Sammen med Broderen Claus kvitterer han kort efter Faderens Død Hertug Hans af Lybek for modtagne

15900 Rdlr. som sidste Afdrag paa Kjøbesummen for Godset Stendorf. I meget ung Alder gik han som Frivillig under Trediveaarskrigen i kejserlig Tjeneste og stod omtrent 1644 som Lieutenant i Grev Valdemars Rytterregiment. 1646 kom han til Danmark, indtraadte i Didrik Buchwalds Regiment og forfremmedes Aaret efter i den afdøde Bendix Buchwalds Sted til Ritmester og nævnes som saadan ved Kong Frederik III.s Hylding. Hans militære Løbebane i Danmark blev dog kort efter ved en uheldig Hændelse afbrudt for en Række af Aar.

I Maj 1649 var Ahlefeldt i Besøg hos Henrik Rantzau til Tralau, med hvem han gjæstede sin Svoger Cai Buchwald til Fresenburg, i Nærheden af Oldesloe, hvorhen alle tre styrede deres Heste for at ende Dagen med et Drikkelag. Da Vinen var steget Selskabet til Hovedet, opstod der Strid mellem de tvende Svogre om en Jagthund, men det lykkedes dog de andre Drikkebrødre at faa Striden bilagt. Da Buchwald vilde ride hjem, fulgte Ahlefeldt med ham og forsøgte atter at yppe Klammeri. Under den derved opstaaede Trætte trak Ahlefeldt Pistolen op af Sadelhylstret og sigtede paa Svogeren, der, ramt i Hjærtet, sank død ned fra Hesten. Liget bragtes til Fresenburg, hvor Buchwalds Hustru grædende faldt Broderen om Halsen. Denne mælede ikke et Ord, men red bort og forlod Landet.

Hans Ahlefeldt gik derpaa i fransk Tjeneste, forfremmedes til Oberstlieutenant og tjente sig senere under de svenske Faner op til Oberst i den polske Krig.

Da det tegnede til et Fredsbrud med Danmark, forlod han svensk Tjeneste og vendte tilbage til sin Hjemstavn, hvor han udsonede sig med sin Svogers Enke og Arvinger, og kort efter, i August 1657, erholdt Generalpardon af Kongen for det af ham begaaede Drab.

Allerede 26. Juli havde Rigsmarsken faaet Befaling til at ansætte Oberst Ahlefeldt ved Hæren, og samme Dag faar han Pas for sig, sine Tjenere og Bagage fra Holsten til Kjøbenhavn. Den 25. August fik Rigsmarsken Johan Christopher Kørbitz Ordre til at forestille Ahlefeldt som Oberst for det af Generalmajor Hans Rantzau kvitterede Regiment. Han blev Chef for et Rytterregiment under Ulrik Christian Gyldenløve, og ved Juletid fik Paul Klingenberg Ordre, til at udbetale de fra Holland modtagne 20,000 Rdlr. til Hans Ahlefeldt til Forplejning af Regimentet, som denne snarest mulig skal føre over til Fyen.

Udnævnt til Generalmajor i Januar 1658 stod Ahlefeldt med sine sex Kompagnier, ialt 595 Mand, ved den ved Tybring Vig (Iversnæs) under Jens v. Haderslebens Befaling samlede Styrke, der skulde hindre Kong Carl Gustavs Landgang paa Fyen over det islagte Belt. I Træfningen, der endte med et Nederlag for de danske Vaaben og gav hele Øen i Sejrherrernes Vold, førte Ahlefeldt venstre Fløj og ydede Wrangel en Stund saa tapper Modstand, at Fjenden bragtes til at vige; Isen brast under de Kjæmpende og Bølgerne opslugte to Kompagnier af de svenske og ikke faa danske Soldater. Det danske Fodfolk for-

maaede dog ikke at holde Stand mod de nye Regimenter, Wrangel førte i Ilden, og truet af den svenske Konge i Flanken opgav Oberst Jens videre Modstand.

Efter Freden i Roskilde udnævntes Ahlefeldt 29. April til Chef for Kongens Livregiment til Hest, der ved den anden Svenskekrigs Udbrud talte 552 beredne og 63 uberedne Folk, som tidligere havde staaet under Cai Lykkes Anførsel, og fik sammen med Ditlev Rantzau og Frederik Ahlefeldt anvist Kvarter i Hovedstaden. I Spidsen for dette Korps fik Ahlefeldt under Kjøbenhavns Belejring rig Lejlighed til at lægge sin Uforfærdethed og overlegne Ro i Farens Stund for Dagen.

Den 11. August op slog Carl Gustav sin Lejr paa Valby Bakke og forberedte sig til at indeslutte Byen, samtidig modtog Ahlefeldt Ordre til at sætte Ild paa Kjøbenhavns Forstæder med Kirker, forsaa vidt de ikke allerede vare nedbrudte.

Ved det store Udfald paa venstre Fløj, som de belejrede foretog den 23. August, stod Ahlefeldt under Gyldenløve i Spidsen for Rytteriet. Befalingsmænd og Menige udmærkede sig ved denne Lejlighed i lige høj Grad; det lykkedes at ødelægge Fjendernes Løbegrave, Palisaderne bleve sløjfede, flere Kanoner erobrede og 300 Mand tagne til Fange. Byttet førtes heldigt ind bag de skærmende Forskansninger, inden Fjenden var i Stand til at indhente Angriberne. Denne første Sejr bidrog ikke lidet til at vække en fortrøstningsfuld Stemning blandt de belejrede.

Saasnart den svenske Flaade efter Kronborgs Erobring var vendt tilbage, besluttede Carl Gustav i de første Dage af Oktober at gjøre Landgang paa Amager, hvor han uhindret satte sig fast. Den 10. foretog Gyldenløve og Ahlefeldt med en ringe Styrke, 250 Ryttere, et Antal Dragoner og en Skare Fodfolk et Udfald mod Fjenden. Træfningen foregik i Overvær af begge Konger ved Hollænderby. Det svenske Rytteri og Fodfolk blev oprevet, og Carl Gustav undgik i sidste Øjeblik at blive taget til Fange. Hvor lidet denne Begivenhed end vejede i Vægtskaalen, oplivede den dog Modet hos de forsagte i Byen.

I November 1658 erholdt Ahlefeldt Tilladelse til at hverve et Regiment paa 600 Mand med Løbplads i Vendsyssel, Thy, Mors og Salling, og Christen Skeel fik Ordre til af disse Landsdele at tilvejebringe 20,000 Rdlr. til Regimentets Underhold mod at Indbyggerne skulde holdes fri for al videre Indkvartering. Samtidigt fik han med Ulrik Christian Gyldenløve og Schack Befaling til, indtil videre at give Møde paa Slottet daglig fra 9—10 for at drøfte Sagernes Stilling med Kongen.

Den 3. Februar 1659 udnævntes Ahlefeldt til Generallieutenant.

Under selve Stormen paa Kjøbenhavn havde Hans Ahlefeldt Befalingen over Strækningen fra Østerport til Citadellet, og sammen med sine Frænder Claus og Frederik Ahlefeldt bidrog han ved sit Heltmod i første Række til den stolte Sejr, der blev den haardtbrængte Hovedstads tapre Forsvarere til Del og som frelste Danmark fra Undergang.

Saasnart Vinterens Kraft var brudt, søgte man, efter forgjæves at have anmodet Kurfyrsten af Brandenburg om Bistand til at fordrive Svenskerne fra Sjælland, paa egen Haand at iværksætte Angrebet. Medens en Flaade afsendtes for at beskytte Smaaøerne mod en mulig Landgang fra svensk Side, begav Ahlefeldt sig i Begyndelsen af April til Hertugdømmerne for at underhandle med Feltmarskal Eberstein om at afstaa nogle Rytterregimenter og 2000 Mand Fodfolk, som han over Femern og de øvrige Øer skulde føre til Sjælland. Tropperne samledes 25. April i Preetz og havde allerede tiltraadt Marschen til Udskibningsstedet, da der indløb Efterretninger om, at svenske Krigsskibe krydsede udfor Kysterne, og man besluttede derfor at opsætte Transporten.

Imidlertid havde Carl Gustav bemægtiget sig Langeland og Falster samt Lolland med Undtagelse af Nakskov, der i Maaneder ydede Belejrerne tapper Modstand.

Under disse Omstændigheder maatte den Opgave ligge nærmest at bringe den haardtbebrængte Fæstning Undsætning.

Den 30. April fandt en Træfning Sted udfor Burg paa Femern mellem den forenede hollandske og danske Flaade, ialt 24 Orlogsskibe, under Wassenaer og Bjelke, og den svenske Eskadre paa 20 Skibe, der efter en gjensidig resultatløs Kanonade satte Kursen østpaa, medens de allierede Flaader styrede ind i Flensborg Havn. Kongen havde omtrent samtidigt givet Ordre til ved Flaadens Ankomst at holde alt rede til Troppernes Indskibning, og paa Femern havde Ahlefeldt, der til sin Harme som uvirksom Tilskuer havde iagttaget Søfægtningen fra Land, allerede 4. Maj samlet 1300 Mand Fodfolk til den paatænkte Landgang paa Lolland. Imidlertid havde Rigsraad Otto Krag, der heldigt var undsluppet fra det belejrede Nakskov ombord paa den forenede Eskadre, aftalt alt med Hensyn til Planens Iværksættelse. Den 8. Maj stødte Hans Ahlefeldt med 800 Mand til Flaaden, og to Dage senere søgte man at bringe dem i Land i Byen. En heftig Kanonade fra Fjendens Skyts, Torden og Regnskyl samt Kastevinde tvang dem dog til at opgive Forsøget.

I Midten af Maj lod Ahlefeldt fra Femern under Ledelse af en prøvet Officer udruste en Expedition til Undsætning af Møen, men den svenske Flaades Tilsynekomst hindrede Anslaget, og i Slutningen af Maaneden erobredes Øen af Pfalzgreven af Sulzbach. Ikke bedre gik det med et af Ahlefeldt kort efter planlagt Forsøg paa at fordrive Fjenderne fra Langeland. Med stor Omsigt var alt forberedt. I Kieler Havnen havde han samlet et Antal Fartøjer til Indskibningen af 12 Kompagnier og 600 Heste. Admiral Helt skulde krydse med sine Skibe paa Kolbergerheide for at støtte Transporten. Da Wassenaer imidlertid nægtede sin Bistand, maatte Foretagendet til Ahlefeldts store Forbitrelse opgives. Efter gjentagne Raadslagninger besluttede de Allierede, hvis Lunkenhed havde lammet mere end et Foretagende fra de danskes Side, at forsøge Overgangen til Fyen.

Den 1. Juni lykkedes det med en betydelig Styrke at erobre den tappert

forsvarede Ø Fænø. Hovedangrebet opsattes til den 26., og det bestemtes, at man skulde forsøge en Landgang ved Middelfart. Den kejserlige Feltherre Montecuccoli med sine Tropper og Ahlefeldt i Spidsen for 12 Rytterkompagnier og en Del Fodfolk, som vare ankomne fra Kiel, indskibedes i 60 Jagter og talrige Pramme og Baade. Denne Transportflotille styrede, dækket af sex hollandske Krigsskibe, vest om Fænø Kalv ind i Koldingfjord og derfra videre ind i Middelfart Sund, hvor Skibene ankrede udenfor Byen. Paa samme Tid stillede de allierede Tropper sig i Slagorden paa den jydsk Kyst ligeoverfor Middelfart Færgested langs Lyngsodde til Snoghøj, og Artilleriet til Lands og til Søs aabnede en heftig Kanonade mod Middelfart, medens Transport-skibene styrede mod Land. Svenskerne under Wrangel stormede mod Kysten, overdængede Baadene med Musketkugler og skjød mange af dem i Sænk. Det hollandske Admiralskib blev saa ilde tilredt, at det stod i Fare for at synke, og General Montecuccoli blev saaret. Landgangen maatte derefter opgives, og Angriberne trak sig tilbage med stort Tab.

I Begyndelsen af Juli planlagdes et nyt Forsøg paa at undsætte Nakskov og et Angreb paa Øerne, støttet til Søs af den forenede danske og hollandske Flaade. Ahlefeldt fik Ordre til at lade indskibe alle sine Fodfolk, men at lade Rytteriet marschere til Kiel, hvor de skulde afsejle. Alle Forholdsregler vare trufne og Flaaden lettede Anker den 23., da der indløb Meddelelse til den hollandske Admiral om at afstaa fra Planen.

I August skrev Ahlefeldt fra Femern, fuld af Mismod over Sagernes Stilling, til sin Fætter Ditlev, at Tiden faldt ham lang, og han ønskede atter at maatte blive kaldt til Hovedstaden. Ethvert Forsøg paa at undsætte Øerne strandede paa Mangel af Deltagelse fra Hollændernes Side. „Rygtet gaar,“ skriver han, „at Fredsslutningen er i Vente, hvad jeg af Hjertet ønsker, da vi ikke due til at føre Krig. Jeg har i mine Levedage aldrig været saa kjed af Krigen som nu. Gud give, vi kunde blive de Allierede kvit.“

Atter i September planlagdes et nyt Forsøg til en Landgang paa Fyen. Den 23. fik Feltmarskal Schack Befaling til sammen med Hans Ahlefeldt at indskibe sig med 40 Kompagnier hollandske Fodfolk foruden 12 Kompagnier af Claus og Frederik Ahlefeldts Regimenter og begive sig til Kiel, ombord paa Admiral de Ruyters Eskadre. Først den 12. Oktober lagde Flaaden, forsinket af Modvind, sig for Anker i Kielerfjorden. Med den ombordværende Styrke forenedes de tre jydsk Regimenter til Hest, 1000 Mand af det holstenske Rytteri og endelig 200 Dragoner og 2000 Ryttere af de allierede Tropper.

Hele den samlede Landgangshær gik 27. Oktober under Sejl fra Kiel og styrede mod Nord gennem Langelandsbeltet. Den 31. foretoges Angrebet paa Kjerteminde. Medens Flaaden aabnede et Bombardement mod Svenskerne, begyndte Landgangen ved Hjælp af Baade, i Spidsen Schack, Claus og Hans Ahlefeldt med 3000 hollandske og danske Soldater. Da de tungtbelæssede Baade stødte paa Grund, sprang Officererne ud i Vandet fulgte af Tropperne,

vadede i Land og bemægtigede sig Byen efter et ubetydeligt Tab. Efter mange forgjæves Forsøg og bitre Skuffelser var omsider det første vigtige Skridt til Fyens Gjenerobring lykkedes. Faa Dage senere foretog ogsaa Eberstein Landgangen fra Snoghøj til Hindsgavl og op slog sit Hovedkvarter i Middelfart. Den 9. November ankom Ahlefeldt med sine Tropper til Odense.

I Slaget ved Nyborg 14. November førte Ahlefeldt højre Fløj. „Det var Hans Ahlefeldt,“ skriver S. A. Sørensen i sin Skildring af Slaget, „der blandt Dagens mange kjække Mænd her blev Helten, som førte Sejren hjem. Efter at have bragt Orden i sin Kamplinje var det lykkedes ham paa en eller anden Maade med sine Ryttere, Dronningens Livregiment og Regimentet Brockenhuus, paa yderste højre Fløj at trænge over de store Grøfter og Grave i det mosede Terræn, der før havde standset ham; pludselig stod han i Flanken paa Henrik Horns Stilling. Det nærmere ved Kampen kjendes ikke; den endte med Horns totale Nederlag, skjönt han raadede over et fortrinligt, i Tal Ahlefeldts overlegent Rytteri. Han blev kastet indenfor Nyborgs Volde.“

Som Anerkjendelse af sin udmærkede Tjeneste erholdt Ahlefeldt 28. Januar Aaret efter Kongens Tilsagn om 5000 Rdlr. aarlig i Krig og Fred foruden Obersts Traktement.

Den 16. Februar fik han sammen med Schack Ordre til at fratage Trampe det af denne beslaglagde, Fru Kirsten Munk tilhørende Gods og Løsøre. Paa Hjemvejen fra Jylland havde de, som det synes, Ærende paa Femern, hvor de indskibede sig i en Galliot, men stødte udfor Møen paa tre svenske under hollandsk Flag sejlende Skibe, som tog begge til Fange og bragte dem til Malmø. I Jønkøping hensad de som Fanger til efter Fredsslutningen, da de 11. Juni atter vendte hjem til Kjøbenhavn.

1661, 6. April, udnævntes Ahlefeldt til Amtmand over Dragsholm Amt, hvilken Stilling han beklædte indtil Majdag 1664, da han blev beskikket til Befalingsmand over Saltø Amt og fik overdraget Administrationen og Forvaltningen af Amtet med dets Bønder paa sex Aar i Stedet for den ham tilkommende Løn af 5000 Rdlr. aarlig. I dette Embede forblev han til Maj 1670. 1663, 1. Maj, udnævntes han til Guvernør over Fyen og Kommandant i Nyborg.

Imidlertid havde Ahlefeldt taget fast Ophold i Landet og kjøbte i Juli 1661 for 14,237 Rdlr. af Henning Pogwisch til Hollufgaard dennes Andel i Glorup Gaard og Gods. Paa Valkendorfernes gamle Herresæde, der paa hin Tid var en fast Bygning i Stil med Frederiksborg Slot, opført paa Pæle i et Morads med tre Alen tykke Mure, indrettede Ahlefeldt sig et hyggeligt Hjem, hvor han til Stadighed boede. Af Godset oprettede han Gaarden Anhof (Annehof), opkaldt efter hans anden Hustru. Med sin første Hustru Cathrine Urne fik han Gaarden Raarup (Cathrinebjerg) paa Sjælland.

Ahlefeldt, der i Frankrig var gaaet over til den katholske Tro, fik 1662

kongeligt Brev paa „at maatte bygge, saa og nyde, bruge og beholde det Jordegods, han ejer eller agter at erhverve,“ uagtet han ikke var af den „herhjemme florerende og tilladte Religion“.

I Aaret 1662 forøgede Ahlefeldt sit Gods med 250 Tdr. Hartkorn i Vinding Herred, Frørup Sogn og Taarup, i Gudme Herred, Øxendrup Sogn, for en Kjøbesum af 14,146 Rdlr. og senere 221 Tdr. Hartkorn for 12,000 Rdlr. i Vinding Herred, Aunslev og Ørbæk Sogn, samt i Sengeløse Herred. Samtidig optræder han med en Fordring til Kongen for Traktement som Generalmajor samt Hververpenge til ialt 14,095 Rdlr.

1666, i November, udsendtes Ahlefeldt for at mønstre Rostjenesten og i Juni Aaret efter, da man frygtede for et Indfald af Englænderne, fik han Ordre til at samle Rytteriet i Holsten.

Ditlev Ahlefeldt nævner ham blandt de fornemste Statsmænd og Officerer, der i Aarene 1670—76 bleve „disgraciereede“ hos Kongen. Maaske kan heri Grunden søges, at han ikke fik tildelt nogen Kommando i den skaanske Krig, skjønt han den Gang endnu stod i sin fulde Kraft.

Som Tegn paa Kongens Naade blev ham dog i Aaret 1683 eftergivet en Sum af 18,253 Rdlr., som Kongen havde til Gode hos ham, „i Henseende til hans tro Tjeneste i forrige Tider under Militien“ og 1684, 6. Maj, fik han Rang efter Gehejmeraader.

Ahlefeldt afgik ved Døden i en Alder af halvfjersindstyve Aar 22. Juni 1694. Hans Minde lever endnu i det danske Folk sammen med hans Frænders, Hans Schacks og Frederik Thuresens Navne blandt de Mænd, der i hin mørke Februarnat frelste Danmarks Rige fra Undergangen.

Ahlefeldt var to Gange gift. I første Ægteskab blev han i Oktober 1661 viet til Catharine Sehested, Dronning Sophie Amalies indflydelsesrige „Mignonne“, Enke efter den 16. Februar s. A. afdøde Rigsraad og Rigsstaldmester Sivert Urne til Raarup, hvilket Gods som nævnt tilfaldt Ahlefeldt. Hun fødtes 17. Februar 1625 og var Datter af Cai Sehested til Petersdorf og Anna født Ahlefeldt af Linjen Quarnbeck. Vielsen synes at være foregaaet under ret ejendommelige Omstændigheder. Formælingen fandt Sted uden Ceremonier ved et Aftensmaaltid i Dronningens Have. I sit 1664 oprettede Testamente indsatte Ahlefeldt sin Hustru til Arving af alt sit Gods mod at hun forpligtede sig til at opdrage hans naturlige Søn Frantz v. Stendorf i Gudsfrygt og Dyd og holde ham til Studeringerne. I dette Øjemed udsætter han en Kapital af 5000 Rdlr., hvis aarlige Renter skulde anvendes til Sønnens Bedste. Hvis der i deres Ægteskab fødtes Børn, maatte hans Frue alligevel love at sørge for Sønnens Opdragelse, indtil denne havde fyldt sit 18. Aar, men skulde i saa Tilfælde kun udbetale ham 2000 Rdlr.

Cathrine Sehested afgik dog allerede ved Døden 18. December 1670 og blev 9. Januar Aaret efter bisat i Trinitatis Kirke, hvor den tyske Præst Hieronimus Buck holdt Talen.

1672 ægtede Ahlefeldt Anna Rumohr, Datter af Henrik Rumohr til Roest og Ida født Brockdorff, født 1649. Ved den Kiel 7. Oktober daterede Ægtepagt fik Ahlefeldt udbetalt 14,000 Rdlr. af Brudens Broder og Formynder Oberstlieutenant Ditlev Rumohr til Roest. Hun blev i dette Ægteskab Moder til en Søn Christian (Fjerde Afsnit II).

Da Kongen i Aaret 1699 anmodede den rige Enke om et Laan paa 20,000 Rdlr., afslog hun Begjæringen under det Paaskud, at hendes økonomiske Tilstand ikke kunde tillade det. Hun har været bebyrdet med store Udgifter til Mandens og Sønnens Begravelse. Generalen har bestemt en stor Del af sin Formue til Legater. Glorup og Svindinge Kirke var brøstfædig „af Guds store Vejrlig“, og Reparationen har kostet 3000 Rdlr. Hendes Indkomster bestaa alene i Jordegods, Avling og Landgilde, der i disse Tider er slet og ringe. Cathrinebjerg er næsten øde. Til en Kjøbmand i Hamborg staar hun endnu i Gjæld for Sønnens Rejsseudgifter, ialt 7000 Rdlr. Paa de 12,000 Tdr. Hartkorn, hun ejer, skylder hun over 30,000 Rdlr. og er rede til at bekræfte Sandheden med korporlig Ed.

1699 købte hun en Begravelse i St. Knuds Kirke i Odense med Bevilling til at lade den „med Lukkelse indfatte og med et sirligt Epitafium og Portal at bepryde“. 1701 opsattes her det prægtige, af Thomas Quellinus udførte Gravmæle af Marmor, der skal have kostet 60,000 Rdlr. Det var oprindeligt bestemt til at opsættes i Svindinge Kirke, men viste sig at være for stort til den lille Landsbykirke.

Ved sit 1701, 20. Maj, oprettede Testamente skjænkede hun til St. Knuds Kirke i Odense et Legat paa 12,000 Rdlr., til Kirken 4000 Rdlr. og til de fattige samt Skolemesteren i Svindinge 8000 Rdlr. Legatet skulde bære Ahlefeldts Navn, stiftet ved Anna Rumohr paa Glorup. Denne Bestemmelse er med-undertegnet af Overrentemester Christian Sigfred v. Plessen. Allerede den Gang synes der at have bestaaet et fortroligt Forhold mellem begge, og da Plessen i Aaret 1702 havde mistet sin tredje Hustru skal han have bejlet til Fru Anna, der afslog hans Frieri, men skjænkede ham i sit 1705 oprettede Testamente Glorup Gaard og Gods. Anna Rumohr afgik ved Døden 12. December 1711. Plessen var Exekutor i hendes Bo, hvis Aktiver udgjorde 39,170 Rdlr., medens Gjælden beløb sig til 4921 Rdlr.

3. FLORENTINE,

gift med Cai Buchwald til Fresenburg. Denne, en Broder til Frantz Ahlefeldts Hustru (se S. 104), arvede efter sin Fader Bendix Godset Fresenburg, der under hans Mindreaarighed blev forvaltet af Farbroderen Hans Buchwald, hvilket endnu var Tilfældet 1641, da Cai forlængst var blevet myndig. Buchwald blev, som ovenfor omtalt, dræbt af sin Svoger Hans Ahlefeldt i Maj 1649.

4. BENDIX AHLEFELDT, 1629—1701.

Han fødtes 1629, indtraadte som ung i dansk Krigstjeneste og var 1657 avanceret til Ritmester, i hvilken Egenskab han ved Krigens Udbrud stod ved Generalmajor Hans Rantzaus hvervede Rytterregiment. Den 16. Juni s. A. faar han ved Afregningen af Krigskommissær Cai Ahlefeldt udbetalt en Sum af 1284 Rdlr. Han er vistnok den Ritmester Bendix Ahlefeldt, der i Hiørrings Lejrkrands nævnes som fangen af Svenskerne ved Kjøbenhavn. 1660, 26. Februar, udgaar Ordre til Schack om at udvexle ham mod den svenske Ritmester Lützw. Efter Freden synes han at have forladt Militærtjenesten. 1661 var han til Stede ved Hertug Christian Albrechts Hylding.

I Omslaget 1654 kjøbte Ahlefeldt af sin Neveu Bendix Blome Godset Deutsch-Nienhof ved Westensee for 24,000 Rdlr. Kort efter indgik han Ægteskab med Elisabeth Hedevig Thienen, Datter af Henning Thienen til Walstorf og Magdalene, født Rumohr, født 7. Juli 1629, død 5. April 1691. Denne opretter et, Nienhof, 4. Juni 1680 dateret, personligt Testamente, hvori det hedder, at begge Ægtefællerne have levet i 26 Aars lykkeligt Ægteskab. Hendes Mand har været hende den kjærligste Husbond, der har trøstet og plejet hende i al hende tilstødt Modgang og Sygdom, ligesom han har været en god og omhyggelig Fader for sine Børn. Hun testamenterer sin Sønesøn Bendix 6000 Rdlr. og bestemmer, at hendes Ægtefælle efter hendes Død skal forblive i Besiddelse af alt deres rørlige og urørlige Gods, uden at Børnene tør gjøre noget Krav gjældende derpaa. 1687 stadfæstes Testamentet og medunderskrives af Ahlefeldt, der 1696 opsætter sin sidste Vilje, som i alt bekræfter hans Hustrus Bestemmelser. Ved Aar 1681 afstod Ahlefeldt Nienhof til sin Søn og levede derefter i Hamborg. Han afgik ved Døden 13. Marts 1701. Ahlefeldt og Hustru hvile i en 1691 af ham indrettet Begravelse, tilbygget Westensee Kirke. De havde Sønnen Hans Henrik (Fjerde Afsnit III).

5. ANNA MARGRETHE.

blev 1654 — Ægtepagten er dateret 30. August — viet til August v. Lützw til Eckhoff og Goldenitz. Lützw fødtes 1610, traadte som ung i svensk Krigstjeneste og tog sin Afsked fra samme som Oberstlieutenant, hvorpaa han flyttede til Eckhoff og valgtes til Arvelandmarskal for den meklenborgske Kreds, et Embede, der i lange Tider forblev knyttet til hans Familie. For de Penge, han erhvervede med sin Hustru, kjøbte han 1654 Goldenitz. Her afgik Lützw ved Døden 22. Juni 1676.

I første Ægteskab var han gift med Elisabeth Vieregg, Datter af Valentin v. Vieregg til Wetendorf og Anna Catharine, født v. Vieregg. Hans anden Hustru Anna Margrethe beder 1677 Hertugen af Meklenborg om et Lehnsvæbrev for sin mindreaarige Søn Augustus. Endnu 1681 boede hun paa Goldenitz.

6. ABEL,

gift med Volrad von Plessen til Parin. Hun var død 1658, og 19. Oktober Aaret efter ægtede Plessen Dorothea Buchwald, Datter af Otto Buchwald til Muggesfelde og Magdalene Brockdorff, født i Marts 1634, død 11. Oktober 1664. Plessen døde 1686. Af første Ægteskab havde han Sønnen Hans Volrad, der døde 1690 som dansk Kammerjunker.

II.

CAI AHLEFELDTS BØRN

1. FREDERIK AHLEFELDT

til Seestermüh og Schinkel, Ejer af Amterne Trèmbsbüttel og Steinhorst, hertugelig holsten-gottorpsk Statholder, Gehejme-, Land- og Kammerraad, Amtmand i Trittau og Reinbeck, Klosterprovst i Uetersen, 1618—64.

Ahlefeldt fødtes 28. April 1618 paa Schinkel, fik i Hjemmet under duelige Læreres Ledelse en omhyggelig Uddannelse og sendtes i sit 17. Aar paa Rejser gjennem Tyskland, Frankrig og Belgien og Nederlandene. 1638 studerede han i Cöln og 1640 i Siena. Hjemvendt efter otte Aars Fraværelse blev han i Marts 1642 troløvet med Mette Rantzau, Datter af Landraad og Domprovst i Hamborg Henrik Rantzau til Schmoel og Hohenfelde. Den unge Brud, der berømmes for sin store Lærdom, døde imidlertid kort før Brylluppet 16. Oktober samme Aar. Hun var født 1628, 20. December, havde tidligt vist Interesse for Videnskaberne, lærte at tale og skrive Latin og var grundig hjemme i Theologien. Et Aar efter sin Troløvedes Død fejrede Ahlefeldt 24. Oktober sit Bryllup med Eibe Wensien, Datter af Landraad og Amtmand paa Gottorp Godske Wensien og Hustru Eibe, født Rantzau. Hun døde efter et Aars Ægteskab uden at efterlade sig Afkom.

1646 valgtes Ahlefeldt til Klosterprovst i Uetersen, hvilken Stilling han beklædte til 1657, da han afløstes af Godske Buchwald. 1648 udnævntes han til Landraad og sendtes 1653 til Rigsdagen i Regensburg for her at varetage Hertugens Interesser.

I Anledning af Forberedelserne til Kong Carl Gustav af Sverigs Formæling med Prinsesse Hedevig Eleonore af Gottorp 1654 fik han Ordre til at

modtage den svenske Gesandt Rigskansler Erik Oxenstierna ved dennes Ankomst til Ekernførde. Sammen med Landraad og Amtmand Claus Qualen ledsagede han derefter Prinsessen til Stockholm, hvor Formælingen fandt Sted. Ved Afskeden fik Ahlefeldt i Foræring af Kongen en otte Pund tung Guld-kjæde med dennes Portræt samt en Sølvpokal, hver af Gaverne til en Værdi af 4000 Rdlr.

Faa Dage efter Hertug Frederik III.s Død 10. August 1659 sendtes Ahlefeldt med Volf Blome til Kjøbenhavn for at opnaa Beskyttelse for Hertugdømmerne og derefter med Cramer til Kejseren for paa Hertug Christian Albrechts Vegne at tage den hertugelige Del af Holsten til Lehn. 24. Novbr. udnævntes han til Amtmand i Trittau og Reinbeck.

Aaret efter blev han udnævnt til Gehejme- og Kammerraad. Da Hertugen i Begyndelsen af Aaret 1662, uden at berøre Danmark, til Søs begav sig til Stockholm, overdrog han under sin Fraværelse Regeringen til Ahlefeldt som Statholder og Kansler Kielmansegg som Præsident for Konseillet og Kammeret, indtil han i November vendte tilbage til Gottorp.

Sammen med Kielman afsluttede han paa Hertugens Vegne med Christian Rantzau og Vicekansler Helm paa kongelig Side den Gottorp 1661, 28. Juni, daterede Reces, ifølge hvilken Kongen lovede at drage sine Tropper tilbage fra deres Kvarterer i Hertugens Stater og ophøre med at inddrive Kontributioner af samme.

I Marts 1663 repræsenterede Ahlefeldt Hertugen ved den fyrstelige Administrator af Halle-Weissenfels' Barnedaab i Halle, og han har efterladt en livlig Beretning om de i denne Anledning foranstaltede Festligheder. For at gjenoprette sit svagelige Helbred tiltraadte han derefter en Rejse gennem Meissen, Bøhmen, Mähren og Østerrig. I Maj begav han sig over Steiermark og Kärnthen til Venedig og derfra gennem Tyrol, Bajern og Württemberg til Köln, gjæstede derpaa Antwerpen og vendte over Oldenborg og Bremen i November tilbage til sin Amtmandsbolig paa Reinbeck Slot.

Ahlefeldt var vistnok den rigeste Mand i Hertugdømmerne paa hin Tid. Foruden Godserne Seestermüh og Schinkel, som han arvede efter Faderen, erhvervede han 1661, 20. Maj, af Hertug Christian Albrecht ved Kjøb Amterne Tremsbüttel og Steinhorst med Avlsgaardene Lassbeck og Tangstedt for den enorme Sum af 307,666 Rdlr. Efter Moderens Død var han kommet i Besiddelse af en meget betydelig Formue, der beregnedes til 144,750 Rdlr.

Ahlefeldts Sygdom forværredes efter hans Hjemkomst fra den store Udenlandsrejse, og han bortkaldtes af Døden 2. Nytaarsdag 1664 paa Slottet Reinbeck, kun 45 Aar gammel. Han omtales som en i de forskjelligste Videnskaber kyndig Mand, der med Forkjærlighed beskæftigede sig med theologiske Studier, og roses for sit milde og omgængelige Sind. Uden Tvivl har han Del i de højsindede Bestræbelser, som Regeringen paa Gottorp med Hertugerne i Spidsen paa hin Tid udfoldede for at støtte Kunst og Videnskab.

Et desværre kun tarveligt udført Portræt af Ahlefeldt findes bevaret i Klosterprovstens Embedsbolig i Uetersen.

I andet Ægteskab havde han 2. Januar 1649 ægtet Anna Cathrine Pogwisch, Datter af Volf Pogwisch til Farve og Dorothea, født Pogwisch, der fødte ham fire Sønner og to Døtre (Fjerde Afsnit IV). Hun fødtes 1633 og blev efter sin første Mands Død i Hamborg 11. Oktober 1666 i Dronning Christine af Sverigs Nærværelse formælet med Georg Christian, Prins af Hessen-Homburg. Denne fødtes 10. December 1626, tjente som ung i Krigen i Nedre Burgund og blev 1652 anbefalet af Kong Frederik III. til Philip IV. af Spanien, i hvis Hær han forfremmedes til General af Kavalleriet i Nederlandene. Herpaa stod han i fransk Tjeneste og gik i Bryssel over til den katolske Religion og købte 1669 af sin ældre Broder Landgreve Vilhelm Christoph Byen og Amtet Homburg. Paa sin Hustrus og Stedbørns Vegne tog Landgreven 1666 Amterne Tremsbüttel og Steinhorst i Besiddelse og afkrævede Hyldest af Bønderne, der samledes udenfor Slottet i Steinhorst, hvor de som Hertugens Undersaatter nægtede at aflægge Troskabseden til Landgreven. Denne brugte Vold mod Bønderne, og saavel i Landet som i den ahlefeldtske Familie har han efterladt sig et slet Rygte. Amterne afstodes atter 1667, 29. Juni, til Hertugen. Landgreven afgik ved Døden 11. August 1677 i Frankfurt og ligger begravet i Domkirken i Mainz. Hans Enke havde 1665, 30. April, for sin Person af Kong Frederik III. købt Landsbyerne Westerrade (Pronstorff Sogn), Söhren og Steinbeck (Segeberg Sogn) for 45,967 Rdlr. I sin Enkestand boede hun paa Pohlsee, en Gaard under Godset Deutsch-Nienhof, som Ejeren Bendix Blome havde udskilt og 1654 solgt til v. der Wisch til Schirnau, som atter afstod den til Frederik Ahlefeldt. Her afgik Landgrevinden ved Døden 18. Maj 1694 og gravsattes ved sin første Ægtefælles Side i St. Nikolaj Kirke i Kiel.

Inden hun indgik sit andet Ægteskab havde hun holdt Skifte med sine Børn, hvem hun mod at faa tilsikret Renten af 90,000 Rdlr. overdrog sin Medgift 22,000 Rdlr. og sit Brudeudstyr 4000 Rdlr. samt Donationsbrevet paa Tremsbüttel og Steinhorst. Af sine Kostbarheder forbeholdt hun sig kun til eget Brug et Sølvservice med 30 Fade og fire Dusin Tallerkener samt to Sølvfade og en Guldkjæde, to Kareter med syv Heste, en Ridehest og en Brugshest.

I sit kort før sin Død oprettede Testamente efterlod hun udførlige Bestemmelser vedrørende sin Jordefærd. Hun ønskede at blive klædt i hvidt Atlask med de sædvanlige, sort gjennemvævede Sølvbaand og sin bedste Kniplingshue. Trækisten skulde udfores med samme Stof af samme Farver. Den ydre Kobberkiste maatte koste 300 Rdlr. for at kunne blive rigtig god; den skulde være forgyldt, forsølvet og malet med grøn Farve, prydes med Englehoveder i Guld og Sølv, og Vaabnene paa Kisten dekoreres med grøntmalede Kranse og Palmer. Hendes Castrum doloris maatte være sømmelig og forsynes med en Himmel af hvidt Taft. Ved Bisættelsen skulde der lyde „en røt god Musik“ og alle Kiels Studenter følge hendes Baare.

2. OTTO AHLEFELDT, —1652.

Han fødtes omtrent 1620, studerede 1640 med Broderen i Siena og udnævntes 1642, 9. Juni, til Hofjunker, men fratraadte allerede i Oktober Aaret efter denne Stilling.

I Marts 1644 ledsagede han den indflydelsesrige Krigskommissær Cai Ahlefeldts Hustru gennem de fjendtlige svenske Tropper over Romø, Sylt og Føhr, hvor hun havde søgt Tilflugt, til Glückstadt. Cai Ahlefeldt udtaler sig i denne Anledning rosende om den unge Mands Konduite og Snarraadighed samt anbefalede ham til Tak for den ydede Tjeneste til den tyske Kansler Ditlev Reventlow, der skaffede ham Patent som Ritmester og udvirkede ham Kongens Tilladelse til at hverve et Kompagni Ryttere. 1645 laa han i Kvarter i Glückstadt og blev Aaret efter sammen med flere andre Officerer, der anklagedes for Voldsgjerninger mod Hertug Frederiks Undersaatte, stillet for en Krigsret.

1651, 3. Marts, oprettes Ægtepagten mellem ham og Dorothea Buchwald, Datter af Jesper Buchwald til Jersbeck og Stegen og Hustru Anna Wensien. Hun fik 20,000 Rdlr. i Medgift, af hvilken Sum der skulde anvendes et Beløb til Indkjøb af Udstyret. Ottos Fader, der kort efter afgik ved Døden, skjænkede til Gjengjæld Sønnen en Kapital paa 30,000 Rdlr. „til Støtte og Underhold“. Ved Moderens Skifte med ham og Søskende, der fandt Sted 19. Marts Aaret efter, arvede han en Formue af ialt 144,750 Rdlr., men et Fjerdingaar senere afgik Ahlefeldt ved Døden i ung Alder uden at efterlade sig Børn. Han bisattes 16. Juli 1652 i St. Nikolai Kirke i Kiel. Coronæus beretter, at Ahlefeldt skal være bleven saaret i en Duel i Odense af en Major Preusser, og at han omsider døde som Følge af dette Saar. Herved sigtes vistnok til den Duel mellem Major Gabriel Prisingh (Preussing) og Ahlefeldt, der fandt Sted i Oktober 1644, og i hvilken den sidstnævnte blev haardt saaret.

Hans Enke, der fødtes 20. April 1627, ægtede siden Bendix Blome til Neuenhof, Kaltenhof, Birkenmoor, Oppendorf og Schönhorst, født 29. Juni 1627, død 27. Marts 1688. Hun døde 1. Maj 1681.

3. DOROTHEA,

født 1622, ægtede 1640 Hans Rumohr til Runtoft og Borghorst, født 11. Februar 1606, erhvervede 1663 Ørfeld og 1672 Stubbe, død 1673. Hun døde efter et kort, barnløst Ægteskab 13. November 1643. Hendes Mand ægtede senere 1646 Elisabeth Ahlefeldt, en Datter af Frederik Ahlefeldt til Søgaard (se nedenfor S. 120).

III.

FREDERIK AHLEFELDT'S BØRN
(SØGAARD)

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. FREDERIK AHLEFELDT

til Grevskaberne Langeland og Rixingen, Baroniet Mørsberg, til begge Søgaarde, Ballegaard, Herningsholm og die Wildniss, Storkansler, Gehejme-, Etats- og Landraad, Statholder i Hertugdømmerne Slesvig og Holsten, Guvernør og Amtmand over Steinburg, Sønder Ditmarsken og paa Langeland, 1623—86, Stamfader til Greverne Ahlefeldt til Rixingen, Langeland og Laurvig samt Stamhuset Ahlefeldt.

2. DOROTHEA,

død ung i Lybek under Trediveaarskrigen.

3. CATHARINE,

gift med Henrik Ahlefeldt til Osterrade, Kluvensiek og Sehested, født i Juni 1619, død 1702, en Broder til Gehejmeraad Ditlev Ahlefeldt,

4. ELISABETH,

født 1625, viet 16. September 1646 paa Runtoft til Hans Rumohr til Runtoft, født 11. Februar 1606, død 1673. Hun afgik ved Døden 23. December 1653. Rumohr havde i første Ægteskab været gift med Dorothea Ahlefeldt, død 31. November 1643, Datter af Cai Ahlefeldt til Seestermüh og Schinkel (se S. 119).

5. METTE,

født 2. November 1627 i Slagelse. Hun ægtede 7. Januar 1657 Godske Buchwald til Jersbeck, Schönhagen, Olpenæs og Espenæs. Buchwald fødtes 6. September 1624, udnævntes 1647 til Raad og derefter til Landraad i Hertugdømmerne. 1657 valgtes han i Frederik Ahlefeldts Sted til Klosterprovst i Uetersen. I December 1659 sendtes han med Otto Krag til Celle for at bevæge de brunsvig-lyneborgske Hertuger til at forlade deres Forbund med Sverig og knytte dem til Danmark. Med uforrettet Sag begav de sig herfra til Haag, hvor Sejren ved Nyborg havde vakt en levende Interesse for Danmarks Skæbne, for at opfordre Nederlænderne til at støtte Frederik III. i Opnaaelsen af fordel-

agtige Fredsbetingelser. I Juni 1676 sendtes Buchwald i overordentlig Mission til Berlin, men allerede i Januar det følgende Aar traadte Ditlev Ahlefeldt i hans Sted og Buchwald sendtes i December til Celle. 1680 fik han det blaa Baand, afløste i April Aaret efter Ditlev Ahlefeldt som overordentlig Gesandt hos Kurfyrsten, men afgik allerede i Juli fra denne Post, og sendtes 1683 til England for at indlede Forhandlingerne om Ægteskabet mellem Prins Jørgen og Prinsesse Anna af England. Ved Gjennemsynet af Storkansler Ahlefeldts Papirer kort efter dennes Død 1686 fandt de hertil beskikkede Kommissærer en Række endnu bevarede Breve fra Buchwald til Svogeren, i hvilke der indeholdtes mange Ting, som „toucherede Kongens Person og Regering, ligesom Ministre og høje Embedsmænd vare angrebne paa deres Ære“. Buchwald fik ved et kongeligt lette de cachet Ordre til at forsvare sig eller at forlade Hoffet i Unaade. Buchwald, der 1662 var bleven valgt til Patron for det adelige Kloster i Itzehoe, døde 27. November 1700 i Hamborg. Hans Hustru Mette var allerede død den 8. Marts 1668. I Aaret 1670 var han til Sinds at indgaa Ægteskab med Margrethe Hedevig Ahlefeldt, født Rantzau, Enke efter Landraad og Amtmand i Tønder Ditlev Ahlefeldt til Krummendiek og Heiligenstädten, men Forbindelsen hævedes kort efter paa Grund af hendes Sygdom. Buchwald ægtede derefter Augusta Marie Schmieden, Datter af Amtsinspektør, Overkammertjener Joachim Schmieden. Hun ansøgte 1712 om en Pension fra Postkassen.

AF ANDET ÆGTESKAB:

6. BENDIX AHLEFELDT

fødtes 1633, stod først i fremmed Krigstjeneste, men vendte ved Svenskekrigens Udbrud 1657 tilbage til Danmark og tog som Kaptejn Del i Slaget ved Nyborg og blev haardt saaret. 1660 fulgte han med sin Halvbroder, Statholder Frederik Ahlefeldt, paa dennes Gesandtskabsrejse til London. 1663 kommanderede han et Kompagni af Kongens Livregiment og fik i August s. A. det Hverv at føre den fangne Leonore Christine fra Skibet til Fængslet i Blaataarn og afkræve hende alle hendes Sager. Hun fortæller herom i sit Jammersminde, at „hans Ansigt udviste en Medlidenhed og at han nødig efterkom denne Befaling“. 1667 erklæres han ved et kongeligt aabent Brev for „ret ægte og Adelskone Barn“. Han stod den Gang som Kaptejn ved sit tidligere nævnte Regiment, blev 1675, 5. Oktober, forfremmet til Major og 1676, 3. Maj, til Oberstlieutenant. Han deltog i Stormen paa Christianstad 15. August s. A., men blev, efter at have udvist stor Tapperhed, dødelig saaret og førtes til Kjøbenhavn, hvor han 28. December afgik ved Døden. Kort før sin Død synes han at have faaet Patent som Oberst. Den 22. Februar 1677 blev han bisat i St. Petri Kirkes Likhvælving.

IV.

BENDIX AHLEFELDT'S BØRN

(MASLEV)

1. FREDERIK AHLEFELDT

til Blønebek, Kohøved, Trudsholm og Hald, Generalleutenant, Kommandant i Nakskov og Kjøbenhavn, Assessor i Krigskollegiet, Lehnsmand over Halsted Kloster og Lehn samt over Halsnø og Hardanger Kloster, Befalingsmand over Utsten Kloster og Allehelgens Gods, 1627—72.

Frederik Ahlefeldt fødtes 22. Marts 1627 paa Maslev, tjente under Ludvig XIV. som Ritmester i Feltmarskal Josias Rantzaus Regiment og senere som Major til Fods ved det gyldenløveske Regiment i Philip IV. af Spaniens Tjeneste. I Slutningen af 1651 opholdt han sig i Amsterdam, hvor han sammen med Ditlev Ahlefeldt var virksom for den senere Storkansler Ahlefeldts Befrielse af Fangenskabets. Omtrent 1655 vendte han tilbage til Danmark, hvor hans Fætter Frederik Ahlefeldt skaffede ham Udnævnelse til Hofjunker med en aarlig Pension af 500 Rdlr. 1656 indtraadte han som Oberstlieutenant i Hæren og udnævntes 13. November til Kommandant paa Baahus, men først 29. Januar Aaret efter fik Iver Krabbe Ordre til at indføre ham i denne nye Stilling. 19. April fik han Bestalling som Oberst og Patent paa at hverve et Kompagni til Fæstningen paa 150 Mand. Under Dahlbergs Ophold i Kjøbenhavn i de første Dage af August, umiddelbart før Fredsbruddet, opholdt Ahlefeldt sig i Kjøbenhavn og forelagde hin sit Ønske om at træde i svensk Tjeneste, da han mente at være faldet i Unaade hos Dronning Sophie Amalie. Da største Delen af de i Baahus liggende Folk efter Afslutningen af den første Svenskekrig vare rømmede, sendtes Ahlefeldt i April 1658 til Christiania for at samle dem paany. 12. Marts udnævntes han til Kommandant i Nakskov. I Juni kom han til Kjøbenhavn for at mønstre det ham overdragne Regiment „des gardes“, kaldet Kongens Livregiment til Fods, eller den „røde Garde“, bestaaende af de norske hvervede Folk, Ulrik v. Dewitz', Christopher Gieddes og Holger Mormands Kompagnier, dannede af prøvede, tapre Soldater, der under Kjøbenhavns Belejring atter og atter udmærkede sig fremfor andre Regimenter. Det talte under Belejringen 113 Officerer og 560 Menige. Sammen med Hans Ahlefeldt deltog han med Hæder i det store Udfald ved Vesterport og anførte Fodfolket. Den 9. Oktober fik han Ordre til sammen med Major

Dewitz at besætte Christianshavn, medens Oberst Both overtog Befalingen i Citadellet. Dagen efter fandt Træfningen paa Amager Sted. Under det store Søslag i Øresund, mellem den hollandske Flaade under Wassenaer, der bragte Danmark Undsætning, og den svenske Eskadre under Rigsadmiral Wrangel, var Ahlefeldt med Halvdelen af sit Mandskab om Bord i Henrik Bjelkes Eskadre, der paa Grund af Modvind ikke havde kunnet tage Del i Kampen, men som under Hveen forenede sig med Nederlænderne.

Efter at de paa begge Sider af Sundet udfoldede Bestræbelser for Skaanes Befrielse vare modnede, fik Ahlefeldt 26. December Ordre til med 450 Knægte af Garnisonen ufortøvet at gaa til Skibs til Malmø og bemægtige sig denne By. I en klar Nat indskibede han hele Landgangskorpset, men stødte paa Grund ved Saltholmen. Forsøget opgaves, og Ophavsmændene til Sammensværgelsen i Skaane bleve henrettede paa Malmøs Torv.

Selve Stormnatten førte Frederik Ahlefeldt Befalingen i Citadellet og lagde i Farens Stund stor personlig Tapperhed og ypperlig Mandstugt blandt sine Folk for Dagen og blev som Anerkjendelse heraf 29. April udnævnt til Generalmajor og 29. Oktober optaget i den arvelige danske Adelsstand.

Sammen med Hans Ahlefeldt tog han, efter at være ankommet 1. Maj til Burg paa Femern i dennes Kvarter, Del den 10. i det mislykkede Forsøg paa at undsætte Nakskov, og ledede sammen med Viceadmiral Helt Indskibningen af Tropperne.

I September, fra hvilken Tid af Ahlefeldt i den syge Joakim v. Bredas Sted overtog Kjøbenhavns Kommandantskab, ledede han Expeditionen til Ystad. Den 4. fik han Ordre til at begive sig derhen med 400 Mand Fodfolk fra Femern sammen med 60 uberedne Ryttere under Oberst Christian Urne. Landgangen lykkedes og Ahlefeldt bemægtigede sig Byen. Fjenden flygtede og opgav et Citadel med fire Bastioner, som kunde rumme 600 Mand. Allerede den 9. tvang Steenbocks Fremrykning Ahlefeldt til atter at forlade Ystad efter at have sløffet Skanserne og ført de skaanske Ryttere og Fodfolk, som vilde træde i dansk Tjeneste, over til Kjøbenhavn. Midt i Sundet traf han den ham sendte Undsætning, et Korps paa henved 1500 Mand Fodfolk under den hollandske Oberst Killebrew.

Efter Freden udnævntes Ahlefeldt 10. Oktober 1660 til Assessor i Krigskollegiet. I en Liste over samme fra Januar 1661 kaldes han Generalvagt-mester og følger i Rangen foran Generalmajorer.

1660, 5. Juni, udnævntes han til Lehnsmænd over Halsted Klosters Lehn, som han atter afstod 1. Maj Aaret efter, men fik samtidig Tilladelse til at beholde Halsted Ladegaard mod 500 Rdlr. aarlig Afgift og Bevilling paa at nyde og beholde Utsten Kloster og Lehn. 1664, 1. Maj, udnævntes han til Befalingsmand over Allehelgens Gods.

1663, 14. December, blev han endvidere forlenet med Halsnø Kloster og Hardanger. Godset forpagtede han til den tidligere Forvalter Johan Friman

for 1150 Rdlr. halvaarlig og 1670 fik han Brev paa at maatte nyde og beholde det til Afkortning i hans aarlige Traktement paa Livstid. Hans Enke hævdede Indtægterne til Majdag 1672.

1662, 1. Maj, udnævntes Ahlefeldt til Kommandant i Kjøbenhavn. De fra hans Tid opbevarede Garnisonsprotokoller for Kjøbenhavn vise, at Ahlefeldt førte et overordentligt strengt Regimente og ved haarde Straffe søgte at tvinge Soldaterne til Lydighed.

I sin Egenskab som Kommandant havde han 1663 det Hverv at føre Leonore Christine i Blaataarn, efter at hun som Fange var ankommen til Søs til Kjøbenhavn 8. August. Ahlefeldt gik ombord i Skibet, gav hende Haanden, brugte mange Komplimenter og talte stedse Fransk, idet han tilbagegav Leonore Christine de hende fratagne Kostbarheder. Medens Ahlefeldt i en Baad førte hende i Land fra Skibet, holdt han stedse Øje med sin Fange, af Frygt for at hun skulde styrte sig i Vandet. Den fangne Kongedatter siger om Ahlefeldt, at han mere end en Gang gav sin Glæde tilkjende over hendes Ulykke, „hans Mund var fuld af Latter og løb over af Lystighed“.

I Aarenes Løb havde Ahlefeldt foretaget forskellige Kjøb og Salg af Godser i Danmark og Hertugdømmerne. Omtrent 1664 købte han Trudsholm ved Roskilde af Steen Bille, men kunde ikke gjøre Fyldest for den resterende Kjøbesum, hvorfor der blev gjort Indførsel hos ham. Hans Pengesager synes dog kort efter pludselig at have taget en gunstigere Vending, thi ikke alene kunde han dække sin Forlegenhed, men forøgede endog Godsets Tiliggende. Endnu samme Aar tilbyttede Ahlefeldt sig 11 Gaarde og 12 Huse med 77 Tdr. 5 Skpr. Hartkorn i Torkelstrup og Kirke Saaby Sogne, og Aaret efter 8 Gaarde og 69 Tdr. Hartkorn. Trudsholm var, da han i Maj 1665 ifølge Befaling afstod Gaarden til Kongen for 23,000 Rdlr., beregnet til 460 Tdr. Hartkorn. 1667 fik han i Foræring af Kongen Tubberup By, nu Hjortespring, saalænge han opholdt sig i Kjøbenhavn.

1666 købte han for 16,000 Rdlr. Avlsgaarden Haale ved Rendsborg, som han 1669 atter solgte til dens tidligere Ejere Hans og Jørgen Siverts. 1670 købte Ahlefeldt af Ida Rantzau til Neuhaus med dennes Væрге Generalmajor Cai Bertram Brockdorffs Samtykke Godserne Bienebek ved Slesvig for 24,000 Rdlr. og Kohøved (Ludvigsborg) ved Ekerneførde med Store Vabs for 75,000 Rdlr. Bienebek solgte han Aaret efter til Henrik Reventlow for 29,000 Rdlr. og afstod Kohøved til Frederik Christian v. Kielmansegg.

I Februar 1667 sendtes Ahlefeldt med Generalmajor Rüse til Norge, hvor man frygtede en Landgang af Englænderne. Atter i Juni det følgende Aar blev han sendt derop og forblev der indtil i September.

Sammen med tyve af Landets fornemste Mænd blev Ahlefeldt 1671, 12. Oktober, udnævnt til hvid Ridder. Ikke længe efter blev han kastet paa Sygelejet. Den 10. December indgiver han et Bønskrift til Kongen, i hvilket han

skildrer sin sørgelige Tilstand, hvis Aarsag er Majestæten bekjendt. Han har søgt alle Ministre for at skaffe sig Forbøn hos Kongen, men ingen har endnu lagt et godt Ord ind for ham. Han har sat sit Lid til Gyldenløve, som lovede at komme til hans Sygeleje, men ikke holdt Ord. Nu henvender han sig direkte til Majestæten med Bøn om at han, som har tjent Kongen og dennes Fader i 15 Aar tro og ærlig, ikke maa gaa i Graven af Sorg og Hjærtets Græmmelse, uden at et Naadensblik er blevet ham til Del. Ahlefeldt beder om at maatte blive gjenindsat i sin forrige Rang. Man vil maaske fremkomme med Forslag om at ophøje ham i Greve- eller Friherrestanden, men da han i Rang staar mellem disse, beder han om at blive Generallieutenant, da denne Naadesbevisning ikke kan nedarves. Skulde hans Hjærte, der er haardt angrebet, atter blive karsk, vil han med Liv og Blod vise sig Kongens Naade værdig. Ahlefeldts Læge Dr. Borch er af den Mening, at hans Hjærte vil kunne komme sig, hvis Majestæten vil bevise ham en Gunst.

Kongen modtog Bønskriftet efter Taflet og befalede Gehejmerraad Speckhan at foretage det nødvendige til Bestallingens Udfærdigelse.

Ahlefeldt afgik dog kort efter, 4. Januar 1672, ved Døden, kun 44 Aar gammel. Leonore Christine, der i Generalens sørgelige Endeligt saa en guddommelig Straf for den skadefro Glæde, han havde lagt for Dagen over hendes Ulykke, fortæller, at han døde som han levede, som et ugudeligt Menneske og en Gudsbespotter. „Han kunde ikke Lykkens skeele Øjesyn modstaa og blev rasende, fordi en anden fik en Ærestitel han attraaede. Han vilde intet høre om Gud og end mindre forlige sig med Gud. Begge Dronninger overtalte ham endelig dertil. Der han havde annammet Sakramentet sagde han: Nu haben Ihr. Maj. Ihren Willen gehabt, wo zu ist das nu gut? Han blev ved at bande og læstere og døde saa hen“.

Dette strider dog til Dels med den Beretning, Ahlefeldts Ven, Rigmarsken Kørbitz, har efterladt om Generalens Endeligt, idet hin ifølge hans Udsagn døde „salig, meget vel, blidt og ved god Forstand og Hørelse“.

Da Ahlefeldts Lig til Søs blev ført til Familiegravelsen i Ekernførde, affyredes 27 Skud fra Citadellet Frederikshavn.

Ditlev Ahlefeldt betegner denne sin Frænde som en brav Krieger, hvis Liv var rigt paa hæderlige Bedrifter, men som blev ganske brutal og afsindig, naar han fik et Glas over Tørsten, og som af Hoffets intrigante Damer lod sig forlede til at yppe Kiv med alle mulige Folk.

Den svenske Gesandt ytrer i Indberetningen til sin Konge om Ahlefeldts Død, at Danmark i ham mistede en af sine bedste Hærførere, hvorfor hans Død blev højligt beklaget.

Ahlefeldt var gift med Augusta v. der Wisch, Datter af Jørgen v. der Wisch til Glasau og Magdalene, født Rantzau. Hun fødtes 24. Juni 1634 og afgik ved Døden 8. Oktober 1678.

2. MARGRETHE,

født 1635 paa Maslev, blev 1679 optaget i St. Johannes Kloster i Slesvig og valgte 1689 til Priorinde. Hun foretog en Restauration af Klostrets Bygning, paa hvis østlige Gavl endnu læses Bogstaverne M. v. A. P. 1692. Priorinden døde 24. Juli 1704 og blev bisat i St. Nikolaj Kirke i Kiel.

3. DOROTHEA

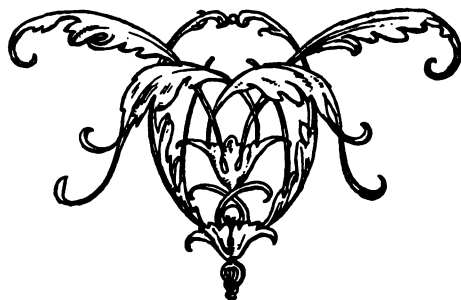
blev 1651 gift med Hans Rumohr til Olpenæs og Ørfeld. Denne fødtes omtrent 1625, arvede 1658 Ørfeld, hyldede 1661 Hertug Christian Albrecht, gik Aaret efter fallit og maatte sælge sine Godser, hvorefter han flyttede til Ovgaard ved Flensborg, der tilhørte hans Hustru. Rumohr døde 1673 af et Slagtilfælde. Hun levede endnu 1680.

4. IDA,

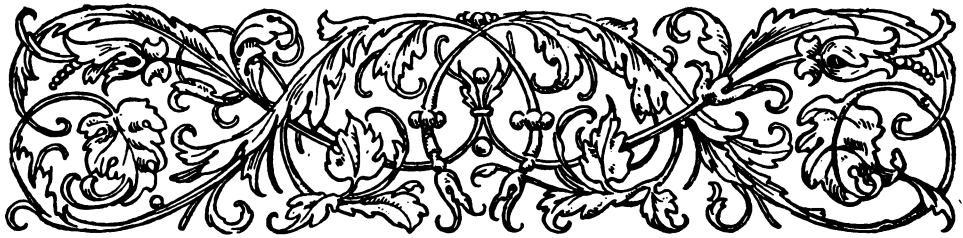
gift 1661 med Hans Christopher Treusch v. Buttler til Klein-Willershausen i Hessen, svensk Oberst, født 1624, død 7. Juni 1672 i Hamborg og bisat i St. Nikolajkirken sammesteds, hvor hans med 8 Ahnevaabener prydede Gravsten saas indtil den store Brand 1844. Af en udateret Supplik fra Ida von Buttler fra Hessen ses det, at hun overlevede Moderen og var skilt fra sin Mand.

5. BERTRAM,

død ung.

FJERDE AFSNIT

I.

CLAUS AHLEFELDT'S DATTER

CLARELIA

ægtede Joakim Rantzau til Johannesdorf og Neustädter Hof. Han fødtes 10. Februar 1627 paa Saltzau, opdroges i Hjemmet, besøgte Catharineum i Lybek og gik derefter paa Rejser til Tyskland, Holland, England, Frankrig og Danmark. 1668 udnævntes han til Domdekant for Højstiftet Lybek og Dekant for Kollegiatkirken i Eutin. Rantzau udnævntes 1701, 8. Februar, til dansk Gehejmeraad, men døde allerede 16. Marts s. A. Clarella var da allerede 21. September 1690(?) afgaaet ved Døden. Begge ere begravne i Domkirken i Lybek. Rantzau var i første Ægteskab gift med Vilhelmine Wrangel.

II.

GENERAL

HANS AHLEFELDT'S SØN

CHRISTIAN AHLEFELDT

fødtes 27. Oktober 1673. I sin tidlige Ungdom sendtes han under Ledelse af en Hovmester til Hamborg, hvor han kom i Huset hos Slægtinge. Sytten Aar gammel blev han optaget i den hertugelige Skole i Wolffenbüttel og Aaret efter

indskrevet ved det ridderlige Akademi i Lyneborg, hvorfra han blev dimitteret til Universitetet i Leipzig. Her opholdt han sig indtil Oktober 1692, da han blev hjemkaldt af Faderen, hvorpaa han kort efter, ledsaget af Etatsraad Hübsch' Adoptiv søn Kammerjunker Jakob Timmermann, tiltraadte en større Rejse gennem Tyskland over Augsburg og Innsbruck til Venedig og Rom. Paa Hjemvejen blev han indført ved Hertugen af Savoyens Hof og opholdt sig en Tid lang i Piemont, hvor en fransk Hærstyrke stod under Vaaben, anført af Marskal Schomberg, i hvis Suite Ahlefeldt opholdt sig „for at lære Elementerne af Krigskunsten“. Han begav sig derpaa til Paris, hvor han traf sammen med Christian Gyldenløve, der vendte tilbage fra Felttoget i Braband, og med hvem Ahlefeldt fulgtes hjemad gennem Belgien. Imidlertid var Faderen død. Han opholdt sig nogen Tid hos Moderen paa Glorup og derefter om Vinteren ved Hoffet i Kjøbenhavn. Det var hans Hensigt i Foraaret 1695 at begive sig til Hæren i Braband for at tage Del i Felttoget, da han kort før Jul blev heftig syg „af de skæbnesvangre Kopper“, der den Gang krævede mange Ofre rundt om i Danmark, „saa at der næppe var nogen Familie, der ikke sørgede ved et Dødsleje“.

Christian Ahlefeldt, til hvem Samtiden synes at have knyttet store Forventninger, afgik ved Døden 5. Januar 1695 i Kjøbenhavn, kun 21 Aar gammel. Hans Lig bisattes i St. Petri Kirke, hvorfra det senere overførtes til St. Knuds Kirke i Odense. Han ansaas for at være den rigeste Arving i Danmark, hvis Formue ansloges til halvanden Tønde Guld.

III.

RITMESTER
BENDIX AHLEFELDT'S SØN

HANS HENRIK AHLEFELDT

til Deutsch-Nienhof og Seestermüh, Gehejme- og Landraad, Overkammerherre, Gesandt i London, Haag og Berlin, Deputeret i Politikammeret, Medlem af Højesteret, 1656—1720.

Ahlefeldt fødtes 1. Marts 1656 og var som Dreng med sin Fader til Stede ved Indvielsen af Universitetet i Kiel 1665, ved hvilket han 1670, 20. August, blev immatrikuleret, foretog 1678—79 en længere Udenlandsrejse til Frankrig og Holland og udnævntes efter sin Hjemkomst til Kammerherre. Efter opnaaet Myndighedsalder overtog han 1681 det fædrene Gods Deutsch-Nienhof, som han dog 1695, 10. Januar, indbefattet Pohlsee solgte til Gehejmeraad

Thomas Balthasar v. Jessen for 59,000 Rdlr. Af sin Kusine Anna Cathrine Ahlefeldt købte han, vistnok 1684, Seestermüh.

1682, 2. September, udnævntes Ahlefeldt til Landraad og blev Aaret efter beskikket til Gesandt i Dresden, hvor han ankom i Oktober. Her skulde han udforske Sachsens politiske Stilling og forhindre Kurfyrsten fra at inklade sig i et nøjere Forbund med Sverig og Brunsvig-Lyneborg. Han havde tillige det Hverv at lykønske Kongen af Polen til dennes Hjemkomst fra Wien og berømmelige Sejr over Tyrkerne. Efter Indlemmelsen af den hertugelige Del af Sønderjylland i den danske Krone i Juli 1684 søgte han at vinde Sachsen for Danmarks Interesser i denne Sag, indtil han 30. August kaldtes tilbage. 1685, 12. Maj, fik han Rang med virkelige Etatsraader.

1689, 17. November, udnævntes han til overordentligt Sendebud i London. Han opholdt sig forinden nogen Tid i Kjøbenhavn for at blive sat ind i Sagerne og ankom først i Januar, ledsaget af Legationssekretær de la Foulerville, til London. Forhandlingerne drejede sig væsentligt om det Hjælpekorps, som Danmark ved Traktaten af 15. August 1689 havde overladt Kong Vilhelm III. til Støtte i dennes dobbelte Krig med Jakob II. og Ludvig XIV., og som med Hæder deltog i Kampen for Irlands Erobring i de blodige Slag og Træfninger ved Boynefloden (1. Juli) og Limerick (18. August 1690) samt Aghrim (Juli 1691). Troppernes Forplejning og Besolding var Gjenstand for vidtløftige Underhandlinger. Ahlefeldt opnaaede at faa afsluttet en defensiv Alliance mellem Danmark, England og Nederlandene, som dog ikke blev ratificeret. Han tilbagekaldtes i September 1691.

Hjemvendt udnævntes han 2. Januar Aaret efter til Overkammerherre hos Kronprins Frederik med Rang efter Dronningens Overhofmester. Faa Dage efter Nytaar brød han med den 20-aarige Prins op fra Kjøbenhavn, rejste over Bremen og Marburg til Frankfurt og lagde derefter Vejen over de snedækkede Tyroler Bjerge til Venedig, hvor de overværede den berømte Karnevalsfest. Over Bologna gik Vejen videre til Rom, hvor de ankom i Midten af Marts. Her fik Prinsen og hans Hovmester en venlig Modtagelse af Pave Innocens XII. Efter to Maaneders Ophold i Tiberstaden besøgte de Florenz og gjæstede det storhertugelige Hof. I Februar fik Ahlefeldt en hemmelig Ordre til at „deturnere“ Prinsen fra den Inkination han nærede for Prinsessen af Bayreuth (Christiane Eberhardine) og give ham tilkjende, at det var bedst at sætte al Tanke om Ægteskab til Side indtil hans Hjemkomst. I Juni rejste de over Marseille til Montpellier, hvor Prinsen tog Ophold i nogen Tid og fik Undervisning af indfødte Lærere i Marinevidenskaberne, Historie og Geografi samt befittede sig paa Studiet af det franske Sprog, det sidste som bekjendt uden synderligt Resultat, idet hans Kundskaber i saa Henseende altid vedbleve at være højst mangelfulde. I Løbet af Efteraaret besøgte de Rejsende de franske Søkrigshavne, tilbragte Julen i Angers og ankom i Januar 1693 til Paris. Ahlefeldt ledsagede Prinsen til Audiensen hos Kong Ludvig XIV., der beviste ham megen

Opmærksomhed, skjønt han opholdt sig inkognito i Staden under Navn af Greven af Schaumburg. Kongen skjænkede Ahlefeldt en kostbar Gulddaase, prydet med sit Portræt. Prinsen deltog med Ahlefeldt i Jagtpartier og Maskeballer, som Dauphinen havde arrangeret til Ære for den høje Gjæst.

I St. Germain besøgte de den detroniserede Konge Jakob II. af England. I Februar forlod man Paris og rejste over Gent og Antwerpen til Haag, hvor Prinsen havde en privat Samtale med Kong Vilhelm. Over Oldenburg og Bremen vendte begge hjem i April til Kjøbenhavn.

Den 8. November fik Ahlefeldt det hvide Baand.

Atter i Juli 1695 ledsagede han Kronprinsen paa dennes Rejse for at søge sig en Brud. Prinsen rejste inkognito som Grev Norden med Ahlefeldt som sin Staldmester over Gjedser og Warnemünde til Güstrow og blev venlig modtaget ved det meklenborgske Hof. Paa hin Tid kunde han endnu ikke beslutte sig til at fri til sin senere Gemalinde, den da allerede 28-aarige Prinsesse Louise af Meklenborg-Güstrow, men begav sig først til Berlin og Dresden for at søge Raad hos sine Frænder Kurfyrstinderne af Sachsen og Brandenburg. I Begyndelsen af August vendte han atter tilbage til Güstrow efter at have bestemt sig for sit første Valg, „da han hos Prinsesse Louise havde sporet størst Affektion“. Den 11. August anholdt han hos Hertugen om dennes Datters Haand, og Partiet kom i Stand. Kronprinsen vendte derpaa tilfreds hjem i den Formening, „at hans fremtidige Gemalinde ikke vilde volde ham nogen stor Uro eller Molesti“.

Ahlefeldt var til Stede ved Prinsessens Indtog i Kjøbenhavn 5. December 1695 og var to Dage iforvejen bleven udnævnt til Gehejmerraad.

1696, 8. Februar, blev han beskikket til Deputeret i Politikammeret og fik 6. Marts Aaret efter Ordre til at indfinde sig i Højesteret saa ofte Kongens og Kronprinsens Tjeneste tillod det. Tillige fungerede han som Festordner ved forskjellige højtidelige Lejligheder. Saaledes havde han i April 1697, da Kongen og Dronningen gjæstede Kronprinsen paa dennes Lyststed paa Amager, arrangeret et „sindrigt Taffel i Form af begge danske Ridderordener“, og foranstaltede i April 1699 i Anledning af Dronningens Fødselsdag en „herlig“ italiensk Concert, der overværedes af hele Hoffet.

I April 1698 udnævntes Ahlefeldt til Gesandt ved Hoffet i Berlin. Hans diplomatiske Virksomhed her faldt i en højst kritisk Tid. Den unge krigerske Hertug Frederik IV. af Gottorp havde ægtet Carl XII.s Søster og optraadte i Tillid til Sverigs Bistand aabenlyst som Danmarks Fjende. Paa hans Side stode desuden Nederlandene, England og Huset Hannover med Undtagelse af Wolffenbüttel. Danmark havde i September 1699 sluttet en mod Sverig rettet offensiv og defensiv Alliance med Kong August af Polen og af denne opnaaet Tilsagn om et Hjælpekorps paa 6000 Mand. Forbundet tiltraadtes i April af Czar Peter.

Brandenburg bar under Danmarks Kamp med Gottorp Kappen paa begge Skuldre, og ved den 6. April 1700 afsluttede hemmelige Traktat mellem

Kurfyrsten og Kong Frederik IV., som fra brandenborgsk Side væsentligt var indgaaet som en Modvægt mod Hannover, der paa hin Tid ivrigt stræbte efter Kurværdigheden, erklærede Brandenburg sig nevtral.

I Foraaret 1700 aabnede Danmark Krigen mod Gottorp. Hertugen af Württemberg rykkede ind i Holsten, sløjfede de opkastede Skanser og indsluttede Fæstningen Tønning. Belejringen maatte dog opgives, da kort efter en forenet svensk-lyneborgsk Hær, hvortil senere et hollandsk Korps sluttede sig, faldt ind i Holsten. Som tidligere fortalt sendtes General Grev Frederik Ahlefeldt til Dresden for at afhente det sachsiske Hjælpekorps, medens Hans Henrik Ahlefeldt ivrigt forhandlede med Brandenburg om fri Gjennemmarsch for Tropperne, hvad dog ikke lykkedes ham at opnaa. Expeditionen mislykkedes og efter Carl XII.s dristige Landgang ved Kjøbenhavn saa Kong Frederik IV. sig nødsaget til at slutte Freden i Travendal.

Imidlertid havde Kurfyrst Frederik af Brandenburg naaet sine Ønskers Maal, at blive anerkjendt som Konge af Magterne i Europa med Kejseren i Spidsen. Ahlefeldt var dog ikke til Stede ved Kroningen i Königsberg 18. Januar 1701, idet Frederik IV. ikke vilde godkjende de af Kongen af Preussen ved denne Lejlighed fremsatte vidtdrevne ceremonielle Fordringer til de fremmede Gesandter. Først i August, efter at den skriftlige Gratulation havde fundet Sted, begav Ahlefeldt, efter nogen Tids Ophold paa sit Gods, sig atter til Berlin.

Samtidigt søgte Ahlefeldt at vinde Preussen for Danmarks Interesser i Prins Carls Valg til Koadjutor i Bispedømmet Lybek, og modarbejdede Hertug Christian August af Gottorps Kandidatur til denne Værdighed. Kongen af Preussen, der ikke vilde bryde med Sverig, undslog sig dog for at tage Parti i Sagen. Da Biskop August Frederik af Lybek døde i Oktober 1705 satte Christian August sig med Vaabenmagt i Besiddelse af Bispedømmet, men blev atter af danske Tropper, med hvilke Frederik IV. hævdede sin Broders Rettigheder, fordrevet fra Slottet i Eutin. En Krig truede med at udbrude, men efter langvarige Forhandlinger og Mæglingsforsøg fra Sverigs, Hollands og Englands Side afstod Prins Carl mod en aarlig Pension sine Krav og Christian August anerkjendtes som Koadjutor.

I 1706 havde den hertugelige gottorpske Regering benyttet sig af en Bondeopstand mod den regerende Greve Christian Ditlev Rantzau til at inddrage Grevskabet og aftvinge Undersaatterne Hylding. I denne Anledning fremkom Ahlefeldt med Forestillinger hos Kongen af Preussen, og Hertugen maatte atter, særlig paa Kejsereus Foranledning tilbagegive Grevskabet til dets Ejer.

Under Carl XII.s Kamp med Sachsen søgte Ahlefeldt at støtte Danmarks Allierede Kong August af Polens Sag ved det preussiske Hof. Da de polske Magnater i Aaret 1704 opsagde August Huldskab og Troskab, gjorde Ahlefeldt Forsøg paa at formaa Kongen af Preussen til sammen med Danmark at mægle, men hans Bestræbelser vare forgjæves. Forholdet mellem Danmark og Preussen var kjøligt og i Juni 1707 tilbagekaldtes Ahlefeldt, der i Oktober

Aaret iforvejen havde faaet Ordre til ikke at overvære Kronprins Frederik Vilhelms Formæling, men under et Paaskud at trække sig tilbage til sine Godser.

Ved Lentes Afgang fra Conseillet i 1710 blev Ahlefeldt foreslaaet til hans Efterfølger. Af Medlemmerne i Gehejmraadet var Vibe stemt for hans Optagelse i samme, medens Krabbe og Sehested anbefalede Grev Carl Ahlefeldt, hvis Valg ogsaa godkjendtes af Kongen.

I Juli udnævntes Ahlefeldt til Minister i Haag, hvor han indtraf i September. Forholdet mellem Nederlandene og Danmark var paa den Tid ret spændt paa Grund af hyppige danske Kaperier. England og Holland forlangte fri Handel paa Sverig. Endnu vanskeligere blev Sagerne efter at Danmark havde erklæret Sverig Krig.

Imidlertid strandede Forhandlingerne om Fornyelsen af den 1701 mellem Danmark, Vilhelm III. og Generalstaterne afsluttede Alliance, ifølge hvilken et dansk Hjælpekorps paa 10,500 Mand overlodes Nederlandene i Kampen mod Ludvig XIV. og som med Hæder kjæmpede ved Høchstet og Malplaquet. I Foraaret 1712 truede Frederik IV. endog med at kalde Tropperne tilbage, og i September indberettede den sachsiske Gesandt, at han havde tilraadet Kongen ikke at bryde med Holland.

Da England i Slutningen af Aaret 1712 besluttede at trække sig ud af Kampen, fik Hertugen af Württemberg i Januar Ordre til at marschere hjem med den af England forplejede Del af Korpset, og ankom i Marts til Bremen, hvor Tropperne atter traadte ind i den danske Hær. Den 11. April sluttede England og Frankrig Fred med Holland i Utrecht. Resten af Hjælpekorpsset forblev i Nederlandene indtil April 1714, da Generalstaterne efter mange Omsvøb omsider besluttede sig til at betale de Danmark tilkommende Subsidiepenge. Kort før var Ahlefeldt, der havde været optaget af disse meget brydsomme Forhandlinger, bleven kaldt tilbage.

Efter den Tid levede Ahlefeldt som Privatmand, dels i Hamborg i sit store Hus ved Neuerwall, eller paa sit Gods Seestermüh.

1716 fik han sammen med Frederik Reventlow Sæde i Overamtsretten.

1717, 26. Oktober, blev han paa Rosenborg dekoreret med Elefantordenen, og valgte til Symbol sit Valgsprog: Integritate.

1718 deltog han i den store Votering om Danmarks politiske Stilling og var blandt dem der stemte for, i det mindste under visse Forhold, at underhandle om en Særfred med Sverig.

Som Godsejer har Hans Henrik Ahlefeldt efterladt sig et smukt Minde i Landets specielle Historie. Paa Seestermüh afskaffede han efter Overenskomst med Bønderne i Aaret 1705 al Hoveritjeneste. Han var en foretagsom Mand, og søgte at forøge Godsets Indtægter, ikke ved forøgede Byrder, men ved nye industrielle Anlæg. Saaledes byggede han en Grynmølle, opførte et Teglbrænderi og søgte i Forbindelse med engelske Handelshuse at drive Størfangsten paa Elben efter en stor Maalestok.

Med stor Pragt og Bekostning opførte han et Slot paa Seestermüh, hvortil han benyttede Materialer fra den sløjfede Fæstning Cremenpe, men kort før Bygningens Fuldendelse nedbrændte Slottet, som derefter i mange Aar henhænge i Ruiner. Ilden fortærede tillige det meste af hans Bibliothek og private Papirer. Folkene paa Egnen og de i Nærheden indkvarterede Svenskere tilegnede sig i Forvirringen mange af hans Kostbarheder.

Herom fortæller Camerer i sine Efterretninger om Seestermüh udførligt. Den sidste Ejer af Slægten Ahlefeldt var en særlig uheldig Mand. Den Dag da Budskabet om Slottets Brand naaede ham om Aftenen i Haag, hvor han den Gang var Gesandt, traf hans Hustru ham roligt siddende ved Kaminilden med en Mængde Papirer foran sig. Han meddelte hende, at han just havde faaet Efterretning om Seestermühs Brand, og derfor skulde ogsaa Bygningsregnskaberne blive et Rov for Luerne, for at ingen skulde erfare, hvad det havde kostet.

Sagnet fortæller, at en italiensk Marchese, der i længere Tid havde været hans Gjæst paa Seestermüh, af lutter Misundelse satte Ild paa Slottet.

Af dette er bevaret en ret malerisk Beskrivelse fra Aaret 1770. „Det forfaldne Slot“, fortæller Øjensvidnet, „er omflydt af en bred og dyb Vandgrav. Saavidt jeg efter Ruinerne kunde dømme, har det været et fastmuret og med stor Bekostning opført Hus. Der staar endnu to Etager, hvoraf den øverste har 15, den nederste med den smukke Port 14 Vinduer. Den tredje Etage er ganske brændt af. Over Indgangen ser man to Amoriner, der holde det ahlefeldtske Vaabenskjold. Broen, der fører fra Landsbyen til Slottet, er opført af tre ypperligt hvælvede Buer. Ved Siden af Huset ligger Haven, prydet af to Rækker Lindetræer paa hver Side af Midtergangen. I Haven findes et stort Bassin, i hvilket en af Muslinger sammensat Gruppe, forestillende en Najade med en Triton, et andet Sted en i Bly støbt Merkur, og længere borte en Fægter med Cestus ligeledes af Bly. I Hjørnet af Haven fandtes et indvendigt smukt dekoreret Lysthus med flere Gemakker, hvorfra man havde den smukkeste Udsigt over Marsken.“

Ahlefeldt afgik ved Døden 23. Marts 1720 i Hamborg og bisattes 6. Maj i Seester Kirke.

Han skildres af samtidige i meget anerkjendende og sympathetiske Udtryk. Mikael Vibe omtaler ham som en ærlig Mand, blid og behagelig i Samtale, i Besiddelse af mange gode Egenskaber og trofast kongeligsindet. Wolffen betegner ham som en galant, lærd og oprigtig Statsmand.

I sit to Dage før sin Død oprettede Testamente indsatte Ahlefeldt, da den ældste Søn gav Afkald paa Overtagelsen af Seestermüh, sine yngre Sønner Hans og Henrik i Besiddelsen af dette Gods under Formynderskab af Moderen og skulde de, indtil den yngste opnaaede sit 24. Aar, nyde det i Fællesskab.

Ahlefeldt havde 1678 ægtet Dorothea Frederikke Ahlefeldt, født 30. Maj 1658 paa Reinbeck, død 22. December 1705 paa Seestermüh, Datter af Stat-

holder Frederik Ahlefeldt og Anna, født Pogwisch (se ovenfor). I sit Testamente indsatte hun Datteren Cathrine Henriette til Arving af 10,000 Rdlr. og Sønnen Cai af 8000 Rdlr., medens den ældste Søn Bendix arvede hele hendes øvrige Efterladenskab Guld, Sølv, Juveler, Senge o. s. v.

Hun fødte ham syv Sønner og to Døtre (Femte Afsnit I).

Efter sin første Hustrus Død ægtede Ahlefeldt vistnok 1708 Mette Rigsfriherreinde Kielman von Kielmansegg, Datter af Gehejme- og Landraad, Generalkrigskommissær Hans Henrik Rigsfriherre Kielman v. Kielmansegg til Quarnbek, Cronshagen, Bramstedt og Maruttendorf og Hustru Mette, født von der Wisch. Hun var født 13. Juli 1670 og var Enke efter Christian Albrecht Ahlefeldt til Kogsbøl og Sydergaard, Oppendorf og Schönhorst, født 1660, død 1705 (om hvem se nedenfor). I sit Ægteskab med Hans Henrik Ahlefeldt havde hun tre Sønner (Femte Afsnit I). Hun afgik ved Døden 14. April 1748 paa Seestermüh og gravsattes ved sin Mands Side.

IV.

STATHOLDER FREDERIK AHLEFELDTS BØRN

1. CAI AHLEFELDT, 1651—84.

Han fødtes 7. November 1651 paa Reinbeck. 1665, 1. Oktober, blev han indskrevet ved Universitetet i Kiel og udgav her et akademisk Stridsskrift paa Latin under Titlen „Regnatricis prudentiæ Augusti exemplum. In novo imperio quærendo, constituendo, tuendo“. Det omfatter ti Kvartark og er til-egnet hans Formyndere Hans Henrik Kielmansegg, Bertram Pogwisch til Weissenhaus og Bendix Ahlefeldt til Nienhof. Saasart han var bleven myndig ægtede han 1676 Bertha Cathrine Ahlefeldt, Datter af Henrik Ahlefeldt til Osterrade, Sehested og Kluvensiek. Samtidig tiltraadte han Besiddelsen af Schinkel, som hans Bedstemoder havde skjænket ham i Faddergave, med al Tilbehør, Sølvtøj, Juveler o. s. v., taxeret til 16,000 Rdlr. Efter Faderens Død købte han Seestermüh for 162,000 Rdlr.

Hans Ægteskab blev efter Datterens Fortælling, der indeholder den haardeste Anklage mod Moderen, Kilden til alle hans Ulykker. Hun holdt ham „som sin Undersaat, og han maatte ikke have Omgang med sin egen Familie, ja turde næsten ikke se noget Menneske. Han fik af sin Hustru tildelt 100 Rdlr. aarlig af sin egen Formue. Da denne ulykkelige Ægtemand af Sorg slog

sig til Drik — som bekjendt over hele Landet — maatte han gjøre alt hvad hun vilde, „til Trods for sin store Lærdom“.

Cai Ahlefeldt døde 28. April 1684 i Hamborg, „efterladende sin eneste Datter som Arving til sine Fataliteter“.

Hans Enke ægtede Wulf Henrik Thienen til Wahlstorff, Guldenstein og Schinkel, og efter dennes Død (1708) i Aaret 1711 Konferensraad Ditlev Brockdorff til Saxtorp. Hun døde 21. September 1721. I sit Ægteskab med Ahlefeldt havde hun en Datter (Femte Afsnit II).

2. EIBE,

født paa Reinbeck 28. Maj (Pintseften) 1653, død 8. Juni 1654.

3. WULF BERTRAM AHLEFELDT,

født i Kiel 28. Oktober 1654, død paa Trittau 2. April 1655.

4. FREDERIK AHLEFELDT

til Solvig, Oppendorf, Schönhorst, Norskov, Rynkebygaard og Nedergaard, Oberst og Chef for 2. fyenske Nationalregiment, 1656—1706.

Ahlefeldt fødtes Natten mellem 11. og 12. Juli 1656 paa Reinbeck og holdtes 6. August over Daaben i Steinbeck Kirke. Hans Faddere vare Hertug Frederik III. af Gottorp, Claus Qualen og Amtmand Claus Buchwald i Segeberg samt tre andre Herrer og fire Damer, alle af god Adel, men Præsten ubekjendte. Om hans Ungdom er intet bekjendt, og han synes først at have staaet i fremmed Krigstjeneste. 1684, 12. Februar, udnævntes han til Oberstlieutenant i Bülows Regiment Kavalleri. Allerede 6. December s. A. blev han forflyttet til 5. jyske Regiment Kavalleri, men afskedigedes 1686, 6. November, af Krigstjenesten. 1690, 15. Juli, ansattes han ved 1. fyenske Nationalregiment og 1696, 27. April, udnævntes han til Oberst ved 2. fyenske Nationalregiment, i hvilken Stilling han forblev til sin Død.

Ahlefeldt erhvervede 1679 Oppendorf og Schönhorst (ved Kiel), som han atter 1686 afstod til Broderen Christian Albrecht for 49,000 Rdlr. I Aarene 1679—82 skjænkede han til Oprettelsen af et Fattighus i Westensee ialt 1200 Rdlr. 1681 købte han Godset Solvig ved Tønder, men solgte dette 1693, 7. Januar, for 44,000 Rdlr. til samtlige derboende frie Undersaatte, der samtidig løstes fra alle deres undersaatlige Pligter.

Efter at Ahlefeldt som Regimentschef havde taget blivende Ophold i Kongeriget, købte han 1696, 31. Oktober, Norskov Gaard og Gods paa Fyen,

ialt 249 Tønder Hartkorn, af Frederik Giedde til Hindemae. Selve Hovedgaarden var, da Ahlefeldt overtog den, i meget maadelig Stand. En tidligere Ejer, Oberstlieutenant Claus Brokkenhuus, havde bortforpagtet Gaarden til Folk, som efter Thingsvidners Udsagn havde handlet ilde med Bygningerne. Fra 1677—89 havde der ikke været betalt kongelige Skatter, Restancerne beløb sig til 1497 Rdlr., og Godset var derfor ved en Herredsthingsdom blevet tilkjendt Kongen indtil Betaling kunde ske. Forholdene synes dog snart at have bedret sig, thi i Aaret 1700 opførte Ahlefeldt en ny Hovedbygning paa Norskov. 1703, 17. Februar, købte han endvidere af Anna Hedevig v. der Kuhla Rynkebygaard (Hartkorn 20 Tdr. 6 Skpr.). Samme Aar fik han Tilladelse til at maatte holde Kro i en ham tilhørende Bondegaard i Ringe Sogn. Ogsaa paa Langeland erhvervede Ahlefeldt Jordegods, idet han 1694, 5. Januar, af Landraad Frederik Rantzau tilkøbte sig Nedergaard Hovedgaard og Gods, men allerede 1699, 17. Januar, afstod han samme til Forvalter Lauritz Pedersen Schmidt paa Tranekjær.

Obersten afgik ved Døden 20. Juni 1706 paa Norskov.

Ahlefeldt var i første Ægteskab gift med Bertha v. der Wisch, Datter af Claus v. der Wisch til Svinbek (Gaarde) ved Tønder, og udstyret af Bendix Blome til Oppendorf. Hun fødte ham, saavidt vides, tre Døtre (Femte Afsnit III).

Efter hendes Død blev han 26. April 1693 paa Holckenhavn fra Vindinge Kirke viet til Riborg Helvig Baronesse Holck, Datter af Generalmajor Eiler Baron Holck til Holckenhavn og Hustru Elisabeth, født Høeg. I September 1699 prioriterede Ahlefeldt sin Hustru for 8000 Rdlr., som hun indbragte i hans Bo, samt 2000 Rdlr., hun havde faaet af ham i Morgengave. Hun fødte ham en Søn og tre Døtre.

Ahlefeldts Enke fik 1707 Bevilling paa at sidde i uskiftet Bo med sine umyndige Børn, idet hun samtidig førte Sag med sine Stifbørn. 1712 faar hun Bevilling paa Moratorium for alle sine Kreditorer saalænge Krigen varer. 1718 ansøgte hun Kongen om Stadfæstelse paa det Gods, som var blevet tilslaaet hende i April paa Odense Raadhus, og som beløb sig til 5000 Rdlr.

Hun døde 14. December 1732 paa Norskov og blev 8. Januar derefter bisat i sin Sognekirke i Gjestelev ved sin Ægtefælles Side. Deres Arvinger stiftede 1743 til Minde om Faderen et Legat, nu 200 Kroner, hvis Renter uddeles til Øster Skjerninge Sogns Fattige.

5. DOROTHEA,

født 28. Maj 1658 paa Reinbeck, død 22. December 1705, gift med Gehejmeraad Hans Henrik Ahlefeldt til Seestermüh (se ovenfor).

6. CHRISTIAN ALBRECHT AHLEFELDT,

fødtes 1. Marts 1660 i Lybek og arvede 1681, ved Delingen med Broderen, Gaardene Kogsbøl og Sydergaard, som 1693 indløstes af Regeringen. 1686 købte han, som ovenfor nævnt, af Broderen Oppendorf og Schönhorst. 1702 var han til Stede ved Hertug Frederik IV.s Ligbegjængelse. Ligesom Broderen og næsten alle Mænd af hans Linje døde han i sin kraftigste Alder 1705. Han ægtede 1686 Mette Rigsfriherreinde Kielman von Kielmansegg, født 14. Juli 1670, død 14. April 1748 (se ovenfor). De havde to Sønner og tre Døtre (Femte Afsnit IV).

V.

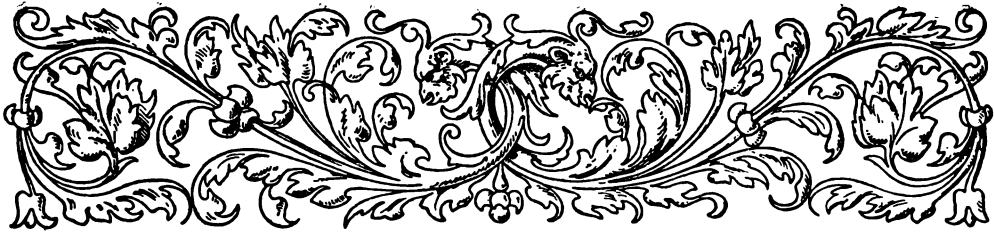
GENERAL

FREDERIK AHLEFELDTS DATTER

MARGRETHE DOROTHEA,

født 1657, gift 6. Marts 1674 med Henning Rumohr til Runtoft og Ørfeld, født 31. eember 1651, død 7. December 1715. Hun døde i December 1720.

FEMTE AFSNIT

I.

GEHEJMERAAD HANS HENRIK AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. BENDIX AHLEFELDT

til Jersbeck og Stegen, Gehejme- og Landraad, Klosterprovst i Uetersen, Direktør for Operaen i Hamborg, 1679—1757.

Ahlefeldt fødtes 1679, fulgte 1683 med Faderen til Dresden og 1691 til London, blev opdraget i Hjemmet af private Lærere og afsluttede sine Studier paa lange Rejser. 1711, 8. August, udnævntes han til Landraad i Hertugdømmerne. Allerede som ung viste han en levende Interesse for de skønne Kunster, Theater og Musik, og overtog i Aaret 1722 sammen med Landdrost i Pinneberg Otto Carl v. Callenberg, den storbrittanniske Resident i Hamborg Baron Cyrillus v. Wich, Frederik Christian v. Wedderkopp og Gehejmerraad Desmercieres Ledelsen af Operaen i Hamborg, der under Keisers Direktion havde erhvervet sig europæisk Ry. Ahlefeldt, der havde afstaaet det ham af Faderen tiltænkte Gods Seestermüh, som han skulde overtage for den uforholdsmæssig store Sum af 200,000 Rdlr. til sine Brødre, mod at faa udbetalt en Arvepart af ialt 60,485 Rdlr., levede for det meste i Hamborg. Han var Hovedmanden i den ny Direktion. Operaen fik ved ham et fornyet Opsving; Sangere og Dansere af fremragende Ry bleve engagerede, og Dekorationer og Garderobe

fornye. Flere hamburgske Lærde og Kunstnere støttede hans Bestræbelser, og Tilskuernes Antal tiltog betydeligt. Direktørerne stode i nøje Forbindelse med Byens anseteste Familier og vidste at interessere dem for Sagen. Overenskomsten var sluttet paa sex Aar, men allerede i det andet Aar opløstes Interessentskabet, og Ahlefeldt førte derefter for egen Regning med stor Bekostning Sagen videre i to Aar, Han ansatte en ny „Operamester“ og to franske Balletmesterinder, lod opføre Operaer af Händel, Thielemann og Keiser og sørgede for et godt og afvexlende Program. Desuden ombyggede han Opera-huset og forbedrede Operisternes Kaar. Efter at have tilsat en stor Del af sin Formue, saa Ahlefeldt sig dog nødsaget til 1726 at købe sig fri for sine indgaaede Forpligtelser.

Ahlefeldt vedblev at pleje sine kunstneriske Interesser efter at have trukket sig tilbage til sit Gods Jersbeck, som han havde erhvervet med sin Hustru. Han omgav sig med Kunstnere og Videnskabsmænd, Sangere, Musikere og Skuespillere. Til hans daglige Omgang hørte den bekjendte Komponist Kastraten Filippo Finazzi, hvem han skjænkede et Hus i Nærheden af Jersbeck og som døde paa hans Gods.

Omgivet af denne brogede Skare førte han et lystigt og utvungent Liv paa sit Herresæde, som han ombyggede og forskjønnede med stor Bekostning, og hvis Indre han udstyrede med fyrstelig Pragt. Her anlagde han en stor og prægtig, med mange Billedstøtter prydet Have, der i sin Tid var en berømt Seværdighed. I Aarenes Løb havde han ogsaa samlet et betydeligt og værdifuldt Bibliothek, over hvilket han 1735 lod forfatte og trykke et Katalog. Tæt udenfor Jersbeck anlagde han en Vildtbane og et Fasaneri i stor Stil. Ahlefeldts store Gjæstfrihed og flotte Liv var bekjendt over hele Landet. Digteren Hagedorn var saaledes hyppigt i Besøg paa Jersbeck og har til Ære for dets Ejer forfattet følgende Linjer:

Hier seh' ich mehr als das, was jenen Kaiser trieb,
Der Rückkehr zu dem Thron die Gärten vorzusetzen;
Ein Reich, das er gepflanzt, wo Freyheit voll Ergetzen,
Zum täglichen Triumph, sein Sieg im Alter blieb.
Hier herrschet diese Lust im würdigsten Gebiete.
Gross ist die Anmuth hier, die jede Gegend schmückt,
Gross jedes Werk der Kunst, und durch die Welt beglückt;
Doch grösser des Besitzers Güte.

Ahlefeldt udnævntes 1722, 6. Februar, til Konferensraad og indtraadte 1731, 10. Juli, i den ved Døden afgaaede Cai Vilhelm Blomes Sted som Medlem af den fælles holstenske Landret og Overkonsistorialretten i Rendsborg. 6. Juli s. A. fik han det hvide Baand og blev 1734, 26. November, Gehejmerraad.

I Februar 1732 valgtes han til Klosterprovst i Uetersen, hvor han 1734 byggede en ny Embedsbolig og hertil gav 3000 Rdlr. af sine egne Midler samt

smykkede Huset med oliemalede Portræter af sine Forgjængere. Den nye Kirkebygning i Uetersen, der paabegyndtes 1738, skyldes ligeledes hans Initiativ.

Ahlefeldts store Pragtsyge og Rundhaandethed ødelagde efterhaanden ganske hans fra først af glimrende Formuesforhold. Som Exempel kan anføres, at han i sine Velmagtsdage havde ikke mindre end 49 Mandspersoner i sin Tjeneste, deriblandt en Sekretær, en Kammertjener, fem Lakajer, to Kokke, en Dværg og tre Jægere.

I sine sidste Aar levede Ahlefeldt nærmest paa Aftægt hos sine Sønner. 1754 bortpantede han til Sønnen Adolph Jesper hele sin Ejendom, mod at denne skulde betale Faderens Gjæld, ialt 10,000 Rdlr., og give ham en aarlig Appanage af 2700 Rdlr.

Ahlefeldt afgik ved Døden 10. Juni 1757 i Uetersen og gravsattes i Sulfeld Kirke.

I første Ægteskab havde han 1704 ægtet Anna Margrethe Buchwald, Datter af Jesper Buchwald til Jersbeck og Stegen og Hustru Ida Benedikte Ahlefeldt (S. 34), Enke efter Frantz Rantzau til Rastorff, Major i 2. Dragonregiment i kejserlig Tjeneste, født 10. November 1673, død i Sommeren 1702 udfør Mantua som Følge af en Duel med Overkvartermester Hans Henrik Scheel. Ifølge den Hamborg 1704, 30. Juni, daterede Ægtepagt fik Ahlefeldt 40,000 Rdlr. i Medgift. Hun afgik ved Døden 1730 i September paa Jersbeck. I sit 31. August daterede Testamente tillagde hun sin Ægtefælle en Sum af 30,000 Rdlr., som han havde indsat i de Godser, hun havde arvet efter Faderen — Jersbeck (med Mönkenbrook) og Wulfsfelde samt Stegen — dels ved at afbetale den paa samme hvilende Gjæld, dels ved Opførelsen af et nyt Vaaningshus og Rejseudgifter til Sønnerne i Paris. Hun indsatte alle tre Børn til Arvinger af Godserne efter deres Faders Død og skulde de, hvis han indgik et nyt Ægteskab, sættes under Administration. Hun fødte Ahlefeldt tre Sønner og en Datter (Sjette Afsnit I).

1734 ægtede Ahlefeldt Christine Rantzau, født 1683, gift første Gang 2. Oktober 1706 med storfyrstelig Konferens- og Landraad Cai Vilhelm Blome til Doberstorf, født 1680, død 21. Januar 1731 paa Doberstorf. Ved den Hamborg 1734, 29. April, oprettede Ægtepagt overlod Sønnerne Faderen paa Livstid Nydelsen af Godserne samt de 30,000 Rdlr., som han havde staaende i disse, til fri Raadighed. Til Gjengjæld forpligtede Faderen sig til at betale den ældste Søn 800 Rdlr., den yngste 400 Rdlr. aarlig samt give dem frit Ophold, Føde og Klæder i Hamborg og paa Jersbeck. Christine Ahlefeldt døde 2. Februar 1739 og hviler i Sulfeld Kirke.

2. FREDERIK AHLEFELDT,

født omtrent 1680, blev 1694, 1. Oktober, immatrikuleret ved Universitetet i Kiel, hvor han studerede Historie og Veltalenhed, og 17. August Aaret efter

disputerede for en Afhandling om Danmarks Ret til at opkræve Øresundstolden. Han døde 1698 af Kopper.

3. HENRIK AHLEFELDT,

født omtrent 1681, død 9 Dage gammel.

4. CAI AHLEFELDT,

født omtrent 1685, var Fændrik i hessisk Tjeneste. I sit 1720 oprettede Testamente giver Faderen ham et yderst ufordelagtigt Skudsmaal. Det er bekendt hele Landet over, hedder det, i hvilken ulykkelig Tilstand han selvforskyldt befinder sig, da han i 17—18 Aar i saa ualmindelig Grad har været forfalden til Drik, at han, naar han var „fyldt med Brændevin“ og andre Drikkevarer, teede sig som et Menneske, der er berøvet sine Sansers Brug. Faderen gav ham 8000 Rdlr., hvilke i Forbindelse med en ligesaa stor efter Moderen arvet Kapital skulde forrentes af Brødrene og anvendes til hans Bedste „for at han ikke ganske skulde komme til Bettelstaven“. Hvis han ikke vilde lystre, maatte Brødrene tage ham i sikker Forvaring.

Han døde 1724 i Elmschenhagen ved Kiel om Morgenen efter et vildt Drikkelag.

5. CHRISTIAN AHLEFELDT

til Klein Colmar, Konferens- og Landraad, Patron for Klosteret i Itzehoe, 1687—1771.

Han fødtes 25. December 1687, blev 1708 indskrevet paa det ridderlige Akademi i Kjøbenhavn, hvor han studerede et Aar, fortsatte derpaa sine Studier i Utrecht og berejste Frankrig og Italien. 1716 kvitterer han for Modtagelsen af en ham i Moderens Testamente tilskreven Arv paa 8000 Rdlr. I sit Testamente giver Faderen ham den Ros, at han i et og alt har vist sig som en lydige og kjærlige Søn, der stedse har lagt en stor og stadig Hengivenhed for sine Forældre for Dagen. Han arvede 1720 det af Seestermüh 1716 udskilte Gods Klein Colmar, hinsides Elmshorn Aa.

Hjemvendt fra sine Rejser udnævntes Ahlefeldt 1713, 17. Maj, til Kammerjunker og blev 1725, 1. Oktober, beskikket til Landraad i Holsten. Aaret efter var han sammen med Henrik Blome til Neverstorff Kommitteret ved Sekvestringen af Grevskabet Rantzau. 1743, 27. September, udnævntes han til Konferensraad og blev Patron (Verbitter) for Itzehoe adelige Kloster. 1759, 31. Marts, blev han dekoreret med Ordenen de l'union parfaite.

Ahlefeldt skildres som en elskværdig og kundskabsrig Mand, men som en slet Økonom, der blev besveget og bedraget paa alle Maader, saa at han i sin høje Alder sad i trange Kaar. Büsching betegner ham som en stor Men-

neskeven og Adelsmand, der følte den ægte gamle holstenske Adels Værdighed, levede og handlede i Overensstemmelse dermed, men var fri for Stolthed.

Ahlefeldt døde 19. Marts 1771 i Itzehoe og bisattes i Seester Kirke. Han var gift med Sara Ernestine Wohnsfleth, Datter af Sivert Wohnsfleth til Gross-Nordsee og Kriseby, og Hustru Sophie Ernestine, født Baudissin. Hun fødtes 28. Januar 1699, blev 1757, 11. April, Dame de l'union parfaite, og døde 24. Januar 1760 i Itzehoe. Deres Ægteskab var barnløst.

6. CATHARINE HENRIETTE,

født 26. Februar 1690, ægtede 29. November 1708 paa Seestermüh Adam Frederik Rigs greve Flemming, polsk og kursachsisk Kammerherre. Han var Søn af den bekjendte preussiske Generalfeltmarskal Greve Heinrich Flemming og fødtes 18. April 1687 paa Helmstorff ved Dresden. Ved den Hamborg 1707, 16. November, oprettede Ægtepagt fik Grev Flemming 20,000 Rdlr. i Medgift og en Forskrivning paa 10,000 Rdlr. efter Svigerfaderens Død. Greven døde 24. Oktober 1744 paa Helmstorff. Hans Hustru, der fødte ham to Sønner og fem Døtre, var i en ung Alder 9. December 1721 afgaaet ved Døden før ham.

7. HANS AHLEFELDT,

født 1691, død lille.

8. HENRIK AHLEFELDT,

født omtrent 1692, død 1698 af Kopper.

9. CHARLOTTE AMALIE,

født 1694, død i Sommeren 1697.

AF ANDET ÆGTESKAB:

10. HANS AHLEFELDT

Gehejmekonferensraad, Deputeret for Finanserne, Medlem af Overskattedirektionen, Landdrost i Grevskaerne Oldenborg og Delmenhorst samt i Pinneberg, Amtmand i Husum og Svavested, 1710—80.

Han fødtes 22. Januar 1710 i Hamborg. Fadderne vare Gehejmeraad Frederik Christian Friherre v. Kielmansegg, Landraad Bendix Ahlefeldt til Jersbeck og Oberstinde Anna Margrethe v. Erffa, født Friherreinde v. Kielmansegg. Han opdroges under Ledelse af den senere Dr. theol. og Superintendent i Rochlitz Christian Gottwald Wabst fra Dresden. Da denne efter

otte Aars Undervisning forlod det ahlefeldtske Hus i Hamborg, udgav han i Trykken et latinsk Program om Midler og Maal for sin Læremethode og roser sine Elever for den sjældne Kundskabsfylde, de havde erhvervet sig i dette Tidsrum ved deres Begavelse og Flid. 1729, 15. Juni, udnævntes Ahlefeldt til Kammerjunker og 1733, 28. Marts, til Assessor i Admiralitetet med Stemme, fra hvilket Embede han afgik 1741. I August 1736 blev han beskikket til *Maitre des requêtes*, i hvilken Egenskab han havde at gennemlæse og indberette til Kongen om indløbne Bønskrifter, og varetog tillige Hofmarskal Gramms Tjeneste som Kabinetssekretær. 1741, 6. Februar, udnævntes han til Konferensraad, tre Dage senere til Landdrost i Delmenhorst og 16. Marts tillige i Oldenburg. 1749, 28. Oktober, fik han det hvide Baand. 1752, 15. Februar, blev han beskikket til Amtmand i Husum, Svavested og paa Nordstrand og tillige til Overstaller i Eiderstedt, Everskop og Utholm. 1759, 31. Marts, blev han Gehejmerraad og afløste 7. December samme Aar Otto Thott som Deputeret for Finanserne og udnævntes 11. Januar derefter tillige til første Deputeret i vestindisk-guineisk Rente- samt Generaltoldkammerkollegiet og 27. Februar uden til Deputeret i General-Landets-Økonomi- og Kommercekollegiet og 1762, 2. December, til Medlem af Overskattedirektionen. Hans Bestræbelser for at bringe Finanserne paa en bedre Fod vare uden Resultat. Han formaaede ikke at stifte fordelagtige Laan, og Gjælden forøgedes under hans Finansstyrelse med rivende Hastighed, og de saakaldte uapproberede Udgifter steg i hans Embedstid til $8\frac{1}{2}$ Million Rigsdaler. Ahlefeldt, der som faa er bleven overøst med Embeder og Æreshverv, var meget yndet saavel af Kong Christian VI. som af Kong Frederik V., men skal være falden i Unaade hos den sidstnævnte ved at bortgive et ledigt Embede til en anden end den, Kongen havde tiltænkt det. Han blev afskediget fra alle Embedsstillinger 19. November 1764 og udnævntes samtidigt til Landdrost i Pinneberg og 26. December til Gehejmekonferensraad, ligesom han tidligere, 1760, 22. Oktober, var bleven dekoreret med Enkedronningens Orden. I Aarene 1762—71 havde han Dronninggaard (Søllerød Sogn) i Forpagtning. Ahlefeldt levede derefter i Stilhed og varetog sit Embede i Pinneberg, hvor han afgik ved Døden 26. Maj 1780; han bisattes i Rellingen, men Liget blev senere ført til Seester. Ahlefeldt omtales som en Mand af sjælden Troskab, stor Skarpsindighed og megen Elskværdighed, hvorfor hans Død blev begrædt af mange. Han ægtede i Maj 1748 (Eleonore) Sophie Frederikke Joachime Ernestine Grote, født 8. (2.) Februar 1717 i Lyneborg, død 6. December 1791 i Pinneberg, Datter af Ernst Joakim Grote til Brese og Horn, storbrittansk og brunsvig-lyneborgsk Landskabsdirektør, og Hustru Marianne du Faur de Pibrac. Hun havde i første Ægteskab (7. Marts 1738) været gift med Rigshofraad Ditlev Greve Rantzau til Ahrensburg, Landraad, Ridder af den sorte Ørn, død 6. Marts 1746. Hun var 1762, 31. Marts, bleven dekoreret med Ordenen de l'union parfaite. Begge hendes Ægteskaber vare barnløse.

11. HENRIK AHLEFELDT,

født 1711, opdroges sammen med sin ældre Broder og blev 1729, 25. Maj, Sekondlieutenant i Dronningens Livregiment. Aaret efter ansøger Generalmajor v. der Lühe paa hans Vegne om Tilladelse for ham til at begive sig paa Rejser for at perfektionere sig i Kongens Tjeneste. Kongen paategner hans Ansøgning med følgende Ord: „Wir finden besser zu seyn, dass der Lieut. Ahlefeldt hier im Lande verbliebe und seine Gelder hübsch im Beutel behielte, welcher bey seinem Metier eben dasselbe hier lernen könnte, als in der Frembde“. Efter Moderens Ansøgning optoges han i Drabantkorpset og udnævntes 1733, 4. November, til karakteriseret Kaptejn, blev 1734, 12. Marts, Stabskaptejn og deltog derefter i Felttoget ved Rhinen. 1738 udnævntes han til Kavalér hos Abbedissen i Vallø, Prinsessen af Württemberg-Neustadt. 1742, da han ansøger om Forfremmelse, anbefales han af sin Chef Generalmajor Balthasar Ahlefeldt som en meget dygtig Officer, der med megen Nøjagtighed og rosværdig Iver befalder sig paa Tjenesten og holder sit Kompagni i bedste Stand. 1744, 11. September, blev han karakteriseret Major ved Livregiment Dragoner. Aaret efter omtales han i Konduitelisten som en anselig Officer, der fører en god Livsvandel, er af meget hurtig Opfattelse, vel rejst, og med Flid har lært alt, hvad der kræves til Soldaterstanden. 1750 opgiver han sin hele Formue til 2000 Rdlr. 1752, 5. Juli, forfremmedes han til Oberstlieutenant, blev 1756, 12. Maj, Premiermajor, 1759, 31. Marts, Oberst og 1761, 3. Juni, virkelig Oberstlieutenant i Livregimentet til Hest. Indtil 1761 laa han i Garnison i Ekernførde og derefter i Haderslev, hvor han døde 18. Juni 1765. Han ægtede 18. Januar 1742 i Garnisonskirken i Rendsborg Frederikke Marsilia Krag, Datter af Generalmajor Kommandant i Glückstadt Mogens Krag og Hustru Anna Dorothea v. Massow, døbt 24. August 1724 i Glückstadt, død 3. November 1756 i Husum, der fødte ham to Sønner og fem Døtre (Sjette Afsnit II).

12. FREDERIK CHRISTIAN AHLEFELDT,

bisat 19. Juni 1716 i Seester Kirke.

II.

CAI AHLEFELDTS DATTER

ANNA CATHRINE,

fødtes omtrent 1676. Hun opdroges i Hamborg hos Enken efter sin Faders Formynders Bendix Ahlefeldt til Deutsch Nienhof, Elisabeth Hedvig, født v. Thienen, der blev en anden Moder for hende, idet hendes egen synes at have sat sig til

Opgave at pine og plage Barnet paa al mulig Maade. Først var hun trolovet med Christian Ahlefeldt, General Hans Ahlefeldt til Glorups eneste Søn og rige Arving, der døde ung 1695. Det var dog ikke Døden, der skilte Anna Cathrine fra hendes Fæstemand, men Moderens Ondskab. Denne tvang hende til at forlove sig med den gamle, hovedrige Wulf Henrik Thienen til Wahlstorff og Güldenstein, skjønt Datteren ikke kunde lide ham. Ægtepagten blev opsat, dog vægrede hendes Fætter og Formynder, Hans Henrik Ahlefeldt til Seestermüh (gift med hendes Faders Søster), sig at underskrive den. Næppe var dette sket før Moderen, under Paaskud af at Datteren havde ladet det mangle paa Respekt overfor sin tilkommende Mand, under en Samtale paa Seestermüh tvang hende til at ophæve Forlovelsen og udlevere alle Fæstegaver, medens Thienen beholdt en stor Guldpokal som havde tilhørt Anna Cathrines Fader og var forsynet med dennes Vaaben. Moderen rejste bort og Datteren sendtes atter til Hamborg, hvor hun et Fjerdingaar senere til sin store Forundring erfarede, at Moderen — den 21. Januar 1691 — havde holdt Bryllup med Thienen, hendes tidligere Fæstemand. Sagen vakte almindelig Opsigt og blev da ogsaa af Fiskalen ved Overretten i Glückstadt ufortøvet indberettet til Kongen. Det var næppe af Kjærlighed, men sikkert af Begjærlighed, at Moderen havde valgt denne Mand, thi allerede den Gang var Ditlev Brockdorff til Saxtorp hendes „Galan“, hvem hun ogsaa efter Thienens Død ægtede.

Med en forbløffende Prokuratorsnedighed havde hun beregnet, hvorledes hun en Gang i Tiden kunde sætte sig i Besiddelse af de forenede Thienenske og Brockdorffske Godser (Saxtorp, Rohlstorff, Travenort, Garz, Rosenhof, Manhagen, Osterrade, Klüvensiek, Hohenlied, Visselbjerg og Grimsted). Foreløbig lod det sig dog ikke gjøre, da baade Thienen og Brockdorffs Kone levede, men Begyndelsen blev gjort med at stifte et Parti mellem den ulykkelige, endnu ikke giftefærdige Anna Cathrine og Brockdorffs Søn Cai (født 2. Maj 1670, død 6. December 1736), Arving til Faderens Godser, tilsidst fyrstelig holsten-gottorpsk Gehejmekonferensraad, Landraad og Amtmand i Oldenburg. Vielsen fandt Sted 29. Januar 1692. Ægtepagten opsattes i Kiel 29. Februar samme Aar, og Brockdorff fik i Medgift 30,143 Rdlr.

Ægteskabet var, som det kunde ventes, ulykkeligt. Næppe var Anna Cathrine blevet gift, før Moderen tvang hende til at kalde „den forhadte Thienen, Kilden til al hendes Ulykke“ Fader og kjæle for ham, medens hun gjennem sin gamle Elsker, Ditlev Brockdorff, Datterens Svigerfader, pinte hende paa alle Maader.

Ifølge Faderens Testamente, som Moderen forgjæves havde søgt at omstyrte, havde Anna Cathrine arvet Seestermüh, medens Schinkel strax efter Faderens Død solgtes til Thienen, der sikkert har gjort et fordelagtigt Kjøb. Seestermüh afstod hun til Fætteren Hans Henrik Ahlefeldt. Efter Thienens Død ægtede Moderen, ifølge sin i over tredive Aar nærrede Hensigt, sin kjære Ditlev Brockdorff efter dennes Hustrus Død 1706, og blev saaledes sit eget

Barns Svigermoder (3. Marts 1711). Brockdorff købte Seestermüh for 180,000 Rdlr. og solgte det atter for samme Pris, herpaa erhvervede han Hohenlied, men solgte dette 1720 til Broderen Ditlev Brockdorff til Saxtorp. Tilbage beholdt han Testorff, som han havde købt for Medgiften.

Den haardtprøvede Anna Cathrine, hvis onde Aand i Moders Skikkelse nu var traadt hende dobbelt nær, søgte Trøsten over sit forspildte og forbitrede Liv ved at fordybe sig i lærde Studier. Hun var af Naturen udrustet med stor Videbegjærighed, et glimrende Nemme og en sjælden Hukommelse. I sine Plejeforældres Hus i Hamborg studerede hun hebraisk og chaldæisk. Hun læste Bibelen baade i den hebraiske Grundtext og i den gamle aramæiske Oversættelse Targum, læste og forstod de middelalderlig jødiske Exegeter Abarbanel, Ibn Esra og Kimchi, kunde citere mange af Bibelstederne i det gamle Testamente ud af Hovedet paa Originalsproget. Fremdeles var hun bevandret i Antikviteter, særlig i de semitiske og havde gjennemlæst Josephus flere Gange. Selv ejede hun et stort, udsøgt Bibliothek, særlig righoldigt i det historiske Fag, i hvilket hun ogsaa var grundig hjemme. Hun oversatte alle Davids Salmer paa tyske Vers og skrev Digte til alle Festsdage i Aaret som ogsaa over Jesu Liv. Endelig var hun meget musikalsk og spillede sit Instrument, Angeliquen, med stor Færdighed. Hun skrev Vers og sirlige Sonnetter i det franske Sprog og læste de latinske og græske Klassikere med største Lethed. Hendes Lærdom berømmes af Otto Sperling, og Lackmann kalder hende „Tysklands Dacier, sin Tids Pryd“, ligesom hendes Sognepræst Behm har udgivet en udførlig Beretning om hendes sjældne, for Verden desværre tabte Kundskabsfyldte.

Anna Cathrine afgik ved Døden 4. Januar 1727, fem Aar efter sin onde Moder. Hun fødte sin Mand to Sønner og sex Døtre. Disse oprettede 1722 en Familiepagt, ifølge hvilken Døtrene efter Forældrenes Død skulde have 20,000 Rdlr. til Udstyr, halvt af de fædrene, halvt af de mødrene Godser. Den efterlevende Broder skulde desuden give hver af sine Søstre 1500 Rdlr. aarlig til Underhold.

III.

OBERST FREDERIK AHLEFELDTS BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. ANNA CATHARINE,

født i Juli 1682, opkaldt efter sin Bedstemoder, Landgrevinden, opdraget hos hende paa Pohlsee og indsat til Arving af hendes kostbareste Smykker og Juveler. Efter Faderens Død stod hun og Søstrene under Formynderskab af Johan

v. der Wisch. 1707, 6. Juli, kvittere de for modtagne fædrene og mødrene Arv, paa 5000 Rdlr. nær. Hun blev indskrevet i Uetersen adelige Kloster og døde her 1762, 80 Aar, 19 Uger og 3 Dage gammel, bisat 3. December fra Klosterkirken.

2. DOROTHEA,

født omtrent 1685, nævnes i Testamentet som Medarving efter Landgrevinden til en Del af dennes Værdisager. Hun levede endnu 1707.

3. BENEDIKTE,

født i Oktober 1689, nævnes i Landgrevindens Testamente som særlig anbefalet denne af sin døende Moder, og blev indsat som Medarving til en Del af Bedstemoderens Værdisager. Hun døde som Stiftsdame i Uetersen 29. Januar 1751.

AF ANDET ÆGTESKAB:

4. FREDERIKKE DOROTHEA,

født 1696 og boede fra 1725 i Korsør. I Januar 1751 beder hun Overkrigssekretæren i en Ansøgning, der tyder paa en noget forvirret Sindstilstand, om at den Pension, den nylig afdøde Lieutenant Reuter havde oppebaaret, maa overdrages paa hende. Denne havde lovet at indsætte hende som Arving i sit Testamente, men ikke holdt Ord. Hun vilde aldrig, siger hun, have indladt sig med en 84-aarig Mand, hvem hun havde givet af sin Løn, hvis han ikke havde lovet at forsørge hende. Frederikke Ahlefeldt døde ugift i Korsør 23. August 1762. Hun siges i de sidste ti Aar af sit Liv at have været syg og vidste intet af Slægt og Venner, „da hendes Fader, Oberst Frederik Ahlefeldt, var død i hendes tidlige Ungdom“. Hendes Bo vurderedes til 58 Rdlr., dets Gjæld til 241 Rdlr. Da der ingen Arvinger meldte sig, tiltraadte hendes Værtinde, Lieutenant Warners Hustru, Arv og Gjæld.

5. CHRISTIAN FREDERIK AHLEFELDT

fødtes omtrent 1700, blev 1718, 30. Maj, Fændrik i Schulenburgs hvervede Dragonregiment, 1728, 10. Maj, forflyttet til 3. jydsk Ryttregiment, 1731, 19. December, Sekondlieutenant, og fik 1738, 12. Maj, Afsked af Tjenesten med Ritmesters Karakter. 1733 udsteder hans Moder og Søsken, Anna Birgitte og Helvig Christence, Afkald til ham som Arvinger til Norskov Gaard og Gods med tilhørende tre Kirker. 1748, i Maj, ansøger Ahlefeldt om at faa det ved Major Bülow's Død ledige Kompagni ved fyenske nationale Regiment. Den store Landeplage, Kvægsygen, har tvende Gange hærget hans Gods, han er i

stor Fattigdom og er haardt betrængt af sine Kreditorer. Norskov omfattede da 400 Tdr. Hartkorn, og paa Godset hvilede en Gjæld af 31,800 Rdlr. I December s. A. tildeltes ham „af Medlidenhed med hans ynkelige Forfatning“ en aarlig Pension paa 60 Rdlr. af Krigshospitalskassen. Da Ahlefeldt i August 1749 afgik ved Døden, overdroges hans Pension til Enken, der ganske var blottet for Subsistensmidler. I September fik hun Bevilling paa at sidde i uskiftet Bo med sin og afgangne Mands umyndige Søn.

Ahlefeldt ægtede omtrent 1730 Regitze Sophie Baronesse Güldenchrone, født 25. Maj 1712 paa Urup, død 18. December 1792, Dame de l'union parfaite, Datter af Lieutenant Jørgen Baron Güldenchrone til Urup og Vibeke Dorothea, født von Gersdorff. I andet Ægteskab blev hun gift med Henrik Bielke Kaas til Boltinggaard, General af Kavalleriet, født 18. September 1686, død 1. Juli 1773. Hun fødte sin første Mand en Søn og en Datter (Sjette Afsnit III).

Ahlefeldt er gravsat i Ringe Kirke, til hvilken han har skjænket en Pulpitur.

6. ANNA BIRGITTE,

født omtrent 1702, indskrevet 1729 i Preetz adelige Kloster, død 26. April 1754.

7. HELVIG CHRISTENCE,

indskrevet 1730 i Preetz, faar sammen med sin ældre Søster Tilladelse til at være sin egen Værge, død 24. August 1760.

8. ELISABETH,

bisat 20. August 1720 i Gjestelev Kirke.

IV.

CHRISTIAN ALBRECHT AHLEFELDTS BØRN

1. FREDERIK AHLEFELDT,

fødtes 1688, blev 1708, 5. Maj, med Fætteren og Halvbroderen (se S. 128) under Ledelse af den senere Legationssekretær Jean Benjamin Ferriet de Glatigny fra Metz indskrevet paa det ridderlige Akademi i Kjøbenhavn, hvilket de atter forlode Aarsdagen derefter. Ahlefeldt købte 1717, 21. Januar, Godserne Stubbe og Kriseby af Kammerjunker Henning Wohnsfleth, der 1714 havde erhvervet det førstnævnte Gods for 30,000 Rdlr. af Grev Cai Burchard Ahlefeldt. Allerede

1720 gik Ahlefeldt konkurs, og den nedsatte kongelige Kommission solgte Stubbe til Hof- og Landretsraad Johan Vilhelm Pauli i Kiel for 22,000 Rdlr. Major Cai Frederik Schack købte Kriseby. Ahlefeldt flyttede derpaa til Flensborg, hvor han 1747 boede i Huset hos Kommerceraad Peter Hollensen. Han tilbragte sine sidste Dage i trange Kaar og blev 13. Januar 1755 bisat fra Mariekirken i Flensborg.

2. CHRISTIANE,

nævnes 1694 i Landgrevindens Testamente.

3. ANNA CATHARINE,

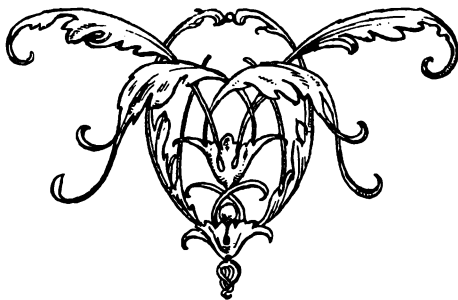
levede 1694.

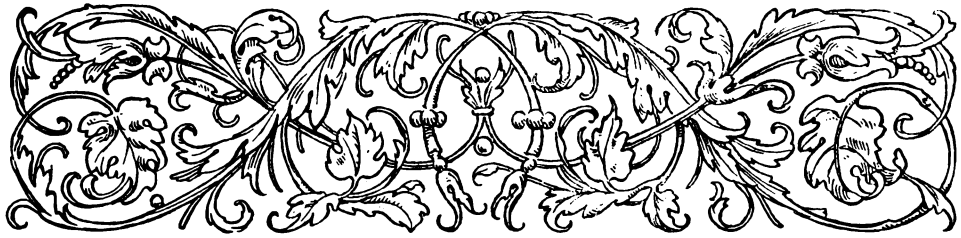
4. JOHAN ADOLPH AHLEFELDT,

født 1693, overtog 1713 sammen med Broderen Oppendorf og Schönhorst, men døde allerede 1722. Samme Aar solgtes begge Godserne til Ditlev Rantzau. Ahlefeldt havde kort før sin Død ægtet Magdalene Blome, Datter af Christopher Blome til Farve og Neversdorf og Lucie Beate Buchwald, født 13. August 1692. De havde to Børn (Sjette Afsnit IV).

5. DOROTHEA,

født omtrent 1695, død 1702.

SJETTE AFSNIT

I.

GEHEJMERAAD BENDIX AHLEFELDT'S BØRN

AF FØRSTE ÆGTESKAB:

1. HANS HEINRICH AHLEFELDT,

født omtrent 1705, udnævntes 1729, 18. August, til Kammerjunker, gik kort efter som Attaché ved det danske Gesandtskab til Paris, hvor han boede i Gesandten Christian Sehesteds Hus. Her kom han ved en uheldig Hændelse af Dage, idet han ved Uagtsomhed kom til at affyre sin Pistol saa at Ladningen gik gennem Brystet. Han afgik to Dage derefter, 19. Marts 1730, ved Døden under store Lidelser, men med Fatning og Sindsro, og blev jordet paa den protestantiske Kirkegaard. Landkansler C. H. Friccius fortæller, i Modsætning til Sehesteds Beretning, at den unge Ahlefeldt havde begaaet Selvmord, da han havde samlet en Gjæld paa 30,000 Rdlr. ved højt Spil og uordentligt Levned.

2. ADOLPH JESPER AHLEFELDT,

fødtes 29. August 1712 i Hamborg, blev 1735, 30. September, udnævnt til Kammerjunker og 1756, 30. Oktober, til Kammerherre samt 1760, 16. Oktober, dekoreret med Enkedronningens Orden. I Aaret 1754 overtog han Godserne Jersbeck og Stegen, hvor han fra 1756 mest opholdt sig. I sit, sidstnævnte Aar oprettede Testamente indsatte han sin Søsters yngste Søn, Bendix Vilhelm von Oberg, til Arving af Godserne, mod at denne skulde betale sin ældste Broder, Adolph Ludvig, 200 Rdlr. aarlig. Ahlefeldts Hustru skulde, da de ikke havde

Livsarvinger, arve alt hans rørlige Gods, Møbler og rede Penge. Til Fattighuset i Bargfeld skjænkede han 2000 Mark Kurant samt andre 1000 Mark til samme Stiftelse til Minde om sin kjære afdøde Veninde og Velgjørerinde Frøken von Goysy. Sin Kammertjener Johan Philip Hopfe og dennes Søn betænkte han med en Sum af 2300 Mark Kurant. Ahlefeldt afgik ved Døden 3. December 1761 og bisattes i Familiebegravelsen i Sülfeld. Han var gift med Marie Anna født Baronesse Kurtzrock, Datter af Maximilian Heinrich Baron Kurtzrock til Wellingsbüttel, kejserlig Rigshofraad og Resident i Hamborg, begravet i Marts 1789 i St. Johannes Klosterkirke i Bremen.

3. METTE HENRIETTE,

født omtrent 1714, gift 1733 med Georg Ludvig v. Oberg til Schwiecheldt ved Peine i Hannover. Oberg var fra 1736 for det meste bosiddende i Hamborg, og var allerede 1741 kurkølnsk Kammerherre. 1758, da hans Hustru endnu levede, gjør han Fordring paa Godset Cronshagen. I Maj 1761 boer han i Duttentstedt i Hertugdømmet Wolffenbüttel. Oberg afgik ved Døden i August 1762 i Hamborg. Hans yngste Søn, storbrittannisk Kammerherre Bendix Vilhelm v. Oberg, der arvede Jersbeck og Stegen, solgte begge Godser i April 1774 til Konferensraad Pasche v. Cossel.

4. GERHARD BENDIX AHLEFELDT,

født omtrent 1715, blev 1731, 16. April, immatrikuleret ved Universitetet i Kiel og fik 1742, 10. August, tildelt et Vikari under Lybeks Domkapitel. Han var fra tidlig Ungdom af svagelig, og indsatte i sit 1737 oprettede Testamente sin Broder til Arving og skjænkede tillige 480 Rdlr. til de fattige paa Godset Jersbeck. Da Faderen i Oktober 1754 indsatte Sønnen i Besiddelsen af Jersbeck, var Gerhard endnu i Live, men allerede 8. Marts følgende Aar var han afgaaet ved Døden, vistnok i Altona.

II.

OBERST HENRIK AHLEFELDTS BØRN

1. HANS HEINRICH AHLEFELDT,

døbt 12. Oktober 1742 i Garnisonskirken i Rendsborg. Fadderne vare Majorinde Wilster, Generallieutenant Arentskiold og Major v. Grabow. Han udnævntes 1764, 13. August, til Kammerjunkere og ansattes 1765, 25. November, som Regeringsraad ved oldenborgske Kancelli, men døde allerede 1767.

2. ANNA DOROTHEA,

døbt 14. November 1743 i Ekernførde, var Hofdame hos Prinsesse Louise fra 1763 til sin Formæling 30. August 1765 paa Fredensborg Slot med Jørgen Erik Holgersen Skeel. Denne fødtes 4. Februar 1737, blev 1755 ansat som Hofjunker og Auskultant i Rentekammeret og blev 1760 Kommitteret. Aaret efter sit Bryllup blev han Stiftamtmand i Bergen, 1768 Deputeret i Rentekammeret og to Aar senere i Finanskollegiet. Ved Ophævelsen af Gehejmeconseillet kom han ind i Gehejmekonferensen, og blev i Maj 1771 Amtmand i Tønder. Efter Struensees Fald blev han atter Deputeret i Rentekammeret og Chef for Øresunds Toldkammer samt i December Landdrost i Pinneberg. 1779 blev han Gehejmerraad og ved Regeringsskiftet 1784 Stiftamtmand i Aggerhus Stift og kaldtes 1789 til at være Statsminister og Chef for Generaltoldkammeret. Aaret efter fik han det blaa Baand. Skeel afgik ved Døden 11. Januar 1795. Hans Enke flyttede siden til Pinneberg og døde 25. April 1805.

3. CHRISTINE SOPHIE, 1745—92.

Hun fødtes 1745 i Ekernførde og blev 7. Februar holdt over Daaben i Byens Kirke. Sytten Aar gammel blev hun 23. April 1762 i Frederikskirken i Kjøbenhavn viet til General Peter Elias v. Gähler. Denne fødtes 1718, traadte 1734 som Kadet ind i Livregiment Dragoner, blev 1747 Kaptejn og kjæmpede i Aarene 1735, 1741 og 1744—48 paa fremmede Valpladser. 1753 blev han Oberst og Generaladjutant hos Kong Frederik V. Ved St. Germain's Indkaldelse og Oprettelsen af Generalkrigsdirektoriet 1763 udnævntes han til 2. Deputeret og Generallieutenant. Fra den førstnævnte Stilling blev han sammen med St. Germain fjærnet ved Christian VII.s Thronbestigelse, men vendte atter med Feltmarskallen tilbage Aaret efter, udnævntes til første Deputeret og i Juni 1770 til Præses for det nydannede Generalitets- og Kommissariatskollegium. I Begyndelsen af den struenseeske Æra traadte Gähler i nøje Forbindelse med den mægtige Diktator og blev efter at Gehejmeconseillet var blevet ophævet, i December 1770 Formand i den af Landets fornemste Mænd dannede, saakaldte Konferens. Gähler var ikke alene en tapper Officer, i taktisk og strategisk Henseende en Elev af Frederik den Store, men tillige en sjælden alsidig dannet Mand, der udstrakte sin Myndighed til de forskjelligste Grene af Statsforvaltningen. Han gjorde saaledes Forslag til Flaadens Forbedring, til Omdannelsen af danske og tyske Kancelli og Forandringer i Lovgivningen.

Den unge Generalinde Gähler, hvis Skæbne knyttedes til en Mand, der var over en Menneskealder ældre end hun, henrev Samtiden til Beundring ved sin friske Skjønhed, sit smittende Lune og Koketteri og blev sammen med Baronesse Bülow og Grevinde Holstein regnet til Hoffets „tre Gratier“. Hendes

Navn er i Historien som i Sagn og Digtning uadskilleligt forenet med den ulykkelige Dronning Caroline Mathildes, hvis Fortrolighed hun mere end nogen anden var i Besiddelse af. Hun var ved hendes Side paa Maskeballerne i Slottets Sale som paa de lystige Kanefarter og dristige Rideture gennem Hovedstaden og om Sommeren paa Udflugterne til Hørsholm. Allerede i Efteraaret 1767 fulgte hun Dronningen sammen med Baronesse Bülow og Fru de Malleville til Hørsholm. Damerne vare, betegnende nok, ikke i Følge med deres Ægtefæller, men i Selskab af Mænd som Generalmajor Classen, Oberst Sperling, Etatsraad Fabritius og flere andre Herrer, der forstod at nyde Livet og som i det almindelige Omdømme gjaldt for at være disse Damers Tilbedere. I slige Omgivelser kunde den livsglade og letbevægelige Kvindes Rygte ikke forblive uplettet. Hvormeget hun end kunde lade sig henrive af Øjeblikket, glemte hun dog ikke, at hun var Hustru og Moder. Reverdils og Holsteins Beskyldninger mod hende for Letsindighed og Intrigantthed tør sikkert betegnes som ubegrundede Sigtelser.

Fra Sommeren 1770, da Generalinde Gähler, der 1765, 31. Marts, havde faaet Enkedronningens Orden og 1771, 29. Januar, blev dekoreret med Mathildeordenen, ledsagede Kongen og Dronningen paa Rejsen gennem Hertugdømmerne, foreligger der fra hendes Haand en Række Breve til Manden, hvilke, saavidt man overhovedet tør lægge slige Aktstykker til Grund for en Værdsættelse af Brevskriverens Individualitet, i høj Grad tale til Gunst for hende, om de end paa samme Tid berøver hendes Personlighed en Del af det romantiske Skjær, der omgiver hendes Navn. Denne Kvinde, der almindelig gjælder for at have været ødsel og glimresyg, viser sig her nærmest som en brav Hustru og omhyggelig sparsommelig Husmoder. Hun noterer saaledes med Fortrydelse, at hun efter en hel Maanedes Ophold i Travendal har maattet ofre en Sum af 10 Daler i Drikkepenge paa Tjenerskabet. En Gang har hun tabt 36 Rdlr. i Spil og er ganske utrøstelig derover. „Du ved“, skriver hun til sin Ægtefælle, „hvilken Fortrydelse det har voldt mig; jeg begynder nu at skatte Pengenes Værdi“. Hun har aldrig haft Held i Spil, og tager nødvendig Del deri. Dronningens „uendelige Godhed“ for hende er Kilden til al hendes Glæde, og hun nyder i hendes Selskab sammen med Struensee, Brandt, Baron Bülow og Generaladjutant Warnstedt de muntre Kjoreture og de tvangfrie Dejeuners Dronningen har arrangeret i det frie i den tidlige Morgenstund. I Bedømmelsen af sine Omgivelser er hun mild og skaansom; Sladder og Misundelse ligge hendes Natur fjærn. Grev Rantzau Ascheberg behager hende ikke absolut, men hans Aand kan blænde saa let og hun vil derfor opsætte den endelige Bedømmelse af hans Person til et senere Tidspunkt. Fru Bülows Trakasserier bærer hun med Taalmodighed, men hun foresætter sig, at de efter hendes Hjemkomst til Kjøbenhavn kun skal omgaas saa lidt som muligt. Hendes Æmhed og Længsel efter Manden gaar i jævne, hjærtelige Ord gennem alle Brevene. „Jeg har ikke fundet nogen sand Lykke uden i Dit Selskab“, skriver hun og imødeser utaalmodigt den Stund,

da hendes Mand og lille Søn modtage hende med aabne Arme ved Hjemkomsten til Frederiksberg.

Utvivlsomt beundrede Generalinde Gähler til Trods for den store Aldersforskjel mellem Ægtefællerne, sin Mands mange gode Egenskaber, og af Samtidige paastaar Reverdil, at hun foretrak dem af sine Tilbedere, der kunde være ham til Nytte, „da hun vel vidste, at han var meget jaloux, men endnu mere ærgjerrig“. Hvis denne Sigtelse virkelig stod til troende, vilde hun næppe under sin daglige intime Omgang med Dronningen under Opholdet i Travendal have undladt at gjøre sin Indflydelse gjældende til Gunst for sin Mand. Hun hævdede senere i det Forhør, der afholdtes over hende i Fængslet, at hun aldrig havde blandet sig i Politik, men kun fraraadet sin Ægtefælle at forlade Statstjenesten, da de ikke kunde undvære hans Gage.

Natten mellem 16. og 17. Januar 1772 bleve General Gähler og hans Hustru fængslede og førte til Citadellet. Ogsaa her fornægtede hun ikke sine Følelser for Manden, og det var hendes Sorg, at hun ikke maatte være sammen med ham og pleje ham under hans Sygdom. Hovedanklagen mod Gähler bestod deri, at han fra første Færd af skulde have fremdraget Struensee og støttet ham paa alle Maader. Forhørskommissionen erklærede ham for skyldig, men i Maj blev Ægteparret frikjendt ved kongelig Resolution, dog med strenge Advarsler, og i Juni afskedigedes Gähler fra alle Embeder med Forbud om for Fremtiden ikke at maatte tage Ophold paa Sjælland, Fyen eller i Slesvig. Hver fik en lille Pension af 500 Rdlr. aarlig. Da hverken Generalen eller hans Hustru ejede Formue, vilde de saaledes have været udsat for Afsavn, hvis ikke Gählers Ven, General Classen, hvem hin i sine Magtens Dage havde vist betydelige Tjenester, var traadt hjælpende til. Samtidig med Gählers Forvisning udstedte Classen en Forskrivning til begge paa 1200 Rdlr. aarlig paa Livstid. Efter begge Ægtefællers Død skulde Legatet gaa over paa deres Descendens, og denne, der nedstammer fra General Gählers eneste Søn, oppebærer endnu Pensionen, der udredes af det classenske Fideikommis' Godser paa Falster.

Gähler og Hustru flyttede kort efter til det stille, idylliske Vejle, men toge senere Ophold i Itzehoe, hvor Generalen afgik ved Døden 2. Maj 1783.

Hans Enke ægtede 18. Juli 1792 i Itzehoe Carl Alexander Greve von Jer Goltz, men døde selve Brudenatten af et Slagtilfælde „tidlig Klokken 2 i sin Ægtefælles Arme“, som det hedder i Indskriften paa hendes Kiste. Goltz var født 20. August 1739, havde i den preussiske Hær tjent sig op til Oberstlieutenant og var i længere Tid Fløjadjutant hos Kongerne Frederik II. og Frederik Vilhelm II. og ophøjedes 1786 i den preussiske Grevestand. 1789 blev han paa Foranledning af Landgreven af Hessen indkaldt til Danmark og udnævnt til General af Infanteriet og Inspektør over det slesvigske og sjællandske Jægerkorps. Aar 1800 gik han i portugisisk Tjeneste som Feltmarskal og førte endnu 1807 denne Titel. Fra 1803 af levede han dog allerede mest i Altona, hvor han 15. November 1818 afgik ved Døden, efter at have indgaaet

et andet, maaske hemmeligt Ægteskab med en Frøken Meinertshagen. Hans Gjerning i Danmark var uden Betydning, og han efterlod sig kun Navn som en brutal og hensynsløs Person.

4. **FREDERIK ERNST AHLEFELDT,**

døbt 16. Januar 1746 i Ekernførde, begravet sammesteds 28. Juni 1752.

5. **METTE CHARLOTTE MARSILIA,**

døbt 3. Januar 1749 i Ekernførde, begravet sammesteds 28. Juni 1752.

6. **ERNESTINE FREDERIKKE,**

født 2. Juli 1753, kom efter Faderens Død i Huset hos sin Onkel, Gehejmeraad Hans Ahlefeldt i Pinneberg, og blev 20. Februar 1778 viet til Frederik Joseph Greve Schimmelman. Denne, en yngre Broder til Statsminister Ernst Schimmelman, fødtes 18. Oktober 1754 i Dresden, udnævntes 1774 til Hofjægmester og 1776 til Kammerherre. 1778 blev han adjungeret Faderen, Skatmester Heinrich Carl Schimmelman som Gesandt ved den nedersachsiske Kreds og arvede denne Stilling 1782, da han tiltraadte Besiddelsen af Ahrensburg. Han boede i det fædrene Palais i Mühlenstrasse og førte et lystigt og yppigt Levnet. Greven døde 5. December 1800. Hans Hustru var tidligere, 6. Maj 1796, afgaaet ved Døden i Hamborg og efterlod et dybt Savn i sin Familiekreds, der fremhæver Grevindens store Forstand og Hjærte.

7. **ELISABETH ALBERTINE,**

døbt 24. November 1755 i Garnisonskirken i Rendsborg. Fadderne vare Generalmajorinde Moltke, Oberst og Oberstinde v. Keith. Hun døde lille.

III.

RITMESTER

CHRISTIAN FREDERIK AHLEFELDT'S BØRN
(NORSKOV)

1. JØRGEN FREDERIK AHLEFELDT,

døbt 14. December 1734 i Gjestelev Kirke, baaret af Frøken Ahlefeldt til Kirke. Fadderne vare Oberstlieutenant Beenfeldt, Baron Eiler Holck, Ritmester Pultz, Ritmester Brüggemann, Fru Ide Brüggemann, Baron Güldencrone og Frøken Güldencrone. Han døde som Barn.

2. EILER CHRISTOPHER AHLEFELDT

fødtes 18. Maj 1736 paa Norskov, blev 1755, 21. April, Hofjunker og holdt 18. Juni Aaret efter i Kong Frederik V.s Nærværelse en Tale paa Dansk, studerede 1757 i Genf, udnævntes 1758, 5. August, til Kammerjunker hos Prinsesse Sophie Magdalene, senere Gustav III.s Dronning. 1760, 15. Januar, ansattes han som Auskultant i Kammerkollegiet og udnævntes 1767, 1. Maj, til Kammerherre. 1768, 9. September, blev han beskikket til Amtmand over Kalundborg, Dragsholms, Sæbygaards og Holbæk Amter. 1770, 8. Maj, tog han sin Afsked, nærmest foranlediget af trykkende Pengeforlegenhed, og flyttede til Frankrig, hvor han i Soissons gik over til Katholicismen. Under Revolutionen vendte han tilbage til Fædrelandet og døde 9. Maj 1806 i Altona. Ved Stiffaderens General Bielke Kaas' Testamente, indsattes han til Arving af en Kapital paa 10,000 Rdlr.

IV.

JOHAN ADOLPH AHLEFELDT'S SØN

CHRISTOPHER AHLEFELDT

fødtes omtrent 1720, indtraadte 1736 som Kadet ved slesvigske hvervede Regiment til Fods og udnævntes, — indstillet af Regimentschefen Hertug Carl Ernst af Sønderborg — som en ung Mand med godt Ydre og af flittig Konduite, 1739, 19. Januar, til Fændrik. I en Konduiteliste fra det følgende Aar roses han for sin gode Opførsel og exemplariske Levnet, han er af godt og hurtigt Nemme,

beflitter sig paa Tjenesten, men vil paa Grund af sin Nærsynethed næppe kunne blive Major; han har „nogle Studier“ og plejer dem ved fortsat god Lektüre. 1741, 27. Marts, blev han forfremmet til Sekondlieutenant. I Januar 1743 ansøger han om Afsked som Kaptejn, da denne Rang vilde kunne hjælpe ham til en profitabel Mariage og sætte ham i Stand til at erhverve sig et Gods i Holsten. 1743, 13. Maj, afskedigedes han som Lieutenant.

1746 købte han Maruttendorf for 51,000 Rdlr. af Frederik Christian von Wedderkopp.

Han ægtede 27. September 1743 i Uetersen Elisabeth Sophie Reventlow, Datter af Oberst Henrik Reventlow til Glasau og Augusta Sophie Reventlow. Ahlefeldt udnævntes 22. Marts 1751 til Landraad i Hertugdømmerne, men afgik allerede 1763 ved Døden. De havde to Børn (Syvende Afsnit).

SYVENDE AFSNIT

LANDRAAD CHRISTOPHER AHLEFELDT'S BØRN

---

1. METTE MAGDALENE CHARLOTTE,

født 5. Januar 1746 paa Maruttendorf, blev viet 13. Marts 1764 i Garnisonskirken i Rendsborg til Carl Christopher Ulrik Greve Ahlefeldt-Eskilsmark, Kammerherre, Kaptejn i Dronningens Livregiment, født 29. Januar 1739 paa Eskilsmark, død 26. August 1771 i Glückstadt. Hun overlevede ham til 7. Juni 1815. Hendes Død indtraf ligeledes i Glückstadt, hvor hun ogsaa er jordfæstet.

2. JOHAN ADOLPH AHLEFELDT, 1747—1801.

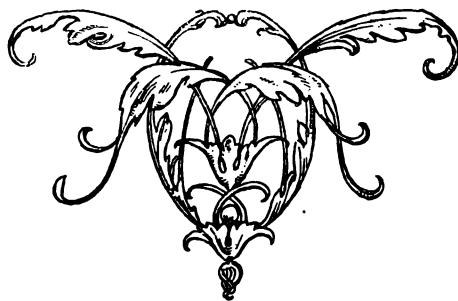
Han fødtes 9. Januar 1747. Om hans Ungdom vides intet; han arvede 1763 efter Faderen Maruttendorf, som han 1766 solgte til Schack Brockdorff. 1770 købte han det lille Gods Tolkskovby, halvanden Mil nordøstlig for Slesvig, hvilket han beboede til 1777, da han solgte det til Familien Levetzow. Aaret efter købte han Friedrichsgabe ved Börm, to Mil sydvestlig for Slesvig. Sine sidste Aar tilbragte han i Itzehoe, beskjæftiget med literære Sysler. J. A. Ahlefeldt har udgivet sine Betragtninger i en Bog under den mærkelige Titel: *Mischmasch und Grillen, für die Herzogthümer Schleswig Holstein, die Herrschaft Pinneberg und Grafschaft Rantzau; von einem dasigen Pflanze ohnweit der Threene.* Forfatterskabet har hidtil med Urette været tillagt General Greve F. C. C. U. Ahlefeldt i Itzehoe. Fortalen er skrevet 1795 fra Itzehoe, „hvor han sidder i Laurentii Kloster i sin Celle og blader i de gamle Krønikeskrivere“. Indholdet er meget broget. Man finder i Anledning af hans Faders Død, hans

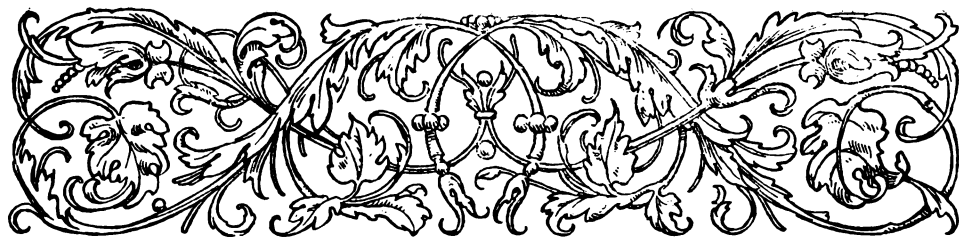

Bryllup og ældste Barns Fødsel forskellige Lejlighedsdigte, der synes at være varmt følte. I Tiden 1764—75 har han opholdt sig i Weimar og tilegnet Hertuginde Amalie af Weimar et Digt. Mere interessante ere hans Betragtninger over Indlemmelsen af den fyrstelig gottorpske Del af Holsten i den danske Krone 1773. Han sørgede den Gang over, „at disse Fyrstendømmer, der i saa lang Tid havde dannet en egen Stat, blev opslugt af det ulige større Danmark-Norge lig en Vanddraabe af Havet“. 1796 havde han dog ændret sit Syn paa Sagen. Denne en Gang saa „forhadte“ Tildragelse „vilde efter al Sandsynlighed være den sande og maaske eneste Kilde til vor nuværende Velstand“. I en lille Digtning fremfører han Beviser for Udødeligheden, i en anden besynger han Fyrsters og Familiefædres Pligter, ledsaget af vidtløftige, lærde Noter, i en tredje behandler han Demokratiet. Han var en Ven af Kvindeemancipationen, ivrede mod at Manden bør være Kvindens Dommer, og kun Manden maa skrive Love. Ligesom Grev Jens Juel Ahlefeldt er han i høj Grad frisindet med Hensyn til Standsfordomme. Majorater og Fideikommisser ere efter hans Mening en Uting, og han ivrer mod uværdige Stamherrer, hvis hele Fortjeneste er Naturens Tilfældighed. Endelig vilde han bekjæmpe Tidens Hysteri og den overspændte Følsomhed hos Kvinden.

Johan Adolph Ahlefeldt, der synes at have været en ret interessant Personlighed, døde 12. August 1801 i Itzehoe, hvor han blev bisat 15. August.

Han blev 15. September 1772 i Glückstadt viet til Ernestine Anna Edel Schwesinger von Cronhelm, født 9. Januar 1749, der overlevede ham. Hun var Datter af Justitsraad Frederik Ditlev Carl v. Cronhelm og Hustru Christine Charlotte v. Lützw. De havde otte Børn (Ottende Afsnit).

OTTENDE AFSNIT

JOHAN ADOLPH AHLEFELDT'S BØRN

---

1. CHRISTINE ELISABETH,

født 2. Oktober 1773 paa Tolkskovby, døbt 5. Oktober i Tolk, Konventualinde i Itzehoe, død der 5. August 1824, begravet 10. August.

2. CHRISTOPHER ADOLPH AHLEFELDT,

født 11. December 1774 paa Tolkskovby, døbt 13. December i Tolk, blev 1789, 25. September, Fændrik i Dronningens Livregiment, 11. December s. A. virkelig Fændrik, 1795, 17. Juli, karakteriseret samt 30. Oktober s. A. virkelig Sekond-lieutenant, 1803, 10. Juni, Premierlieutenant og 1809, 16. Februar, Stabskaptejn. 1812, 28. Januar, blev han Ridder af Dannebrog, udnævntes 9. September Aaret efter til Kompagnichef, fik 1825, 15. Januar, reserveret Majors Anciennetet, og afskedigedes 1833, 9. November, fra Tjenesten. Han døde 3. December 1835 i Itzehoe og begravedes sammesteds 8. December.

3. MAGDALENE SOPHIE FREDERIKKE,

født i April eller Maj 1777, død 22. Juli 1792 i Itzehoe, 15 Aar 3 Maaneder gammel, begravet 26. Juli sammesteds.

4. CHRISTINE LUCIA,

født 10. August 1778 paa Friedrichsgabe, døbt i Hollingsted; død lille.

5. CHRISTINE SOPHIE MAGDALENE,

født 1779 paa Börmer See, død 10. Juli 1782, 2 $\frac{1}{2}$ Aar gammel, bisat 15. Juli i Helligaandskirken i Kiel.

6. MARIE MARGRETHE CHARLOTTE,

født 22. September 1780 paa Friedrichsgabe, døbt i Hollingsted.

7. WULF ERNST GEORG AHLEFELDT,

født 20. April 1782 paa Friedrichsgabe, døbt i Hollingsted, død 18. Juli 1792, begravet 21. Juli i Helligaandskirken i Kiel.

8. MARGRETHE CONRADINE,

født 4. Januar 1784 paa Friedrichsgabe, døbt i Hollingsted, Konventualinde i Itzehoe, hvor hun 22. Marts 1871 afgik ved Døden som den sidste af sin Linje, næsten 87 Aar gammel. Hun blev begravet sammesteds 26. Marts.

BILAG OG HENVISNINGER

BILAG

FØRSTE AFDELING.

I.

1641, 12. Oktober. Christine Ahlefeldt, Enke efter Benedikt Ahlefeldt til Haseldorf, Osterrade og Kluvensiek foretager Skifte og Deling med sine Sønner Ditlev og Henrik.

In Gottes Nahmen Amen. Allen vnnnd Jeden dieses brieffes ansichtigen, sey hiemitt kundt vnnnd zu wissen, dass am vntenbemeltem dato zwischen den Wolledtlen Gestrengen vnd Vestenn Dethleff vnnnd Hinrich gebrüderm vonn Alfeldt, Sehl. Benedicti vonn Alfelden weylandt zu Haseldörff, Osterrade vnnnd Cluensiek erbgesessen, effterlassenen Söhnen vnnnd Erben, inn gegenwaert vnnndt interposition ihrer herzlieben frauw Mutter, Christinen vonn Alfeldt, So dann der Erenuesten, hoch vnnndt Wollgelärten Herrn Rudolphi Bürennei, Burgermeistern der Stadt Kiell, Herrn Johannis Reussen, Rahtsverwanten der Stadt Stade, vnnnd Herrn Sigismundi Cochs, alss hie zu erbetenen Beystandes, ein bestendiger vnnwiederrufflicher Erbteilungs Vertragh freundtbrüederlich aus wollbedachtem muth errichtet vnnndt geschlossen worden, auff masse vnnndt weisse wie nachstehet: Anfenglich vnnndt furs Erste soll der elteste Bruder Dethleff vonn Alfeldt dass gut Haseldörff mit allen pertinentien, Hoch: vnnndt Herrlichkeiten, wie ess inn seinen Landscheiden begriffen ann gebeuwten vnnndt wass darin Erdt: vnnndt Nagelvest ist, Ländereyen, Wischen, Weyden, Müelen, Deychen, Ströhmen, Ouwen, Dämmen, Schleussen, Schauwungen, Stauwungen, Fische- reyen, Buhnen inn der Elbe vnnnd Elbgerechtigkeit, Butendeiche, Jagten vnnnd Pachten, nebenst den dazu gelegenen Leuten vnnnd Einkommen, wie auch Jure patronatus vnnndt Kirchengerechtigkeit, Civil vnnndt Criminalgerichten, am Halss vndt Handt wie auch den anjezo alda auffm Walle oder sonsten vorhandenen groben Stücken, pleno jure dominii tam directi quam utilis, wie Sehliger Benedictus vonn Alfeldt solch guet vonn seinenn Sehl. Brudern geerbt vnd geruhigh besessen, durchaus nichts ausbescheiden, Erb: vnnndt eigenthumblich ann Sich nehmen, vnnndt wie seine Vorfahren allerfreyest dasselbe inngehabt, genuzet vnnndt gebrauchet, behalten, possi- diren, geniessen vnnndt gebrauchten vmb vnnndt fur Einhundert vnnndt Zwanzigh Tausent Reichsthaler, dafur ess ihme sein Bruder Hinrich guetwilligh vberlassen, fur welche freywillige abtretung obbesagter Dethleff von Alfeldt, bey verpfändung seines guts Haseldörff, Viertausent Reichsthaler ihme zuentrichtten verheissen vnnndt versprochen. Ferner vnnndt furs Ander hat ersagter Dethleff vonn Alfeldt das gut

Cluvensieck, wie es inn seinen Ennden vndt endttscheiden begriffen, bebauwet, bepfalet, bezeunet, begraben, bemercket, sambt allem Wass daselbst ann Viehe vndt fahrender Haab gefunden wirdt, mit allen seinen *pertinentien*, Hoch: vndt gerechtigkeiten, *civil* vndt *Criminalgerichtte*, Kirchengerechtigkeit, Ländereyen, Iachten vndt Pachtten, Fischereyen, Wiesen, Weyden, Mühlen, Deichen, Dämmen, Schleussen, Ströhmen, Trucken vndt Nass, wie auch denen dazu gehörigen Dörffern, vndt Vnderthanen, nebenst dem Meyerhoffe Alttemühlen genandt, vndt allen *intraden*, nichts vberall dauon ausbescheiden fur *Vierzigh Tausent* Reichthaler *cediret* vndt vberlassen. *Furs Dritte*, verpflichtet Sich wolbesagter Dethleff von Alfeldt, die Väterliche frembde Schulde, nemblich Frauwen Margreten Sehestetten *Neuntausent* Reichthaler, Hinrich Sehestetten *Funftausent* Reichthaler vndt dann den Armen zue Haseldorff *Zweytausent* Reichthaler, thuet zusammen *Sechs zehentausent* Reichthaler, Nachgehents auch die Mutterliche furderung sich ohn ihr Osterradisch Leibgedings guet auf *zwanzig tausent Sieben hundert* vndt *Acht* Reichthaler sich erstreckend, *Item*, Heinrichen vonn Alfelden förderung wegen Dethleffen vonn Alfelden zehrungs Kosten auff *funftausent, Vierhundert Drey* vndt *zwanzigh* Reichthaler belauffend, dann ferners die Schwesterliche aussteuer, So viell ihme zum halben teile bey kommen wirdt vndt endlich mehr erwehneten seinen Bruder Heinrich seinen gebüerenden anteill, So ihme nach abzugh alles obigen, vber das gut Cluensiack competiret, benantlich *Achtzehentausent, Neunhundert vier* vndt *Dreissigh* vndt einen halben Reichthaler aus dem gute Haseldörff abzuführen vndt zuentrichten. Gestaldt sich dann auch beyde gebrüedere damit aller ferneren zuspruche, prætionen vndt Furderungen auff gemelte güeter Haseldörff vndt Cluensiack vndt deren *Possessorn* einer dem andern genzlich verziehen vndt begeben haben, Iedoch mit diesem austrücklichen anhangh, daferne vber kurz oder langh mehr so woll Väter- als Mütterliche schulden, als hieroben specificiret, erreugen, oder sonsten andere gemeine *prætensiones* von Vatter oder Mutter her ruhrende, auff ermelte gueter geschehen möchten, dieselbe mit gesamtter handt abzuhalten ausgenommen, die prætionen, So Haseldörff allein betreffen, welche Dethleff vonn Alfeldt allein auch will abhalten. *Viertens* sollen die Haseldorffische vndt Cluensikische Hebungen, so vff beuorstehenden Vmbschlag, nach bezahlten, vndt abgelegten deren vonn den obbesagten frembden Schulden der Sechzehntausent Reichthaler, kunfftigen Vmbschlagh felligen Renten, so Sich auf *Neunhundert Sechszigh Reichthaler* belaffen vndt andern dieser beyder gueter Haseldörff vndt Cluensiack registerschulden vbrigh bleiben werden, vnter offtwolgemelten gebruederen geteilet werden. *Zum Funfften* ist vnter Sattangeregten Bruedern verabscheidet, wenn ihre Frauw Mutter Christina vonn Alfeldt todts verfahren wirdt (womit Sie der liebe Gott nach seinen gnedigen willen noch lang vbersehen wolle), dass alsdann Hinrich vonn Alfeldt dass gut Osterrade, welches jetztgedachter ihrer Fr. Mutter zu einem Leibgedinge Zeit ihres Lebens vonn Ihrem Seligen Vatter Benedicto von Alfeldt vermachtet, mit allen seinen Hoch: vnd gerechtigkeiten, gebewten, Landereyen, Wischen, Weyden, Deichen, Dämmen, Mühlen, Ströhmen, Schleussen, Ouwen, Mohren, vndt Wasenn, Jachten vndt Pachten, Holzungen vndt gräsungen, Trucken vndt Nass, zusambt denen dazu gelegenen Dörffern vnd Vnderthanen, Kirchengerechtigkeit vndt Halssgerichtte, wie solchs alles nahmen haben magh: Die mobilien vnd

fahrende Haab aber so beyde gebruedere der Fr. Mutter anordnungh, wie ess damit nach ihrem tödtlichen Hintritt vnter ihnen gehalten werden soll, heimbestellet, vnd bey derselben allerdings acquiesciren wollen, ausgeschlossen, für *zwei* vndt *vierzigh tausent* Reichthaler Erb: vnndt eigenthumblich zufallen, dero gestaltdt vnd also, dass er seiner lieben Schwester Jungffer Clelien vonn Alfeldt, wass derselben, vermöge der kunfftigen Ehestiftung, aus selbigem gute Osterrade restieren wirdt, herausgeben, vnndt wegen des vbrigen, seinem lieben Brudern Dethleff von Alfeldt seine *quotam*, alss den vberbleibenden halben theil zusamdt den Renten, vonn Zeit des tödtlichen Falles anzurechnen, daferne sich derselbe für St. Johannis begeben wurde, den darauff folgenden Vmbschlag, wo aber nach Johannis, den nestgvolgenden Vmbschlag vbers jahr ann bahrem gelde erlegen vnndt bezahlen, woruon derselbe Eintausent Reichthaler, wie denn ebenmezigh Hinrich von Alfeldt von seiner quote Eintausent Reichthaler zu ausrichtung der Mutterlichen begrebnus herschiessen soll. *Zum Sechsten* haben vielgemelte gebrüedere sich vntereinander dahin verglichen, daferne etwa einer oder der ander seiner gelegenheit nach, sein guet oder gueter, welchs dann einem jeden freygelassen werden, verkauffen wolte, dass er den andern Bruder oder dessen Erben dasselbe zuuorn anbieten, vnndt wass er dafür zu haben gemeinet, *specificiren*, der Bruder auch, dehme es angebotten wirdt, innwendigh sechs wochen sich darauff zu resolviren schuldig vnndt gehalten, vnnd nach ablauff solcher Frist der ander bruder, daferne Sie darüber nicht einigh werden können, mit der distraction, eigenem freien gefallen nach, zu uerfahren vollkommene macht vnndt gewaldtt haben solle. *Schliesslich* ist wegen der Schwesterlichen aussteur vnter ihnen verabscheidet, dass beyde gebrüedere furdersambst eine Tagefarth ansetzen vnndt mit zuziehungh ihrer Schwester Jungffer Clelien Breutigambs Paull vonn Buchwalden vnd dessen Beystander ihr einen gewissen *dotem*, sowoll auch Kleyder vnndt Kleynodien aussagen, vnndt solangh Sie im jungfrauwichen Stande verbleibet, ihr dasselbe jährlich verrenten, Welche Rente Kunfftigen vmb-schlag anfangen, vnndt *in octavis Trium Regum* des Eintausent Sechshundert vndt drey vnndt Vierzigsten jahrs allererstfelligh, ihrer Fr. Mutter oder ihre selbst. Wann Sie aber ihren Breutigamb ehelich beygesetzt, demselben gegen Herausgebung einer gewöhnlichen Wiederfallsverschreibung vnndt Landtsittlicher *renunciation*, das Capital des bratschatzes mit denen darauff geschwollenen Zinssen, den folgenden vmb-schlag nach vollendetem ehelichen Beylager auszehlen vnd entrichten sollen vnd wollen. Da auch wegen gemeiner Erb: oder andern fellen, die in diesem *recess* nicht begriffen, oder benennet, Rechtsfertigungen entstunnden, sollen beyde gebrüedere auff gleichen Kosten dieselbige ausfuhren, vnd da einer ihres mittels sich dessen verweigern vndt zu den Vmkosten nichts herschiessen wolte, soll derselbe, welcher die rechtfertigungh auff seinen Kosten treibt vnndt ausfuhret, ohne einige wiederrede des andern Bruders, des verlusts oder gewinnes theilhaftigh werden vndt bleiben. Gegen diessen obbeschriebenen Erbteilungsvertragh, So im beysein beyder gebruedere, vnndt dess hiezu erbetenen Beystandes geschehen vnndt geschlossen, Sie, die gebruedere Dethleff vnndt Heinrich vonn Alfeldt oder ihren Erben nichts schutzen noch entfreyen sollen, einige Geist oder Weltliche, Keiserl. Königl. Chur: Fürstliche Lannd oder Stadtrecht, *consuetudines, indulta, privilegia, reformationes, dispensationes, restitutiones in integrum ratione minorennitatis, vel ex clausula*

BILAG

*generali, si qua justa causa mihi videbitur, vel læsionis enormissimæ doli sive metus, simulati contractus persuasionis, Item generalem renunciationem non valere, nisi præcesserit quædam specialis, vnnndt wass dergleichen behelffe mehr sein mögen, Besondern wollen alle beyde gebruedere für Sich vnnndt ihre Erben, obbeschriebene puncten Sambt vnnnd Sonders, bey ihren adelichen Ehren, wahren worten, Treuwen vnnnd gutem glauben, verpfendungh aller Ihrer beweg: vndt vnbe-
weglichen habenden vnnnd kriegenden güetere, auch leistung eines Rittermessigen Einlagers getrewlich vnnnd vnwiederrufflich nachsetzen, auch obbeschriebenen vnnnd allen andern Einreden, wie die nahmen haben mögen, So albereits erdacht, vnnnd ins kunfftige erdacht werden möchten, sich genzlich verziehen vnnnd begeben haben, Sonder arge List vnnndt Gefehrde. Zu mehrer gläub vnnnd vester haltungh haben dickermelte gebrüedere diese Erbteilungs recess mit eigenen Händen unterschrieben vnnnd mit ihren Adelichen angebornen Einsiegeln wollwissentlich bestettiget, wie dann auch die erbetene Vnterhandtler *in veritatem rei sic & non aliter gestæ* (jedoch ihnen vnnnd ihren Erben vnnnachteiligh) denselben gleicher gestaldt vnter-
schrieben, vndt versiegelt haben. So geschehen zu Osterrade den 12ten Octobris, nach Christi vnsers Herrn vnnnd Seligmachers geburt, Im Tausent Sechshundert Einn vnnndt Vierzigsten Jahre.*

Christina von Alfeldtt.   Detleff von Alfeldt.   Heinrich von Alfeldt.
Rudolphus Burreneus.   Johan Reusse.   Sigismund Cook.

Original paa Pergament. Haseldorfs Arkiv.

II.

1642, 22. Januar. Christian Rantzau, Claus Qualen, Henrik v. Hatten, Grev Christian Pentz og Ditlev Rathlow foretage som Formyndere Skifte og Deling mellem Søstrene Ida og Lucie Pogwisch, Døtre af Sivert Pogwisch til Haselau, Caden og Hagen.

Kundt vnnnd zu wissen sey hiemitt Jedermenniglichen, dass im nahmen der heiligen Dreyfaltigkeit auff vermittelung der Wol edtlenn, Gestrengenn vnnnd Vestenn Herr Christian Rantzowen, Claus vonn Qualen vnnnd Henrici vonn Hatten, der Kön: Maytt: zu Dennemarcken, Norwegen etc. respective Landträhtenn, Rahtt, Amtmann auf Renssburgh, Trittow, Reinbegk vnnnd Landt Canzlern, alls dazu verordneten König: vnnnd fürstlichenn Commissarien, in præsenz vnnnd beisein des hochwolgeborenen Herrn, Herrn Christian des heiligen Reichs Graffenn vonn Pensz, Herrn zu Wandessbeck, Rittern, der Kön: Maytt: zu Dennemargken, Hollsteinischen Landtraths vnnnd Amtmans zur Steinburch vnnnd des Süedern teils Dittmarschenn, Gouverneurn der Vestung Gluckstadt, Vnnnd Obristen vnnnd dann des Wolledtlen, Gestrengen vnnnd Vestenn Dethleff Rahtlowen zu Lensahn, als der Wolledtlen viel ehr: vnnnd Tugentreichenn Jungfrauwen Iden, vnnnd Jungfrawenn Lucien, Sehl. Siuert Powischen, der Kön: Maytt. zu Dennemarcken weilandt Landtrahts vnnnd Amtmans vff Renssburg hinterlassenen Töchter, vonn der Landts-

fürstlichenn Obrigkeit verordneten *Curatorn*, eine beständige vnnnd vnnwiederrueffliche ertheilung, vber wolbesagter beider jungfrawenn zustehende güeter, heut Dato vntenbemeldt fur die handt genommen vnnnd mittelst Göttlichenn gnedigen beystandt nachfolgender massen verrichtet vnnnd zum ende gefuhret worden: *Zum Ersten*, sein die Güetere *Haselow* vnnnd *Caden* mit allen *pertinentien*, hoch: vnnnd Gerechtigkeiten wie die nahmen habenn mögen, *Binnen* vnnnd *Aussendeiche*, *Item* viehe vnnnd fahrende haabe, massenn solche güeter inn ihren enden vnnnd endescheiden belegen (nichts ausgeschlossen) auff *Einhundert* vnnnd *zwanzigstausent* Reichsthaler: hingegen das Guet *Hagen* mit sambt dem Meyerhoffe *Röpstörff* vnnnd allen anderen zu solchem Gute vnnnd Meyerhoffe gehörige hoch: vnnnd Gerechtigkeiten, Viehe vnnnd fahrende Haabe, gedreschetenn vnnnd vngedreschetenn Korn auch sambtlichen *pertinentien* wie selbig guet inn seinen Enden vnnnd Endescheiden begriffenn: Dann auch den *restanten*, womit gedachtes Gutes vntergehörige hinterstelligh, auff *Vierzigstausent* Reichsthaler taxiret vnnnd gesezet. *Furs ander* haben Jungfraw *Lucia* Powisch vnnnd ihr gespons Henrich *Bluhm*, Jungfrawen *Iden* Powischen vnnnd ihrenn gespons *Dethleffen* vnnn *Alfeldt*, dass Guet *Haselow*, vnnnd alle seine *jura*, recht vnnnd gerechtigkeiten, *actiones* vnnndt *prætensiones*, So Sie am selbigenn Gute *Haselow* vnnndt allen seinen *pertinentien*, ess sey an *Inn* oder *Aussendeichenn*, gehabt, oder auch sonsten haben möchtenn, *cediret*, abgetreten vnnnd erb: vnnnd eigenthumblich vbergebenn, also dass er *Henrich Bluhm* vnnnd dessen Gespons vnnnd ihre Erbenn wegenn solches Butendeiches vnnnd dessen Gerechtsambe hinfuhro keine förderung vnnnd ansprüche, Sich wieder *Dethleff* vnnn *Alfeldt*, dessenn liebste Jungfraw *Iden* Powisch vnnnd dero Erbenn weder inn: oder ausserhalb Gerichts anzumassen haben: Besondern alle vnnnd jede Jrrung vnnnd rechtfertigung, So jungfraw *Lucia* Powisch vnnnd *Henrich Bluhm* dagegen fuhren könnten, crafft dieses *totaliter* vnnnd zum grunde *consopiret*, verglichen, getödtet vnnnd abgethan sein sollen, fur welche *cession* Jungfer *Ida* Powisch vnnnd ihr gespons *Dethleff* vnnn *Alfeldt*, wolgemelter ihrer Schwester Jungfraw *Lucien* vnnnd *Hinrich Bluhmen*, *funfzehntausent* Reichsthaler zum *Voraus* zu gebenn bewilliget vnnnd versprochen. *Drittens* haben Jungfraw *Ida* vnnnd ihr gespons *Dethleff* vnnn *Alfeldt* der jungsten Schwester Jungfraw *Lucien* vnnnd ihrenn liebsten *Hinrich Bluhmen* vnnnd ihren Erben das Guet *Hagen* mit dem Meyerhofe vnnnd allen specificirten pertinentiis ebenermassen ohne einige *sortirung* fur die obgesezte *Vierzigstausent* Reichsthaler erb: vnnnd eigenthumblich zugeschlagen vnnnd vbergebenn. *Ferners* vnnnd zum *Vierten* ist vorabscheidet, dass die auff selbigenn *obmentionierten* Güetern *Haselow*, *Caden* vnnnd *Hagen* anjezo hafftende *actiones* vnnnd dero austragh, vnnn beeden Geschwestern vnnnd ihren Erbenn zum halben teil abgehalten werden sollen.

Wie auch *fünfftens* die zur gemeinen *Hæreditet* gehörige vnnnd derselben obliegende *prætensiones* vnnn den beeden Geschwestern vnnnd ihren Erbenn *pro dimidia parte* ertragen, vnnnd wass dahero *vice versa obtiniret*, *lucrirt* vnnnd erhalten werden möchte, der gestaldt auch vnter Ihnen vnnnd ihren erben vertheilet werden soll.

Die Schulden sollen *Sechstens* vermügte zugelegter vnnnd vnterschriebener Rechnung aus den aufgezeichneten Rentegeldern, welche vnnn beeden teilen zugleich eingehoben werden sollen, vnnnd wenn dieselben nicht zustrecken, das vbrige vermöge

obgedachter rechnung abgetragen vnnnd bezahlet werden. *Alls* auch zum *Siebendenn* im Reich Dennemargk noch etliche der gemeinen Erbschafft zustendige güetere, Holzung vnnnd Haus vorhandenn, So ist *placitiret*, Selbige furdersambster gelegenheit, vnnnd so baldt müglich zu uerkauffen vnnnd dass dahero einkommendes Kauffgedtl vnnter den geschwistern *pro rata* vnnndt halbscheidtlich zu *participiren*.

Furs *achte* sein die beeden Heusser zum Kiehl inn der Flemischen Strassen zur *lossirung* gebracht, vnnnd dauon das eine, So dem Herrn Grossvatter Christoff Powischen S: zustendigh gewest, der eltesten Jungfrawen *Iden* mit den hinterheussern inn der Fischerstrassen vnnnd allem Zubehöer, dass andere aber vnnter inn selbiger strassenn, dass Farber Haus genandt, der jungsten Jungfrawen Lucien mit allenn Zubehöer erb- vnnnd eigenthumblich zugefallenn. *Nachdeme* zum *Neunden*, inhaltts einer vonn dem Hasselowischen Verwaltern, Philip Hagedorn exhibierten *Specificationen*, die vnntergehörige der Gueter Haselow vndt Cadenn annoch mit Eintausent Acht vnnnd fünfzigh Reichsthalern nachstendigh, So sein vonn den Jungfrawen vnnndt dero Herrn *despondierten* denselben solche Eintausent Acht vnnnd fünfzigh Reichsthaler *in recompensa* guetwillig verehret vnnnd geschenket, vmb dieselbe einzufördern, vnnndt erb: vnnnd eigenthumblich zu behaltenn.

Zum Zehendenn soll einem jeden die zu seinen Güetern gehörige *documenta* herausser gegeben: die gemeinen aber inn einen Kasten mit zweyen Schlössern, woruon ein jeder einen Schlüssel haben soll, inn der Gerb Cammer der Kirchen zum Kiehl *deponiret* werden, vnnnd Keiner ohne des anderen Vorwissen vnnnd bewilligung dieselbe zu eröffnen bemechtiget sein: Daferne aber ein oder ander teill vonn den Erbuerträgen *copias* begehret, sollen dieselbe abgeschrieben, vonn dem Landtgerichts *Notario vidimirt* vnnnd jedem teile für gebuer zugestellet werdenn. *Zum Eilfften* soll einer dem Andern die *Eviction* wegenn der Güeter zu præstirenn gehalten sein.

Obbemeltes alles vnnnd jedes wie ess inn seinen *puncten, clausulen* vnnnd *articulen*, wörtliches inhaltts begriffen, ist also vonn beeden Geschwistern vnnnd dero Herrn *despondierten*, für Sich vnnnd ihre allerseits erbenn, mit wollerwogenen gemuete vnnnd reiffem Rahte bewilliget, vnnndt daneben bestendigh angelobet vnnnd versprochen, dawieder für Sich vnnnd ihre Erben nun vnnnd zu ewigen Zeiten nicht zu handtlen, noch durch andere zu thuen, oder ichts was inn oder ausserhalb Gerichts vorzunehmen zugestattenn, gestaldt zu dessen mehren vnuerbruchlichen Haltung, dieselbe sich fur Sich vnnnd ihre Erben, allen vnnnd jeden behelfenn, So dawieder bereits erdacht, oder ins Künfftige erfunden werden mochte, Selbige ruhren her aus Geist: vnnnd Weldtlichen Rechtten, Keiser: König: Chur: vnnnd Furstlichen Gebott vnnnd Verbot, *Indulten, privilegien*, Freiheiten, oder wie die Sonst nahmen habenn mögen, genzlich begebenn, inn sonderheit thuen dieselbe fur Sich vnnnd ihre Erbenn der Einrede des Betrugs, Gefehrde, Furcht, Vberredungh, Beuortelungh vber die Helffte, dessgleichen *in legitima* oder Zustehenden Kinderteile der Einsezungh inn vorigen Standt, aus wass grunde auch solchs gesucht vnnnd geschehen Könnte, *Senatus consulto Velleiano*, vnnnd der *regul*, dass gemeiner Verzicht nicht gültig sey, wenn nicht alle vnnnd jede vorher austrücklich *specificiret*, derenn allen vnnnd jedenn mit clahre vnnnd deutlichen wortenn ausführlich erinnert, wolbedechtlich vnnnd mit reiffen wollersonnenen Vorbedacht hiemit vnnnd inn Crafft dieses *renunciiren* vnnnd verziehenn,

BILAG

demselben allenn vnnnd jedenn inmasse vorgesezet, ohn einigen Rechtsgang, *Appellation*, *Reduction*, bey Adelichen Ehren, Treuwen, wahrenn Worten, gutem glauben, Verpfändung der Güeter, Auch bey Leistung des Einlagers vnnndt alle denn Jenigenn, wass ehrliebende vonn Adell immer haften vnnnd verbinden magh, ann Eides statt, vnnnd bey dem Worte der *Ewigen Wahrheit*, für Sich vnnnd ihre Erbenn vnnnd erbnehmern vnfehlbahr vnd vnwiederruefflich nach zu leben, vnnnd Sich dagegen inn Keine Wege, wie dass auch nahmen haben magh, auffzulehnen vnnndt zu sezen, getreulich vnnnd ohn gefehrde. Zu dessen bestendiger Vhrkuntt sein dieser Theilungs *recesse* zwey gleiches lauts aufgerichttet vnnnd vonn beeden Geschwestern Jungfraw *Iden* vnnnd Jungfraw *Lucien*, vnnndt dero Herrn Gesponsen für Sich vnnnd ihre Erben vnnnd Erbnehmern, verbindtlich mit eigenen Henden vnterschrieben vnnnd dero Insiegel wissentlich bestetiget, Inmassenn dieselbe auch vonn obbenantenn Herrn Vormündern, vnnnd Königl: vnnnd Fürstlichenn Herren *Commissariis*, So dann den Wolledtlenn, Gestrengen Vest vnnndt Hochgelärten Herrn Keyen vonn Alfeldt Rittern, Herrn *Wulff Blumen* vnnnd *Doctore Reimaro Dohrn*, *respective* Koenig: vnnnd fürstlichenn Landträhentenn, Raht, Ambtleuten zu Flenssburch vnnnd Tundern, zu Saxtörff, Testörff vnnnd Sehedörff erbgessesenn, alss zu dieser Erbteilung erbetenen *Assistenten*, jedoch ihnen vnnnd ihren Erbenn ohne Schadenn, mit *subscribiret* vnnndt *subsigniret*. So geschehen zum Kiehl, den 22. *Ianuary Anno Eintausent Sechshundert zwey* vnnndt *Vierzigh*.

Ida Pogwische.	Lucia Powisch.	Hinrich Blome.	Dethleff Rathlow.
Christian Rantzow.	Clauss von Qualen.	Hinricus von Hatten.	
Wolff Blome.	Key von Alfeldt.	Reimar Dorn D.	

Original paa Pergament. Haseldorfs Arkiv.

III.

1657, 27. Juli. Protokol optaget efter det i Glückstadt 16. Juli afholdte Krigsraad.

Actum Glückstatt d. 27. July 1657 auff den Nachmittag in Ihr: Hoch Gräffl. Gnd. zue Rantzow Losament. Hr. Dethleff von Ahlefeldt: Hr. Reichs Marschall habe anzuebringen begehret, dass vor etzlichen Tagen Gen. Kriegsraht gehalten, da per majora die Obristen vnd Obrist Lieutenanten beschlossen, die meiste Reuterey nach Renssburch gehen zue lassen, daselbsten Kay Lücken Regiementer sich zueziehen, vnd wan bericht einkehme, dass hostis weiter eintränge vndt zue Renssburg kein sicherer orth wehre, sich an einen sicheren in Hollstein, Jüdlandt, oder wo solcher anzuetreffen, vnd etwan nach Fridrichsoeth sich zue begeben. Darauff berichteten Ihr: Excell: dass sie die 4 Hollsteinischen Regiementer neben seinem Leibregiement nach Renssburg commandirt, sich mit Lücken zue conjungiren. Facta jam conjunctione vndt da von des feindes anmarche Keine mehrere nachricht vorhanden, stünden sie an, ob die retirada noch nach Friedrichsoeth zunehmen, oder

sich wiederzusetzen, dem feindt den Kopff zuebiethen, oder was sonst zuethuen; Ihr Excell: hatten sich in ihrem sentiment etwas herausgelassen, so er brevibus entdecken wolte, dahin gehendt, dass diese sache an beiden seiten stachelicht vnd viel dabey zuebedencken, den vff der einen seiten, solte die retirada der Reuterey nach Friedrichsoeth gehen, würde respectus et honor horum armorum geschwächt; 2. Verlohren vnser Völcker den muth wüchse aber dem feindt, so grosse incommoda hatte. 3. So würden durch diese retirada dem feindt diese beide Fürstenthumber frey gegeben, darin er neue werbungen anstellen, patenta ausstheilen, quartier assignieren vnd sich in 4 oder 6 wochen viel stärker machen, alls er jetzt ist, wir aber schwächer würden vnd vnser Reuter verlieffen. 4. Considerirten I. Excell. dass vnser trouppen zue Friederichsoeth auch verfolgt werden, vndt sich etwa verkrichen müssen. Ex hisce et aliis causis hielten I. Excell. dass diese retirada wohl zue ponderiren, hingegen vff der andern seiten, wan die Völcker zuerück gefordert, vndt gegen den feindt gesetzt würden, fielen folgende dubia auch vor.

1. Wisse man, dass I. Maytt. Kriegs Estat vff dieser armee stünde, vnd wan die ruinirt würde, hette man nicht mittel dies orths eine andere vffzuebringen, also bedencklich, es also gahr zue hazardieren vff einmahl. 2. Habe man in illum eventum, dass da die armee einen anstoss liette, die Marschen vndt Vestungen in gefahr gesetzt würden, zue consideriren. 3. So sey billig zue consideriren, dass hostis vns an Manschafft zue pferdt vnd fues vberlegen, auch mit stücken, zuemahlen der gefangenen vnd anderen schrifftl. bericht nach die Reuterey des feindes in 7000, die Infanterie in 3000 vnd 2000 Draguner vndt 40 stückgeschütz bestünde, dahingegen vnser Regimente zue pferdt nur etwan in 4000 vnd etwas drüber bestünden, zue fues nicht höher alls etwan 2000 vndt etzlich hundert, vndt seye dieses dabey noch zue ponderiren, dass der feindt vns nicht allein mit Völckern vnd Artiglerie vberlegen, sondern auch dabey stattliche Generalspersohnen allenthalben hette, die vns ermangleten. 4. Vndt obgleich man sich vorsetzte, batallien zue evitiren vnd den feindt nur zue zwacken, so wehre doch zue vermuthen, wir stünden gleich an einem vortheilhaftten orth oder retranchement, so würde vns der feindt mit seinen schwehren stücken so canoniren, dass man endtlich aus dem Loch heraus müsste, so vmb so viel mehr zue besorgen, dass sich die Reuterey nicht zue schanden schiessen lassen, sondern der Generalität anliegen würde, sie vff den feindt anzueführen. 5. Dass I. Excell. sich müssen besorgen, da es sich etwas lang verziehen vnd man fürm feindt stehen müssen, dass sie vnwillige Knechte haben würden, dan selbige mit brodt vnd bier auss der faust gespeiset zu werden præterdirten, auch theilss schon gelddt gefordert, welches in die lenge kein guth thuen könnte; dahingegen 6. Da man dem feindt etwas wiche vnd trainirte, man noch mehr Völcker auss Dennemarken an sich ziehen könnte, auch mehr ausländische Hülffe zu erwarten.

I. Excell: wünschten vnd sehen für ihre persohn nichts lieberes alls ie ehe ie lieber mit dem feindt in action zutreten, weilen es aber eine, wie erwehnet, so ponderose vnd wichtige sache wehre, so möchten sie es bedencken, vnd ihme rathen, was zuethuen, wolte solchem gerne folgen. Im fall man nun schliessen würde, näher an den feindt zu rücken vnd sich an demselben zue hencken, so bät Sie ihr vorzueschlagen 1. Den orth da sie sich zusetzen gegen den feindt; 2. Wie vnd

auff was weise die armee an selbigen orth mit lebensmitteln zue vnterhalten vndt zueversorgen.

Hr. Oberst Güldenlöw hielte seinem wenigen verstandt nach das beste dem feindt zuebegegnen vnd in die Marsche nicht einbrechen zuelassen, sondern demselben abbruch zuethuen, hielte nicht, dass sie die schwehre stücke so baldt bey sich haben vndt gebrauchen könnten, vndt man sich deswegen zuefürchten hette; razione loci stelle er es zue der Herrn Vorsitzenden reifflichen erwegen, da ihme diese länder noch nicht bekandt.

Hr. Obr. Wanke. Weilen seine meinung begehrt würde, sey es diese, alle Regiementer, auch vber der Elbe, auch die Infanterie auss den geringen posten zue-sammen zueziehen, Dieselbe zue Elmshorn, Vtersen oder an einem andern vortheil-haftigen orth zue logiren, lebensmittel dahin zue verschaffen, keine batallie zueliefern, sondern zuesehen, was der feindt anfangt, seye besser gefochten alss das Landt verlassen, dann sonst stünden die Vestungen vnd die Marschen vbel vnd in grosser gefahr; canonirte der feindt, müsse man dagegen auch wieder canoniren. Vndt hetten I. Excell. bey dem rendezvous den officiern anzudeuten, alle ihre Knechte vnd Jungen more Suecorum auch auffzuesetzen vndt die Armee damit zuvergrössern vnd ansehnlicher zue præsentiren.

Hr. Dethleff von Ahlefeldt. Die gantze Hauptsache beruhe hierin, ob besser sich langsam zue consummiren oder etwas zue hazardiren. Zwar seye nicht ohne, dass Ihr Maytt. Estat grossen theilss vff dieser armee beruhe, vnd wan diese verlohren, ein grosses verlohren würde, allein er sehe seines theilss nicht, wo man sich retirirte, ob nicht diese Fürstenthumber also baldt verlohren, vnd die armee dennoch endlich auch lente consummirt würde, zuemahlen der feindt nicht ruhen, sondern vnss alss flüchtige verfolgen vnd vber das wasser jagen würde; zuege-schweigen, dass er auch auf solchen fall eine solche armee in diesen Landen richten würde, deren man hiernegst nicht begegnen könnte, vndt weilen dan viel ehrlicher nützlicher vnd rühmblicher mit raison etwas zue wagen, alss wider raison etwas zue conserviren, so stimmte Er mit Herrn Obr. Wancken dahin, dass die Reuterey von Rensburg wieder anhero gefordert würde, mit befehl, alle ihre Knechte vnd grossen Jungen, Keinen aussgenommen, zue pferdte mitzuesetzen, vndt zue bewehren, wie auch die Jenige die im Hertzogthumb Bremen noch stunden, cito herüber-zueschaffen vnd mit denselben es eben also auch zue halten. Imgleichen müssen alle kleine posten in diesen Marschen in Eyderstatt vnd im Hertzogthumb Bremen geleichtet auch die auss den Vestungen zu entrathen, darzue gestossen werden, damit dan eine ansehnliche cavallerie vnd Infanterie könnte zuesammen gebracht werden. Die Artiglerie seye so beschaffen, dass ohne die Artiglerie pferdte auss den Marschen so viel vorspandt zuewegen zuebringen, dass man etzlich vnd 20 stücke zuewegen schaffen könnte; mit diesem corpo der armee könnte man seines ermessens sich gar wohl zue dem feindt nähern, vnd an denselben hencken, vndt dabey sich dannoch alle Tage mit schüffel vndt spaden nach gelegenheit vnd situation des orths vergraben vndt versichern, dass vnss der feindt gegen vnsern willen zue einer disavantageusischen batallie nicht necessitiren könnte, vnss aber frey stünde, nach præsentirung guter occasion, dem feindt an die seithe zugehen, denselben so enge beysammen zu halten vnd von einem Tage zum andern also zuebegleiten, dass er

sich zuesammen halten, nicht elargiren, also des Landes sich nicht bedienen, sondern sich ruiniren müsse, zuemahlen bey allen armeen gebräuchlich, sich alle nacht an den feindt zue nähern vnd doch wohl zue verretranchiren vnd zueversichern; Locum Ihrer Excell. vorzueschreiben vnd zueversichern, würde ihnen schwehr fallen, zuemahlen solches der Generalität reservirt vnd von I. Excell. dependirte: Wolte doch ohnvergreifflich 3 vorschlagen: 1. Vtersen oder Elmeshorn, 2. Barmbsette vnd 3. Kellinghusen, welche von I. Excell. selbsten zuebereiten vnd zuebesichtigen nöthig sein würde; die Lebensmittel betreffend so müsste die cavallerie wie bey allen armeen gebräuchlich, sich selbsten mehren, Korn einhohlen, treschen, mahlen, backen, weilen man noch in einem vollen Land von Korn vnd Viehe vnd solches doch sonst dem feindt zue theil würde, vnd die wenige provision, so an brodt vnd bier noch vorhanden, für die Infanterie vndt Artiglerie verspahret werden; vndt weilen die Reuter sich vielleicht nicht vnfüglich beschwehren möchten, dass sie mit einem pferdt nicht zugleich fouragiren vnd Herrndienste thuen könnten, möchten ihnen an den orthen, da der feindt doch sonst alles wegk nehme, Fouragierpferdte gehalten werden, die fouragierungh, der Kriegs manier (nach), mit convoy alzeit zue thuen; allein würde höchstnötig sein, vor allen dingen von den commendanten iedes orths eine Specification zuefordern, was sie an volck auss den Vestungen zu entbehren, was vor völker auss den kleinen posten zuesammen zuebringen, damit man sehe, wie stark die Infanterie seye; 2. dass die Artiglerie ebenmessig in stande gebracht, mit nothwendigkeit an allem, insonderheit constablen, Handlangern, vorspandt, munition, proviand auch materialwagen versehen werden; wan dieses vnd was I. Excell. dero bekanten vigilantz vnd Dexterität nach, noch darzue tragen würde, wohl beobachtet vndt keine Zeit darin verseumet würde, so wolten nicht zweiffeln, sondern hoffen, dass mit Gott, der drumb anzurufen, man in Ihr: Königl. Maytt. gerechter sachen, sieghaffte waffen führen vnd haben würde, gestaldt wir gleich vnsern Vorfahren, negst Göttl. anruffung vnser fauste dapffer mitbrauchen wolten.

Hr. Kay von Ahlefeldt, Hette verstanden, dass die proposition drin bestehe, ob sicherer in Jüdland sich zue retiriren oder hosti zue resistiren, vnd was für rationes dabey angeführt; zu anfangs erinnere er sich gar wohl, was vormahls vor Itzehoe concludiret vnd was er votirt, dass weilen die Reuterey in diesen Marschländern nicht stehen, vnd anderer gestalt die conjunctio mit Kay Lücken nicht sicherlich geschehen könnte, fünde er keinen bessern orth alls Renssburg zu erwehlen, biss dahin er auch nur wie das protocollum geben würde, votirt; hauptsachlich könnten die in propositione angeführte rationes pro et contra disputirt werden, vnd seye nicht ohne dass der Estat Ihr Königl. Maytt. waffen auff dieser armee grösten theilss bestehe, sehe aber nicht, wie solchem durch die retirada nach Friedrichsoeth könnte geholffen werden, zuemahlen der feindt vns verfolgen vnd zue schlagen necessitiren könnte, gestehe gern, dass der feindt an Mannschafft, officiern vnd artiglerie vns vberlegen, wan er aber considerire, dass des feindes völker noch nicht alle vollkomblich bewehrt, sehe er nicht, dass die parthey so gar vngleich seye, vnd ob man sich zwar die gedanken vff versterckung mit Reichs vnd andern frembden Völckern machen wolte, so hette man doch schon gesehen, wie langsam es mit obr: Key Lücken Regiment vnd andern promittirten zugangen, vndt noch zugehe, damit manche gute occasion vnverrichtet vorbegegangen, er auch seines theilss nicht

BILAG

absehen könnte, wo in so kurtzer Zeit die frembde Hülffe herkommen solte; die weite retirada in Jüdländ veruhrsachte nichts, alls Ihr Königl. Maytt. disreputation, discouragirte nicht allein die armee, sondern alle wohl affectionirte, der feindt würde sich dadurch verstercken, vnd könnte er auch gar keinen nutzen dadurch ersehen, in den Vestungen würde man den muth verliehren, weilen man sich ins Künfftige keines succurs zuegetrösten, schliesse also seine wenigkeit nach, dass besser, an den feindt zue avangiren, alls sich zu retiriren, Modus wie solches geschehen solte, wehre von Hr. Dethleff von Ahlefeldt wohl aussgeführt: alles an Cavallerie vnd Infanterie zuesammen zueziehen, die Artiglerie mit leuthen vnd andern nothwendigkeiten wohl zueversehen, der Stück Major Schaffer von Bremervörde anhero zuefordern, alle materialia zue Handt zueschaffen, auch die nothwendige proviand für dieselbe vnd die Infanterie. Locum belangend wüste er keinen andern zue benennen alls Vtersen, Barmstette vnd Kellinghussen; Ess wehre zue Flenssb. Ihr: Maytt. wegen des Viehs Amt Segeberg gerühmet, woselbsten man sich wohl setzen vndt mit bauern sehr verstercken könnte, weilen solches aber eine besichtigung erforderte vnd alles wohl erkündigt werden müste, stellte er solches des Herrn Reichs Marschallen Excell. anheimb.

Wan nun an vortheilhaftigem orth die Armee in standt gesetzt würde, so hoffte er nicht, dass man vom feindt so baldt zue einer batallie necessitirt werde, sondern denselbigen in dem standte halten könnte, dass er sich selbst consummiren müsse. Der guten Hoffnung vndt wunsches, der Allerhöchste werde Ihr Königl. Maytt. gerechte waffen ohnzweiffentlich secundiren.

In fidem protocolli subscripsit et subscripsit

Ludwig Schneidbach. Gen: Auditeur.

(L. S.)

Ditlev Ahlefeldt, Acta privata et publica. Dänisch-schwedischer Krieg III, 525 ff.
Haseldorfs Arkiv.

IV.

BREVE TIL GEHEJMERAAD BENDIX AHLEFELDT FRA HERTUGERNE CARL FREDERIK OG CHRISTIAN AUGUST AF GOTTORP

FRA HERTUG CHRISTIAN AUGUST

1707, 11. April.

Wohlgebohrner Hr. Geheimbter Rath.

Weill woll gewiss ist, dass so lang die communion oder gemeinschaftliche regierung nicht auffgehoben und geteilet, nie keine Einigkeit, Ruhe und Friede in diesem Lande zu hoffen sein wird, So wird nötig sein, dass der Hr. Geheimbte Rath bey itzigen gutten conjuncturen so woll bei IHro Maytt. dem König selber und dortigem Ministerio, als auch denen da seienden übrigen Guarangs Ministri solches vorstelle und incaminire, auf dass diese Affaire zugeleich mit bey denen in Ham-

burg vorzunehmenden tractaten mit vorgenommen werden möge. Ich zweiffle umb desto weniger an einem gutten erfolg und reussirung in dieser sache als weillen es, wie auss nachfolgenden zu ersehen, keine Neuerung, sondern schon zum oftern und vorlengst auf dem tapet und im vorschlag gewest und gebracht worden, und ist auss denen alten Theilungs Recessen zwischen König Johannes und seinem Bruder Hertzog Friderich, nachgehends unter dessen Sohn König Christian den dritten, Hertzog Hans den Eltern und Hertzog Adolf, entlich auch unter diesen und König Friderich den 2. bekant, dass zwar Ambter, Lande und Städte unter sie getheilet und Prelaten und Ritterschaft unter gemeinsahmer Regierung behalten worden, mit nichten aber dabey verabredet und beliebet, dass solche gemeinsahme Regierung ewig solte verbleiben und Prelaten sampt der Ritterschaft nimmer getheilet werden, massen dan solches ohne dem wieder alle Rechte, welche wollen, dass keiner wieder Willen in communionen zu verbleiben gehalten, vielmehr vergonnet und zugelassen, weil selbige zu viellem Streit und Wiederrillen Anlass gebe, zu allen Zeiten darauss zu scheiden. Es hatt dieses König Christian der 4te woll erwogen und bey dem Hochf. Gottorff. Hauße um deren Aufhebung schon angehalten, zwar ist das Werck nachgehends in Stocken gerahten, wie aber in Ao. 1657 die Krohn Dänemarck den Krieg an die Krohn Schweden declarirte, und in Schlesswig Holstein mit der armé auss Dennemarck rückte, Prelaten und Ritterschaft daselbst ohne Hertzog Friderich als mitregierenden Herren consens eigenmächtig auff viele tausenden allein collectirte, so ist man Gottorff. Seiten sofort bedacht gewessen, wie man auss solcher beschwerlichen communion kommen können. Es hatt kurtz darauff und zwar in folgendem iahre sich zugetragen, dass nach errichtetem Rothschildschen Frieden zwischen Schweden und Dennemarck das Hauss Gottorff seine habende gravamina König Friderich 3tio in Kopenhagen vortragen lassen, da dan unter andern puncten mit beliebet und geschlossen worden, dass die gemeinschaftl. Regierung könne auffgehoben werden. Es hatt König Friderich 3tius in A: 1667 bey denen zwischen beiden Königl. und fürstl. Heussern zu Glückstadt gepflogenen Tractaten, durch seine Ministros bei denen fürstl. um solche Theilung lassen anhalten, da dan diese sich defectu mandati excusiret, obschon Sie ihren Herrn Hertzog Christian Albrecht in loco bei sich hetten, dass also die sache aussgesetzt worden, da aber das Hauss Gottorf von A: 1675 biss diese stunde erfahren müssen, wie solche communio ihr höchst schädlich und nachtheillig, indem es hier unter dem stärkeren iede Zeit hatt müssen weichen, so hatt es dennoch bei allen tractaten, zu Fontainebleau, Altona und letztlich zu Travendahl plaintes geführet, auff zureden aber der Herren Mediatoren, absonderlich da Dennemarck versprach, nichts zum prejuditz des Gottorff: Hausses in gemeinsahmer Regierung vorzunehmen, die communion zwar continuiret, sich dieses passus halber statlich verwahret und das erlangete Recht zur Theilung darin expresse vorbehalten, wie solches aus den Travendahlischen Frieden art. 3 erhellet und absonderlich zu sehen ist. Wie aber ab Dennemerckischer Seiten diesem geleet, solches können die vorgenommene einseitige jurisdictional Actus in Wandesbeck, Bramstede und denen so genante adeliche Marschgüter, item bey Putloss, Lindewith und Saltzau bezeugen, und weill billig zu besorgen, dass dergleichen angriffe nicht werden cessiren, einfolglich nimmer Ruhe und Friede unter beiden Königl. und Fürstl. Häussern sein, fals nicht die communio als surse

alles Übels und Mutter aller Uneinigkeit und Widerwillen aufgehoben, so werden die hohe guarands keine Bedencken tragen, dieses gutte Werck von selbstem eifrig zu befodern und dadurch beide Heusser in Einigkeit, Friede und Ruhe zu setzen suchen. — —

Der ich übrigens alstets beharre

Monsieur votre tres affectioné

Christian August.

Gottorff d. 11. April 1707.

FRA HERTUG CARL FREDERIK

1719, 29. Juni.

1.

Von Gottes Gnaden *Carl Friederich*, Erbe zu Norwegen, Herzog zu Schlesswig, Hollstein etc. Unsern gnädigsten Gruss zuvor:

Nachdem wegen Einlassung der unter dem Commando des Hn. General Grafen von Steenbock vormahl gestandenen Königl. Schwedischen Armee in Tönningen Wir bey Unserer Anwesenheit in Schweden zwar unterschiedenes vernommen, doch aber noch niemahlen eine rechte gründliche Information davon erhalten, und dan, obschon von Euch sowohl, als übrigen bey Unsers freundlich vielgeliebten Vetterm des Hr. Bischoffen zu Lübeck Liebden, als damahligen Administratoris, der Zeit im Conseil mittgewesenen Membris, wir Unss versichert halten, wie Ihr sämptlich darunter nach Eydt und Gewissen verfahren seyn werdet, dahero auch das Unss dadurch entstandene malheur, sowohl racione eventus, als auch wegen der Mittel, deren man sich darunter bedienet, niemanden von Euch jemahl beyzumessen gesonnen sind, Wir gleich wohl von einer Unss so angelegenen Sache die rechten Umstände der mahlen zu wissen Unserem interesse allerdings nütz und nöthig erachten. So selbstem gesinnen Wir hiemitt an Euch und wollen gnädigst, dass Ihr nach Euren Eyden und Pflichten, womitt Unss Ihr verwandt seydt, nicht nur allein mitt dem fordereambsten Unss berichtet, was eigentlich Ihr nebst denen übrigen Membris Unseres Conseils vor Bewegniss Gründe gehabt, Euch mitt dem Hr. General Grafen von Steenbock in handlung einzulassen, sondern auch zugleich einem solchen mitt beyfüget, auff was art den endlich geschehen, dass besagter General durch eine von Unss niemahl geschriebene Hand mitt oder ohne Euer Vorwissen, mit seiner gantzen Armee, so gar noch in die Veste Tönningen gekommen ist. Ihr vollenbringet hieran Unsern gnädigsten Willen und Wir verbleiben dahingegen Euch mitt beharrlichen Gnaden und allem Guten allstets wohl beygethan.

Hamburg, den 29. Juny 1719.

Carolus Fridericus.

H. C. Stryke.

BILAG

1719, 16. Juli.

2.

Vos deux lettres me sont bien rendues, la premiere a Volfenbüttel, la seconde ici, pour la premiere je crois que Mr. de Basvitz vous a deja fait scavoir mes sentimens des incluses par la reponcé, pour celle ci je suis ravi d'en apprendre que vous avez trouves des lettres du Roy a mon Pere defunt ou il lui donne le caractere de Altesse Royale. Vous feres bien de nous en envoyer une ou deux afein que nous nous en pourrons servir en cas de besoin; j'espere quoi que un peu bien difficile qu'avec l'aide de Dieu nos affaires ici commenceront a prendre un bon train; je suis toujours avec beaucoup de bienveillance

Monsieur vostre toutafait tres bien affectioné

Herenhusen le 16 juliet 1719.

Carolus Fridericus.

P. S. M. de Bassvitz vous écrira plus amplement de toute chose.

P. S. Mes complimens a la Dame chérie que vous scaves bien, dites lui et (si en est possible) que la commission donnée au Comte Cronhielm est bien executée et que je ferois toust pour la contenter. J'espere d'estre a Hambourg dans 8 jours.

1719, 25. Juli.

3.

Monsieur

je vous suis bien obligué pour la vostre du 20me courant; j'espere d'obtenir au plutost une resolution par écrit de cette cour. Le bruit de la mort de la Reine a couru ici mais sans certitude, les dispositions cependant de cette cour, generalement, en toust cas, sont fort bonnes. Toust ceci vous soit dit pourtant en grandissime secret. Le comte Cronhielm est envoyé a la cour de Volfenbüttel sans caractere, le comte de Nath et Mr. Stryck a celle de Vienne; le dernier passera par Deuxpont pour y prendre la compossession des allodialles. Mr. Valmode restera peut estre ici avec Mr. le Gen. Danois Bulou qui tire une pension pour estre ministre sous main ici, c'est encor un mistere.

Mes complimens a vostre epouse et a la dame chérie, dites lui que j'espere de la voir bientost et que je tacherois de la contenter; je ne lui ais pas écrit meme, crainte d'interception. Je crois partir d'ici un premier jour. En attendant je suis avec beaucoup d'amitiés, Monsieur, vostre tres bien et sincere affectioné toujours

Carolus Fridericus

Herrn Hausen le 25 du juillet 1719.

P. S. Dechires cette lettre et brules la apres l'avoir lu afein qu'elle ne vienne en des mauvaises mains.

FRA HERTUG CHRISTIAN AUGUST

1719, 9. August.

1.

Je me flate que Mons. le Duc mon Neveu trouvera satisfaisante la declaration que je viens de Luy faire dans ma lettre, au bien du revers qu'il a souhaité de moi, et que je ne saurois jamais souscrire sans faire tort à mon honneur et à ma reputation. Il depend de Mons. le Duc de desavouer ou d'approuver cequi s'est passé dans sa Minorennité dans les affaires publiques. Mais il ne depend pas de moi de desavouer directement ou indirectement ce qui s'est fait par mes ordres et conformement aux conjonctures du temps passé. Je me flate trop de l'equité et de l'amitié de son Altesse R. pour croire qu'Elle voudra insister d'avantage sur un article de cette nature, qui ne peut aucunement etre consideré comme une condition de notre accord et au quel je ne me suis jamais engagé. A propos de ce meme accord, Monsieur, que j'ay accepté bonnement sans avoir egard aux changements, qu'on a fait dans mon projet. J'y trouve encore plusieurs articles les quels demandent d'etre eclaircis dans un moment favorable selon les sentiments de generosité et d'affection pour moi et pour ma famille, que j'ay eu la satisfaction de rencontrer dans la personne de Mons. le Duc mon Neveu. Enfin je compte toujours sur votre amitié Mons. et sur vos bons offices, que je menageray avec toute la discretion, que je vous dois. — —

Euthin ce 9 d'Aout 1719.

1719, 26. November.

2.

Wohlgebohrner Herr Geheimbter Raht.

Nachdem der Etats Raht Coch bey seiner Zurückkunfft von Hamburg mir sehr angerühmet die besondere gute officia so der Hr. Geheimbte Raht in meinen Angelegenheiten angewandt, So habe ich nicht unterlassen wollen, Ihm desfals freundlichen Danck zu erstatten und hierdurch zu bezeigen, dass ich demselben für die mir darunter temoignirte Gutheit nicht wenig obligiret bin, werde auch keine occasion vorbey gehen lassen, meine Ihm zu tragende Propension und Erkântlichkeit für so vielfältige Freundschafts Erweisungen in der That darzuthun, da benebenst ersuche denselben, er wolle die Gutheit haben und die Beforderung meiner affairen Sich noch ferner recommendiret sein lassen. Wie ich dan auch in Sonderheit bitte der Hr. Geheimbte Raht wolle von der Güte sein und mir eine designation von der Cammer von allen denjenigen obligationen, so ich wehrender administration ausgestellt und worin ich mich als selbst schuldiger verschrieben, formiren zu lassen, auch mir ohnbeschwert zu zusenden gelieben. Ich habe mit nicht geringer surprice und Empfindung auss dess Hr. Geh. Rahts geehrtem Schreiben ersehen, wie dass Ihre Maytt. von Gross Britannien aufs neue dem König in Denemark die garanti über das Hertzogthum Schleswig verlihen, ist woll eine unerhörte und injuste Sache, un tour de la nouvelle fasson de Mons. B., das ist zur Dancksagung vor die drey Dorffer. Ich kan woll sagen, dass ich darüber recht bestürzt geworden bin, indem ich iederzeit sicherlich gehoffet, dass die restitution der Hertzogthümer durch den

Beistandt von Ihro Maytt. von Gross Britannien am ehesten würde befördert worden sein, welches anitzo aber hiedurch ein weit aussehendes Ansehen gewinnet; iedoch muss man dennoch nicht verzagen, es heist homo proponit Deus disponit. Man kan nicht wissen wie die coniuncturen lauffen, sie können sich gar leichte endern, und bin ich mit Ihm von gleichen sentiment, dass wegen des equivalentes sich so vielle difficulteten ereugen werden, dass so woll die welche die garantie verlihen als auch Ihro Maytt. von Dennemark selber von selbstem davon abzustehen erachten dürften, welche reflection meine grosse consolation mit ist. Die Declaration vom Hertzog welche Er an alle ausswertige Hoffe hat thun lassen, hat mir nicht wenig vergnütget und muss man hoffen, dass sie einen guten effect produiren wird, wie ich hoffen will. Sonsten hat man alhier eine Zeittung gehabt und vor gewiss debittiren wollen, als wan der Hertzog mein Hr. Vetter intentioniret sein solte, Sich nacher Petersburg zum Zarren zu begeben und zwar dass er diese Reise mit dem ehesten antretten würde, welches ich aber so wenig hoffen will als Glauben bey-messen kan, indem es dem Interesse des Hertzogs, absonderlich bey itzigen coniuncturen sehr nachtheilig sein würde, da man mir aber selbiges dennoch vor gantz gewiss hat versichern wollen, so kan ich woll sagen, dass ich nicht wenig inquiet darüber bin, habe daher nicht umbhin gekönt mir desfals bey dem Hrn. Geh. Raht, der Gewissheit halber zu erkündigen. Er wird mir diese curiositet, wan es ia ein Geheimniss damit sein soll, nicht verübeln, dass ich mir darnach bey Ihm informire, den ich einen sehr grossen Antheill an dem Wehe und Woll meines Herrn Vettern nehme, dass es mir also nicht zu verdencken stehet. — —

Euthin, d. 26. Nov. 1719.

FRA HERTUG CARL FREDERIK.

1719, 23. December.

1.

J'arrivois ici mercredi passé, j'eus hier audience apres de Sa Majesté l'empereur et l'impératrice regnante; la reception fust fort gracieuse, car 1mo on ne me fit pas attendre un moment, 2do c'estoit dans la retirade ou 3° l'empereur estoit teste nue. 4° il lia conversation avec moi me demandant apres mon voyage, chose extraordinaire, et en lui voulant baiser la main il m'embrassa 2 fois. S. M. I. me promit aussi de secourir autant comme il pouvoit par ses alliances avec la couronne de Suede mes interets aupres la dite couronne. Vous pouvez voir par les pieces ci jointes mes harangues que j'ai fait sans me louer asses mal extempore a S. M. I. et l'Impératrice comme aussi leur reponse. Lit A et B sont ma Harangue a l'empereur et sa reponse. Lit C est un Promemoria que je lui ais présenté, Lit D et E sont ma Harangue a l'Impératrice Regnante et sa reponse. L'audience des deux costés estoit fort gracieuse, j'espere que nos affaires iront encor bien avec la grace de Dieu, on semble estre bien intentioné ici et touchant la restitution entiere de nos Duchés fort mecontent de l'Autorité qu'Hannover ose d'attribuer et touchant la Succession estant ici entierement enemy du P. de H. C. Mr. Sparre a esté traité fort tiedement de l'empereur a l'audience qui n'a pas une fois fait le moindre signe de toucher a son chapeau, mais aussi il s'est assis lui mesme ayant fait de

BILAG

reverences françoises et parler françois a l'Empereur, il s'a aussi fait annoncer aux ministres imperials pour recevoir la premiere visite mais personne est venu et ainsi il n'a vu personne car les ayant chercher apres 5 ou 6 jours ils n'ont pas accepté sa visite ayant fait dire 3 ou 4 fois qu'il n'estoit pas au logis. Le comte Reventklau a voulu aussi que nous devions pretendre la premiere visite mais ayant vu cet exemple du comte Spaar je ne m'ais pas fait annoncer mais je suis allé droit leur rendre la visite principalement estant comme comte de Reinbeck ici, aussi n'estoit il permis de faire de reverences françoises a l'empereur mais j'ai pourtant fait des espagnoles afin de plaire. Pour de belles femmes et filies on en trouve fort peu ici, je n'ai vu seulement que deux encor asses jolies femmes, la princesse de Lichtenstein, belle soeur du Prince de Weisenfels et une jeune comtesse Budiani, belle filie d'une comtesse Budiani qui est fort bien avec le Prince Eugene. Il faut que je finisse puisque l'horloge vient de sonner 6 heures du soir ou je dois avoir audience aupres l'Imperatrice Eleonore veuve de Leopold. Je suis donc toujours, Monsieur, vostre tres bien affectionné amy

Carolus Fridericus.

Vienne le 23 Decembre 1719.

P. S. Mes complimens aux dames, femmes et filies d'Hambourg.

1719, 27. December.

2.

Nos affaires vont encor asses bien, nous comencerons asteur a entrer en negociations aujourd'hui ou demain, avec les Ministres d'ici. Comme vostre lettre de reponse a la mienne ecrite de Dresden n'a pas encor esté dechiffrée, je ne vous peux mander rien la dessus qu'avec la Poste prochaine. Hier je fus a l'Assemblé de milieu, car il y en a ici trois, la grande aupres la Princesse Rabutin, la mediocre chez le sousgouverneur de la ville Eichen ou Mr. Pinnelli, et la petite chez je ne scait pas ou, j'y ait trouvé d'asses joli visages Me. la comtesse Zeitzch, Hartvig Offensberg, une demoiselle Offenberg, Könisacker et les 2 Kleinau nieces de mon introducteur le comte Oulmenrode a Praag. Cependant la plus belle de toutes ces belles de Praag d'yci, dis je est la comtesse Kinski, je veut dire, la Comtesse Könisacker; voyez vous bien que la memoire de Praag est encor si recente, qu'elle me trouble a tout moment, non obstant tout cela je vous pourroi bien dire qu'il y a ici une jeune beauté tres parfaite filie qui devance bien celle de Praag et qui est tres semblante a la comtesse Flemming, si je ne craignois pas de vous faire venir l'eau derechef a la bouche; c'est une Dame a la cour regnante nommée la comtesse Ottinguen, je brule d'impatience de lui pouvoir parler de bouche, car jusqu'ici c'a n'a esté que des yeux. Je vous envoy ci joint ma Harangue a l'Imperatrice Douairiaire Amalie et sa reponse, avec la premiere ordinaire je vous enverroi une lettre pour le cher Prince de Bevern asteur puisque il faut aller faire visiter le Prince de Portugal et puis apres soir la comedie allemande Hans Vust. Je vous dis adieu, mes complimens a Mrs. et les Dames d'Hambourg. Continués toujours avec vostre zele ordinaire et je seroi toujours Monsieur vostre tres bien affectionné amy,

Carolus Fridericus.

FRA HERTUG CHRISTIAN AUGUST

1720, 15. Marts.

1.

Auss dessen an mich abgelaassenen Schreiben habe wieder alles Vermuhten ersehen, das der Hertzog, mein Hr. Vetter, dahin disponiret worden, Ihm Seine dimission zu erteillen und kan Ihm versichern, dass solches Verfahren mir nicht wenig sensibel sowoll wegen des Furstl. Hausses darunter versirendes interesse als auch seiner Persohn en particulier, vor welcher ich, seiner mir bekanten und iederzeit temoignirten getreuen Zele halber, alle estime häge. Die vorhabende Reisse nach Wien will eben nicht wieder rahten, wunsche dass er den darunter vermuthlich intendirten Zweck erreichen und nach eigenem Verlangen reussiren möge. Wenn sonsten der Hr. Geh. Raht nicht in etwas vorhero von dortiger constellation benachrichtiget sein und zubefahren haben solte, daselbst noch mehrer Verdrieslichkeit exponiret zu werden und unverrichteter Sache zu retourniren, würde es rahtsahmer sein, die Reisse lieber einzustellen und meines Hrn. Vettern Ankunfft in Hamburg abzuwarten, Jedoch stelle alles in seinem Gutbefinden, denn derselbe am besten wissen wird was bey der Sache zu thun nötig sein wird. — —

Euthin d. 15. Martii 1720.

1721, 21. Marts.

2.

La nouvelle que vous venez de me mander, quoyque prevue depuis longtemps, m'a frappé tout comme vous. Je m'estime bien heureux de ce qu'on n'a jamais demandé mes avis. Dieu veuille que tout succede au contentement et a l'avantage du veritable interet du duc mon neveu, au quel je suis d'ailleur tout pret a concourir de mon mieux. Je ne faisais point difficulté, monsieur, d'ecrire a Stamke ce que votre zele pour mon neveu vous a fait projecter. Mais quelle apparence il y a-t-il qu'on veuille suivre mes conseils. Vous me permettez aussi de vous dire, qu'autant que je comprens la situation des affaires le menagement des roys d'Angleterre et de Prusse est tout à fait incompatible avec la resolution que l'on vient de prendre. C'est un pas qu'il ne sera pas permis de faire à demi. S'étant jetté entre les bras du Zaar, il faudra absolument que l'on ne se gouverne que par luy. Vous conviendrez donc Mons. que la lettre celle que vous la demandez fera point l'effect, que l'on souhaite, au lieu qu'elle pourroit faire plusieurs autres fort desagreables.

Euthin ce 21 de Mars 1721.

1721, 2. Oktober.

3.

Dessen bede Schreiben sind mir woll geworden, haben mir aber wenig edifiiret, absonderlich das letztere, welches einen baldt kleinmütig machen solte. Ich beklage meinen Vetter von Herten und kan ich nicht exprimiren, wie sansibel es mir ist, dass ich Ihm so hingergangen sehen muss, enfin il faut avoir pacience par force, jedoch muss man nicht gantzlich verzagen, vielleicht können sich die

BILAG

Sachen noch anders und zwar avantagoser drehen wie man woll nicht geglaubet, zum wenigsten bin ich der sichern Meinung dass wan die Sachen nur recht angefangen werden, unsere hiesige affairen in puncto der Schlesw. restitution sich itzo leichter gäben und auf guten Fuss setzen lassen als wan die Schwedische succession reguliret gewest wehre, ich will nur wünschen dass der Hertzog nur erstlich wieder hier sein mag, dan ehender woll nichts da bey zu thun sein wird.

Hierbey gehet das begerte project wegen der combinirung der Nordt und Ost Sehe, ich finde selbiges sehr practicabel aber kostbahr, und würde es dem lande eine nicht geringe avantage verursachen, wan es könnte zumstande gebracht werden, ich befürchte aber dass Dennemarck diese Sache sehr contercariren dürfte.

Imgleichen überschicke den promittirten Process von einem Metal so dem golde gleich sein soll, oder zum Printzen metal; probiret habe ich es nicht, dahero ich dan auch selbiges nicht vor probat ausgeben kan, in meinem Recept aber stehet zum wenigsten das probatum darbey, so habe es dahero also geben sollen wie ich es habe. — —

Euthin 2. Oct. 1721.

1721, 20. Oktober.

4.

Ich würde nicht unterlassen haben, Demselben wegen der überkunfft des Chevalier Moldiny schon ehender zu antworten, wann mich die Abwesenheit auf der Jagt nicht daran verhindert, auch überdem nicht befürchtet hette, er werde für die communication Seiner Wissenschaften und secrets zu viel pretendiren; welches bey ietzigen Zeiten meiner Cassa nicht wenig incommodiren würde; wes wegen ich veranlasset, mich davon vorhero zu informiren, und hierdurch zu ersuchen es in die Wege zu richten, dass er Sich darüber erstlich formellement expliciiren möge, als dan ich mich darauff resolviren werde. Indessen erfolget die specification von denen secrets hierbey, so ich communiciret zu haben verlange.

Dass die schlechte Zeitung so woll aus Schweden als Petersburg continuiret ist mir recht chagrinant zu vernehmen, Die Herren Schweden hetten hierdurch die enorme und criante injustice so Sie begangen einiger massen wieder redressiren und sich ausser aller blam setzen können, aber basta hier von, car le cœur me saigne, quand j'y pense, ich bekomme nur lautter Galle davon, dahero muss ich davon abbrechen. Ich wünsche nur dass der Hertzog wieder hier im Lande sein möchte. Sein dortiger sejour stehet mir nicht an, und würde der Hr. Geh. Raht Sich beim Fürstlichen Hausse ein nicht geringes meritum zuwege bringen, wan er die Herauskunfft in die Wege richten könnte, es würde zu vielen Sachen gut sein, und absonderlich wehre es vor dem interesse des Hausse hoch nötig.

Eutin, d. 20. Oct. 1721.

1721, 12. November.

5.

Ich habe Sein an mich abgelassenes Schreiben vom 28. Oct. woll erhalten und darauss ersehen was er wegen einer gewissen von dem Hn. Boutelier promit-

BILAG

tirten decouverte zu berichten gelieben wollen. Wünsche dass er darin Seiner Hoffnung nach woll reussiren möge, befürchte aber sehr dass er vergebliche Mühe und Arbeit anwenden werde. Indessen bin Ihm dennoch zum voraus obligiret dass er mir solches arcanum, wenn er es zur perfection gebracht, zu communiciren gedencket. Es würde uns allerseits bey ietzigen Zeiten versichert sehr woll zu statten kommen, das Ärgste aber dabey ist dieses, dass man gar nicht sicher darauff contiren kan, indem es eine ungewisse Sache, daran viele gearbeitet, iedoch niemahlen ihren Zweck erreichen können. Ich gestehe dass ich desfalls auch ein ungläubiger Thomas bin und gerne einen ieden woll meintlich an rahten will sich nicht zu weit darmit abzugeben, weill offers die courieusitet sehr versaltzen wird, und manchen weiter hineinführet als er sich anfangs vorgesetzt.

Die recompense so der Chevalier Moldiny für Seine curiositeten und Geheimnisse zu verlernen pretendiret, ist zimlicher massen gepfeffert und kommet mir selbe nicht so gering vor als Ihm. Wenn er ein oder höchstens hundert funfzig Reichthlr. gefordert hette, würde man ihm selbe nicht refusiren, womit auch nach meinem Ermessen alle Seine curiositeten, so ich von Ihm zu wissen verlanget, überflüssig gnug bezahlet sein würden. — —

Eutin d. 12. Nov. 1721.

1722, 14. Januar.

6.

Ich habe dessen an mich abgelassenes Schreiben woll erhalten, und bin Ihm für den woll gemeinten Wunsch zu diesem neuen Jahr vielmahls obligiret, und will ich demselben hierdurch reciproquement alles Selbst wehlendes Vergnügen und was Ihnen sonsten lieb und angenehm sein mag anwünschen.

Dancke Ihm auch vor die Nachrichten so Er mir hat mittheilen wollen. Sie klingen zwar gut, die Warheit aber zu bekennen so setze ich gar wenig Vertrauen darauff, les parolles et les sincerations de Messieurs les Russes sont fort sujet de caution, es ist sich nicht darauf zu verlassen. Die Sachen kommen mir so vor als wan der Zaar nur suchet meinem Vetter dem Hertzog mit allerhand Hoffnungen zu amusiren und hinzuhalten umb Seine affaires dadurch desto besser zu machen, und will man dieser Orten (die Zeittung kombt von Lübeck) gar von einer alliance sprechen, welche der Zaar mit Danemarck zu moienniren trachtet, wan selbiges, so würde es ein schlegtes Zeigen sein einer guten und aufrichtigen intention. Ich finde der Andtwort so der Hr. Geh. Raht dem Hr. Buttellie gegeben nichts hinzuzusetzen, dan ich es vor eine nicht geringe bettise halten würde, wan man sich in dieser Sache so blinderlings mit Ihm, nur auf Seine blosser Hoffnung und ehe und befor er nichts reellers darzuthun vermag, embarquiren wolte. —

Eutin, 14. Jan. 1722.

BILAG

1783, 25. Juni. Christian VII., Konge af Danmark, bevilliger Carl Frederik Ulrik Ahlefeldt og hans Descendenter, som besidde Stamgodset Ludvigsborg, at føre Navnet Ahlefeldt-Dehn samt det dehnске Vaaben, forenet med det ahlefeldtske.

Bevilling at Kammerherre *Carl Friderich von Ahlefeldt og Descendenter* maae kaldes *Ahlefeldt-Dehn* og bruge *Dehns* Vaaben sammenføyet med sit eget:

Christian den Syvende etc. Giøre alle vitterligt: at eftersom Vores Kammerherre, Os elskelig *Carl Friderich Ulrich von Ahlefeldt*, Provst for *St. Johannes* Kloster, for Os allerunderdanigst have andraget, at Vores forrige Statholder, afgangne Geheime Raad *Friderich Ludvig Greve von Dehn* i sit Testamente haver forordnet, at den som besidder Stamgodset *Ludvigsborg*, skal være forpligtet til ligesom i slige Tilfælde er sædvanligt, at antage hans Navn *von Dehn*, eller tilføye samme sit Stamme Navn og Vaaben, og at bemeldte Kammerherre *von Ahlefeldt*, ved at ægte fornævnte Geheime Raad Greve *von Dehns* ældste Broder Datter, er bleven Besidder af Stamgodset *Ludvigsborg*, saa have Vi efter hans derhos allerunderdanigst giorte Ansøgning og Begiæring hermed allernaadigst villet bevilge og tillade: at forbemeldte Kammerherre *Carl Friderich Ulrich von Ahlefeldt* og hans ægte *Descendentere*, som besidde Stamgodset *Ludvigsborg*, maae ikke alleene skrives med det Navn *Ahlefeldt von Dehn*, men endog føre og bruge *Dehns* Vaaben, samlet og sammenføyet med sit eget Fædrene Vaaben, saaledes, som det her med sine Farver og Fordeeling aftegnet findes.

(Vaabenafbildning i Farver.)

Hvilket Navn og Vaaben forbemeldte Kammerherre *Ahlefeldt* og hans ægte *Descendenter*, som foranført maae og skal føre og bruge ved alle Leyligheder og hvorved Vi og Vores kongelige Arve *Successorer* i Regieringen Dennem allernaadigst haandthæve, beskytte og beskierme ville. Forbydende alle og enhver, herimod, efter som foreskrevet staaer, at hindre eller i nogen Maade Forfang at giøre, under Vores og Vore kongelige Arve Efterkommere udi Regieringen Deres høyeste Unaade. — Givet paa Vort Slot *Fredensborg* den Fem og tyvende *Junii* Aar efter *Christi* Fødsel Et Tusinde Syvhundrede Fiirsindstyve og tre og *Vores* *Regierings* *Attende*.

Adelige Patenter (Christian VII.), Adel, S. 188–9. — Lehnkontoret.

ANDEN AFDELING.

1.

1587. Henrik Rantzau: *Præsensliste over de 1587 levende Medlemmer af Slægten Ahlefeldt.*

Sequuntur Nomina Alefeldiorum et Rumoriorum, qui hoc anno 1587 sunt superstites.

1. Benedictus ab Alefeld Dominus in Lemkulen, Eq. aur. Frederici II Regis Daniae aulae Mareschalcus, consiliarius Regius in Holsatia ac Steinburgae praefecturae administrator, agit annum 41. — 2. Nicolaus Benedicti frater. — 3. Nicolaus Dominus in Gelting, Regius in Holsatia consiliarius, Svabstediae praefectus, agens annum 40. — 4—7. Carolus, Nicolaus, Didericus, Iohannes Nicolai filii Domini in Gelting. — 8. Henricus Dominus in Satrupholm, Regius in Holsatia consiliarius Nicolai de Gelting frater, agit annum 38. — 9. Balthasar Dominus in Heiligensteden, Drage et Colmar, an. 28. — 10. Christophorus Dominus in Nordtsehe sexagenario maior. — 11. Godschalcus Christophori filius. — 12. Nicolaus Christophori frater. — 13. Nicolaus Dominus in Emckendorff. — 14. Benedictus Dominus in Lindaw. — 15—16. Petrus et Thomas Benedicti filii. — 17. Benedictus Dominus in Fresenborch. — 18. Henningus Benedicti filius. — 19. Caius Dominus in Schulendorff, Benedicti frater. — 20. Caius Dominus in Stubbe. — 21. Godschalcus Dominus in Loenborch, et 22. Iohannes Dominus in Cherubi, hi sunt fratres Caii in Stubbe. — 23. Georgius. — 24. Fredericus Dominus in Sestermuy agit annum 36. — 25—26. Iohannes et Franciscus, Frederici filii. — 27. Dethlevus Dominus in Haseldorff. — 28. Benedictus Dethlevi filius. — 29. Hansius Dethlevi frater. — 30. Melchior Dominus in Nor. — 31. Asmus Dominus in Gronenwold. — 32—33. Ioachimus et Henricus Asmi filii. — 34. Wolfgangus Dominus in Schwensbuy. — 35. Georgius Wolfgangi filius. — 36. Nicolaus Dominus in Freyenwillen. — 37. Georgius Nicolai filius. — 38. Gregorius, Iohanni piae memoriae filius, Domini in Sehegarten. — 39. Breido Dominus in Mirebüll. — 40—43. Nicolaus, Ericus, Wolfgangus, Godschalcus, Henrici piae memoriae filii Domini in Koningsforde. — 44. Sigfridus Dominus in Aschaw. — 45—47. Godschalcus, Dethlevus, Caius, Georgii piae memoriae filii Domini in Hütten. — 48. Godschalcus Dominus in Tyrstrupgarten. — 49—50. Schacko et Marquardus, Wolfgangi piae memoriae filii Domini in Haselaw et Caden. — 51. Henricus Iohannis piae memoriae filius Domini in Wittmold. — 52. Wolfgangus Maurittii piae memoriae filius. — 53. Asmus Rumorius Dominus in Roest, Runtorff, Düttebüll et Toestrup. — 54. Dethlevus, Dominus in Soebuy (Asmi filius). — 55—56. Asmus, Schacko, Dethlevi filii. — 57—59. Henricus Dominus in Borchhorst, Caius, Henningus, Asmi filii Domini in Roest.

**BREVE FRA GENERAL HANS AHLEFELDT TIL
DITLEV AHLEFELDT.**

1659, 1. Maj.

1.

Verhaltte demselben freuntlich nicht, wie das gestern morgen mit dem Tage vnssere Flotte in 24 OrlochschiFFen vnter dem Hn. Admiralen Bielken vndt Hr. von Opdam hier vntter Fehmern seint angelanget. Wie dan nun die schwedische Flotte vngefehr in 21 SchiFFen sich etzliche Tage zwischen Lolant vndt dieser Insell vor Ancker gesetzt, da ich dan nun nicht zweiffele, dass sie von meinem Dessenin Nachricht ehrhalten, in Meinung auch solches zu verhindern; indehme die schwedische Flotte die vnssrige wahr geworden, haben die Herren Schweden alle sovort Segell gemacht vnt sich nacher Langlant retiriren wollen, die vnssrigen ihnen die Loe abgenommen, alss haben sie es wider ihren willen zum Gefecht kommen lassen, wie ich den nun mit viellen vnssern Landes Leutten am Strande gehalten vnt dieses Gefecht mit zusehen wollen, wie sie nun seint zuerst an einander gekommen; alle dem Ansehent nach hette ich vermeinet, es sollte was scherffer zugegangen sein, diese Action hat gewehret von 10 vhr biss in den Abent zu, vndt auff solche Weisse konte man woll 8 Tage fechten. Ich meines Theils verstehe das Wasser Gefechte nicht, aber ich habe viell mahlen gewünschet, das der Hr. Bruder bey mir sein mochte vmb dieses mit anzusehen, da es kein Meihl vom Lande wahr. Ich bin so verwundert darvber geworden, das ich das elendich Gefecht nicht mehr habe zusehen mugen. In der Nacht seint beyde Flotten von einander gekommen; ich meine gewiss die vnsserige wirdt suchen, sich mit Heldt zu conjungiren, die schwedische, wie man vermeinet, ist den Weck nach Langlandt zu gegangen. Vnssere Inseln belangent furchtte ich gewiss, das nicht allein Falster verlohren, sondern Lalant mit weck sey, zu mahlen ich ein Leutenantt von hier vor 3 Tage mit Brieffe weck gesant, aber ich bekomme gantz kein Nachricht von ihnen. Wetter vnt Wint ist mir anitzo gantz contrarie, das kein Mensch sie vberkommen kan. Ich muss allein das Werck noch ein wenich abwartten, vnd werde mein bestes thun, das ich Kuntschafft von Lalant bekomme, sollte es noch nicht vber sein, will ich mein Bestes thun, das ich mit Botten vber komme. Wegen der Schutten so zum Kiehl seint, habe noch hier keine nicht bekommen, da sie mit diesem Winde nicht ausslauffen können, vor diesem haben sie sich wegen der schwedischen SchiFFE nicht wagen dörrfen. Zu Coppenhagen seint sie noch alle guttes Muttes, aber ich fürchte wegen Verlust der Inseln, das einige Alteration veruhrsachen darff, daferne sich vnssere Flotte nur balt dieser Ohrtter wieder sehen lest, hoffe ich auff, Gott will, Post balde wieder zu fassen. Mich verlanget von Herten wieder nach Coppenhagen, da ich es alhie sehr müde bin. — —

Burg auff Fehmern 1. May 1659.

1659, 4. Maj.

2.

Verhaltte demselben freuntlich nicht, wie das Friederich von Alefelt gestern iegen Abent von Coppenhagen alhie ist angelanget, in Meynung Posto in Nasschou

zu fassen, weiln man vermuttet, das der Feint Nasschau angreifen wirdt. Beyde Insell seint in des Feindes Gewalt; ich habe von meinen eigenen Leutten des Ohrttes hingesandt zu vernehmen was es vor eine Beschaffenheit mit dem Lande hat, insonderheit die Beschaffenheit von Nasschau zu vernehmen, da ich gerne Secours von etzliche hundert Knechten hineinsenden wolte. Wetter vnt Windt ist vnss ganz contrarie, es ist nunmehr drey Tage, das kein Mensch alhie von Lande hatt abkommen können, iedoch vermutte ich meinen Diener stündtlich hir wieder, den ich expresse nacher Naschau an den Hn. Reichsratt Otto Kragen abgefertiget. Bey dem General Major Friederich von Alefelt habe ich von Ihr. M. Ordre bekommen die Volcker zusahmen zu ziehen vndt zu sehen, das ich Posto auff Lalant fassen soll, vmb zu sehen, den Feint eusserster Mühlichkeit hervntter zu treiben, dahmahll hatt man zu Copenhagen nicht gewust, das Lolant auch schon verlohren war, derowegen ich den Hn. Bruder dienstlich ehrsuche, die Anstalt wegen des Farzeug zu machen, damit solches auff das schleunigste als numehr muglich sein wirt, nach dem Kiehler Haffen beysahmmen müge gebracht werden, da nunmehr die Sehe hier wieder sicher ist, ich ehrwartte hieryber des Hn. Brudern Meynung. Vnssere Flotte betreffent zweiffele ich nicht, das sie vmb Sonderburg oder der Ohrtten sich wirt eingefunden haben, derowegen ich den Hn. Bruder bitte, daferne ehr mit vnssern Admiral zu reden bekompt, ihm doch anzufordern, damit er mit Schiffen werde sich dieser Ohrtten wieder sehen lassen, damit man durch seine Hülffe Nasschau mit Leutten vnt Munition helffen kan, da sie von allem Gebrecht in der Festung haben. Der Hr. Bruder wirt seinen Fleiss anwenden, damit das Fahrzeug muge zusahmmen gebracht werden entweder zum Kiehl oder Ecklenforde — ich habe dieser wegen auch an den Herrn Feldtmarschall geschrieben, damit die Reuterey sich stuntlich fertig halten müge. So balde ich nur hinüber kommen kan, will ich mich selbstn nacher Naschau begeben.

Burg auff Fehmern 4. May 1659.

1659, 6. Maj.

3.

— — Bitte den Hn. Brudern dienstlich hiemit, bey den Herren Admiralen beyderseitts anzuhaltnen, damit sie mit ehesten Winde vnssere Flotte dieser Ohrtten müge wieder sehen lassen, da mir es vnmöglich ist, das ich die Fues Volcker vber nacher Nasschau bringen kan ehe vndt bevor sich vnssere Flotte genehert, vnd ich befürchte, das Nasschau in Gefahr kommen möchte, daferne vnssere Flotte etwas lange aussbleyben sollte. Ihr M. haben mir eine Ordre bey dem Hn. Friedrich von Alefelt an vnssern Admiral Bielken mit vbersandt, das ehr mich in allem assistiren soll, ich hatte diese Ordre dem Hn. Bruder mit vbersenden wollen, ich hoffe alle Tage, das der Windt sich wenden möchte, alssdan ich hoffe, das sie mit der Flotte kommen werden, sollte ehr aber der Ohrtten noch vorhanden sein, bitte ich, der Hr. Bruder wolle ihm dieses zu wissen machen. Die Beschaffenheit der Inseln so woll die Festung habe ich im geringsten kein Nachricht von haben können; ob woll zu vntterschiedenen Mahlen von mir Leutte dahin gesandt, seint sie von dem Winde wieder zurück getrieben oder sich auch sonsten verlohren oder auch gefangen

worden, habe also gestern den Capitain Luderwalt mit einem Fischer Bott wieder vortgesant in Hoffnung, das ehr in Nasschau kommen wirt. Sobalt ich einige Nachricht ehrhalte, habe ich alhie soviel Schutten vndt auch Bötte beysahmmen auff vierhundert Man, alss dan werde ich Friederich von Alefelt damit lassen vorgehen. Gott gebe, das vnss der Wint nur darin dienen wolte, da dieses bey der Nacht geschehen muss. Man hatt mich nur 480 Centener Pulver zu gesant. So balde die Flotte kompt, will ich die vierhundert Centener nacher Copenhagen mit Convoy senden. Das vbrige will in Nasschau bringen, meine also, das ich nicht vbell daran thue, weilln ich vernehme, das die Festung nicht wollversehen ist, es verdriesset mir von Herten, das ich alhie so liegen muss sonder etwas zu verrichten, aber alles beruhet auff vnssere Flotte. — —

1659, 10. August.

4.

Was der Hr. Bruder wegen des Hn. von Opdam ehrwehnen wollen, habe ich solches lengsten befürchtet, vndt bin zu leyder woll versichert, dass sie vns in keinerlei Weisse assistiren werden. Mich verwundert, das man dieses zu Copenhagen nicht mercken kan. Monsr. Schacke ist annoch bey der Flotte. Was dessen Verrichtung hieraussen sein soll, hatt der Hr. auss sein eigen Schreybent an mir zu ehrsehen. Die Zeit wirdt ihm ohn allen Zweifel lang fallen. Auff solche Weisse kan ehr auch sehen, das ein ander nichtes ohne die Hollender thun kan. Ehr soll grossen Verlanck wieder nacher Copenhagen tragen, darff aber ohne expresse Ordre nicht wieder zurück gehen. Das die Transportschiffe, so mit gekommen, auss Mangell an Proviant sich wieder nach Copenhagen begeben, wirdt der Hr. Bruder auss meinem jüngsten woll ehrsehen haben. Ich weiss fast nicht, wass ich von allen diesen Sachen sagen soll, viel weniger darff ich meine Meinung schreiben, weilln ich befürchte, das dieser Brieff nicht zu recht kommen mochte.

Ich habe alhie mit grossem Verlangen nach dem Hr. Feldtmarschall Schacken aussgesehen, vnt bin recht froe, wan ehr nachkommen wirdt, da ich den Hrn. Brudern hiemit versichern kan, das mir nichtes dienlichers wehre, alss das ich auff eine gewisse Zeitt Ruhe hette vmb etwas zu gebrauchen, dan ich mich ein Zeit hero nicht woll auff befunden, und zu dehme ich diese Ehre gerne einem andern gönne.

Ich möchte wünschen, das ich wieder nacher Copenhagen gefordert; ich zweiffle nicht, das sich woll einige finden, die es gerne sehen, das ich eine vngenedige Herrschaft bekommen mochte. Ich meines Theilles getroste mir meines ehrlichen vndt gutten Gewissen; es wirt sich keiner finden, der mir nachreden wirt, vielweniger beweissen wirt, das ich das geringste verseumet, in vbrigen mus ich die alte gewonheit mit gewertig sein.

Die Rede gehet anitzo gar starck, das wir Frieden haben werden, welches ich hertzlich wünsche, da wir zum Kriege nicht taugen. Ich bin mein Lebetage des Kriegenss so müde nicht gewesen, als ich anitzo bin. Der Hr. Bruder schreybe mir seine Meynung was die Herren Allirten sich nun resolviren werden, weilln der Hr. Somnitz wieder zurück kommen ist, als muss nun ein Mahl ein vollkommener

Schluss gemacht werden. Gott gebe wir wehren ihrer loss. Hr. Friederich von Alefeldt hatt vor etzlichen Tagen an mir geschrieben vndt machet mir dabey ein Compliment; das ehr nicht eher geschrieben, sey die Vhrsache, das ehr nicht gewust, an welchen Ohrtt ich mich auff hielte. Ich mochte meinem Herrn zum besten wünschen, das wir annoch so viel Öhrtter oder Insell vbrig hetten, das einer von dem andern kein Wissenschaft in Eyl haben konnte. Dieses alles lasse ich mir woll gefallen.

Bey Schliessung dieses kompt eben der General Major Eckerig auff dieser Insell. Ich mochte wünschen, das ich gute Gelegenheit hette, das ehr eyligst weiter vort kommen mochte. Dieses ist auch ein grosser Tort an den General Major Friederich von Alefeldt, da er sich in Copenhagen verdienet gemacht, vntt man ihn einem andern vorziehet. Ehr lesset sich aber nichts mercken. Anitzo ist ehr mein bester Freunt vndt gibt andern die Schuld, die ihn vndt mir zusahmen bringen wollen, aber ich kenne das Krautt. In Eyl muss ich endigen.

Fehmern, den 10. Augusti 1659.

1659, 22. Oktober.

5.

Ob woll ich verhoffet, vor meiner Abreise die Ehre seiner Gegenwart dieses Ohrttes zu genüessen, vernehme ich vngern, das ehr wegen andere zufellige afferes daran ist verhindert geworden, hoffe, das es doch in Kürtze geschehen mochte. Gott gebe vns Glück, als diesen Tag fangen wir in Gottes Nahmen mit der Embarquirung an, hoffe, das morgen vnssere 2000 Reutter in den Schiffen sein sollen, ich bedancke mich auch dienstlich, das der Hr. Bruder mit dem Hr. Feldtmarschall Eberstein wegen meiner Reutter hatt reden wollen. Was die Antwort betrifft, hette ich lieber gesehen, das man mir die Reutter hette zu gesandt, da ich nicht gesinnet bin, sie zu missen. Was dieienigen betrifft, so nach Wensussell geschicket, gebe ich dem Hn. Brudern zu der Nachricht, das dieienigen von dem Ritm. Worhausen Compagnie alle ausgeriessen ist, also Ihr M. kein sonderlicher Dienste hieran geschehen, das man die Leute so weit gesant. —

Aus Copenhagen habe ich kein Schreybent nicht bekommen, ausser dehme ich gesehen so Goske von Buchwalt an den Graffen von den 5. vnt 8. dieses geschrieben, darinnen ehr ehrwehnet, das der Frantzösisch vndt engelisch Ambassadeures nacher Niccoping zum Köningh gereisset. Monsr. Terlon hatt seine Instruction, so ehr neulich von deme Cardinal bekommen, Buchwaldt gewiesen, daferne der König von Schweden keinen Frieden mit Dennemarck machen wolte, wolten sie ihm ferner kein Assistens nicht leisten, ðim gleichen Engelant mit in solcher Resolution auch dahin gereisset. Gott gebe, das sie mit gutter Verrichtung mugen wieder zurtück kommen, vnss dienet Friede. Was uns in Pommern passiret, wirt der Hr. Bruder schon vernommen haben, man vermeinet, das Stetin schon vber sey. Gott ehrfreuwe vnss mit der Zeittung, als könnten die Alliierten vns vor Wintter einen andern Ohrt weck nehmen. Wass nun vnsser Verrichtung sein wirdt, soll so balde muchlich dem Hn. Bruder Nachricht davon gegeben werden. Friederich hatt sich vorgestern mit seiner Liebsten alhie wieder eingefunden . . . . .

Kiehll, den 22. Octobr. 1659.

1659, 9. Nov.

6.

In höchster Eyle gebe ich denselben freuntlich zu wissen, wie das wir zu dieser Stunde glücklich an diesen Ohrtt mit vnsser Armee angelanget sein; weilln hier nun keine Zeit zu verlieren ist, alss bitte ich den Herrn Brudern bey dem Hr. Feldtmarschall Eberstein zu befördern helffen, das wir mügen die zweytausent Reutter so woll die Draguner sowoll dass Fues Volck bekommen, doch stellen wir alles nach euwern Beliebet, aber wir ehrwartten euch morgen bey vnss damit wir gleich auff Nieburg gehen können, dem Feint die Arbeit zu verhindern. Wie dan nun vnssern König einen wirklichen Dienst hieran geschigt, alss zweiffle ich nun nicht, der Hr. Bruder wirtt seinen Fleiss nicht ehrmangeln lassen. Ich bin froe, das der Hr. Bruder in Persohn bey dieser glücklichen Vberkunfft gewesen, ich kan wegen Eyle nicht mehr schreyben. Wir sprechen vns morgen, wir bleyben alhie solang stehn biss ihr zu vnss kompt. Bitte dem Hn. Feldtmarschall Eberstein zu grüssen. Die Herren Schweden, wie ich vernehme, schetzen sich schon verlohren, darumb haben wir zu eylen, das wir sie in den schreck behalften. — — P. S. So viel Fues Volck alss ihr entratten kont, müsset ihr vns zu senden.

1659, 29. Oktober.

Generalmajor Frederik Ahlefeldt faar Naturalisationspatent som dansk Adelsmand.

G. A. W. at efftersom os Elskelig Friederich von Ahlefeldt til Marsleffen, wor mand, tiennere oc bestalter General Major til foeds sig udj wore Riger agter at needsette oc derfor effter Recessen underdanigst begierer at motte Naturaliseris oc niude de privilegier som indfödde Adelsmend her udi Riiget ere med benaadet. Da effterdi hand sig adelig Anher oc herkomst nöyagtig beviist hafver oc hand sig udi wor oc Croenens tieniste sin lifs tiid begifvet hafver, der til með oc sin Æed tilböriligen aflagt, hafver wi med vores Elskelig Rigens Raads samtöche, naadigst bevilget oc samtöcht saa oc hermed bevilger oc samtöcher at hand oc hans rette Egte börn maa for danske Adels Folch antages, ansees oc niude de privilegier oc imuniteter som indfödde Danske Edelinger ere med forleenet.

Forbiudendis etc.

Hafn. 29. Octobris 1659.

Sjællandske Register 24, 489.

AUTOBIOGRAFISKE OPTEGNELSER AF ANNA CATHARINE AHLEFELDT,
„DEN LÆRDE“.

Mein Gross Vatter ist gewesen Friederich von Ahlefeldt, Fürstlicher Gottorfischer Statthalter in beyden Fürstentühmern, Erbherr auf Trembsbüttel und Steinhorst, Seestermüh und Schinckel, nach dessen Tode meine Grossmutter, ein Pogwischen, auss unbedachtsahmer Fatalitet, einen Landgrafen vom Hause Hessen-

Homburg geheiratet und dadurch ihren Kindern den Verlust von Tremsbüttel und Steinhorst sambt andern vielfältigen Verdriesslichkeiten zugezogen. Mein Vatter ist gewessen Kay von Ahlefeldt, Erbherr auf Sestermüh und Schinckel, und zwar ist Sestermüh auf mich geerbet, welches mein Mann an meinen Vettern, den jetzigen Besitzer verkauft, Schinckel aber ist meinem lieben sel. Vatter von seiner Grossmutter franck und frey, sambt allem ihrem Silbergeschirr und Juvelen welches letztere wie auch die Meublen ich nicht gewiss weiss, zur Gevattergabe geschencket. Er hat meine Mutter, eine Tochter von Osterade, alss dess damahligen Gross Cantzlers Graf von Ahlefeldts Schwester Tochter, so baldt er mündig, geheiratet, die ihn leyder alss ihren Untertan gehalten, zu den seinigen hat er nicht kommen dürfen, ja fast mit keinem Menschen umgehen. 100 Thl. hat sie ihm zugelegt, mehrers hat er von allem den seinigen nicht einzukommen gehabt, ja er hat müssen ein Testament machen (dessen sie sich begeben müssen), mich in der Wiegen enterben und sie zur Erbin machen. Dan alss diesser unglückliche Ehemann sich dem Truncke ergeben (wie landkundig) hat er tuhn müssen alles wass sie wolte, seiner grossen Gelehrsamkeit ungeachtet, und ist endlich mit 30 Jahren von der Welt geschieden, mich, sein unglückliches Kind, zur Erbin seiner Fataliteten hinterlassend. Ihr Leben mag ich nicht weiter examiniren; ich war ein Kind und wurde bey meines Vatters Vormund dem Sel. Hr. Benedix von Ahlefeldt und dessen Tugendhaften Eheliebsten erzogen, woselbst ihr Sohn, mein jetziger Vetter von Sestermüh, meiner Persohn allezeit viel Gutheit erwiesen, welcher meines Vatters Schwester im Ehebett hatte, deren leyder meine Mutter, weil sie eine grundfromme Dame, ihren Ehestand trübseelig gnug gemacht, wovon ich nicht weiter melden will. Ich will auch von meinem ersten Bräutigam stille schweigen, welches der einzige und sehr reiche Erbe von Glorup und Catahrinenberg in Dennemarck gewesen und längst verstorben, ohne Gemahl oder Erben, von welchen mich niemand alss die mütterliche Arglistigkeit getrennet, weilen solches nicht eben zu meinem Zwecke dienet, sondern nur melden, dass ich kaum begonnte ein aufgeschossenes Kind zu sein, alss meine Mutter, sich und mich zu versorgen, mich auf dass neue an einen von Tienen verlobet, und ob ich wohl ihn durchauss nicht leyden mögen, ist dennoch die Ehestiftung unterschrieben, und mir in derselben 20,000 Thl. alss alles, wass von Tienen haben mochte, zur Gegenvermehrung zugelegt, mein Brautschatz benennet und von ihr unterzeichnet worden. Mein Vetter aber, als mein ordentlicher Vormund und noch ein ander Curator hat sie nicht mit unterschrieben. Ich mag hir nicht ihren beyderseitigen Wandel berühren, da der Ausgang zur Gnüge erwiesen, wer ihn mehr alss ich geliebet, aber diesses kan ich nicht schweigen, dass meine Mutter mir selber befohlen, ihm aufzukündigen, ja dabey gewesen, alss ich in unserer Kammer auf Sestermüh denselben Zettel geschrieben und ihm die Ringe hinein gewickelt, welchen Zettel ich, zum Beweiss, dass mein jetziger Mann alles mit gewust, bey ihm wiedergefunden. Ich danckte Gott damahls hertzlich, dass das Ärgerniss unsers Hauses (so wie es meinen kindischen und einfältigen Augen schiene) abgetahn wäre. Ihr Pretext war ein Mangel dess Respects, da ich nimmer recht wusste, wie weit sie selbigen selbst vergeben hatte. Endlich schiene er übel zufrieden von unss hinweg zu reissen, und musste ich meiner Mutter alle seine Geschenke liefern, ihm wieder zu geben, wobey sie mir feste dass Geheimniss einknüpffe, ich ihr auch

folgte und meinen lieben Pflege-Eltern nichts davon sagte; kaum aber wähere es ein Viertel Jahr, da zoge sie von unss und musten wir alle mit Erstaunen hören, dass sie eben diesen v. Tienen geheiratet hatte, welches mir schier dass Leben gekostet hätte. Ich blieb bey den meinigen in Hamburg, aber Gott nahm mir meine andere oder vielmehr rechte Mutter, welche fast von Alteration dieses Handels wegen sich auf dass Sterbebette legte; meine Geschencke bekam ich nicht wieder und habe noch eine masiv güldene Schaale zu fordern, so meine Mutter mir brachte, meinen oder vielmehr ihren v. Tienen zu beschencken, worauf dess Väterlichen Elter Vatters Nahm und Wapen und so herunter die andere, ja mein eigenes, wo v. Tienen solches darauf lassen können. Sie gab mir nichts wieder, vielmehr schrieb sie an meine sel. Pflegemutter, sie wolte eine Braut schmücken, man solte ihr ihre oder vielmehr meine Juvelen schicken. Ich wolte nicht, denn mein Hertz wurde mir zur selbigen Zeit immer schwerer, man lachte aber meiner, sagend, sie habe sie mir schon einmahl überlassen, man wolle sie wieder schaffen und sandte sie weg, und hab ich sie nimmer wieder bekommen, die ich schon täglich getragen und gewiss in meiner Mutter Händen weiss, ja ferne davon, dass sie mir dieselbe wieder geben solte, hat sie mir, es ist nicht lange her, befehlen dürfen, meine Steine, die mir mein jetziger Man geschencket, von mir zu tuhn, vor meine Kinder, vor die sie nun seit ihrer letzten Heirath eine unrecht eingerichtete Sorge trägt. Ich gestehe es, ich muste mit nein antworten, wozu ich setzte, ich trüge sie mit Ehren, hätte sie niemand abgezacket, wolte ihre Tugend zum Exempel wehlen und sie biss 60 gebrauchen.

Aber ich entferne mich Einwenig von meinem Zweck und von dieser unglücklichen Heirath, wobey ich mehr gelidten alss ich jemanden entdecken mag. Ich meinte nun durch eine anderweitige Heirath einige Ruhe wieder zu finden, und musste mich, ungeachtet ich noch nicht manbahr war, dazu resolviren, insonderheit, da sie nicht unterliesse, mich auch abwesend zu quählen, und umb meinert willen die Dame zu verfolgen, zu welcher ich nach meiner sel. Pflegemutter Tode meine Zuflucht genommen, in sonderheit, weil ich erfahren musste, dass ein grosser Minister geschickter war Königen zu dienen alss Vormund zu sein, aber da fiele meine Unschuld in diess Netz, so meine tückische Mutter mir geleet, Wiewoll gantz ohne meine Schuldt, denn ich heiratete nach der meinigen Willen und Gutfinden, die besser vor mich zu sehen mögen, ihres alten Liebhabers Sohn, ach wie verborgen waren diese Fallstricke, die ich aber baldt spührete. Indehm ich kaum geheiratet, da fing mein Mann an mich zu martern, den verhassten v. Tienen, die Ursache alles meines Unglückes, Vatter zu nennen. Er hat aber meine Hertzhaftigkeit niehals überwinden können, und habe ich nicht gar oft, ihn denselben auf dass lächerlichste complimentiren, noch mir einen so unwürdigen Vatter zulegen hören dürfen, dessen ich nur spotten wolte, weil wir 3 sonderbahres Kleeblatt nicht Lust hatten mit einander umbzugehen und zwar meine Mutter am wenigsten, die alle Vorteihle der Jugend mit der Zeit begunte abzulegen, wiewohl ich deroselben bey allen wiewohl Gott lob seltenen Gelegenheiten, so viel Respect erwiesen, alss göttliche und weltliche Gesetze von mir fordern können. Endlich ist v. Tienen gestorben und hat dem gemeinen Ruf nach *meine Mutter zu seiner Erbin gemacht*, wiewohl ohn Intention, denn er in die Grube gefallen, so er andern gegraben, da sie mit

BILAG

einander ein reciproc Testament gemacht haben. Dieses Alles ist vorbei, nun kombt meine Mutter und gibet alles wass sie hat — ihren Brautschatz und Gegenvermachung von meinem Vatter aussgenommen, wovon sie noch nicht unverschämpt genug ist, so zu sprechen — vor ihr und ihres v. Tienen erworbenes Gut auss und muss ich erwarten wass vor Unruhe sie mir wirdt über den Hals ziehen. Ihr jetziger Mann, der alte falsche Detlev Brockdorf, der nicht Gott noch Menschen treu ist, und den dass gantze Land so kennet, passiret nun öffentlich vor ihren alten Galant, den sie in ihrer Jugend geheiratet hette, wenn nicht meine sel. Schwiegermutter ihn schon gehabt hätte, diesser Detlev Brockdorf ist als meines Mannes Vetter im Anfange meines Ehestandes, da mein Vetter den jetzigen König ausserhalb Landes führete, mein Vormund gewesen und hat meine Mutter nach ihrem Willen abgeteihlet, Schinckel verkauft, und ihre Gegenvermachung aussgezahlet. —

Testorff, den 1. October 1714.

HENVISNINGER

FØRSTE BOG

FØRSTE AFSNIT

Foruden de i „Ditlev Ahlefeldts Memoirer og Brevbøger“ anførte Henvisninger og det efter Udgivelsen af disse fuldstændigt gennemgaaede Familie- og Godsarkiv paa Haseldorf kan her bl. a. nævnes: Ordre fra Frederik (III) til General Bauer at besætte Haselau med 100 Mand, og til Major Duncker at blive der i Ahlefeldts Fraværelse, 1645, 14. Februar (Krigen 1644–45, Nr. 225, Rigsarkivet). Indkomne Breve til Ærkebisp Frederik. Brev fra Godske Buchwald 1686, 5. Februar. Chr. v. Lentens Breve IV, 77. Auerbach, La diplomatie française et la cour de Saxe 1648–80, 190, 260, 80, 93. Droysen, Gesch. der preuss. Politik III, 3, 145. Urkunden u. Aktenstücke z. Gesch. d. gr. Kurfürsten XI, 67 f., 122 f.; XIV, II, 961.

De første 3 Bind af Ahlefeldts Brevbøger indeholde følgende Breve og Aktstykker:

I. 1644. Bestalling som Ritmester ¹⁰/₆ 44. A. til Biskoppen af Bremen s. d. Betænkning, om hvorvidt man bør angribe Wrangel eller ikke . . . 44. Ærkebisp Frederik til A. ⁹/₁₀. A. til Ærkebispen ⁵/₃ 45. Claus A. til A. Hauptquartier Sonderburch ⁹/₆. Ærkebispen til Kong Christian IV. ⁴/₄ om A.s Dimission. Best. for for A. som Kapt. for et Frikompagni undert. Frederik ²⁴/₄ tillige som Ritmester over et Komp. t. H. Claus A. til D. ⁴/₆. A. til Kansler Reventlow ²⁰/₆, ²/₆. Christian IV. til A. ²⁸/₆. D. til Claus A. ²⁵/₁₁. Kanslerbrev ¹⁸/₁₂, Svar ²¹/₂ 46. Kanslerbrev ²⁴/₃. A. til Kongen ⁹/₃. Best. som hess. Gehejmerraad og Oberstltnt. ¹/₇ 45. Brev fra Landgrevinden til A. om Deputaterne i disse Charger ¹/₇. Hvervebrev ¹/₉, Pas ¹/₉, Brev fra Landgrevinden til A. ¹/₉, ¹⁵/₉, ²⁵/₉, ¹²/₁₀, ¹²/₁₂, ²¹/₁₂ 45, ⁵/₁ 46, ²¹/₇, Christoph Deichmann ⁵/₁₁, ⁸/₁₂ 45, ¹¹/₁ 46. Anonym „il cognoscito“ til A. ⁷/₁ 46, ¹²/₁. Oberstltnt. Joh. Chr. Motzen ¹⁰/₁ 46, ²/₂, ¹²/₂, ²⁷/₆, R. C. Deichmann ²/₂, Jacob Peichov ⁵/₂. Dagbog ²⁶/₆—²¹/₇. Mønstring af Regimentet ⁹/₁ 47. Dagbog i Anledning af Trætten med Rabenhaupt ¹⁶/₇ 47—²¹/₁₂. Koncepter til Supplikker til Landgrevinden. Beretning om Mortagny's Død og Affæren med Rabenhaupt. Protokol i samme Sag ¹⁷/₇ 47—²⁵/₂ 48. Rabenhaupt til A. ¹⁶/₇ 47, Arrestordre fra A. undert. af Landgrevinden ⁹/₁ 48, A. til Landgrevinden ²⁴/₁, ⁴/₂, Dimission ⁷/₂, Pas undert. af Landgrevinden ⁵/₄. Pas udstedt af General Lamboy ⁹/₄. Pas udstedt af Kurfyrst Frederik Vilhelm ²⁸/₆, Johan Geyso til A. ¹/₉ 48. Fra Rabenhaupt ⁹/₆, ²⁰/₆ 48. Koncepter til Breve vexlede mellem begge. Notariatserklæring ¹⁹/₆. Fuldmagt udstedt af de slesvig-holstenske Prælater og Ridderskab for Fried. Buchwald til Priessort, Oberstltnt. Heinrich A. til Lehmkul, Ditlev A., Hans A. til Søgaard og Henning Pogwisch „at afkræve Originalerne til vore fælles Landfriheder og Privilegier, der opbevares hos Heinrich Rantzow til Schmoels Enke, transportere dem til et sikkert Sted, gjemme dem og tage Afskrifter deraf“ ¹⁷/₁ 50. Protokol vedr. Duellen med Claus A. 1658. Claus til A. ¹⁴/₅ 58. C. G. v. Wittstock til A. ¹⁶/₅ 58. A.s Koncepter til Kongen vedrørende krænkende Udtalelser af Fred. A. om D. Bendix Blome til A. ¹⁹/₆ 58. A.s Erklæring

HENVISNINGER

til Claus A. ^{22/7}. Flere Breve i Koncept vedr. Duellen med Fréd. Ahlefeldt 1660 ^{2/10}, ^{1/1} 61, ^{26/11} 60, ^{30/12}, ^{5/1}, ^{30/1}, ^{5/2}, ^{26/8}. Joh. Helm ^{4/8}, Frederik A. ^{16/7}, H. Rantzau-Putlos ^{21/7}, Ida Ahlefeldt til Svigersønnen Dernath, ^{26/9}.

II. 1645—52. Skrivelse fra Kansler Deichmann til Landgrevinden 1645 ^{11/4}, ^{22/4}, Christian IV. til Ahlefeldt ^{28/6}. Bestalling som Gehejmerraad og Oberstlieut. ^{1/7}. Anvisning paa Kostpenge ^{1/7}. Landgrevinden til A. ^{1/9}, ^{15/9}, ^{25/9}. A.s Svar ^{5/9}, ^{15/9}, ^{21/9}, ^{1/10}. Instrux for Oberst Heinrich v. Buchwald ^{21/6}. A. til Sixtinus ^{30/9}. Christian IV. til A. ^{18/12}. Memorial forelagt den tyske Kansler, Kapitulation mellem A. og Oberstltnt. Johann Christian Motz ^{31/12}. Brev fra Landgrevinden til A. ^{31/12}, ^{5/1} 46. Hvervepatent for A. ^{12/12} 45. Brev fra A. til Kongen ^{21/3}, ^{9/3} 46. Ægtepagt m. Henrik Blome og Lucie Pogwisch (Udkast ^{24/2}). Instrux for A. hos Marskal Turenne ^{1/7}. A. til Oberst David Fried. v. Siegeroth ^{19/10}. Notariatserklæring ang. en Trætte m. A. og Siegeroth ^{29/10}. A. til Geyse ^{18/1} 47. Svar herpaa ^{20/1}. A.s Afregning for Hververpenge ^{5/2}. Brev fra A. vedr. samme ^{11/3}. Landgrevindens Brev ^{10/4}. A.s Svar ^{12/4}. A. til Mortaigne ^{12/4}. A. til Landgrevinden ^{14/4}. Dagbog ^{14/4}—^{1/5}, ^{13/10}—^{9/11}. A. til GrossEck ^{17/11}. Protokol i Sagen m. A. og Rabenhaupt ^{17/7}—^{9/4} 48. Fortegnelse over Dokumenter, der ere forsvundne fra Breitenburg i Kejserskrigen. Best. for A. som Landraad ^{18/7} 51. Embedsed og Revers, Best. som Amtmand ^{1/5} 52. Kgl. Brev vedr. Vildtdeputat ^{23/7} 52. A. til Kongen ^{15/6} 54. Instrux for de til Mødet i Rendsborg ^{4/4} . . . sammenkaldte kgl. Deputerede Ditlev Ahlefeldt, Frederik Ahlefeldt (til Seestermüh), Henrik v. Hatten, Reimar Dorn, Franz Stapel og Eberhard Weydenkopff med de hamborgske Udsendinge.

III. Spaadomme om den dansk-svenske Krig 1657. Bestalling som Generalkrigskommissær ^{29/3} 57. Hvervepatent undert. af Kongen paa et Reg. Ryttere ^{29/3} 57. Regimentets Forplejningsliste. Fortegnelse over Leverancer fra Proviantgaarden til Rigmarsken og Liste over dennes ugentlige Forbrug af Fødevarer. Liste over hele Infanteriet. Liste over Oberst Jens Løvenklaus Rytteri. Liste over det samlede Rytteri, Infanteri og Artilleri i Holsten. Projekt til dets Underhold. Styrkelister over General J. v. Wanckens, Gyldenløves, Oberst Brockdorffs samt de øvrige Garnisonstropper. Liste over Afgang og Tilgang af Heste. Liste over Lübbes Regiment t. F. Projekt angaaende Byernes Kontingent til Hæren. Memorial ang. Befæstningen „an dem neuen Wercke“ med 3 Kort over Glückstadt og Krautsand. Votum ang. den til Landets Forsvar nødvendige Armatur. Memorial vedr. Rigsmarskens Bestalling. Protocollum votorum Flensborg 29. Marts 1657 (Schack, Rantzau, Hh. Rantzow, Otto Krag, Cai Ahlefeldt, Henrik Blome, Ditlev Ahlefeldt). Memorial ^{1/5} 57. Do. ang. Forplejning af Hæren i Hertugdømmerne. Do. ang. Kvarter for Artilleriet i Flensborg og Glückstadt. Ahlefeldts Resolution. Cai Ahlefeldts Memorial ang. Fangernes Udlevering. Beregning over Udgifterne ved Provianteringen af Garnisonerne i Glückstadt, Crempe og Breitenburg. Fortegnelse over Proviant leveret til das schwartze Reg. af Rigsproviantmesteren. Artilleri og Ammunition i Hertugdømmerne Bremen og Verden ^{1/1} 1657. Deliberanda ang. Fyrstendømmernes Armatur. Beregning over Udgifterne ved Indkvarteringen i Flensborg. Frederik III. til A. ^{11/2}, ^{3/4} (til A. Bille). Kontrakt oprettet mellem Mogens Høeg og Heinrich og Joakim Würger angaaende Hærens Proviantering ^{28/6}. Frederik III. til Oberst Jakob v. Wancken og Stykmajor Hans Dilleben. Herm. v. Hatten til A. ^{7/6}. A. Bille til A. ^{19/6}. Hertug Fred. til A. ^{18/6}, ^{17/6}. Instrux for Nikolaj Klüwer, Husfoged i Crempe, der afsendes til Würger ^{18/6}. Kontrakt med Mogens Høeg og Henrik og Joakim Würger. Fortegnelse over den til Feltartilleriet leverede Muniton fra Glückstadt Tøjhus ^{19/6}. Breve til Ahlefeldt, J. von Wancken ^{24/4}, ^{28/4}, ^{23/6}, Klüwer ^{23/6}, Dan. Hausmann ^{24/6}, Jac. Petersen ^{24/6}, ^{26/6}, Casper v. Buchwald ^{26/6}, A. Bille ^{26/6}, Joh. Ad. Mergkel ^{26/6}, Christian Schlaff ^{28/6}, Dan. Hausmann ^{30/6}, Klüwer ^{31/6}, ^{1/6}, ^{4/6}. Instrux for Generalauditor L. Schneidebach undert. af A. Bille ^{2/6}. Nik. Bennich ^{9/6}. Bryggerlavet i Itzehoe ^{7/6}, Bagerlavet i Glückstadt ^{7/6}, Bagerlavet i Itzehoe ^{7/6}, Bagerlavet i Crempe ^{7/6}, Bryggerlavet smsts. ^{7/6}, Bryggerlavet i Glückstadt ^{8/6}. Kontrakt m. Landskriver Ditlev Rheder i Wilstermarsk og A. om 10,000 R Majost ^{8/6}, Bagerlavet i Wilster ^{8/6}, Bryggerlavet smsts. ^{8/6}. Protokol o. Krigsraadet i Bargtheide ^{8/6}. Memorial ang. Skibenes Ladning ^{8/6}, Ernst Didrik Wulff ^{10/6}. Protokol opt. i Itzehoe ^{18/6}. A. Bille ^{15/6}. Chr. Rantzau ^{17/6}, ^{18/6}. Magistraten i Neuenhaus ^{20/6}, Klüwer ^{20/6}, Borgmestre og Raad i Itzehoe til Kongen. Krigsraadsprotokol Neuenhaus ^{22/6}. Frederik III. til Raaderne ^{24/6}. Jak. Steinmann ^{24/6}. Designation over Bønder,

der arbejde ved Lejren ved Itzehoe ^{25/6}. Ordre til Bagning og Brygning. Stykmajor Dillebens Kwittering til L. Marselis for modtagne Stykkugler ^{24/4}. Revers ang. det fra Glückstadt udleverede Skyts. Protokol opt. i Glückstadt m. Cai Ahlefeldt, Christian Friis og Ditlev ang. Skytset ^{28/6}. Afregning med Glückstadt, Creme, Itzehoe og Wilster ang. Øl- og Brødleverance ^{28/6}. Memorial over den til Belejringen af en By fornødne Ammunition. A.s Protest i Anledning af det ikke udleverede Skyts fra Glückstadt. Fortegnelse over samme opt. af C. Friis ^{27/6}. Breve, C. Friis ^{29/6}, Herm. Würger ^{29/6}. Designation over det til Provianthuset i Glückstadt indleverede Korn. Memorial om Bagning og Brygning i Glückstadt. J. v. Wancken ^{30/6}. W. Arrien ^{3/7}, ^{4/6}, Klüwer ^{3/7}. Magistraten i Creme ^{4/7}, i Itzehoe ^{5/7}. Fortegnelse over Skytset i Bremerförde ^{9/7}. Magistraten i Bremerförde ^{8/7}. Rigsmarsk A. Billes Repartition over Tropestyrken ^{10/7}. Liste o. Indkjøb til Proviantering af Bremerförde ^{9/7}. Joh. Scheffer ^{10/7}. Fort. o. det af Major Otto Krantz udleverede Skyts ^{11/7}. A. Bille ^{13/7}. Fort. o. Prov. i Bremerförde ^{15/7}. Fortegnelse over de i Krempermarsk indkvarterede Tropper. A. Bille ^{14/7}. Beregning o. Proviantering til Bremerförde ^{15/7} (Lübbes). Instrux for Major Holling og Oberstlieutenant Joh. Eding ang. Proviantering af Leher Skanse ^{15/7} (Lübbes). A. Billes Instrux for A.s Bestilling i Bremen ^{18/7}. Joh. Helm ^{20/7}. C. Rantzau ^{22/7}. Ordre til Proviantering af Leher-Skanse ^{24/7}. Krigsraad i Glückstadt ^{27/7}. A. Bille ^{28/7}. Protokol i Creme ^{4/8} og ^{9/8}. Memorial ang. Forplejning af Tropperne i Felten. A. Bille ^{15/8}. Memorial ang. Blokaden af Bremerförde ^{16/8}. Joh. Badenaupt. A.s Relation om Troppernes Overføring ved Neuenhaus. Vidneforhør i denne Anledning ^{29/8}. A. til A. Bille ^{29/8}. A. Bille ^{29/8}. Protokol fra Glückstadt ^{30/8}. Henrik Blome ^{14/9}. Kontrakt med Creme, Itzehoe, Wilster og Glückstadt om Fourage ^{7/9}. A.s Memorial til Kongen s. d. og ^{24/10} (om Hjælpetropper). Rulle o. A.s Livkomp. ^{4/8} 58. Memorial ang. Undsætning af Bremerförde 58. Fort. over de adelige Godser, der ikke have givet Svenskerne Brandskat.

Blandt Ahlefeldts Embedspapirer findes følgende Referater fra Krigsraadene i Bargtheide og Neuenhaus.

1. Protocollum, Hauptquartier Barteheide den 8. jun. Ao. 1657. Propositio: Weiln unter beyden Kronen die Sachen in den Terminis stehen, dass es zur Ruptur dörrfte kommen, auch bereits zum theil vohrgebrochen, wohin dan die Königl. Waffen am besten zu wenden vndt die armee zu employiren: Vota: Oberst Eckrig: Schliset dass das Stift Bremen zu attaquiern vndt zwardt vohr erst die Schantze bey der osten, jedoch ein theill der armee hier zur defension dieser furstentümer zu hinterlassen. Oberst Jens: Wehre zu wünschen, dass die armee in dem Stande, dass man nach Pommern vndt Mecklenburg gehen kunte, wehre aber auss der erfahrung bekindt, dass alle armeen sich denen . . . . . hielte dem nach das Stift Bremen zu attaquiern am sichersten vndt besten vndt leichtsten. Gen. Maj. H. Rantzau: Pommern vndt Mecklenburg könne man nicht attaquiern, besondern musste Bremen gesucht werden, jedennoch musste ein Corpus hier gelassen werden, welches capabell dieses landt zu defendiren. Gen. Major Frid. von Bockwoldt: Pommern sey nicht zu attaquiern wegen bekindte vndt bereits erwehnte uhrsachen, hielte also rahtsam das Stift Bremen zu attaquiern, die conjunction zwischen Mecklenburg vndt Pommern zu hindern vndt mitt ein theil der armee dieses landt zu erobern. Hr. Jürgen Kruse consentit. Ego consentio: Muste aber vorhehro anstalt an Gelde vndt proviantd gemacht werden. Hr. Key v. Alfeldt Consentit, fordert aber proviantd vndt geldt. — (Jvfr. Prot. fra Mødet 25. Maj smstds. Danske Kongers Historie 124).

2. Protocollum, gehalten zum Newenhouse, den 22. Jun. Ao. 1657. — Propositio. Weiln man nunmehr anhero angelanget vnd das mehrer teill von der armee übergesetzt worden, wass weiters anzufangen, ob vndt wass vohr ein radt zu attaquierng oder den feindt im felde zu suchen vndt die Campagne zu gewinnen. Vota: Obst. Woldemar Lucke hielte best zu sein fortzuehen, den vnss die cavallerie nicht abzuwarten vndt Bremerförde zu attaquiern, jedoch dass schwere Artollerie vndt mehr fussvolck geschaffet werden. — Obst. Eckreich. Die cavalcade wehre vndienlich, verlore die affection der vntertahnen. kunte nichts hauptsachliches dadurch verrichted werden, desswegen dan eine der Festungen anzugreifen, als Bremerförde, musste jedoch vorhehr mehr fussvolck vndt schwere Stucken, als ohne welche nichts zu verrichten, geschaffen werden. Obst. Sten Bille hielte nötig, dass die Cavalcade vohr-

hehr gieng, vmb die untetahnen in der affection zu erhalten, vndt in Contribution zu setzen; wann nachmalss die Stucken ankemen, kunte man alsdan Bremerförde attacquiren. Obst. Jens stimmet Bremerförde cito zu attacquiren. Gen. Major. Friederich von Buchwaldt consentit. Ego: Wan das Furstentumb Bremen dem Feinde solte entzogen werden, muste man einen festen fuss haben, welches nicht kan geschehen ehe man eine der festungen occupieret, deren sein 3, Stade, Bremerförde vndt die Leher Schantze. Stade vndt Leher Schantze wehre noch kein Zeit, Ergo muste Bremerförde angegriffen vndt employiret werden, ess koste wass ess wolte, womit den stundlich ein anfanck zu machen vnd den rest der volcker nicht zu warten, weiln aber dess feindes cavallerie zwischen Stade vndt Bremerförde sich zusammengezogen, so hielte ich es dienlich sein, dass man mitt der Cavallerie recte auff den feindt loss gieng vndt würde im wenigsten, wo Er nicht inn friede zu bringen, durch dessen flucht Ihro Maj. Truppen Credit vndt respect erwerben, von dannen dan Bremerförde alsobaldt mitt der Reuterey berandt, vndt nochmalss, sobaldt dass fussvolck gefolget, vollendts belagert werden kunte.

Ahlefeldt har efterladt følgende Liste over „faldne Stormænd“ ved det danske Hof 1670—80:

Degradirten seithero Ao. 70 am Dänischen Hoeffe. 1. Stadthalter Gabell. 2. Schinckell, königl. Oberhoffmeister. 3. Peter Reez, Reichs Canzler. 4. Graff Brockdorff. 5. Hans von Ahlefeldt, Generall Lieutenant. 6. Stadthalter Guldenlöw. 7. Der Herzog von Plöen. 8. Griffenfeldt, Reichs Canzler. 9. Golz der Feldt Marschall. 10. Winterfeldt, Ober Hoeffmarschall. 11. Ahrenstorff, Generall Lieutenant. 12. Krieges Secretarius Meyer. 13. Ewaldt Passbergk. 14. Admirall Tromph. 15. Generall Major Schulz. 16. Reichs Admirall Heinrich Bielcke. 17. Reichs Stadthalter in Norwegen Bielcke. 18. Reichs Rath Otto Pogwische. 19. Graff Anthon. 20. Feldt M. Lieutenant Wedell. 21. Ich selber (atter udstreget).

C. von Brand indberetter fra Rendsborg 3. Juli 1679 til Kurfyrsten (Original i Haseldorfs Arkiv).

Ich bin kurtz vor abgehender post mit Ihrer Mayt. der Königin von Schwabstedt, alwo Ihre Mayt. die verwittibte Königin besuchet haben, zurückgekommen. Ich bin theilss auf gnädigstes Begehren der Königin, theilss auss curiosität mitgereiset, umb zuvernehmen, was aldar wegen des Königss von Schweden Heyraht mit der hiesigen königlichen princessin Ulrica vorgehen vndt was man, bey igt vor seyenden Tractaten für reflexion darauf machen möchte, da der König auch mit dahin war, aber gestern schon wieder angelanget ist. So viell habe ich woll penetriren können, dass die verwittibte Königin gerne sehe, das der König zu beforderung dieser Heyrat in anderen Dingen etwas nachgebe, worauf Sie destomehr dringet, weil Mr. Feuxquieres anhero geschrieben, das der König von Schweden nicht allein in Seiner Krankheit der princessin sich erinnert, Sondern auch alss Er wieder genesen, sich öffentlich heraus gelassen hatte, das Er Sie vndt sonst keine andere haben wolte, vndt dass Er wünschete ehistes mit Ihr vermählet zu werden; weil ess aber scheint, alss wan man Schwedischer seiten diese Heyrat, alss eine avantageuse condition vor Dennemarck in dass Friedenswerck mit einmischen wolte, solches aber mit dem privilegio des Frauenzimmers vndt der avantage gesucht zu werden, nicht übereinstimmet, nahmen Sr. Majestät solches au point d'honneur vndt weil Sie ohne dass so gesinnet sein, das Sie dieserhalben nicht ein Dorff geschweige denn eine Stadt relaschiren würden, So sehe ich nicht, das das Friedenswerck nun dadurch könne befördert werden. Ess wehre denn dass der König von Schweden, welcher in der überstandenen Krankheit woll empfunden, das die Könige auch sterblich sein, damit Er nicht ohne Erben abgehe, umb der Heyrat willen den Frieden auss eigenem antrieb facilitirete, wie denn auch dafür gehalten wirdt, das Seine beyde favoriten, der Reichsraht Johann Gildenstern vndt der Feldtmarschall Ascheberg gerne sehen, das Er baldt verheliget vndt beerbet würde.

Bey der vorigen post habe Ew. Churf. Dl. ich unterthänigst berichtet, dass der König resolviret hette, die Schonischen Tractaten aufzuheben, Solches verhält sich zwar auch so, bey der lezten Post aber, so gestern abgieng, haben Ihre königl. Mayt. dero Commissariis gnädigst befohlen, noch nicht abzubrechen, aber sich auch nicht weiter einzulassen, bis man sehe, wie Meyerercrons proposition am französischen Hofe würde angenommen werden, vndt wartet man mit grossem Verlangen auf gedachten Meyerercrons relation. Indessen continuiren alhier die

Kriegspreparatoria noch immerhin, vndt weil die Frantzosen nun in die Grafschafft Oldenburg eingefallen sein vndt Ihre Consilia dahin gehen, dass Sie das Brehmische in Besitz nehmen wollen, seindt Ihre königl. Mayt. resolviret, Ihre von dem rendezvous auseinandergegangene Truppen wieder zusammen zu ziehen, vndt unfern Hamburg ein Lager zu schlagen, vndt wirdt die Generalität morgen des Ohrts hinreisen vndt die Gelegenheit zu einem bequemen Feldt-lager aussehen. Mitlerzeit werden Ihre Königl. Mayt. einen Ritt nacher Glückstadt thuen, vndt selber sehen, was selbigem ohrte noch mangelt, vndt wirdt der Generallieutenant Geise, welchen Ihre Mayt. nach Wissmar geschicket haben, zurück vndt nach Glückstadt gefordert. Auss Wissmar werden die metallenen Stücken abgeführt, vndt hat der Generallieutenant Geise aldar sehen sollen wie der Ohrt im Nohtfall undt dafern die Tractaten auch in Franckreich sich zerschlagen solten, in Eyle über einen Haufen geworfen werden könne. Der Hertzog von Plöen so vorgestern anhero kommen war, dem Könige aufzuwarten, ist heute gegen abendt von hier nach Zelle gereiset vndt zwar, wie man mich versichern will, auf Sr. May. begehren, vndt mit der Commission, ob Er nicht den Herzog persuadiren könne, den Frantzosen das Brehmische nicht einzureumen, vndt ihnen über die Elbe keine passage zu verstaten. Wo der König sich resolviret die Extrema abzuwarten, dörfte Er woll das Mechlenburgische undt Sachsen-lawenburgische in contribution setzen oder auch nach raison de guerre mit der armée beziehen. Die Flotte hat in der See noch nichts ausgerichtet, der dassing aber ist, dass sie coute qu'il coute die Schwedische Flotte 20 Schiffe starck im Calmarsunde angreifen soll, welches meines ermessenss eine hazardeuse entreprise ist, vndt ist der anschlag, dass die landtmilice, so auf der Flotte vndt 4000 Man starck ist, an landt gehen vndt auf der Insell Oelandt sich eines gewissen Forts, so die Flotte beschützt, bemächtigen solle.

Memoirer: Politiken 1896, 2. Marts. Nationaltidende 1895, 27. Maj. Nordisk Bog-handlertidende 1895, 31. Maj. Historische Zeitschrift N. F. XLIII, 516 f. Zeitschrift für schlesw. holst. lauenb. Gesch. 1897, 485 ff. Literarisches Centralblatt 1897, Nr. 23. Mitth. a. d. hist. Litt. XXIV, 195. Jahresber. f. Geschichtswissenschaft III, 185. Skandinavien 1896. Kölnische Zeitung 748, 1896. Frankfurter Zeitung 1896, Nr. 227. Revue historique 1896, Nr. 121.

ANDET AFSNIT

Christine. Breve fra v. der Nath og Hustru til Ditlev Ahlefeldt (Haseldorfs Arkiv). Ægtepagt. Dødsanmeldelse for hende fra Datteren M. S. v. der Nath (1691). Statsarkivet, Dresden Rep. LII, Gen. 1951, 65. Oberhofmarschall Amts Akten 1658–1702, 32640 ib. v. d. Nathske Arkiv i Rigsarkivet (Familieefterretninger, Sager vedr. G. v. d. Nath før Krigen 1658, Deltagelse i Krigen 1658–60, I–IV, Kopibog 1676–80, Ordre og Breve til v. d. N. 1676–79. Militære Papirer 1663–79, Sagen med Lamboys Arvinger 1642–77, I–III. Familiepapirer 1680–96. Breve til ham 1661–79). — Patente 1666, 18. Aug., 1693, 341 ff.

Bendix († 1697). Personalia og Patenter i Haseldorfs Arkiv. Toepke, Matrikel der Univ. Heidelberg II, 354. Neues staatsbürgerliches Mag. I, 592. Statsarkivet i Dresden: Finanz Archiv 33341, 79. Patente 1692, 341 ff. I St. Jakobi Kirkes Bog (Hamborg) hedder det: 12. Novembris 1680 jussu magistratus a Dno Lic. Reis Pastore Ecclesie Jacobi copulatus fuit Benedict von Ahlefeld, Erbherr auf Haselow etc. und J. Maria Elisab. von Moltken, Hr. Levin Claus von Moltken, Erbherrn auf Warleberg und Reppendorf, jetziger Zeit regierender hochfürstlichen Durchl. zu Schleswig Holstein weiland gewesener hochbetrauter Kammer Rath, auch Vice Hoff Cantzler und der wolgebohrnen Fr. Adelheit gebohrnen von Buchwald eheleibl. anitzo aber des auch wolgeb. Hrn. Ægidii von Wittdorf, auch Erbherrn auf Warlberg u. Reppendorf u. hochgedachter jetz regierender Hochfürstl. Durchl. hochbetrauten Amtmanns zu Schwabstedt, alss jetzigen Hn. Stiffvaters J. Stiff Tochter. — Bernh. Schmidt: Bey dem Leichen-Process der Fr. Johannen Magdalenen geb. v. Hanauin, des Herrn Benedict v. Ahlefeldt Ehe-

HENVISNINGER

liebsten. Dresden 1675. — Jean Jaques Eberhard: D^{no} Benedicto de Ahlefeld tit. Ihrer Ehegemahlinnen Frauen Elisabethen von Ahlefeld, gebohrnen von Molcken, dero Söhnen und Töchtern Benedicts, Christian Albrechten, Magdalenen Sibyllen, Adelheit Benedicten, Hedewig Margareten, Iden Johannem, Fridericen Eleonoren von Ahlefeldt auff Haselau wird ein glückseelges Neues Jahr angewünschet (u. A. Stadtbibliothek i Hamburg). — Heestholm solgtes 1699 til J. L. Königstein (Expeditioner, T. Rentekammer 1702, 17. April). — Adelsbreve: B. v. Ebreuschild XVIII, 71 (Rigsark.).

Vilhelm. Kontrakt med Sønnen Ditlev i Haseldorfs Arkiv. Breve til D. Reventlow 1717 sstds. D. K., Die verewigte Liebe der Fr. Annen Emerentien v. Ahlefeld. Hamb. 1721.

Christopher. Toepke, Matrikel der Univ. Heidelberg II, 159. Acta A VII, 134 (Slesvig). Coronæus' Fata tragica forts. af Wilhelmi.

Gravskriften lyder: Christoph | von Alefeld, Ritmeister | Ist gebohren Ao 1649 D. 20. Oct. | gestorben Ao 1683 D. 20. Oct. ætat 34 Jahre. | In memoriam Filii maxime dilecti. | Wan Tugend und Verstandt, | Geschickligkeit und Kunst, | Gross Herz und Tapferkeit und aller Menschen Gunst | Auch Herstamm und Geschlecht unsterblich könten machen | So legstu jetzo nicht im Schlund des Todes Rachen, | Du Kron der jungen Leute, | Du Zierde Deiner Zeit | Glückseelig in der Liebe, Glückseelger noch im Streit | Adieu gehab' Dich wohl, es muss geschieden sein, | Dein Ziel ist Dir gesetzt mit allen Menschen gmein. | Der Tod hat Dein, die Welt geschetzt nicht werth zu sein, | Drumb geh und schliesse Dich in Dein Schlaff Kämmerlein, | Verberge Dich ein Weil vor Deinen Neid, Gelückt | Dass ohne Schuld an Dir erwiesen hat sein Tück, | Der Schall von der Posaun' wird Dich schon muntern auff | Zu Gott der Dir wird geben die wohlverdiente Kron, | Die er versprochen hat der Tugend zu ein Lohn. | In memoriam filii maxime dilecti et pie defuncti pater lugens hæc carmina composuit et hoc epitaphium apponi curavit | H. D. V. A. R | .

Sophie Amalie. Ægtepagt og Brev fra hende om Mandens Død, i Haseldorfs Arkiv.

Anna Clarella. Omfattende Samlinger til hendes Biografi, bearbejdede af Hr. Baron Ahlefeldt-Dehn, findes i Haseldorfs Arkiv. Koppelows Militaria ved Hr. Oberstltnt. Hirsch. Nim og Underup Kirkebøger. Supplikprotokol A. 7520 (Statsark. i Slesvig).

Magdalene Lucia. Geschichte des Grote'schen Geschlechtes 1891, II, 55 ff. Ægtepagt i Haseldorfs Arkiv. Patente 1690, 19. April. Inländ. Registrant 1690, 332. Bloch, Stiftsamtmand og Amtmænd, 54 f. Fyenske Reg. X, 383.

Ida Benedikte. Neues staatsbürg. Mag. I, 607.

Ditlev Sivert. Ausländ. Registrant 1714, 11. Dec. Patente 1702, 24. Okt. Han kjøbte 1704, 5. Maj, en Begravelse i Altenkrempe Kirke for 1000 Rdlr. (Medd. af Pastor Reimers.)

TREDIE AFSNIT

Adelheid Benedikte. Hübner, Lexicon Genealogicum 1727, 22 f. Medd. af Hr. Regeringsreferendar v. Bassewitz i Hameln. Ægtepagt og Skifteakter i Haseldorfs Arkiv.

Bendix († 1739). Moller, 283 ff. Universitetsmatriklen i Halle. I. B. Majus, Gründliche Anleitung zur deutschen Staatskunst, 1710 I. Gesch. des schlesw. holst. gottorfischen Hofes, 16, 68, 78, 81. Mémoires du Cardinal Alberoni II, 287. Efterladte Privatpapirer i Haseldorfs Arkiv: Bestallinger, Ægtepagt, Forlig med Moder og Søsken, Godssager. Hertugerne Christian Augusts og Carl Frederiks originale Ordre, Reskripter og private Skrivelser til ham. Breve til ham fra Goertz, J. O. Bassewitz, 1719–22, Coch (1718–27), Clausenheim o. a. Brevkoncepter og Udkast til diplomatiske Betænkninger. Originale Breve til Svigerfaderen Gehejmeraad D. Reventlow i dennes Arkiv sammesteds. Acta A. III. 1199 (om Inddigningen af Hetlingen)

HENVISNINGER

i Statsark. i Slesvig. Kammerjunker Gotfred Wedderkopp udnævnes til Amtmand og gjenindsættes i Besiddelsen af Steinhorst (T. Rentekammers Exp. Prot. 1713, 1. Juni). Hertug Christian Augusts Haandbreve til Goertz 1706–11. Diplomatiske Relationer fra Stockholm 1719–22 (Haseldorf). Medd. af Pastor Neelsen i Niendorf. — Lieut. Otto Henrik v. Hadeln, der havde sammensparet sig 1800 Rdlr. og havde tjent sig op fra Musketer og Underofficer, skjænkede denne Sum til Bygning af et Kapel paa Hitlerskansan.

Om Haselauer Konkursen findes en hel Række trykte Stridsskrifter. Memoria für die sämmtliche Haselauische Herren u. Frauen Creditoren. — Factum abseiten des Landgerichts Advocats G. C. Picker wider Benedix v. Ahlfeldt. — Antrag des kgl. Ober-Sachwalters Herrn Johann Otto Niemann in der Vindications Sache wegen Haselau, vom 16. May 1754. — Modestum Examen des von den Besitzern des Gutes Haselau mit Hetlingen eingegebenen Facti. — Responsio pro possessoribus et creditoribus Haselaviensibus 1754. — Duplica des kgl. Ober-Sachwalters Herrn J. O. Niemann wegen des ganzen Gutes Haselau 21. 11. 1754. — Abgenöthigte Gedancken wegen der Haselauer Sache 1754. — Muntere und vernünftige Erinnerungen über die abgenöthigten Gedanken wegen Haselau. Dec. 1754. — Nöthige Gedancken über unabgenöthigte freye Gedancken wegen der Haselauischen Sache Nov. 1754. — Freye Urtheile über die abgenöthigten Gedancken von der Haselauer Sache. Juni 1754. — Unabgenöthigte freye Gedanken über die abgenöthigten Gedancken wegen der Haselauischen Sache Aug. 1754. — Erinnerungen an den Herrn Verf. des Antwort-Schreibens wegen der Haselauischen Vindications Sache. April 1755. — Beantwortung der rechtlichen Schluss-Nothdurft abseiten der Possessoren des Guthes Haselau mit Hetlingen 1755. — Abdruck derer in puncto des Guts Haselau eingereichten Exceptionum Deductionibus angezogenen Documentorum. — Anschlag über das adeliche Marsch-Guth Haselau 1747.

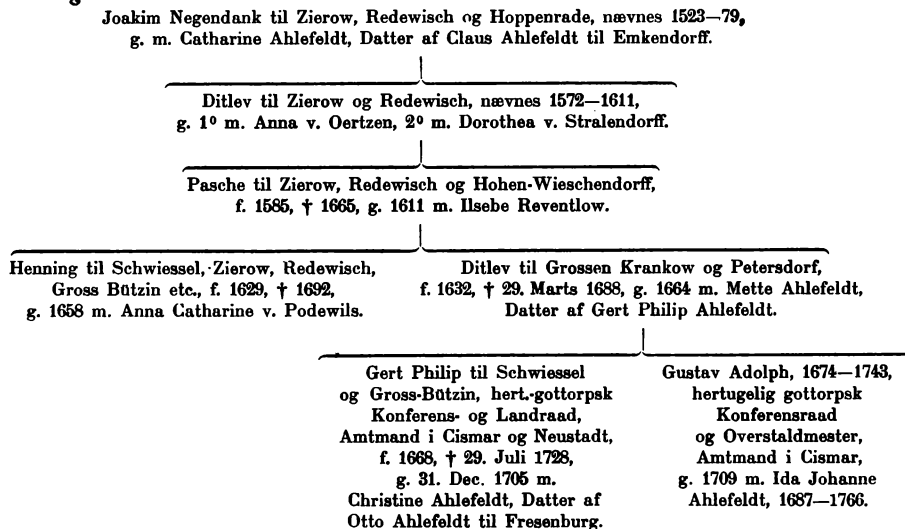
Efter Gehejmerraad Ahlfeldt er bevaret et fuldstændigt Inventar fra Haselau, optaget 1739, 9. April, hvoraf enkelte Oplysninger om Slottets Udstyrelse og Indre hid sættes. — I den store med Haute-lice Tapeter beklædte Spisesal fandtes et sort lakeret Bord, tolv engelske Stole af Spanskrør, en tilsvarende Sofa og to Lænestole med grønne Puder, et Nøddetræs Spillebord, et stort firkantet Spejl med en forgyldt, af en Krone prydet Glasramme, under samme et rødt lakeret Bord og to Gueridons. Paa Væggen hang Portræter af Hertug Carl Frederik af Gottorp og Gehejmerraad Ditlev Reventlow. Foran Vinduerne hang grønne Sirtses Gardiner. — Ved Spisestuen laa et med Guld og Rødt isprængte Tapeter beklædt Gjesteværelse. Foran Døren og Vinduerne hang grønne Sirtses Gardiner. I Stuen stode 15 engelske Spanskrørs Stole og 2 Lænestole, et lille firkantet Bord, overtrukket med Voksdug, og et ovalt, brunt lakeret Thebord. Af Portræter fandtes Bendix Ahlfeldts og hans Hustrus Portræter, Ditlev Ahlfeldts og Fru v. Bülow-Horsts Billeder samt et Skilderi forestillende Meischau og Omegn. I Hjørnet stod en stor fransk Seng med grønne Forhæng. — I Gehejmerraadens Forværelse stod et lakeret Taffelbord og sex med rødt Læder betrukne Stole, en Dragkiste med 4 Skuffer samt en Seng med Himmel af rød Taft med hvide Snore og Forhæng. Forhængene vare af Kattun med røde Silkefrynser. Paa Væggen hang et Spejl i Glasramme med Krone. — I Soveværelset stod Gehejmerraadens Seng med røde Damask Gardiner med hvide Snore. Sengehimlen var af grøn Taft. Her fandtes ogsaa hans Skrivepult og en Nøddetræs Sekretær. Et stort engelsk Slagur, der gik én Maaned, viste Tiden. Foran Vinduet grønne Sirtses Gardiner, desuden 5 engelske Stole og et lakeret Bord. I Frøken Ahlfeldts Forværelse en lille „Thronseng“, et Spejl med blaa og forgyldt Ramme, tre smaa Borde og 5 røde Stole med Læder. Paa Væggen hang Faderens og Oldefaderen Ditlevs Portræter. I Frøkenens Soveværelse kun en gammel, tarvelig Seng. — Ud til Gangen laa en lille Stue med en Seng og temmelig tarveligt Bohave. — Paa Gangen stod et Billard. — Ovenpaa fandtes Bibliotheket, Lieutenantens Kammer, hvis Vægge vare betrukne med gamle paa Pap malede Tapeter, en lille Stue med en Thronseng, Hovmesterens Kammer. — I Ridehuset stod en Rejsekaret, to gamle ubrugelige Chaiser, en Carriol og en god Berliner, foret med gult, blomstret Fløj. — Endelig fandtes et stort Arkiv. — Rede Penge, Guld, Sølv og Smykker fandtes ikke.

Blandt Bendix Ahlfeldts Papirer i Haseldorfs Arkiv fandtes før (nu i H. K. Højhed Kronprinsessens Eje): 3 Breve fra Dronning Ulrikke Eleonore til Hertuginde Frederikke Amalie af Gottorp 1689–90. 4 Breve fra Hertug Christian Albrecht af Gottorp til Datteren Prinsesse

HENVISNINGER

Marie Elisabeth 1686—88. Fra Hertuginde Frederikke Amalie til samme, 3 Breve, 1688. Et Brev fra Markgrevinde Augusta Marie af Baden-Durlach 1688. 2 Breve fra Hertug Frederik IV til Prinsesse Marie Elisabeth 1689, 1691, 2 fra Hertug Christian August af Gottorp 1689. 5 Breve fra Hertug Christian Albrecht til Kammerpræsident Joakim Ahlefeldt 1693.

Til Oversigt over samtlige ahlefeldt-negendanske Familieforbindelser tjener følgende Sammenstilling:

Henvisninger. Latomi, Negendanckische Geschlechts-Stamm-Taffel, Ratzeburg 1726 (indheftet i Voss' Excerpter). Hoinckhusens Stam. o. Familien Negendank i Statsarkivet i Schwerin. Lehnsakter, Grossen-Krankow og de negendanske Familiepapirer smstds. Rostgaards Saml. til Fam. Reventlows Stamtavle (Universitetsbibl.). Medd. af Kirkebogen i Grube (ved Hr. Pastor H. Meyer). 1726 har Gert Philip Negendank ladet Vaabenhuset (Vorhaus) i Grube Kirke bygge ex propriis. 1744 staar hans Enke Fadder. Kirkebogen i Prosekén ved Hr. Pastor Gerlach. Negendank og Hustru hvile ikke i Kirken i Proseken. Poel, Bilder aus vergangener Zeit, I, 292.

Christian Albrecht. Handlinger rörande Barthske Dragoneregiment (Riksarkivet i Stockholm). Dagbog fra Felittoget 1714—15 i Arkivet paa Tranekjær. Breve fra ham til Broderen Bendix i Arkivet paa Haseldorf. — Ditlev Frederik og Volf Wittorf Rathlau, Sønner af Ritmester Volf R. fra Sønderborg, ejede 1667—85 Hirschholm og Rønhof paa Als, som Hertugen af Sønderborg havde bortpantet til deres Fader (Tyske Assignations Kontors Prot. 1706, 205).

Ditlev Frederik, gift med Margrethe Hedeveg v. Leuenburg, † 28. Januar 1740 i Kiel (Ark. paa Breitenburg).

Ditlev. Sillem, Die Matrikel des akad. Gymnasiums zu Hamburg, 165. Album studiosorum acad. Lugd. Batav. 1875, 737. Elogium funebre in exequiis Detlevi ab Alefeld, cum exuvia ejus d. XIX. Septembr. A. MDCCXXVI conditorio suo inferrentur conscripsit Aug. Hartnaccius, Inspector Haseldorp. Hamburgi 1726. — Monumentum vitæ et famæ Domine Magdalene Sibyllæ ab Alfeldt, Domini Detlevi ab Alfeldt. Hamburgi 1718. Aug. Hartnaccius, Insp. Haseld. Inventarprotokol i hans Bo (1726) i Haseldorfs Arkiv.

I en Regnskabsbog i Haseldorfs Arkiv findes følgende Optegnelser af Ditlev Ahlefeldt: Nachricht von meinem Stam Hause zu Haseldorf.

Mein Sehl. Gross Vater Detleff von Alfeldt ist gebohren Anno 1617, gestorben Ao 1686 d. 29. Nov. des abends seines alters 74 (!) Jahr.

Mein Vater Wilhelm von Alfeldt ist gebohren Anno 1646 d. 30. Nov. zwischen 12 und 1 Uhr, ist gestorben Ao. 1717 d. 30. Nov.

Meine Mutter Anna Emerentia von Alfeldt gebohrene Rumorin, ist gebohren Ao. 1656 d. 5ten Septbr. zwischen 7 und 8 Uhr des abends, ist gestorben Ao. 1721 d. 4. Martii.

HENVISNINGER

Meiner Eltern Hochzeit ist gewesen Ao. 1673 d. 8. April. Mein Bruder Bendix Wilhelm ist gebohren Ao. 1678 d. 11. August.

Meine Schwester Ida Emerentia ist gebohren Ao. 1681 d. 28. Januar umb 9 Uhr frühe.

Mein Bruder Jürgen ist gebohren Ao. 1682 d. 23. July.

Ich bin auf dieser betribten Welt gebohren Ao. 1675 d. 24. Oct. umb 7 Uhr des Morgens. Meine liebe Frau Magdalene Sybilla von Alfeld ist gebohren Ao. 1675 d. 7. May, einige meinen d. 5ten May.

Sie ist gestorben Anno 1718 d. 23. Febr. und ist beigesetzt d. 28. Martii.

Unsre Hochzeit ist gewesen Ao. 1699 d. 30. December. Mein Sehl. Kind Wilhelm ist gebohren Ao. 1701 d. 11. Oct., ist gestorben Ao. 1702 d. 8. Martii und ist beigesetzt d. 7. Apr.

Mein Kind Bendix von Alfeld ist gebohren Anno 1704 d. 4. Martii, auf Dingstag des Morgens Glocke 8 und 10 Minuten, ist getaufft d. 12. Martii.

Mein Kind Jürgen von Alfeld ist gebohren Anno 1709 d. 26. Febr. aufn Dingstag des abends halb 10 Uhr.

Ich bin zum andern Mahl verheiratet mit meiner lieben Frauen Lucia Blumen Anno 1718 den 16. Septbr.

Meine liebe Frau Lucia von Alfelten gebohrne Blumen ist gebohren Anno 1688 (?) den 22. Nov. XI Uhr frühe.

(Anden Haand). Meine Mutter ist gestorben Ao. 1721 d. 4. Mertz.

Meine Schwieger Mutter Frau Maria Elisabeth von Alfeld geborne Molcken ist gebohren Ao. 1659 d. 10. Jan.

Meine Schwiegerin Frau Adelheit Benedicte von Bassewitzzen geborne Alfelten ist gebohren Ao. 1683 d. 28. Apr.

Mein Schwager Hr. Bendix von Alfeld ist gebohren Ao. 1684 d. 23. August.

Frau Ida Johanna Negendancken ist gebohren Ao. 1687 d. 3. Apr.

Fr. Amalia ist gebohren Ao. 1695 d. 3. May.

Bendix Vilhelm. Schlesw. holst. Prov. Berichte 1793, II, 184. Militaria, Gottorp Arkiv (Slesvig). Portræt af ham og Hustru i Original i Baron Ahlefeldt Dehns Besiddelse, Kopi paa Tranekjær Slot. Patente 1706, 45 (Rigsark.).

Ida Emerentia. Dorothea Buchwald, f. Rumohrs Ahnetavle (Haseldorf). D. K., Die Verewigte Liebe der Frau Annen Emerentien von Ahlefeld, geb. Rumohren, Hamburg 1721. (Tranekjær Arkiv).

Jørgen. Krigskanc. ref. Sager, 1708.

Ditlev Frederik. Indkomne Breve til Oversekretæren 1714, H. Refererede Sager 1742, 15. Juni. Krigskanc. Prot. for udgaaede Sager Dec. 1733. Danske Kongers Historie C. Kirkebogen i Grømitz begynder 1713, men indeholder intet om hans Død (Medd. af Pastor Glüsing).

Catharine Christine. Torrild Kirkebog: Die 13. Novembris 1687 bleff Allefel Rietmestres von Holstis barn hiemdøfft, Naffnlig Catharina Cirstina. — Petrus Petersen, Bey der Leich-Bestätigung der Fürstin Catharine Christina, Hertzogin zu Schleswig-Holstein, Flensburg 1729. — Hertug Philip Ernst fik 1686 tildelt en Pension paa 1000 Rdlr. af den danske Konge, forhøjet 1689 til 2000 Rdlr. 1692 beder hans Fader Kongen om Tilladelse til, at Sønnen maa gjøre Kampagnen med i Flandern, i hvilken Anledning Pensionen forlænges til 1693. I November 1692 vendte han hjem, blev 3. Decbr. Kaptejn i Prins Christians Regiment, 1694, 24. Dec., kar. Major, 1695, 15. Okt., Oberstltn. i Bataillonon Fyen, 1698—1700 Oberst og Chef for fyenske Reg., oprettede 1700 et Dragonregiment, som dog kort efter blev forenet med Livregiment Dragoner, da Hertugen ikke vilde gaa med til Sachsen. Saml. t. jydsk Hist. og Top. X, 345 f. Diarium europæum 1689. Patente 1720, 150. Koncepter til Inl. Registrante og Patente 1691, 18. Juli.

Ida Elisabeth. Torrild Kirkebog: D. 24 Octobris vaar velb. Her Ritmester Allefelz daater naffnlig Ide Elizabeth til daaben, hendis Fadere velb. Her Obriste Holst, Obristinden oc Ritmester Blycherts Frue etc. — 1691, 24. (Febr.) døde Her Ritmester Allefeltz liden Jomfru Ide Elizabeth.

Ida Magdalene. Der deutsche Herold 1889, 77. Wendel, Die Marienkirche zu Rendsburg. Pershist. Tidsskr. 3. R. II, 28. Patente 1728, 251. — L. udnævntes 1710, 4. Aug.

HENVISNINGER

til Kæmmerer i Oldenburg og Delmenhorst, 8. Sept. til Kammerraad, 1712, 13. April til Krigskommissær (Tyske Rentekammers Expeditionsprotokol).

Ulrikke Amalie. Refererede Sager 1734, 16. April. Schacks Militaria ved Hr. Oberstlieutenant Hirsch.

Adam Christopher. Refererede Sager 1716, 20. Nov., 1717, 15. Jan. og 1744, 19. Juni. Garnisons Kirkebog.

Bendix. Refererede Sager 1733, 8. Juni. Patente 1737, 701 (Statsarkivet Slesvig).

FJERDE AFSNIT

Bendix († 1782). Indkomne Breve til Krigskancelliet 1753. Brevvexling m. J. H. E. Bernstorff, A. G. Moltke og Marie Elisabeth Ahlefeldt 1749—56 (Tranekjær Arkiv). Luxdorps Kalender 1748 (Kgl. Bibl.). Ny kgl. Saml. 386 b, 8vo. Hist. Tidsskrift 3. R. IV, 223. Norsk hist. Tidsskrift 2. R. II, 118. Skillingsmagazin 1843, 198. 1752, 13. Nov. døbt i Malvigs Kirke paa Strinden hans uægte Barn med Kirstina Buch.

Ditlev Bendix († 1773). Ref. Sager Juni 1741. Kisteplade i Musæet i Kiel. Om hans(?) Væddemaal med Kammerjunker v. Gadow se L. Ahlefeldt, Die Familie v. A., I, 17.

Christian Gerhard. Refererede Sager 1739, 29. Maj. Konduiteliste 1745. Militære Skifter 14.

Vilhelm († 1701). Parentation auff Wilhelm v. Alefeld, Detleffs S. zu Hasseldorf (trykt Ligprædiken i Wernigerode Bibl.). Medd. af Hr. Arkivraad Dr. Jacobs.

Bendix. „1704, Martius 12, Herr Benedictus, des wohlgebohrnen Herrn Detlev von Alefeldt, Erbherrn auf Hasseldorff u. Frawen Magdalene Sybillæ von Ahlefeldt Herr Sohn. Die Gevattern Herr Georg von Rumohr, Herr Benedictus von Ahlefeldt, Erbherr auf Haselau.“ — Christoff von Alfeld, Detl. von Alfeld Söhnlein ward am 22. Dec. 1727, alt 1 Jahr und etl. Wochen beygesetzt.

Jørgen († 1748). Ref. Sager 1737, 25. April og 1746, 1. Juli. Personalial og Skifteakter i norske Rigsarkiv.

Christopher († 1727). Haseldorf Kirkebog.

Anna Emerentia. Oplysning om hendes Død har forgjæves været søgt i Kirkebøgerne i Rohlstorffs Pastorat Warder ved Segeberg af Hr. Pastor C. Kähler.

Cathrine Margrethe. Persh. Tidsskrift 3. R. III, 107. Lehnsakter Rossewitz, Statsarkivet, Meklenborg. Medd. af Hr. v. Strahlendorff, Gamehl ved Wismar. Lisch og Sass, Gesch. der Familie v. Oertzen V, 133.

Adelheid Benedikte. Factum abseiten des Herrn B. W. v. Ahlefeldt wider die Frau Priorin zu Preetz (trykt Piece ang. hendes Optagelse i Klostret).

Vilhelm. Rejsesepas til fr. Lande, Patente 1734 (Statsarkivet i Slesvig).

Jørgen. Ref. Sager 1737, 7. Jan., 1740, 14. Marts.

Ditlev. Udfærdigede Haandbreve 1742, 31. Maj.

Johan Rudolph. Paa hans Kiste i den ahlefeldtske Familiebegravelse i Siseby Kirke læses: Hier erwarten eine fröliche Auferstehung die Gebeine des weiland Hochwohlgeb. Herrn Her. Johann Rudolph v. Ahlefeldt auf Damp, Saxtorff und Hohenstein Erbherrn. Sie waren geboren Anno 1712 den 2ten Julius und gingen in die selige Ruhe ein Anno 1770 den 17ten Sept. — Paa hans første Hustrus: Hier ruhet die hochwohlgeb. Frau Fr. Elisabeth von Alefeldt geb. von Lilienkrohn. Sie ist geboren 1715, den 17ten September, gestorben 1734 den 30ten Julius Ihres Alters 19 Jahr. — Paa hans anden Hustrus Kiste: Hierin Ruhen die Gebeine der Hochwohlgeb. Frauen Margarethe Oelgaard v. Ahlefeldt, ein geb. Fräulein v. Brockdorf aus dem Hause Neuhaus, sind vermælet mit dem Herrn Johann Rudolph v. Ahlefeldt auf Damp Ao. 1742. Sie waren geboren Ao. 1718 und gingen in die selige Ruhe Ao. 1763 den 20. Dec.

Anna Emerentia Vilhelmine. Danmarks Adels Aarbog 1887. Till. til Hjemmevielse 1733, 25. Sept., Patente 471, Slesvig. Refererede Sager 7. Okt. 1733.

HENVISNINGER

FEMTE AFSNIT

Bendix Valdemar. Matriklen for Gymnasiet i Altona (Christianeum) indeholder følgende Notits: Benedictus Woldemarus ab Ahlefeldt. Patria: Klein Nordsee. Parentes: Wilhelmus ab Ahlefeldt. Natus die 23. Sept. 1746. Accessus: d. 23. Aprilis 1760. Abitus: Sine oratione valedictoria collegio discessit 1764 Mense Septembr. (Medd. af Hr. Direktør Dr. Arnoldt i Altona). — Hans Navn findes blandt Alumnerne, der tilegnede deres bortrejsende Kammerat Grev C. D. F. Reventlow, den senere Statsminister, et af Prof. Dusch forfattet Afskedsdigt: Bey Abzuge des hochgeb. Reichsgrafen Herrn C. D. F. Reventlou von dem kgl. akad. Gymnasio. Altona 1714. (Exemplar trykt paa hvidt Atlask i Brahe-Trolleborg Arkiv). — Universitetsmatriklen i Kiel. Det mærkelige Tilfælde foreligger her, at A. først blev immatrikuleret ved Universitetet og siden efter ved Gymnasiet.

Carl Vilhelm. Autobiografi i Klosterarkivet i Preetz. I Statsarkivet i Oldenburg hans Korrespondance med Minister v. Holmer 1782—85. Brevvexling i tjenstlige Sager 1786—88 og Brevvexling med Hertug Peter Frederik Ludvig. Dagen 1817, 262, 1818, 52, 1828, 272.

Dorothea. Karby, Riseby og Preetz Kirkebøger.

Margrethe Hedevig. Lisch, Geschichte des Geschlechtes von Hahn IV, 244. Thottske Saml. 1247 fol.

Ditlev. Medd. af Hr. Baron Langwerth v. Simmern, Wichtringhausen, Hannover.

Jørgen. Dagen 1813, 87, 1816, 104, 1817, 263, 1823, 234. Thaarup, Fædrelandsk Nekrolog. Sammlung interessanter Process-Acten in Sachen des Herrn Landraths von Ahlefeldt gegen die Concurssmasse des Geheimen Conferenz-Raths Jürgen von Ahlefeldt, 1.—2. Hefte. Schleswig 1820.

SJETTE AFSNIT

Johan Rudolph Ahlefeldt. Om Charlotte Ahlefeldt se Allg. deutsche Biographie og Dansk biogr. Lexikon. Goethes Briefe an Frau v. Stein, ed. Schöll, II, 482 ff., 645, 652. Düntzer, Ch. v. Stein, II, 520. Goethe Jahrbuch, I, 371, V, 25. Charlotte v. Schiller II, 358. Aus Knebels Nachlass, II, 190 ff. Efterl. Papirer fra den reventlowske Familiekreds III, 163. Schleiden, Erinnerungen eines Holsteiners I, 83.

ANDEN BOG

FØRSTE AFSNIT

Frederik († 1605). Stemann, Gesch. des öffentlichen u. Privatrechts III, 309 f. Danske Magazin, 2. R. II, 376 ff., IV, 10. Universitetsmatriklerne i Padua og Siena ved Hr. Prof. Luschin v. Ebengreuth i Gratz. Familiennamen deutscher Rechtshörer, welche an italienischen Universitäten vor dem Jahre 1630 studirt haben, Wien 1892, 87. Henrik Rantzaus Relationer 1587 (Rigsark.). Pergamentsdokument vedr. Kjøbet af Arlevad 1596. Bestallingsprot. Gottorp

HENVISNINGER

(Statsarkivet i Slesvig). Voss' Excerpter. Maaske er han identisk med Hofjunker Frederik Ahlefeldt 1575 (Medd. fra Rentekammerarkivet 1873—76, 161). I Hofmønsterskriverens Regnskab hedder det: Frederich v. Annefeldt ankom først wdj Kongl. Majt thienniste thenndt 8 May 1575 medt 5 Heste og fick hann Besoldning for 12 Dage y forgangen Monnitt 20 D. oc for thenne Monnitt 50 Daler.

Frederik Ahlefeldt havde en uægte Søn „Hans von Ahlefeldt“. Moderen ægtede Joakim Winter, Borger i Altona. Ved Arvedelingen 1609 bestemtes det, at Hans, naar han opnaaede Myndighedsalderen og skikkede sig vel, skulde have udbetalt 1000 Rdlr. Hans Halvbrødre Hans og Frantz Ahlefeldt udbetalte ham denne Sum og skjænkede ham nogle Heste, hvormed han drog i Felten og tog Del i Kalmarkrigen paa svensk Side. Ved Krigens Slutning ankom han svag og syg ombord paa et Skib til Ekernförde og døde her 1613, hvor han ogsaa fik en ærlig Begravelse. Den åfdødes Stedfader Winter førte endnu 1620 Proces med Ahlefeldts Halvbrødre om Arven efter hin (Acta A. 666 i Statsark. Slesvig).

ANDET AFSNIT

Hans. Om Drabet paa Jesper Rantzau se Breve fra Ærkebisp Frederik (III.) til Christian IV. 1629, 17. Septbr. og 14. Novbr. (Rigsark.) samt Beretning i Haseldorfs Arkiv. Inl. Reg. 1602. Papirer vedrørende Salget af Stendorf i Rigsark.

Frantz. I Ulderup Kirke findes endnu bevarede fire Stene, hver delt i fire Felter med Vaaben og Indskrift i hvert (ca. 50 Cm. brede og lange): 1. Friedrich v. Alfeld . . . v. Alefeld. H(ans) von Alfeld. Dorotea v. Alfeld. 2. Fr(ans) Alefeld. 2 og 3 ulæselige. Catrina v. (Reventlow). 3. Hans von Buchwald. Dorothea v. Bucwalt. Johan Reventlouw. B(erta) Reventlouw. 4. Henning v. Bockwold. Anna von Bockwolt. Detlef v. Bockwold. Anna von Bockwold. — Desuden en lignende halv Sten med 2 Felter: Friederich v. Alefeld og i 2. Felt det ahlefeldtske Vaaben, men Indskriften er udslettet. — Af en Ligsten, der formenes at være Frantz Ahlefeldts er kun Indskriften paa venstre Halvdel at læse: Anno . . | Franz . . | Erb . . | Franz . . | ihre . . | hat . . (Medd. af Hr. Pastor Wulf i Ullerup). Gottorper Akten XII (Statsark. Slesvig). Original Ægtepagt paa Pergament og Salgsdokumenter vedr. Arlevad i Rigsark. og Slesvig. Voss' Excerpter. Ifølge I. F. Pfeffingers Stamtavler over Familien Ahlefeldt i Bibliotheket i Wolfenbüttel skal Frantz have været gift to Gange, med Anna, Datter af Hans Buchwald til Klüvensiek, og Helene, Datter af Claus Rantzau, og have haft en Søn, Christian, død som Ritmester. For disse Angivelser savnes enhver Hjemmel.

Cal. Dødsanmeldelse, undertegnet af Fred., Otto Ahlefeldt og Hans Rumohr, i Haseldorfs Arkiv. Kirchenbuch der Kirchen St. Nicolai zum Kiele (Kirkearkivet).

Frøderik. Birgitte Ahlefeldts Begravelsesbrev, dateret 3. August 1632, Kliplev (Haseldorfs Arkiv).

Helvigs Broder Christopher er vel Krigskommissær i Holsten Christopher Roepstorff (afskediget 1661, 1663 Proviant- og Kvarterkommissær), der 1655 købte Godset Loitmark ved Kappel (Godsarkivet). Han var gift med Elisabeth Schrøder, en Søster til General Hans Løvenhielm. Hun nævnes som Enke med Sønnen Burchard (Inländ. Registr. 1670, 113). Den anden Søn var Oberst Claus Ulrik Roepstorff til Veseby, Stamfader til den adelige Slægt. (Koncepter til Inländ. Registr. 1695, 23. Nov.). Af samme Slægt var vistnok Ditlev Roepstorff, 1660 Musikantdreng i Lære hos Violinist Christoffer Ernst Friesen paa Gottorp, derefter Medlem af det hertugelige Kapel til 1695; oppebar Pension til sin Død. Han var to Gange gift, første Gang 1673, 6. Maj, m. Catharine Cordessen, begravet 23. April 1684 fra St. Mikkels Kirke i Slesvig. I denne Kirke lod han døbe Børnene Johan Adolph (1674, 29. Juli), Ditlev (1677, 16. Nov.), Otto Ulrik (1681, 27. Sept.), Anna Cathrine (1690, 9. April), Michael (1693, 6. Juni),

HENVISNINGER

Nikolaj Ulrik (1695, 20. Okt.), Ditlev (1698, 18. Maj) og Agnese, bisat 25. Nov. 1685. En Ditlev R. blev begr. 1724, 1. Juli.

Michael Roepstorff, Jæger paa Gottorp, blev begravet i Slesvig i Maj 1644.

Bendix. Patente 1670, 220, 356, 369 ff. (Rigsark.). Acta A. 786 i Statsark. i Slesvig. Hans Svigermoder Margrethe Rantzau, f. Pogwisch, døde 9. Sept. 1630 paa Kohøved, begr. i Vabs 20. Okt. (Dødsanmeldelse i Brev fra Bendix til Bendix Ahlefeldt til Haseldorf 22. Sept. i Arkivet sammesteds), til Grev van der Nath 5. Okt. 1659, i v. d. Nathske Papirer 10 (Rigsark.). Ida Hedvig v. Spor, f. Rumohrs Ahnetavle. Urtheile u. Bescheide 278, 366. Maslev Godsarkiv ved Hr. G. Schäffer.

TREDIE AFSNIT

Hans. Biogr. Lexikon I, 146 ff. Becker, Frederik III., I, 212, 34, 64; II, 173, 88, 93. Hist. Tidsskr. 5. R. III, 207, 42, 46, 63. Danske Magazin 3. R. II, 105, III, 116. Aarsberetn. fra Geheimarch. VI, 251. Danske Saml. 2. R. III, 312 f. Saml. til Fyens Hist. og Topographi IX, 59. Kbhvns. Diplomatarium V, 436, 54, 530. Bruun, G. Rosenkrantz 80, 182. Fridericia, Adelsvældens sidste Dage 304 f., 361, 66, 71 f., 411 ff., 438, 49. Eberstein, Kriegsber. des Generalfeldm. E. A. v. Eberstein, 2. Udg. 159 ff., 179 ff., 191 ff. o. s. v. Wallensbeck, Diarium, 254, 87. Bloch, Amtmænd, 21. S. A. Sørensen, Kbhvns. Belejring, 189 f. Mumme, St. Knuds Kirke i Odense 142 ff. I. Lauritsen, St. Knuds Kirke 37, 43. Dagen 1822, 16.

Indkomne Sager til Krigskancelliet 1671, Maj, 175. Patente 1657, 156, 173 (Pardon). Fyenske Reg. 6, 307 (Pas); Fyenske Tegn. VII, 297, 349 (Ordre til Körbitz). Smaal. Tegn. VIII, 199, 232 (om Nakskovs Undsætning); Jydske Tegn. XIV, 85 (Ordre til Rigmarsken at ansætte ham); 212 (om at overtage Kirsten Munks Gods), ib. 252 (Ordre til Pogwisch om Afregning); Fyenske Tegn. IX, 1 (Till. at hidkomme). Sjæll. Regist. 25, 519 (Ægtepagt m. Cathrine Sehested). Sjæll. Tegn. 37, 148 (Bef. til at hidkomme), ib. 383 (Saltø); Sjæll. Reg. 26, 302 (Sivert Unes Kreditorer). Sjæll. Tegn. 39, 104 (Ordre til Kammerkoll. om Afregning), Sjæll. Reg. 28, 364 (Hustrus Begravelse), Fyenske Reg. 9, 515 (Ægtepagt m. Anna Rumohr), Fyenske Tegn. 11, 202 (om at indforskrive Sønnen), Fyenske Reg. 10, 439 (Birkerettighed til Glorup), Fyenske Reg. 12, 37 (Skjøde paa Begr.), ib. 137 (Bev. paa Test. for Anna Ahlefeldt), ib. 235 (Fundats for Legatet). Patente 1668, 49. Reskripter til Rentekamret 1683, 16. Marts. Rentekamrets Expeditionsprot. 1661, 225, 268; 1662, 345; 1664, 64. Rentekamrets Pers. 1660—99 A. Rang- og Bestillingsbog 1677—99 (Rang med Gehejmeraader). Arkivet paa Sierhagen.

G. A. W. At eftersom Oss Elschl. Hans von Allefeld etc. underd. hoss oss lader anholde och begiere, at u-anseet hand icke er aff den i Wore Riger och Lande florerende och tillatte Religion, hannem dog alligevel maa tilstedis och beuilges, der sammesteds at bygge, boe, saa och nyde, bruge och beholde, huis Jordegodtz och anden formue hand enten nu eyer och sig tilforhandlit haffuer, eller her efter eyendis och sig tilforhandlendis worder, med lige de samme friheder som andre aff hans Stand, efter de Adelen aff oss Naad. gifne privilegier det nyder och besidder, och hand sig tilforplictet haffuer at skal lade huis ecte liffs arffvinger hand imidlertid becommendis worder, udi den reene Lutherske Religion opdrage, och icke holde eller holde lade, enten hemmeligen eller aabenbare nogensteds i Wore Riger och Lande for sig eller sine noget den Catholiske Religions exercitium, med mere hans der paa vdgifne Reversis widere formelding. Thi haffue Wi aff synderlig Gunst och Naade, saa och for tro och willig Tieneste som bemelte Hans von Allefeldt oss her til giort och bewiist haffuer, och her efter troligen giøre och beuisse maa och schal, forbenefente hans underdan. begiering naad. beuilget och samtycht och nu med dette Wort obne breff bevilger och samtycker, saaledes at dersom bemelte Hans von Allefeldt noget imod hans før anrørte underd. revers handler eller foretager, hand da dermed denne Woris naad. bevilling och concession schal haffue forbrut. Thi forbiude Wi etc. Hafn. 25. Novembr. 1662 (Sjæll. Reg. 25, 357 f.).

HENVISNINGER

Blandt de i Boet efter Generalltn. F. C. v. Plessen 1783 til Gehejmerraad Scheel-Plessen udleverede Familiepapirer fandtes en Pakke vedr. Generalltn. Hans Ahlefeldt. Ordre og Befalinger til ham, en Ordre fra Hans Schack, et Brev fra Dronning Sophie Amalie, to fra Kronprins Christian, 7 Tegninger og Kontrakter vedr. Glorup. Anna Ahlefeldts Testamente af 30. Marts 1705. Heri tillige en stor Del vigtige Embedspapirer og Breve fra C. S. Plessen. (Hærens Justitsarkiv, Skifteprotokol 390).

Bertha (Birte), efter andre **Barbara Ahlefeldt**, der angives at være Datter af Hans Ahlefeldt, ægtede 1660 den daværende Oberstlieutenant i Ahlefeldts Regiment Hans Schrøder, adlet 1669 under Navnet Løvenhielm, til Vejrupgaard, Hindemae, Norskov, Sanderumgaard o. s. v., siden Generallieutenant og hvid Ridder, særlig bekendt fra Slaget ved Uddevalla i den skaanske Krig, født 28. Januar 1627, død 2. Marts 1699. Hun afgik ved Døden 22. Oktober 1672 paa Hammershus, hvor Løvenhielm den Gang havde Bolig som Amtmand. Sorgen over hendes Død foranledigede, at han nedlagde denne sin Post og forlod Kjøbenhavn. Da Hans Ahlefeldt indgik sit første Ægteskab med Catharine Sehested 1664, er det aldeles umuligt, at Bertha har været hans ægtefødte Datter. Der er en Mulighed for, at han i sin tidlige Ungdom har avlet denne Datter udenfor Ægteskab, ligesom den ved Aar 1650 fødte Frantz Stendorff, der ogsaa tit skriver sig v. Ahlefeldt. Rimeligere er det, at hun er en Søster til ham. Efter alt hvad der foreligger synes hun næppe at have været ægtefødt. Hun nævnes ikke i de ret oplysende Arve- og Skifteakter, der indeholde Navnene paa Hans Ahlefeldts øvrige Søsken. Alle hidtil anstillede indgaaende Undersøgelser for at stadfæste hendes Herkomst have været forgjæves. Familien Brockenhuus-Løvenhielm ejer ingen Efterretninger herom. — Jvfr. Biogr. Lexikon X, 597, Personalhist. Tidsskrift 2. R. VI, 187. Løvenhielms Moder Elisabeth Roepstorff var Søster til Helvig Roepstorff, Frederik Ahlefeldt til Søgaards 2. Hustru (S. 105).

Frantz Stendorff, født 1653, nævnes første Gang 1664 i Faderens Testamente. Fra sit 14. Aar tjente han i den danske Hær og forfremmedes til Officer, gik derefter i kejserlig Tjeneste og førte senere et Kompagni til Fods under brunsvig-lyneborgske Faner. 1683, 10. Marts, blev han Ritmester ved 4. jydsk Nationalregiment Kavalleri, afgik 1691, men ansattes atter 1697, 6. Marts, ved 5. jydsk Nationalregiment til Hest og fulgte med dette til Holland under Frederik Vilhelm v. Schmettau, indtil han i August 1703 paa Grund af begaaede Underslæb ved Hesteopkøb maatte tage sin Afsked. 1705 boede han paa Baroniet Lindenberg og ansøger 1710 om atter at blive ansat. Han gjør gjældende, at han ikke har faaet tilbørlig Afsked og klager over Schmettaus Forfølgelser. Denne hævder derimod, at Ahlefeldt har angivet flere Heste paa Tabslisten, end han havde mistet i Krigen. Han havde selv den Gang ansøgt om Afsked, som man ikke vilde nægte ham for at afvende Skandalen. Ved denne Lejlighed underskriver han sig Frantz von Alefeldt og nævner tillige som sin Fader Generallieutenant Hans Ahlefeldt. Han døde 1736 og blev 14. Maj s. A. bisat i Bælum. I første Ægteskab var han gift med Anna Ludmilla v. Götzen, Datter af Jobst Joachim v. Götzen og Margrethe Cathrine v. Adelebsen og Enke efter en Zandri di Caraffa. Hun fødte ham fire Børn, hvoraf det ældste kom til Verden 1692 og døde 1705, da hendes efterlevende Mand søger om Bevilling til at maatte sidde i uskiftet Bo med sine smaa umyndige Børn. Anden Gang ægtede han 16. Juni 1706 i Viborg Anna Hofman, Datter af Peder Hofman til Hammergaard og Hustru Margrethe, født Brockmann (gift første Gang 2. Maj 1699 med Kaptejn Claus Thygesen Below, f. 1660, d. 1700). Hun var født 1677 og døde 1712. Af Stendorfs Børn kjendes 1) Johan Christian Ahlefeldt, født 1692, tjente ved Rytteriet i 14 Aar, tilsidst som Vagtmester og Kvartermester ved Landdragonerne i 5 Aar, afskediget 1731 ved Reduktionen, levede 1748 paa Bøgstad som Skytte, gift 20. Oktober 1722 med Charlotte Friis; 2) Ernst Henrik; 3) Henrik Christophør; 4) Adam Bendix, født 1701, † 12. April 1737, gift 12. December 1731 med Ide Kirstine Ovesdatter. — Johan Christians Børn vare a) Mette, født 1725, død 1736 i Als; b) Anna Mechtilde, døbt 27. Januar 1726; c) Frantz Christian, † 1736; d) Else Kirstine, døbt 3. April 1739, begravet 14. Sept. i Gudum. — Personalhist. Tidsskr. VI, 198. Refererede Sager 1703, 13. Dec., 1710, 22. April. Supplikprotokol 1705 II, 311. Danmarks Adels Aarvog 1888, 38.

Bendix († 1701). Originale Testamenter i Arkivet paa Jersbeck. Relationer fra Slesvig (Thomsen) 1697, 21. Sept. Afskrifter af Inskriptioner i den ahlefeldtske Begravelse i Westensee (i Arkivet paa Deutsch-Nienhof ved Hr. Regeringsassessor v. Hedemann-Heespen,

HENVISNINGER

Steinwehr): I. Ruhe Kammer des weyland wohlgebornen Herrn Benedix von Ahlefeld ehemahls Erbherr auf Neuenhoff so an diese Welt gebohren Ao. 1629 und in seinem Erlöser Jesu Christo entschlafen Ao. 1701 d. 13ten Martzij. — II. Elisabeth Hedwig von Ahlefeld geb. v. Thienen, geb. 7. July 1629, 9 h. Vorm., gest. 25. Martzij 1691 Vorm. — III. Dorothea v. Ahlefeld, geb. Pfingstabend 1658, gest. 22. Dec. 1705, alt 46 Jahr 8 Monat. — IV. Herr Vatter H. Friderich v. Ahlefeld, Frau Mutter Fr. Anna Catharina, g. Pogwisch. Gross Vatter Herr Cay von Ahlefeld etc. — Tavle med Indskrift i Væggen: Soli Deo Gloria. Anno 1691 ward diess Begrebniß erbauet für den wollgebohrnen Herren Herr Benedictus Alefeldt, Rittmeister und Erbherr auf Neuenhofe vnd seiner Frau Liebsten, der weilandt wollgebohrnen Frauen, Frau Eliesabeth Hedewig von Alefeldt gebohrne von Thiuen, Imgleichen für deroselben Herren Sohn, den wollgebohrnen Herren Herr Hans Heinrich v. Alefeldt, Königl. Cämmerer vnd Land Raht, Erbherr auf Neuenhofe vnd desselben Fraw Liebsten, der wollgebohrnen Frawen, Fraw Dorothea v. Alefeldt wie auch einen von dero Herren Söhnen, nahmentlich Benedictus von Ahlefeldt, zu dem Ende, dass nach dess letzten tödlichen Hintrit diese Begrebniß nicht wieder geöffnet noch an jemand von den künftigen Besitzern des Neuenhofes soll verkaufet werden, mahlen die hiezu erforderlichen Bawkosten hinföhren nicht auss Neuenhofe sondern anders woher genomen sein müssen, genden (?) zue Nachricht diese Tafel hir machen lassen welches im Kirchenbuche eingezeichnet ist. — I den ahlefeldtske Begravelse i Westensee, der aabnedes i Sommeren 1893, fandtes flere Metalkister, for største Delen berøvede deres Prydelse og aabnede med Vold, alle uden Indskrifter. — Ifølge Elisabeth Hedewig Thienens Ahnetavle vare hendes Forældre Henning Thienen, † 1636, og Magdalene Rumohr-Roest, f. 26. Okt. 1602, viet 28. Nov. 1621, † 23. Aug. 1670 (Haseldorfs Arkiv).

Anna Margrethe. Lehnsakter Nütschau og Goldenitz i Statsarkivet i Schwerin. Medd. af Hr. Kaptejn, Friherre v. Lützwow i Ettlingen i Baden.

Abel. Sjæll. Reg. 36, 508. Lehnsakter (Schwerin). Hoinckhusens Stmt. Plessen ib.

Frederik († 1664). Original Pergament om Kjøbet af Tremsbüttel og Steinhorst med egenhændige Underskrifter og Hertugens Segl, i Statsarkivet i Slesvig. Acta A. 1650.

Schleswig-holst. Jahrbücher X, 80. Inlånd. Registrant, 1646. Inl. Conc. 1659, 10. Oct.

Om Landgreve Georg Christian se C. Hoffmeister, Taschenbuch über alle Linien des Regentenhausens Hessen, Hamburg 1874. Gravskrift i F. Werner, Der Mainzer Dom u. seine Denkmäler I, 271. Archiv f. hessische Gesch. VI, 264, VIII, 61, IX, 139, XI, 220. Latina (Passer) i Rigsark. 1652, 3. Nov. Tauber, Sorø. — 1666, 3. Okt., meddeler han Hertug Christian Albrecht, at han agter at indgaa Ægteskab med Frederik Ahlefeldts Enke og beder gjennem sin Raad Otto Mauritius om at faa udnævnt Formyndere for A.s Børn. Amterne Tremsbüttel og Steinhorst, der tilhøre hans Trolovede, kan ikke indløses under en Sum af 307,000 Rdlr. (Statsark., Slesvig).

Af sine Kostbarheder og Smykker testamenterede Landgrevinden til Oberst Ahlefeldts Datter Anna Cathrine følgende: Et Diamanthalsbaand, de to „melleinste“ Diamantraceletter med tilhørende gyldne Naale, den blaa „aquilay“ Blomst med 13 Diamanter, et Diamantkors, en Guldring med den største Taffelsten, en Saphirring med gjennemdraget Navnetræk, en Hjertespange af Guld med 11 Diamanter, to Guldknapper med 16 Stene, et Par store Guld-armbaand med Diamant Skruestykker og Diamantlaase, en langlig forgyldt Skaal med Laag, staaende paa 3 Knapper med Navnetræk AC, en Guldske med Pogwischernes Vaaben, et Par Guldknive, en Guldbrystnaal, et Par gyldne Skospænder, to Rækker store Perlerader om Halsen, 11 Rækker runde Perler om hver Haand, ialt 22 Rader, 5 Sløjfer af runde Perler, smaa og store, samt Perlekronen med Diamanter, et rundt Sølvfad med dertil hørende Strudsfugl og „krause Blumenleuchter“, et forgyldt lille Fad med Kande og Lyseslager, to smaa Sølvlyseslager med Lysesax og Sølvplade, det store drevne Sølvbækken, to Kander af Sølv med Relief-billeder, en Sølvkande, dannet som Orgelpiber, en lille sirforgyldt Kande, en lille langagtig Sølvskaal, hvilende paa 4 Kugler med Laag, en lille Krystalkande, en stor „Løveskaal“ med Laag, en lille Elfenbenskande, hvorpaa de fire Aarstider, en rund orgelpibeformet Skaal med Laag, en lille forgyldt Drukande, en høj forgyldt Kande, et forgyldt Bæger og en forgyldt Kande, begge med Laag, 6 af de største Sølvbægre, to smaa Saltfade i Form af Blomster, 12 nye Skeer, 2 forgyldte Pommeranser med Laag, det flade Sølvur, de allerbedste Klæder og en Kamæske af Sølv, en Sølvpudderdaase, en Guldæske med Jesusnavn og en stor indlagt

HENVISNINGER

Skrivepult. — Den anden Datter Dorothea fik et lille langligt, gammelt Fad med Lys og Lysesax, en stor rund Skaal med Laag, hvorpaa det pogwisch'ske Vaaben, en lille Ring med 4 Diamanter, en Signering, der havde tilhørt Landgrevindens Moder, en sort „ameleret“ Guld-ske, et Par tilhørende Guldknive og en lille Tallerken af Sirguld med 12 smaa Bægre. — Den tredje Datter Benedicte fik de 2 mindste Diamantbraceletter med Guldhæfter, en Rad runde Perler, en lille Guldnaal, en lille slet Guldring, som Landgrevinden bar til daglig, en lille Balsamknap, et lille langligt Bækken af Sølv med Kande og 2 Lys, en Sølvpotte, en forgyldt Pommerans o en sirforgylt Sølvkande paa tre Kugler.

Otto, † 1652. Medd. fra Rentekammerarchivet 1872, 152. Matriklen for Univ. i Siena ved Hr. Prof. Luschin i Gratz. Ægtepagt i Arkivet paa Haseldorf. Cai Ahlefeldt til Ditlev Reventlow og Relation fra samme til Kongen, 1644, 4. Marts (Rigsark.). Coronæus, Fata tragica. St. Nikolaj Kirkebog, Kiel.

Bendix Blome beder 1686; 23. Juni, fra Neuenhof, Kongen om at fritages for sit Værgemaal for Søsteren Catharine, gift 23. April 1652 med Oberst Henrik Sehested til Beckhof og Beckmünde, der opretter sit Testamente, dateret Kiel 5. Sept. 1671. Han har kjøbt Beckhof af sin afdøde Broder Hieronymus og testamenterer dette Gods tilligemed Beckmünde til sin Hustru. De have Børnene Otto, Henrik (vanvittig), Frederik, Dorothea, Catharine, Anna Øllegaard, Benedikte, Margrethe og Lucie Hedeveg, af disse leve 1730 Dorothea og Margrethe ugift i Preetz og Heiligenstädten. Frederik Sehested ægtede 14. Jan. 1688 i Kiel Anna Margrethe v. Dumbstorff, Datter af Oberst Erdwin D., død 9. Nov. 1730 (Inländ. Concepte. Afskrift af Test. i Haseldorfs Arkiv, Bryllups- og Sørgevers i Arkivet paa Breitenburg).

I Rigsarkivet findes fra Aaret 1652 (26. Febr.) et i personalhistorisk Henseende ret interessant Mandtal over Adelen i Byerne i Hertugdømmerne:

1. Verzeichniss der von Adell so in den Städten und sonsten des Fürstenthumbs Schlesswig gesessen:

Eybe Pogwischen — Christoph Meinstorff (død 5. Dec. 1664 som den sidste af Slægten, g. m. Marie Sophie v. Wolframstorff). — Siegfried von Thienen — Wulf Woensfleth — Lucia Brocktorffen — Hanss von Buchwalt Wittiben zu Flensburg, jetzo Obristl. Wackerbahrts. — Heilwig von Ahlefeldt Tochter Magdalena — Clauss von Thienen Erben — Birgitta Wensinen — Benedix Pogwisch von Ostergahrde — Johan von der Wisch Heinrichs Sohn — Anna von Ahlenfeldt zu Swensbuy — Die Jungfrauen von Friesenhagen — Drude Pogwischen von Espenis — Adolff Josias Brocktorff — Philip Rathlow zu Gerebuy Vormünder Gerith Philip von Ahlefeldt und Wulff Wonsfleht — Hinrich von Ahlefeldt, Melchior's Sohn zu Grunenwalde — Andreas Schelting.

2. Verzeichniss der von Adel, so in den Städten Alss sonsten des Fürstenthumbs Holstein gesessen:

Jfr. Hesche Meinstorffen — Adolff Friederich Rantzowen Wittibe von Quahlen — Jungfrau Mette Pogwisch von Petersdorff — Hanss Bluhme zum Kiel und dessen Schwester Jfr. Cathrina Bluhmen — Fr. Anna von Ahlefeldt Hr. Dieterichs Wittibe — Hinrich Sehestedt Alexanders Sohn — Drude Pogwischen Hinrichs Wittibe — Hinrich Rantzow von der Nähr und dessen Hausfr. — Kay Rantzowen zu Emckendorff Söhne und Töchter — Catharina Sehesteden — Salome von Buchwaldt — Osswald von Buchwaldt und dessen Haussfraw — Jeronimus Sehestede — Heilwig von Buchwaldt von Niendorff — Jfr. Abel Pogwischen zum Kiel — Benedix von Ahlefeldt von Stendorff — Vormünder Dorothea von Buchwaldt von Hornstorff — Gregorius Brocktorff von Tralaw — Major Detlef Brocktorff von Tralaw — Detleff Rantzowen Wittibe von Kaltenhoff — Henning Pogwisch von Hasselburg.

Obr. Jenss zu Oldeschlohe — Christoff Rantzowen zum Rolfshagen — Christoff Hanss von Bülow. — Emerentz von Buchwaldt — Magdalena von der Wischen — Dorothea von der Wischen — Dorothea Hedewig Schacken — Margaretha Sehestettin zu Rendesburg — Paul Wittorfen Kinder — Magdalene von Thienen zu Wahlstorff mit ihren Töchtern — Gen. Majeur Hanss Rantzow — Otto Ahlefeldt von Friesenburg — Detlef von Ahlefeldt von Friesenburg. Gosche von Buchwaldt von Gierichsbeck — Die Wittibe von Gierichsbeck — Detleff von Ahlefeldt Wittibe zu Lindow — Friedrich von Ahlefeldt Landt-Raht — Kay von Ahlefeldt zu Sestermüe Wittibe — Jfr. Eibe von Thienen von Cühren — Kay von Ahlefeldt von Schulen-

dorff — Otto Rantzowen zu Rahtmansdorff — Mette Pogwischen Wittibe und ihre Kinder — Der Sohn von Petersdorff.

I en i Bibliotheket paa Lindau (ved Gettorf) opbevaret Familiebibel (Biblia Lutheri Magdeborch MDXLV, med Bogstaverne H R og E R paa Bindet) findes følgende Optegnelser, der hovedsagelig stamme fra Hans Rumohrs Haand: Anno 1593, am Dingsdage vor palmarum: wass der 3. tag monats Aprilis Hebbe ich das Gudtt Rundthoff im Nahmen Gottes Inn Vnserer Gebröder arfdeelinge angenahmen. Anno 1617 Sondages nach Johannes Baptista, was der 29te Juny, is de ehliche vertruwenge mit Diderich Blomen vnd meiner Dochter Elisabeth Rumohrs alhir tho Rundthoff geschehen vnd gehalten worden. — Anno 1617, Dingestages nach Jacobi, was der 29te Monats July, Iss myn Sohn Assmus Rumohr, mit sinem præceptor Johannes Gabeus vth dem lande verreiset. — Ao. 1646 den 16. Septb. am Mitwochen, ist meine Hochzeit mit J. Elsebe von Alefeldt alhie zu Rundthoff gehalten worden. — Den 20. Aug. A. 1647 ist darauff vnser kleines Töchterlein, Dorothea genandt, vmb 3 Uhren nach Mittage auff dieser Werldt zum Kiell gebohren. — Ao. 1649, den 21. Septb. Ist unser töchterlein J. Bartie Rumohr vff dieser Weldt gebhoren, daruff wider den 21. April 1652 hinwiederumb sehlich in dem Herrn entschlaffen. — Ao. 1664 den 13. Martz. Ist meine Tochter J. Dorothea von Ahlefeldt mit dem wollgebhorenen Herrn Burchardt von Alefeldt, Kgl. Dennem. Landt Radt auff Saxtorff, Collmar vnd Esselmark Erbherrn ehelich vertrüwet worden uff dem Hause Saxtorf. — Ao. 1715 d. 7. December um 3 Uhr 35 Minuten ist mein sel. Vatter Henning Rumohr auf Rundhoff, Ohrfeld und Drült Erbherr seelig im Herrn verschieden.

Catharine. Kirkebøgerne i Bovenau gaa kun tilbage til 1760. Genealogiske Optegn. om Claus Ahlefeldt til Gjeltning og hans Descendens i Rigsark. (Pershist. Saml.)

Mette. Biogr. Lex. III, 223. Moller, Cimbria lit. I, 76. Gl. kgl. Saml. 3025 4to. J. Lassenius, Gewinnender Verlust oder Leich-Predigt üb. Fr. Metta v. Bougwald, Glückstadt 1668. M. Kirstenius, Sermo funebris honori matronae Mettæ Alefeldiæ. Ordrer til Godske Buchwald. Breve fra ham til Storktslr. Ahlefeldt (Danske Adelsbreve). Patente 1670.

Bendix. Extr. maanedl. Relationer 1677, 502. Eberstein, Kriegesberichte, 1891, 242. Sørensen, Kbhvns. Belejring 187. Aschebergs lefverne af Lagerbring, 158. St. Petri Kirkes Regnskab 1677. Pershist. Tidsskr. 2. R. III, 285. Mollerup og Meidell, Billeættens Historie 2. II, 109. Krigskanc. Expeditioner 1675, 487, 1676, 706.

1667, 7. Maj, faar Bendix von Alefeldt Brev at være adelig Kone Barn: G. A. W. Effterson O. E. Benedix von Alefeldt, Capitaine under Voris liffregiment til foeds, for os vnderd. haffuer ladet andrage, at endog udj Woris ob: Brev dat: Flensb: d: 22 Julij d: 1652 udtrycheligen formeldis Os nochsommeligen at være underrettet, hans Moeder, afgangne Hedevig Røpstorffen ved hans Fader, afgangne Friderich von Ahlefeldt til Søgaard etc. aff Presten ret at haffue været egteviet, med videre omstendigheder i samme Breff indeholdis, iche dismindre schal een och anden sig haffue vnderstandet hannem at forekaste, ligesom hand iche kunde regnis for ret Egtebarn, da haffue vi efter hans vnderd. ansøgning och begiering naad: hannem aff Voris absolute soueraine Kongl. Mayt. och myndighed, ved dette voris obne breff erklæret, som vi och hannem hermed offentlig erklærer for ret Egte och Adelskone Barn, aff alle och eenhuer at schulle agtis och holdis, dog uden nogen videre arffveretigheds prætension, efter bem: hans Fader. Thi forbiude Vi alle och een Huer, være sig aff huad Stand och Vilkor de være kunde, hannem noget videre herudinden at bebreyde eller forekaste eller hannem herimod som forskreffuit staar, nogen Hinder eller forfang at giøre eller lade giøre, under vor Hyldest och Naade. Giffuet etc. Haffn. d. 7 May Anno 1667. — (Sjæll. Reg. 26. 343.)

Frederik. Biogr. Lex. 134 ff. Norske Rigsregisteranter XI, 667 ff, XII, 14, 41, 44, 132. Meidell, Bille Ættens Historie II, 2, 60 f., 107 f. Leonore Christine Ulfeldts Jammersminde 2. Udg. 16, 21 ff., 44, 99. Birket-Smith, L. C. Ulfeldts Historie I, 315 ff. Hist. Tidsskr. 5. R. III, 180, 86, 265. Danske Magazin 3. R. II. Dahlbergs Dagbok, 1823, 164 f. S. A. Sørensen, Kbhvns. Belejring 103, 115. Danske Saml. 2. R. I, 201 f., III, 313. Noodt, Beiträge II, 557. Kielmansegg, Familien Chronik 108. Fridericia, Adelsvældens sidste Dage, 361, 98, 409, 15, 17, 47 f. Eckernförde Zeitung 1895, Nr. 55. Langelands Avis 9. Maj 1895.

T. Beckers personalhist. Saml. A. (kgl. Bibliothek). Rentekammerets Expeditionsprotokol 1661, 144, 1663, 298, 1664, 3. Okt., 1665, 442, 461. Indkomne Sager til Krigskanc.

HENVISNINGER

1662, 166, 1671, 399, og 1672, Marts. Acta A. 977 (Statsarkivet i Slesvig). Bienebek Godsarkiv ved Hr. G. Schäffer i Berlin. Fyenske Reg. 7, 132 (Halsted Kloster); Smaalandske Tegn. VIII, 233, IX, 156 f. Jydske Reg. 13, 136; Sjæll. Tegn. 34, 294, 523, 612, 735. Norske Tegn. XI, 379. Sjæll. Tegn. 40, 1672, 22. Jan. Patente 1672, 286.

Frederik Ahlefeldts Gravskrift paa Kistepladen (Tranekjær Kirke) lyder: Hiervnter rvhet Der wolgebohrne Herr Fridrich von Alefeldt so gebohren uf Maszleben im Schleswigschen den 22 Mart. Anno 1627, hat erstlich Lovis XIV, König in Franckrich fur Ritmeister vnter Marschal Rantzous Regiment gedinet, hernach Philippo IV, König in Hispanien fur Mayor zu fues vnter dem guldenleuschen Regiment, ferner Friderico III, König in Dennemarck fur Obristleutenant vnd Obrister zu Fuess, auch Commendant in Bahus, noch fur Obrister vber dero Regiment de Gard zu Fves, General Mayor zv Fves, Gouverneur in Naskau, Assessor im Kriegs Collegio vnd Commendant in Copenhagen, auch Amptman vber Haranger vnd Halsenoe Ampter in Norwegen, letzlich bey Christiano 5. König in Dennemarck, in vorgemelten Chargen continuiret, auch zum Ritter von Danebroge vnd General Lievtenant zu Fues gemacht, ist sehlich ihm Herren entslaffen in Copenhagen den 4. January Abend vmb V Vhr Anno 1672. Gott verleihe den Cörper ein sanfte Ruhe vnd mit allen Christ-Gläubigen eine fröliche Auferstehung an dem grossen Gerichts-Tage.

FJERDE AFSNIT

Clarella. M. D. v. Pincier, Lübeckische Geschlechter 1744, I. (i Stadt- und Landamt i Lybek). Zeitschrift des Vereins f. lüb. Geschichte, 1894, 89. Nova literaria maris balthici 1701, 25. Patente 1701, 33.

Christian. Universitetets Ligprogram. Personalhist. Tidsskrift 2. R. IV, 5. Bircherods Dagbøger, 300. Patente 1692, 416.

Hans Henrik. Biogr. Lexikon I, 149 f. Moller, 319 ff. Medd. fra Gehejmarkivet VI, 258 f. Hist. Tidsskrift 6. R. V, 307. Norsk hist. Tidsskrift 2. R. VI, 16. Lamberty, Mémoires, VI, 317. Danske Magazin 5. R. III, 332. C. Bruun, Fred. Rostgaard, 101. Braasch, Om Molesworths Skrift An account of Denmark 114 ff. Camerer, Vermischte hist. pol. Nachrichten II, 795 ff. Neues staatsbürg. Magazin IX, 480. Matthiessen, Seestermüth u. Colmar. Protocollum professionis über Seestermüth (1748). — Geheimeregistraturen 1689—91, 98, 1708, 1710—14. Relationer fra Å. til Kongen og Storktslr. Reventlow. Breve til Fr. Ahlefeldt 1682—83. C. v. Lentes Breve XIX, 196. Sjæll. Tegn. L, 19, 224, 234. Patente 1683, 154, 1689, 229, 1692, 7, 1697, 156, 1698, 37, 113, 1704, 164, 1706, 1708, 5, 156, 197, 1710, 173, 1712, 4, 1713, 86, 1714, 16, 124, 178. Rang- og Bestillingsbog 1677—99. Breve fra Elefant-riddere 1699—1730. Kirkebogen i Seester. Tyske Rentekammers Exped. Prot. 1712, 18. Marts (A. laaner af Johan Casimir Greve Wartenburg 10,000 Rdlr.). — Paa hans Sarkofag i Begravelsen i Seester Kirke læses: Johannes Henricvs | ab Alefeldt | serenissimi ac potentissimi | Regis Daniæ et Norvegicæ | consiliarius intimus | et in ducatibus Slesvici | et Holsatiæ consiliarius | provincialis | nec non | Ordinis Elephantini | Eqves | et Dominus in | Seestermüthe | Natus Dom. Remin: hora x Mat. | Denatus D. 23 (25?) Mart. | Anno 1720.

Sammen med Hans Henrik vare følgende Ahlefeldter til Stede ved Indvielsen af Universitetet i Kiel: Hinrich, Eq. aur. et Colonellus, Bendix, Colonellus, Claus, Vice Colonellus, Gerdt Philip, Tribunus Equitum, Bendix, Cai, Detloff, Wolff, Moritz Hieronymus, Tribunus Equitum, Balthasar, Heinrich, Fredrich Christian, Hans Heinrich, Benedicti Filius, Fredrich et Cai fratres, Joachim, Nicolai Filius, Gregorius et Johan, Gerhardi Filii, Gosche, Frantz Wolffii Filius. — Torquatus, Inauguratio, 81.

Cai († 1684). Moller 350 f. Breve til Fred. Ahlefeldt 1684 (Rigsarkivet). Anna Cathrine Ahlefeldts Selvbjografi (Haseldorfs Arkiv).

Frederik. Moller 355. Da Oberst Ahlefeldts Svigerdatter paa den Tid, da Moller skrev sin Bog, endnu stod i sin kraftigste Alder, maa man undres over, at alle hans Oplysninger om denne Linje ere yderst mangelfulde og ganske fejlagtige. — Danske Atlas III, 579. Hofman, Fundatser VI, 100. Schacks Fundatssamling IV, 278. Hiort-Lorenzen og Salicath, Rep. o. Legater og milde Stiftelser III, 283. Refererede Sager til Krigskancelliet 1706, 30. Juni og 1718, 27. Maj. Koncepter til Inländ. Registr. 1686, 1. Sept. og 6. Okt. Fyenske Register XIII, 273, 318, 518. Supplikprotokol 1699. Fyens Landstings Pante- og Skjødeprot. X, 353, XI, 221. Vindinge og Gjestelev Kirkebøger ved Hr. Arkivar Wad. Gjestelev Kirkebog opviser Lakuner for Daab 1736–52 og Begravelse 1737–52. Medd. af d'Hrr. Pastorer Nannestad og Buchwald og Skolelærer Jørgensen i Kistrup. Steinbeck Kirkebog ved Hr. Pastor Linde. Leck Kirkebog indeholder intet, Schönkirchens Kirkebøger begynde først 1693. Acta A. III, 1528 i Statsarkivet i Slesvig. Patente 1684, 381.

Riborg Helvig Holck har 1687, 17. Marts, indtegnet sig i Elisabeth Friis' Stambog (Thottske Saml. 8vo 560). 1712 beder hun om Moratorium for sine Kreditorer da hendes Mand har efterladt hende med 4 uopfødte Børn. Han har kjøbt et Gods af Giedde for 11,000 Rdlr. som hun nu ikke kan sælge for det halve og hun kan ikke mere faa en Daler til Laans (Fyenske Indlæg, Aabne Breve, 1712, 13. Sept.).

Vedrørende hans første Hustrus Slægt kan det anføres, at der blandt de dernathske Papirer i Rigsarkivet findes en Række Breve, af hvilke det fremgaar, at Adolph Philip von der Wisch til Wittmold, Ritmester, i andet Ægteskab var gift med Anna Wittorp (død 1644), og var Fader til 1. Henrik v. der Wisch, Generalkrigskommisær og Landraad, d. 1678, bisat i Stadtkirche i Plöen, gift 1646 med Gertrud Wittorp, Datter af Povl Wittorp, hertugelig gottorpsk Husfoged i Neumünster og Ermegaard Ahlefeldt, — 2. Drude v. der W., d. 14. Aug. 1657 i Kiel, gift med Henrik Pogwisch og — 3. Florentine v. der W.

FEMTE AFSNIT

Bendix. I. F. Schütze, Hamb. Theatergesch. 1794, 181 f. J. Sittard, Hamburger Concertwesen, Altona u. Leipzig 1890, 75. J. Matthesson, Musikalischer Patriot XXXVIII, S. 190, Hamburg 1728. Gerber, Hist. biogr. Lex. der Tonkünstler 1790, I, 410. Allg. Musik Zeitung, 1877, 198, 249. Kleefeld, Die Oper in Hamburg, 1897 (et Mønster paa en værdiløs tysk Doktorafhandling). Hagedorn, Sämmtl. Werke III, 167. Testamenter og Ægtepagter i Arkivet paa Jersbeck. Tyske Kancellis Forestillinger, 1747, 3. Juli 1678–1738 Acta A. XVII, 78, 83 (Statsark. Slesvig). Sjæll. Reg. 1722, 6. Febr. Indk. Sager til Partikulærkammeret 1737, 6. Juni. Brev fra Keiser til v. der Nath, 1708, 14. Juni (Rigsark. v. der Nathske Papirer).

Christian. Adresseavisen 1771, Nr. 60. A. F. Büsching, Lebensgeschichte, 1789, 194.

Catharine Henriette. Medd. af Greve Flemming til Benz i Bagpommern. Seester Kirkebog. Ægtepagt i Arkivet paa Jersbeck. Et Portræt af Grevinde Flemming, stukket af Eccard, Berlin 1723, findes i Müllers Pinakothek paa det kgl. Bibliothek.

Hans. Garde, Den danske Sømagt III, 168. Lass, Nachrichten v. Husum II, 1752, 55. Hist. Tidsskr. 6. R. I, 505, 519 f. E. Holm, Danmark-Norges Historie III, 2, 13, 281, 368. Danske Atlas II, 232.

Henrik. Refererede Sager til Krigskanc. 1729, 9. Aug., 1733, 15. Sept., 1745, 7. Maj. Indkomne Breve 1756, 4. Febr. M. Skifteakter Nr. 237. Der deutsche Herold 1889, 87. Konduitelister 1745. Adresseavisen 1765, 69. Danmarks Adels Aarog 1899, 270. Glückstadt og Rendsborg Kirkebøger.

Anna Catharine († 1727). Medd. af Hr. Overrabiner D. Simonsen. Monatsschrift für Gesch. u. Wiss. des Judenthums, XL, 461.

Anna Catharine Fyenske aabne Breve, Indlæg 1707, Nr. 47. Uetersen Kirkebog. **Benedikte.** Danske Postrytter 1751, 18. Urtheile u. Bescheide 22, 108, 353.

HENVISNINGER

Frederikke Dorothea. Korsør Skifteprotokol og Kirkebog. Indkomne Breve til Overkrigssekretæren 1751, 28. Jan.

Christian Frederik. H. Leerbeck, Ringe Sogn 17. Personalhist. Tidsskr. IV, 177, 209. Hofmans Fundationer V, 576. Østbirk Kirkebog.

Anna Birgitte. Konventualinde v. Wohnsfleths Manusk. i Klosterprovst Greve Reventlows Eje (Preetz).

Hedvig Christence. Till. for hende og Søster Anna Birgitte at holde Skifte med Samfrænder. Indlæg til jydsk Reg. 1733, Nr. 14.

SJETTE AFSNIT

Hans Heinrich. C. Sehested skriver 20. Marts 1730 fra Paris (Relations aus Frankreich. R. A.): J'ay l'esprit tellement frappé et touché d'un malheur arriué chez moy que je n'écris celle cy que tres confusement. C'est que le gentilhomme de chambre Mr. d'Ahlefeldt Samedy passé vers le soir en maniant ses armes, soit par hazard, distraction ou inaduertance, s'est blessé d'un coup de pistolet au trauers du corps dout il mourut hier l'apres-diner, malgré tous les soins des plus habiles chirurgiens d'icy. Mr. Cruse, nostre aumonier, etant logé dans le meme etage que luy, y accourut d'abord et trouua le defunt dans ce deplorabile estat. Il est mort avec une pieté et constance admirable et une resignation a la Volonté Diuine entière et tres edificante y estant préparé et secondé par assiduité et l'eloquence extraordinaire du dit Sr. Cruse qui l'a assisté sans cesse jusqu'a l'article de la mort. Il sera enterré ce soir dans la Cimetiere des Protestants a la brune pour euter la curiosité des Spectateurs. — Jvfr. Landkansler C. H. Friccus' Dagbog i Arkivet paa Haseldorf.

Adolph Jesper. Arkivet paa Jersbeck. Kirkebogen i Sulfeld. Livrentesocietetets Inskriptionsprotokol 1747 (Rigsarkivet). Domkirkens Bog, Bremen.

Mette Henriette. Kirkebogen i Schwicheldt, ved Hr. Pastor B. Illing, og i Oberg ved Hr. Pastor Schoop. I Oberg døde 13. Sept. 1777 og bisattes Generallieutenant Georg Christoph Ludvig v. Oberg, 89 Aar gammel. Meddelelser fra Statsarkiverne i Hannover, Düsseldorf og Coblenz. De kurkølnske Militaria findes ikke mere. Trykte kurkølnske Hofkalendere 1767, 1770, 1781 i Arkivet i Düsseldorf, komplet Række i Universitetsbibliotheket i Bonn. Portræter af Oberg og Hustru, malede 1758, findes paa Schwiecheldt (Medd. af Fru Grevinde Schwiecheldt). Hamburger Correspondent Nov. 1762. Kirkebogen i Uetersen. Bendix Vilhelm Oberg underskriver Henning Ahlefeldt til Olpenæs' Test. 1758 (Acta A. XVIII, 5023, Statsark. i Slesvig). Af Børnene kjendes foruden ham Adolph Ludvig, født 16. Marts 1736, dansk Kaptejn, fra 1761 sindssyg, og Anna Meta, født 1737, indskreven 1743 i Klostret i Uetersen, † der 25. Oktbr. 1794 (Uetersen Kirkebog).

I Livrente-Societetets Inskriptionsprotokoller findes følgende af Familien Kurzrock indførte: Rigshofraad Theobald Joseph Kurzrock, født 25. Marts 1703 i Hamborg, død 18. Febr. 1770, gift med Bernhardine Sophie, Friherreinde af Schorlemer, født 26. Jan. 1724 paa Heringshausen, død 1. Febr. 1803 — og deres Børn: Marx Alexander, f. 21. Dec. 1748, † 5. Apr. 1807. Marie Theresia, f. 6. Maj 1750, † 7. Maj 1805. Maria Anna, f. 29. Apr. 1754, † 9. Okt. 1828. — Ifølge Medd. fra Hr. Pastor Peters, Bergstedt ved Hamborg, har Mariane Kurtzrocks Fødsel og Vielse ikke været at finde i den derværende Kirkebog.

Anna Dorothea. V. S. Skeel, Familien Skeel, 314. Fyens Adresse Tid. 1805, Nr. 56. Kirkebogen i Rellingen.

Christine Sophie. Biogr. Lexikon VI, 420. Reverdil, Mémoires 67, 136. Hist. Tidsskr. 3. R. IV, 392, 432; VI, 498 f., 4. R. II, 728, 6. R. V, 69—88, 96—113. Nyrop, Classen, 257 f., 495 f. Breve fra Generalinde Gähler til hendes Ægtefælle i Rigsarkivet. Portræt af hende i

HENVISNINGER

Frk. Leemejers Eje (gjengivet her i Bogen med Ejerindens velvillige Tilladelse) og paa Birkelse. Paa hendes Kiste i Itzehoe Kirke findes følgende Indskrift: „Hier ruhet die wohlselige Fr. Christine Sophia gebohrne v. Ahlefeldt, gebohren im Jahr 1746 (!), zum ersten mahl verheirathet an den H. General Lieut. Peter Elias v. Gähler, des Dannebrog Ordens Ritter, im Jahr 1762 verwittwet, Ao. 1783 Zum zweiten mahl verheirathet an den Königl. Dän. Herrn General Lieut. und Ritter des Dannebrog Ordens Herrn Grafen Carl Alexander von der Goltz den 17. Juli 1792, gestorben den 18. Juli früh um 2 uhr in den Armen ihres zweiten Gemahls alt 45 Jahr Psalm 39, 8. (Itzehoer Nachrichten 1882, 14. Sept.).

I Frelsers Kirkebog lyder Optegnelsen om hendes første Giftermaal saaledes: D. 23. April 1762 Herr General Maior Peter Elias von Gähler u. Fräulein Christina Sophia von Ahlefeld. Wurden im Hause bey Herrn Geheimen Rath von Ahlefeldt zusammen getrauet. — Om Gählers Fader findes Oplysninger i Refererede Sager til Krigskanc. 1714, 2. Febr.

Eller Christopher. Biogr. Lex. I, 133. Bloch, Amtmænd, 24. Altonaer Merkur 1806, 79.

Christopher. Ref. Sager 1739, 19. Jan., 1743, 29. Apr. Danmarks Adels Aarbog 1893, 378. Konduitelister 1739—40. Kirkebøgerne i Sarau ved Ahrensböck (Glasau indeholder intet om Ahlefeldts Vielse eller hans Hustrus Daab (Medd. af Hr. Pastor Krah). Lykønskningvers i Anledning af hans Bryllup af I. C. Wiese, F. Hasse og Achatz Ludewig Ballhorn (Arkivet paa Breitenburg).

SYVENDE AFSNIT

Johan Adolph. Detlefsen, Gesch. der holst. Elbmarschen, IV, 472. Om Tolkskovby se Dusch, Drey Gedichte, Altona og Leipzig 1756, 3. Digtning, tilegnet die Herren E... E... Herder adspørger Fr. Münter, hvem disse Herrere ere (Münters Brevsamling i Rigsarkivet). Augustiny, Hollingstedt, 34. Kirkebøgerne i Tolk, Hollingsted og Kiel.

TILLÆG

Frederik Ahlefeldt til Søgaard, † 1657 (S. 105), skal i sin Forbindelse med Helvig Roepstorff have efterladt Sønnen

CAI AHLEFELDT,

der paa en Stamtavle i Breitenburger Arkivet angives at være en uægte Søn af Frederik Ahlefeldt, der her forvexles med Sønnen Frederik, Storkansleren. Han forseglers med det ahlefeldtske Vaaben og betegnes officielt som „edler und fester“ og underskriver sig Kay von Alefelt. Hans Embedsbane begynder meget beskeden. 1667, 14. Oktober, blev han beskikket til Kammertjener hos Prinsesse Frederikke Amalie med 200 Rdlr. aarlig Gage, faa Dage før dennes Formæling med Hertug Christian Albrecht af Gottorp. 1671, 1. Maj, faar han Bestalling som Fiskemester med 100 Rdlr. aarlig Løn, og udnævnes 1686, 15. Januar, til Husfoged paa Gottorp. Han forlod derefter den hertugelige Tjeneste og ansattes 1689, 14. December, som Amtsforsvalter og Ridefoged i Frederiksborg Amt, og 30. s. M. til Skovrider (Holtz-førster) i Kjøbenhavns, Frederiksborgs og Kronborgs Amt samt Jægersborg og Hornsherred. Ahlefeldt var ved Arv efter sin Svigerfader kommet i Besiddelse af ikke ubetydelige Pengemidler. Han erhvervede Gadagergaard, Ejlekjærgaard, Holmesgaard og Ringlebjerggaard og ejede Jordegods paa Nordstrand. Cai Ahlefeldt døde i Februar 1704. Hans Lig blev begravet om Aftenen og i en med sort Baj overtrukket Kiste paa en med fire sorte Heste forspændt Ligvogn ført til Hillerød Kirke. Han havde 25. April 1674 i Slesvig ægtet Anna Valeria Freins, Datter af gottorpsk Kjældermeister Hans Daniel Freins, Ejer af Poggenburg ved Rødemis (Husum Amt), begravet 4. Juli 1702 fra Hillerød Kirke. Skiftekommissærer i Boet vare Jens Rostgaard, Joakim Frederik og Jørgen Clemmensen. De havde tolv Børn:

1. CHRISTIAN ALBRECHT AHLEFELDT.

Han fødtes 1675 og blev 1692, 6. April, indskrevet paa det ridderlige Akademi i Kjøbenhavn. Efter tilendebragte Studier her udgav han en mathematisk Afhandling med Titlen „Gebrauch des Proportion Zirkels, wie auch dessen Zubereitung in der Arithmetic, Geometrie, Fortification und Artillerie sehr natürlich,

TILLÆG

deutlich erklæret“, trykt 1694 i Kjøbenhavn. Ahlefeldt tog derpaa Tjeneste i Livgarden til Fods, først som Menig og Underofficer, udnævntes 1695, 26. Marts, til Fændrik og 1698, 25. Februar, til Sekondlieutenant. 1701, 19. April, forfremmedes han til Premierlieutenant og 1704, 7. Oktober, til Kaptejn i jydsk hervede Infanteriregiment. 1709 og 1712 ansøger han om Majors Karakter, hvilket afslaaes. Han blev skudt 16. Juni 1714 om Aftenen efter et hidsigt Ordskitte med „sin specielt gode Ven“ Kaptejn Preben Schinkel udenfor Glückstadt. Dødsfaldet indberettes af Generalmajor Ingenhaven. Paa dennes Forespørgsel om Ligets Begravelse svares, at Kaptejnen skal begraves i Stilhed uden Ceremonier.

2. FREDERIKKE AMALIE,

ægtede 3. November 1697 Amtsskriver paa Frederiksborg Amtsstue Søren Larsen. Han beklædte efter Svigerfaderens Død dennes Embede som Amtsforvalter indtil 1733, da han blev afskediget, hans Bo forseglet og han berøvet alle sine Ejendomme for dermed at dække en virkelig eller opdigtet Kasseangel. Larsen sattes som Lem i Hillerød Hospital, hvor han af sær kongelig Naade fik Lov til at beholde den Seng han laa i, „at han ei skulde betle“.

3. HANS DANIEL AHLEFELDT,

havde 1703 Gaarden Ebbekjøb i Forpagtning og ansøger samme Aar om Titel af Kancelliraad „hvorefter han kunde faa Anledning til at gjøre sin Lykke“. Denne Rang tildeltes ham 27. Marts s. A. Omtrent 1710 købte han Baadesgaard (Græshave Sogn) paa Lolland af Kongen med betydeligt tilliggende Bøndergods og fem Kirker, Vestenskov, Kappel, Dannemarre, Arninge og Glosunde.

Det fortælles om Ahlefeldt, at han i Krigens Tid, da Svenskerne en Gang truede Lolland med Landgang, samlede alle Bønder og Bønderkoner paa Eggen, forsynede dem med tjærede Plejle og Køller og lod Kvæget drive sammen ved Rødby, saa at Svenskerne forskrækkedes over Mængden og Larmen og opgav deres Plan. Ahlefeldt døde 1728. Han havde 1703 ægtet Catharine Meier, Datter af Etatsraad Herman Meier og Hustru Christine Madsdatter, gift i første Ægteskab 3. Maj 1688 med Generalfiskal Jørgen Landorph, Sekretær i danske Kancelli, født 21. November 1651, død 8. September 1691. Hun var 1725 ikke mere i Live, da Ahlefeldt oprettede sit Testamente.

4. DOROTHEA CHRISTINE,

gift 17. August 1701 i Hillerød med Justitsraad Vilhelm Schnell, 1702 Overkrigskommissær ved de danske Tropper i Brabant, 1706 Agent i Haag, levede endnu 1725.

5. BERNHARD NIKOLAI AHLEFELDT,

døbt 20. Februar 1684 i St. Mikkel's Kirke i Slesvig. Fadderne vare Inspektør ved Domkirken Wildhagen, Fru Kirchmann og Amtsskriver Girrheiner. Han døde ung.

TILLÆG

6. MARIE ANNA,

døbt 27. Januar 1685 i St. Mikkels Kirke i Slesvig. Faddere vare Generalinde Fuchs og Fru Kirchmann. Hun ægtede, vistnok 1704, Magister Nikolai Edinger. Denne fødtes 26. December 1675 i Odense, kom 1693 til Universitetet i Kjøbenhavn, blev 1703 Kapellan i Vestenskov, 1707 Sognepræst og 1725 Provst. Han afgik 1747 og døde 22. Juli 1769, 94 Aar gammel. Provstinde Edinger døde 6. April 1739.

7. MARIE ELISABETH SØSTER,

døbt 31. Marts 1686 i St. Mikkels Kirke i Slesvig.

8. SOPHIE DOROTHEA,

ægtede første Gang 19. Juli 1715 Claus Nielsen Forbus. Denne fødtes 1683 i Søllested, var først Feltpræst og beklædte derpaa fra 1713 til sin Død 1724 (begravet 22. September) Embedet som Sognepræst i Sønder Kirkeby paa Falster. I andet Ægteskab blev hun 1725 viet til Andreas Aarhus, født 1694, død 1727, Sognepræst i Gloslunde. Tredje Gang ægtede hun, vistnok 1728, Hans Seidelin, født 6. Januar 1701, den forriges Efterfølger og Præst dér til sin Død 14. Juni 1790 (gift anden Gang med Magdalene Sidelmann). Hun døde 2. April 1752.

9. MARGRETHE HEDEVIG,

død 2. Februar 1731, gift 14. August 1721 med Frederik Stødt, født 1693 i Stokkemarke, Student fra Nakskov Skole, 1720 Kapellan hos Faderen og ved dennes Afgang 1721 til sin Død Sognepræst i Horslunde, død her 20. November 1738 (gift anden Gang 1731 med Frederikke Bildsøe, Enke efter Pastor Hans Jessen i Halsted).

10. FREDERIK CAI AHLEFELDT

fødtes 23. Januar 1693 i Frederiksborg, indtraadte 1710 som Menig i den danske Hær, blev 1717, 14. August, Fændrik i sydsjællandske Nationalregiment, 1718, 16. December, karakteriseret og 1721, 17. November, virkelig Premierlieutenant. Regimentet opløstes i Februar 1733 og han blev 1735, 18. Februar, Kaptejn i Schlubhuts hvervede Regiment. I Konduitelisten 1745 siges han at være noget over Middelstatur, at have et godt Exterieur men et noget svagt Begreb; saavidt det er ham muligt, lægger han sig efter Tjenesten, men har ellers ingen Kundskaber. 1754, 6. Marts, tog han sin Afsked som Oberstlieutenant og logerede derpaa til sin Død 5. Maj 1755 i Anton Willumsens Hus i Nakskov. Hans Formue beløb sig ved Boets Opgjørelse til 10,809 Rdlr. I sit 1746 med Broderen Reinhold oprettede gjensidige Testamente indsatte han sin Søsterdatter Margrethe Forbus (død 11. December 1758 i Rødby) samt Søsterdatteren Barbara Edingers Barn Marie Anna Jensen, Datter af Pastor Mathias Jensen i Vestenskov, til Arvinger af sin Formue.

11. REINHOLD AHLEFELDT,

født omtr. 1694, tjente fra 1710 som Menig, blev 1718, 30. Maj, Sekondlieutenant i jyske hvervede Infanteriregiment, 1729, 11. Juli, Premierlieutenant i det brandenborg-culmbachske Regiment og 1737, 2. December, Kaptejn ved jyske Regiment. I Konduitelisten 1745 siges det, at han er af middelmaadig Statur og noget ubehjælpelig paa Grund af Tykkelse, hans Opførsel er god, han har et temmelig godt Nemme og han tjener saavidt det kan forenes med hans Hang til Magelighed. 1750, 10. Juni, blev han Major af Infanteriet, men allerede 1751, 12. Maj, afskediget. Ahlefeldt døde i Rendsborg 1753 og blev 20. Oktober jordet fra Garnisonskirken der.

Cai, † 1702. Kancelliets Prot. 1704, 220, 229. Supplikprotokol 1704, 229, 278, 348. Sjøll. Reg. 1704, 14. Feb. Bestallingsbog, Gottorp, i Statsarkivet i Slesvig. Rentekamrets Bestallingsbog 21a. Bryllupsbrev i Geneal. herald. biogr. Arkiv i Rigsark. Carstensen, Hjørunde Sogn 211 f. Hillerød Kirkebog. St. Mikkel Kirkebog (Slesvig).

Christian Albrecht. Personalhist. Tidsskr. 2. R. I, 57. Refererede Sager 1708, 2. April, 1709, 24. Dec., 1710, 30. Aug., 1712, 14. Feb., 1714, 23. Juni. Ridderlige Akademis Matrikel (Rigsarkivet). Officersliste 1712 i Scholtens Arkiv.

Frederikke Amalie. Carstensen, Hjørunde Sogn, 20 f.

Hans Daniel. Rhode, Laaland-Falsters Historie I, 304. Fyenske Reg. 1703, 27. Marts, 1739, 9. Jan. og 1746, 23. Dec. (med Indlæg). Supplikprotokol 1703 I, 531, 1704, 229, 278. Universitetets Ligprogram o. Jørgen Landorph. Centraladministrationens Embedsetat 119. Glosunde og Græshauge Kirkebog begynder først 1733.

Dorothea Christine. I Hillerød Kirkebog anføres som viede: D. 17. Aug. 1701: Krigs Commissaire Friderich Schnell og Jomfrue Dorethe Christine von Ahlefeldt. Frederik er vistnok Fejlskrift for Vilhelm. Vilh. Schnell udnævnes til Kommissær ved Tropperne i nederlandsk Tjeneste 1701, 26. Juli (T. Rentekammers Exped. Prot.).

Marie Anna. Medd. af afd. Provst Imm. Barfod. Rhode, Lolland-Falsters Hist. I, 224.

Sophie Dorothea. Giessing, Jubellærere II, 2, 350. Rhode II, 83.

Margrethe Hedevig. Rhode I, 172. Fyenske Reg., Indlæg 1698, Nr. 5.

Frederik Cai. Kallske Saml. 377 4to. Fyenske Reg. XIX, 39. Konduiteliste 1745.

Reinhold. Rendsborg Kirkebog.

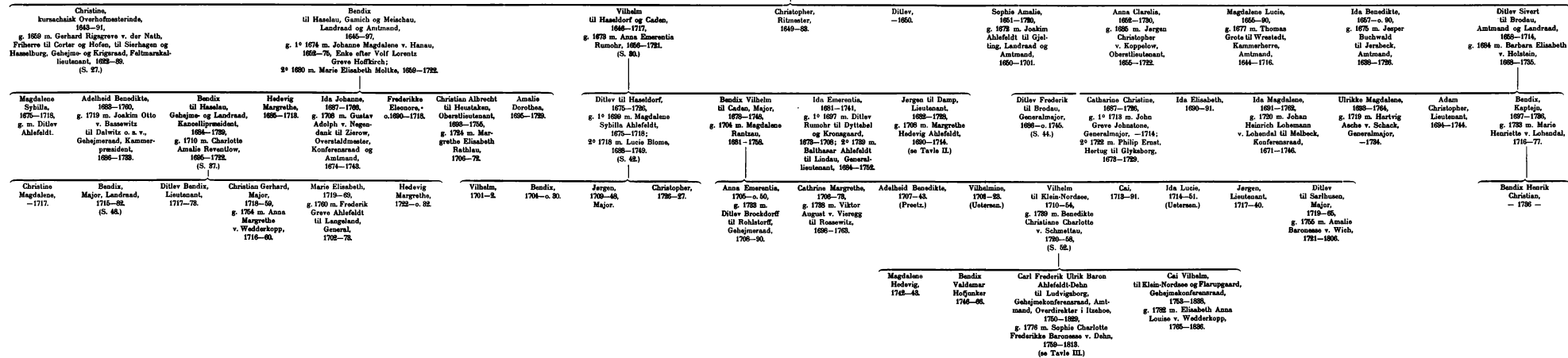

Til Tavle II. Om *Jørgen Ahlefeldts* fire yngste Døtre, hvoraf to døde spæde, jvfr. D. Ahlefeldts Memoirer og Brevbøger S. 182. Den yngste af tre med Navnet Margrethe Hedevig døbte Søstre er begravet i Siseby Kirke. Paa hendes Kiste læses følgende Indskrift: „Hier ruhen die Gebeine der Wohlseligen, Hochwürdigen, Hoch- und wohlgeborenen Frau Aebtissin des Hochadeligen Closters Itzehoe Margarethe Hedewig v. Ahlefeldt aus dem Hause Damp, gebohren den 17. April 1717, gestorben 1. Juni 1790.“ Hun blev 8. Maj 1780 Abbedisse i Itzehoe.

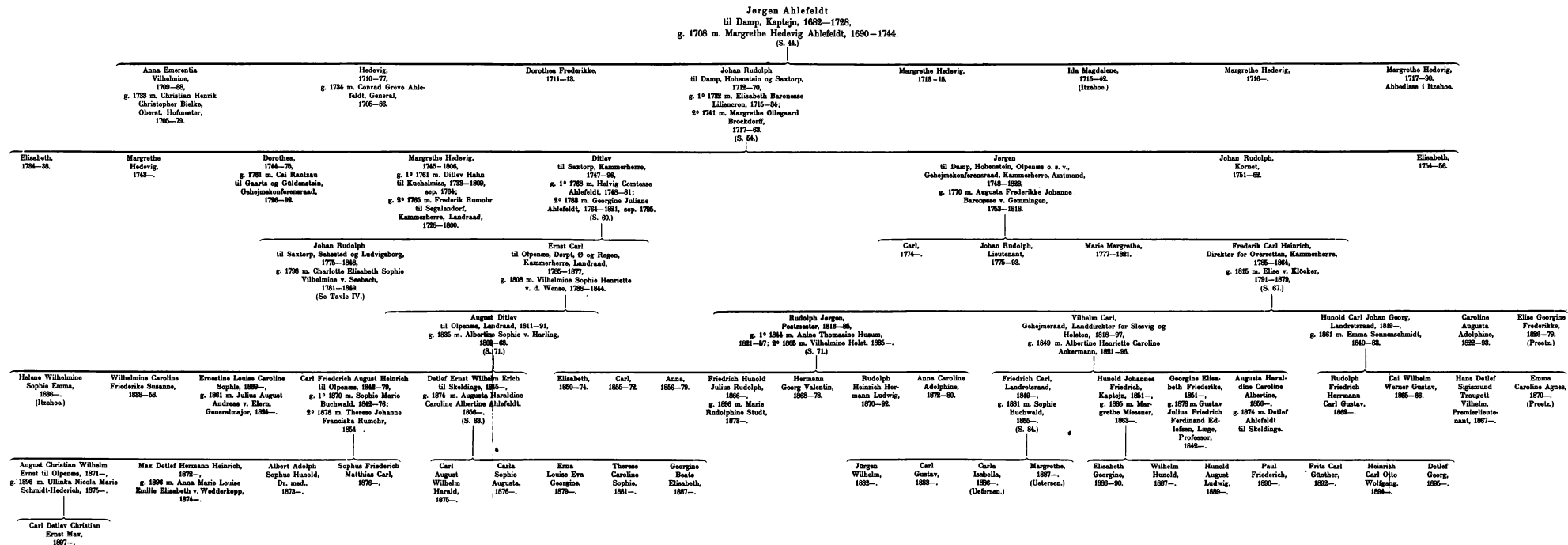
Til Tavle V. *Frederik Ahlefeldt* indberetter til Svigerfaderen Grev Chr. Rantzau om sin Søster Margarethes Død, som indtraf 29. Okt. 1659 (Arkivét paa Breitenburg).

TAVLE I.

Ditlev Ahlefeldt
til Haseldor, Haselau og Caden,
Gehøjme- og Landraad, Generalkrigskommissær, Oberst og Amtmand i Flensborg, 1617-86,
g. 1642 m. Ida Pogwisch, 1619-79.
(S. 7.)

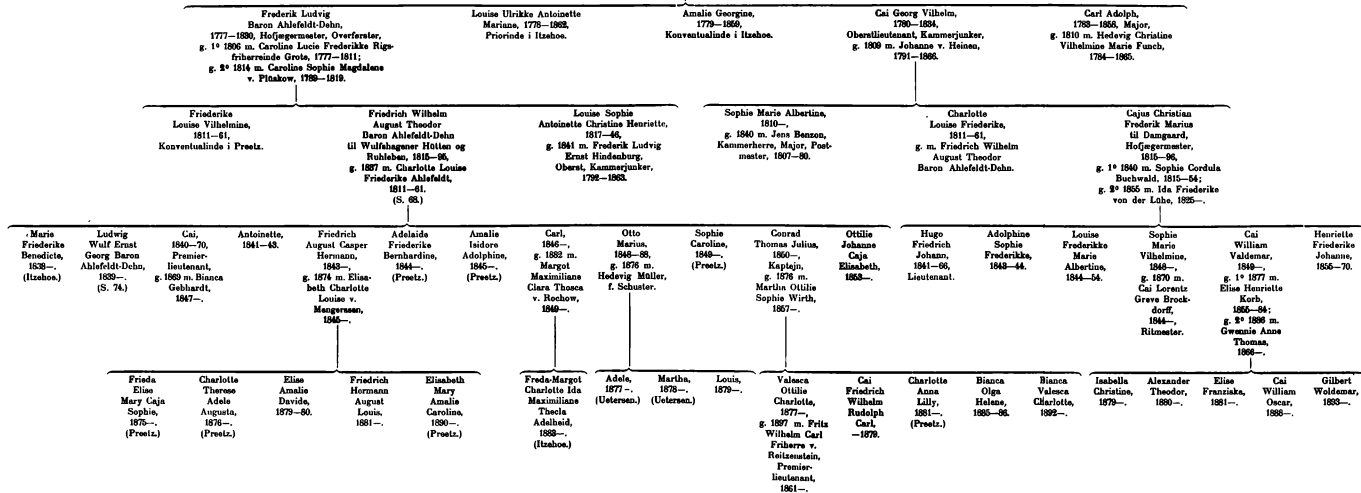
TAVLE II.

TAVLE III.

Carl Frederik Ulrik Baron Ahlefeldt-Dehn
til Ludvigsborg, 1750—1829,
Gehejmekonferensraad, Amtmand i Steinburg, Overdirektor for Byen Itzehoe,
g. 1776 m. Sophie Charlotte Frederikke Baronesse von Dehn, 1759—1813.

(S. 66)

TAVLE IV.

Johan Rudolph Ahlefeldt
til Sørtorp, Sehested og Ludvigsborg, 1775–1848,
g. 1798 m. Charlotte Elisabeth Sophie Vilhelmine v. Seebach, 1781–1849
(S. 85.)

